

ДОВІДНИК нормативних актів для НПО

ІКЦ «Леста»
Київ - 2005

ББК 67,9(4УКР)301

Д29

Видання здійснене завдяки підтримці фонду Чарльза Стюарта Мотта

Погляди, викладені тут, належать авторам цієї роботи і не можуть ні за яких обставин вважатися такими, що виражають офіційну точку зору Фонду Чарльза Стюарта Мотта.

Ця інформація та розробки є вільними для копіювання, перевидання та поширення по всій території України усіма способами, якщо вони здійснюються безоплатно для кінцевого споживача та якщо при таких копіюванні, перевиданні та поширенні є обов'язкове посилання на автора і суб'єкта майнового права на цю інформацію та розробки.

Д29 **Довідник нормативних актів для НПО** /упоряд. Нечипоренко Т.О. та Артеменко В.П. — К.: [Ін-т громадян. сусп-ва: ТОВ «ІКЦ Леста»], 2005, — 496 с.

ISBN 966-8312-27-7

В довіднику систематизовано та розміщено основні нормативно-правові акти щодо правового регулювання в Україні об'єднань громадян, політичних партій, благодійних організацій, молодіжних та дитячих громадських організацій, професійних творчих працівників та творчих спілок, юридичних осіб, соціальних послуг, гуманітарної допомоги, державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб—підприємців, оподаткування прибутку підприємств (у частині НПО), оподаткування прибутку підприємств» (у частині валових витрат), оподаткування доходів фізичних осіб» (у частині податкового кредиту), державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності, соціальної захищеності інвалідів тощо. Відповідні розділи також містять коротку інформацію про основні законопроекти та їх зміст щодо зазначеної проблематики. Стане в нагоді представникам неприбуткових організацій, а також юристам, які працюють з НПО.

© Інститут громадянського суспільства, 2005

© ІКЦ «Легальний статус», 2005

I. Закон України
**ПРО ОБ'ЄДНАННЯ
ГРОМАДЯН**

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про об'єднання громадян

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 1992, N 34, ст.504)

Право громадян на свободу об'єднання є невід'ємним правом людини, закріпленим Загальною декларацією прав людини, і гарантується Конституцією (888-09) та законодавством України. Держава сприяє розвитку політичної та громадської активності, творчої ініціативи громадян і створює рівні умови для діяльності їх об'єднань.

І. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Об'єднання громадян

Об'єднанням громадян є добровільне громадське формування, створене на основі єдності інтересів для спільної реалізації громадянами своїх прав і свобод.

Об'єднання громадян, незалежно від назви (рух, конгрес, асоціація, фонд, спілка тощо) відповідно до цього Закону визнається політичною партією або громадською організацією.

Дія цього Закону не поширюється на релігійні, кооперативні організації, об'єднання громадян, що мають основною метою одержання прибутків, комерційні фонди, органи місцевого та регіонального самоврядування (в тому числі ради і комітети мікрорайонів, будинкові, вуличні, квартальні, сільські, селищні комітети), органи громадської самодіяльності (народні дружини, товариські суди тощо), інші об'єднання громадян, порядок створення і діяльності яких визначається відповідним законодавством.

Особливості правового регулювання діяльності профспілок визначаються Законом України про профспілки.

Стаття 2. Політична партія

Політичною партією є об'єднання громадян - прихильників певної загальнонаціональної програми суспільного розвитку, які мають головною метою участь у виробленні державної політики, формуванні органів влади, місцевого та регіонального самоврядування і представництво в їх складі.

Стаття 3. Громадська організація

Громадською організацією є об'єднання громадян для задоволення та захисту своїх законних соціальних, економічних, творчих, вікових, національно-культурних, спортивних та інших спільних інтересів.

Стаття 4. Обмеження на створення і діяльність об'єднань громадян

Не підлягають легалізації, а діяльність легалізованих об'єднань громадян забороняється у судовому порядку, коли їх метою є:

зміна шляхом насильства конституційного ладу і в будь-якій протизаконній формі територіальної цілісності держави;

підриє безпеки держави у формі ведення діяльності на користь іноземних держав;

пропаганда війни, насильства чи жорстокості, фашизму та неонацизму;

розпалювання національної та релігійної ворожнечі;

створення незаконних воєнізованих формувань;

обмеження загальновизнаних прав людини.

Забороняється створення і діяльність політичних партій, керівні органи чи структурні осередки яких знаходяться за межами України, а також будь-яких структурних осередків політичних партій в органах виконавчої та судової влади, у Збройних Силах та Державній прикордонній службі України, на державних підприємствах, в установах і організаціях, державних навчальних закладах.

(Частина друга статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законами N 2171-III (2171-14) від 21.12.2000, N 662-IV (662-15) від 03.04.2003 - набуває чинності з 01.08.2003 року)

Стаття 5. Законодавство про об'єднання громадян

Законодавство про об'єднання громадян складається з Конституції України, цього Закону та актів законодавства, прийнятих відповідно до нього.

**II. ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ
ТА СТАТУС ОБ'ЄДНАНЬ ГРОМАДЯН**

Стаття 6. Принципи створення та діяльності об'єднань громадян

Об'єднання громадян створюються і діють на основі добровільності, рівноправності їх членів (учасників), самоврядування, законності та гласності. Вони вільні у виборі напрямів своєї діяльності.

Обмеження діяльності об'єднань громадян може встановлюватись тільки Конституцією (888-09) та законами України.

Всі основні питання діяльності об'єднань громадян повинні вирішуватись на зборах всіх членів або представників членів об'єднання.

Об'єднання громадян повинно регулярно обнародувати свої основні документи, склад керівництва, дані про джерела фінансування та витрати.

Стаття 7. Заборона обмеження прав і свобод громадян у зв'язку з їх належністю або неналежністю до об'єднань громадян

Ніхто не може бути примушений до вступу в будь-яке об'єднання громадян. Належність чи неналежність до об'єднання громадян не може бути підставою для обмеження прав і свобод або для надання державою будь-яких пільг і переваг.

Вимога про зазначення в офіційних документах щодо членства (участі) у тому чи іншому об'єднанні громадян не допускається, крім випадків, передбачених законами України.

Забороняється відмова у прийнятті або виключення з політичної партії особи в зв'язку з її статтю або національною належністю. Обмеження щодо перебування у політичних партіях окремих категорій громадян встановлюються Конституцією та законами України.

На працівників апарату об'єднань громадян поширюється законодавство про працю, соціальне забезпечення і соціальне страхування.

Стаття 8. Держава та об'єднання громадян

Держава забезпечує додержання прав і законних інтересів об'єднань громадян, легалізованих у порядку, передбаченому цим Законом.

Втручання державних органів та службових осіб у діяльність об'єднань громадян, так само як і втручання об'єднань громадян у діяльність державних органів, службових осіб та у діяльність інших об'єднань громадян, не допускається, крім випадків, передбачених Законом.

Верховна Рада України встановлює пільги щодо оподаткування доходів по окремих видах господарської або іншої комерційної діяльності об'єднань громадян, створених ними установ та організацій, заснованих підприємств, максимальні розміри окремих та загальних річних пожертвувань на користь політичних партій, затверджує перелік всеукраїнських громадських організацій, яким держава надає матеріальну допомогу.

Стаття 9. Статус об'єднань громадян

Об'єднання громадян України утворюються і діють з всеукраїнським, місцевим та міжнародним статусом.

До всеукраїнських об'єднань громадян належать об'єднання, діяльність яких поширюється на територію всієї України і які мають місцеві осередки у більшості її областей.

До місцевих об'єднань належать об'єднання, діяльність яких поширюється на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці або регіону. Територія діяльності самостійно визначається об'єднанням громадян.

Громадська організація є міжнародною, якщо її діяльність поширюється на територію України і хоча б однієї іншої держави.

Політичні партії в Україні створюються і діють тільки з всеукраїнським статусом.

Стаття 10. Спілки об'єднань громадян

Об'єднання громадян мають право на добровільних засадах засновувати або вступати між собою в спілки (союзи, асоціації тощо), утворювати блоки та коаліції, укладати між собою угоди про співробітництво і взаємодопомогу.

Створення і легалізація спілок об'єднань громадян, порядок їх діяльності та ліквідації здійснюються відповідно до цього Закону.

ІІІ. ПОРЯДОК СТВОРЕННЯ ТА ПРИПИНЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОБ'ЄДНАНЬ ГРОМАДЯН

Стаття 11. Засновники об'єднань громадян

Політичні партії створюються за ініціативою громадян України, які досягли 18 років, не обмежені судом у дієздатності і не тримаються в місцях позбавлення волі.

Засновниками громадських організацій можуть бути громадяни України, громадяни інших держав, особи без громадянства, які досягли 18 років, а молодіжних та дитячих організацій - 15-річного віку.

Рішення про заснування об'єднань громадян приймаються установчим з'їздом (конференцією) або загальними зборами.

Засновниками спілок об'єднань громадян є об'єднання громадян.

Стаття 12. Членство в об'єднаннях громадян

Членами політичних партій можуть бути тільки громадяни України, які досягли 18-річного віку.

Членами громадських організацій, крім молодіжних та дитячих, можуть бути особи, які досягли 14 років. Вік членів молодіжних та дитячих громадських організацій визначається їх статутами в межах, встановлених законами України.

(Частина друга статті 12 із змінами, внесеними згідно із Законом N 655-XIV (655-14) від 13.05.99)

Громадські організації можуть не мати фіксованого індивідуального членства.

У діяльності громадських організацій у випадках, передбачених їх статутами, можуть брати участь колективні члени.

Стаття 12-1. Назва об'єднання громадян

Назва об'єднання громадян визначається рішенням установчого з'їзду (конференції) або загальними зборами об'єднання громадян.

Назва об'єднання громадян повинна складатися з двох частин - загальної та індивідуальної. Загальна назва (партія, рух, конгрес, союз, спілка, об'єднання, фонд, фундація, асоціація, товариство тощо) може бути однаковою у різних об'єднань громадян. Індивідуальна назва об'єднання громадян є обов'язковою і повинна бути суттєво відмінною від індивідуальних назв зареєстрованих в установленому порядку об'єднань громадян з такою ж загальною назвою.

Об'єднання громадян поряд з повною назвою може мати скорочену назву, яка фіксується в установчих та статутних документах об'єднання громадян (рішенні установчого органу, статуті, положенні).

Об'єднання громадян, зареєстроване у встановленому порядку, має виключне право на використання своєї назви. Використання назви об'єднання громадян фізичними та юридичними особами, які не належать до об'єднання громадян, для цілей, не пов'язаних з діяльністю цього об'єднання, забороняється.

(Закон доповнено статтею 12-1 згідно із Законом N 2651-III (2651-14) від 11.07.2001)

Стаття 13. Статутні документи об'єднань громадян

Об'єднання громадян діє на основі статуту або положення (далі - статутний документ).

Статутний документ об'єднання громадян повинен містити:

- 1) назву об'єднання громадян (повну, а також скорочену відповідно до частини третьої статті 12-1 цього Закону), його статус та юридичну адресу;
- 2) мету та завдання об'єднання громадян;
- 3) умови і порядок прийому в члени об'єднання громадян, вибуття з нього;
- 4) права і обов'язки членів (учасників) об'єднання;
- 5) порядок утворення і діяльності статутних органів об'єднання, місцевих осередків та їх повноваження;
- 6) джерела надходження і порядок використання коштів та іншого майна об'єднання, порядок звітності, контролю, здійснення господарської та іншої комерційної діяльності, необхідної для виконання статутних завдань;
- 7) порядок внесення змін і доповнень до статутного документа об'єднання;
- 8) порядок припинення діяльності об'єднання і вирішення майнових питань, пов'язаних з його ліквідацією.

У статутному документі можуть бути передбачені інші положення, що стосуються особливостей створення і діяльності об'єднання громадян.

Статутний документ об'єднання громадян не повинен суперечити законодавству України. *(Стаття 13 в редакції Закону N 2651-III (2651-14) від 11.07.2001)*

Стаття 14. Легалізація об'єднань громадян

Легалізація (офіційне визнання) об'єднань громадян є обов'язковою і здійснюється шляхом їх реєстрації або повідомлення про заснування. Діяльність об'єднань громадян, які нелегалізовані або примусово розпущені за рішенням суду, є протизаконною.

(Частина перша статті 14 в редакції Закону N 3582-12 від 11.11.93)

У разі реєстрації об'єднання громадян набуває статус юридичної особи.

Політичні партії та міжнародні громадські організації підлягають обов'язковій реєстрації Міністерством юстиції України.

Легалізація громадської організації здійснюється відповідно Міністерством юстиції України, місцевими органами державної виконавчої влади, виконавчими комітетами сільських, селищних, міських Рад народних депутатів.

У разі, коли діяльність місцевої громадської організації поширюється на територію двох і більше адміністративно-територіальних одиниць, її легалізація здійснюється відповідним вищестоящим органом.

Місцевими органами державної виконавчої влади, виконавчим комітетом сільської, селищної, міської Ради народних депутатів реєструються в обов'язковому порядку місцеві осередки зареєстрованих всеукраїнських та міжнародних об'єднань громадян, якщо така реєстрація передбачена статутними документами цих об'єднань.

Про легалізацію (офіційне визнання) об'єднання громадян легалізуючий орган повідомляє у засобах масової інформації.

(Статтю 14 доповнено частиною сьомою згідно із Законом N 3582-12 від 11.11.93)

Стаття 15. Реєстрація об'єднань громадян

Для реєстрації об'єднання громадян його засновники подають заяву. Заява про реєстрацію політичної партії повинна бути підтримана підписами не менш як однієї тисячі громадян України, які мають виборче право.

До заяви додаються статут (положення), протокол установчого з'їзду (конференції) або загальних зборів, відомості про склад керівництва центральних статутних органів, дані про місцеві осередки, документи про сплату реєстраційного збору, крім випадків, коли громадська організація звільняється від сплати реєстраційного збору відповідно до законів України. Політичні партії подають також свої програмні документи.

(Частина друга статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом N 655-XIV (655-14) від 13.05.99)

Заява про реєстрацію розглядається в двомісячний строк з дня надходження документів. У необхідних випадках орган, який здійснює реєстрацію, проводить перевірку відомостей, зазначених у поданих документах. Рішення про реєстрацію або відмову в ній заявнику повідомляється письмово в 10-денний строк.

При розгляді питання про реєстрацію можуть бути присутніми представники об'єднання громадян.

Про зміни, що сталися в статутних документах, об'єднання громадян повідомляє в 5-денний строк в реєструючий орган.

Перереєстрація об'єднання громадян здійснюється відповідно до цього Закону.

Органи, що здійснюють реєстрацію об'єднань громадян, ведуть реєстри цих об'єднань.

Розмір реєстраційного збору встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 16. Відмова у реєстрації

У реєстрації об'єднання громадян може бути відмовлено, якщо його назва, статутний або інші документи, подані для реєстрації об'єднання, суперечать вимогам законодавства України.

(Частина перша статті 16 в редакції Закону N 2651-III (2651-14) від 11.07.2001)

Рішення про відмову у реєстрації повинно містити підстави такої відмови. Це рішення може бути оскаржено у судовому порядку.

Про відмову у реєстрації об'єднання громадян реєструючий орган повідомляє у засобах масової інформації.

(Статтю 16 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 3582-12 від 11.11.93)

Стаття 17. Повідомлення про заснування

Громадські організації, їх спілки можуть легалізувати своє заснування шляхом письмового повідомлення відповідно Міністерству юстиції України, місцевим органам державної виконавчої влади, виконавчим комітетам сільських, селищних, міських Рад народних депутатів.

Стаття 18. Символіка об'єднання громадян

Об'єднання громадян можуть використовувати власну символіку.

Символіка об'єднання громадян затверджується відповідно до його статуту.

Символіка політичних партій не повинна відтворювати державні чи релігійні символи.

Символіка об'єднання громадян підлягає державній реєстрації у порядку, що визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 19. Припинення діяльності об'єднання громадян

Припинення діяльності об'єднання громадян може бути проведено шляхом його реорганізації або ліквідації (саморозпуску, примусового розпуску).

Реорганізація об'єднання громадян здійснюється відповідно до його статуту. Реєстрація новоствореного об'єднання здійснюється у порядку, встановленому цим Законом.

Ліквідація об'єднання громадян здійснюється на підставі статуту або рішення суду.

IV. ПРАВА ОБ'ЄДНАНЬ ГРОМАДЯН, ГОСПОДАРСЬКА ТА ІНША КОМЕРЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ

Стаття 20. Права зареєстрованих об'єднань громадян

Для здійснення цілей і завдань, визначених у статутних документах, зареєстровані об'єднання громадян користуються правом:

виступати учасником цивільно-правових відносин, набувати майнові і немайнові права;

представляти і захищати свої законні інтереси та законні інтереси своїх членів (учасників) у державних та громадських органах;

брати участь у політичній діяльності, проводити масові заходи (збори, мітинги, демонстрації тощо);

ідейно, організаційно та матеріально підтримувати інші об'єднання громадян, надавати допомогу в їх створенні;

створювати установи та організації;

одержувати від органів державної влади і управління та органів місцевого самоврядування інформацію, необхідну для реалізації своїх цілей і завдань;

вносити пропозиції до органів влади і управління; розповсюджувати інформацію і пропагувати свої ідеї та цілі;

засновувати засоби масової інформації.

Громадські організації мають право засновувати підприємства, необхідні для виконання статутних цілей.

У порядку, передбаченому законодавством, політичні партії також мають право:

брати участь у виробленні державної політики;

брати участь у формуванні органів влади, представництва в їх складі;

доступу під час виборчої кампанії до державних засобів масової інформації.

Об'єднання громадян користуються іншими правами, передбаченими законами України.

Стаття 21. Власність об'єднань громадян

Об'єднання громадян може мати у власності кошти та інше майно, необхідне для здійснення його статутної діяльності.

Об'єднання громадян набуває право власності на кошти та інше майно, передане йому засновниками, членами (учасниками) або державою, набуте від вступних та членських внесків, пожертвуване громадянами, підприємствами, установами та організаціями, а також на майно, придбане за рахунок власних коштів чи на інших підставах, не заборонених законом.

Політичні партії також мають право на майно, придбане від продажу суспільно-політичної літератури, інших агітаційно-пропагандистських матеріалів, виробів з власною символікою, проведення фестивалів, свят, виставок, лекцій, інших політичних заходів.

Громадські організації також мають право на майно та кошти, придбані в результаті господарської та іншої комерційної діяльності створених ними госпрозрахункових установ та організацій, заснованих підприємств.

Кошти та інше майно об'єднань громадян, в тому числі тих, що ліквіднуються, не може перерозподілятися між їх членами і використовується для виконання статутних завдань або на благодійні цілі, а у випадках, передбачених законодавчими актами, за рішенням суду спрямовується в дохід держави.

Стаття 22. Обмеження щодо одержання коштів та іншого майна політичними партіями, їх установами та організаціями

Політичним партіям, їх установам та організаціям забороняється прямо або опосередковано одержувати кошти та інше майно від:

іноземних держав та організацій, міжнародних організацій, іноземних громадян та осіб без громадянства;

державних органів, державних підприємств, установ та організацій, крім випадків, передбачених законами України;

підприємств, створених на основі змішаної форми власності, якщо участь держави або іноземного учасника в них перевищує 20 відсотків;

нелегалізованих об'єднань громадян;

анонімних пожертвувачів.

Політичні партії не мають права одержувати доходи від акцій та інших цінних паперів, їм забороняється мати рахунки в іноземних банках та зберігати в них коштовності.

Політичні партії зобов'язані щороку публікувати свої бюджети для загального відома.

Стаття 23. Здійснення права власності

Право власності об'єднань громадян реалізують їх вищі статутні органи управління (загальні збори, конференції, з'їзди тощо) в порядку, передбаченому законодавством України та статутними документами.

Окремі функції щодо господарського управління майном може бути покладено вищими статутними органами управління на створювані ними органи, місцеві осередки або передано спілкам об'єднань громадян.

Стаття 24. Господарська та інша комерційна діяльність

З метою виконання статутних завдань і цілей зареєстровані об'єднання громадян можуть здійснювати необхідну господарську та іншу комерційну діяльність шляхом створення госпрозрахункових установ і організацій із статусом юридичної особи, заснування підприємств в порядку, встановленому законодавством.

Політичні партії, створювані ними установи і організації не мають права засновувати підприємства, крім засобів масової інформації, та займатись господарською та іншою комерційною діяльністю, за винятком продажу суспільно-політичної літератури, інших пропагандистсько-агітаційних матеріалів, виробів із власною символікою, проведення фестивалів, свят, виставок, лекцій, інших суспільно-політичних заходів.

Об'єднання громадян, створені ними установи та організації зобов'язані вести оперативний та бухгалтерський облік, статистичну звітність, зареєструватись в органах державної податкової інспекції та вносити до бюджету платежі у порядку і розмірах, передбачених законодавством.

V. НАГЛЯД ТА КОНТРОЛЬ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ОБ'ЄДНАНЬ ГРОМАДЯН. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА

Стаття 25. Державний нагляд та контроль за діяльністю об'єднань громадян

Державний контроль за діяльністю об'єднань громадян здійснюється державними органами у порядку, передбаченому законодавством України.

Органи, що проводять легалізацію об'єднань громадян, здійснюють контроль за додержанням ними положень статуту. Представники цих органів мають право бути присутніми на заходах, що проводяться об'єднаннями громадян, вимагати необхідні документи, одержувати пояснення.

Нагляд за виконанням та додержанням законності об'єднаннями громадян здійснюють органи прокуратури.

Контроль за джерелами та розмірами надходжень, сплатою податків об'єднаннями громадян здійснюють відповідно фінансові органи та органи державної податкової інспекції.

Стаття 26. Порядок здійснення фінансового контролю

Об'єднання громадян у встановленому порядку подають фінансовим органам декларації про свої доходи та витрати.

Щорічно на підставі фінансових декларацій у газеті «Голос України» публікуються списки осіб, пожертвування яких на користь політичних партій перевищують розмір, що визначається Верховною Радою України.

Спеціальна комісія Верховної Ради України, до складу якої входять депутати - представники усіх представлених у парламенті політичних партій, розглядає їх фінансову діяльність за рік і доповідає свої висновки на пленарному засіданні Верховної Ради України.

У разі порушень фінансової дисципліни політична партія несе відповідальність згідно з законодавством. Незаконні надходження вилучаються за рішенням суду у порядку, встановленому законом, і зараховуються до Державного бюджету України.

(Частина четверта статті 26 із змінами, внесеними згідно із Законом N 642/97-ВР від 18.11.97)

Стаття 27. Відповідальність за порушення законодавства

Посадові особи легалізуючих органів об'єднань громадян та громадяни за порушення законодавства про об'єднання громадян несуть дисциплінарну, цивільно-правову, адміністративну або кримінальну відповідальність.

Об'єднання громадян несуть відповідальність, передбачену цим Законом та іншими законодавчими актами України.

Керівництво об'єднанням громадян, яке не легалізувалося у встановленому законом порядку чи якому відмовлено у легалізації, або яке примусово розпущено за рішенням суду, але продовжує діяти, а так само участь у діяльності таких об'єднань тягнуть за собою адміністративну або кримінальну відповідальність.

(Статтю 27 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 3582-12 від 11.11.93)

Стаття 28. Види стягнення

За порушення законодавства до об'єднання громадян можуть бути застосовані такі стягнення:

попередження;

штраф;

тимчасова заборона (зупинення) окремих видів діяльності;

тимчасова заборона (зупинення) діяльності;

примусовий розпуск (ліквідація).

Стаття 29. Попередження

При вчиненні об'єднанням громадян правопорушення, яке не тягне за собою обов'язкового застосування іншого виду стягнення, передбаченого цим Законом, відповідний легалізуючий орган виносить письмове попередження.

Стаття 30. Штраф

В разі грубого або систематичного вчинення правопорушень, за поданням легалізуючого органу або прокурора на об'єднання громадян може бути накладено штраф в судовому порядку.

Стаття 31. Тимчасова заборона (зупинення) окремих видів або всієї діяльності об'єднання громадян

З метою припинення незаконної діяльності об'єднання громадян за поданням легалізуючого органу або прокурора суд може тимчасово заборонити окремі види діяльності або тимчасово заборонити діяльність об'єднання громадян на строк до трьох місяців.

Тимчасова заборона окремих видів діяльності об'єднання громадян може здійснюватись шляхом встановлення заборони на проведення масових заходів (зборів, мітингів, демонстрацій тощо), здійснення видавничої діяльності, проведення банківських операцій, операцій з матеріальними цінностями тощо.

За поданням органу, який звертався до суду щодо тимчасової заборони окремих видів або всієї діяльності об'єднання громадян, суд може продовжити цей термін. При цьому загальний термін тимчасової заборони не повинен перевищувати шість місяців.

При усуненні причин, що стали підставою для тимчасової заборони, за клопотанням об'єднання громадян його діяльність може бути відновлена судом в повному обсязі.

Стаття 32. Примусовий розпуск (ліквідація) об'єднання громадян

За поданням легалізуючого органу або прокурора рішенням суду об'єднання громадян примусово розпускається (ліквідується) у випадках:

- 1) вчинення дій, передбачених статтею 4 цього Закону;
- 2) систематичного або грубого порушення вимог статті 22 цього Закону;
- 3) продовження протиправної діяльності після накладення стягнень, передбачених цим Законом;
- 4) зменшення кількості членів політичної партії до числа, коли вона не визнається як така. Суд одночасно вирішує питання про припинення випуску друкованого засобу масової інформації об'єднання громадян, яке примусово розпускається.

(Статтю 32 доповнено частиною другою згідно із Законом N 3582-12 від 11.11.93)

Про примусовий розпуск (ліквідацію) об'єднання громадян реєструючий орган протягом п'ятнадцяти днів після набрання рішенням суду законної сили повідомляє у засобах масової інформації.

(Статтю 32 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 3582-12 від 11.11.93)

Рішення про примусовий розпуск всеукраїнських та міжнародних громадських організацій на території України приймається судом.

(Частина четверта статті 32 в редакції Закону N 762-IV (762-15) від 15.05.2003)

VI. МІЖНАРОДНІ ЗВ'ЯЗКИ ОБ'ЄДНАНЬ ГРОМАДЯН. МІЖНАРОДНІ ОБ'ЄДНАННЯ ГРОМАДЯН

Стаття 33. Міжнародні зв'язки об'єднань громадян

Громадські організації, їх спілки, відповідно до своїх статутів можуть засновувати або вступати в міжнародні громадські (неурядові) організації, утворювати міжнародні спілки об'єднань громадян, підтримувати прямі міжнародні контакти і зв'язки, укладати відповідні угоди, а також брати участь у здійсненні заходів, що не суперечать міжнародним зобов'язанням України.

Політичні партії мають право засновувати або вступати в міжнародні спілки, статутами яких передбачено створення лише консультативних або координуючих центральних органів.

Стаття 34. Міжнародні громадські організації. Філіали іноземних громадських організацій

Міжнародні громадські організації, філіали, відділення, представництва, інші структурні осередки громадських (неурядових) організацій

іноземних держав на території України діють відповідно до цього Закону, інших законодавчих актів України.

Легалізована громадська організація, що виступила засновником, стала членом міжнародної організації або іншим шляхом поширила свою діяльність на територію іноземної держави, зобов'язана в місячний строк подати необхідні документи для перереєстрації в Міністерстві юстиції України як міжнародна, якщо інше не передбачено законами України.

(Частина друга статті 34 із змінами, внесеними згідно із Законом № 655-XIV (655-14) від 13.05.99)

Порядок реєстрації філіалів та інших структурних осередків громадських організацій іноземних держав встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Президент України

Л.Кравчук

м. Київ, 16 червня 1992 року

№ 2460-XII

1.1. ДЕЯКІ ПРОЕКТИ ЗАКОНІВ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ПРЕДМЕТУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАКОНОМ «ПРО ОБ'ЄДНАННЯ ГРОМАДЯН»

1.1.1. Проект Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про об'єднання громадян» № 5642 від 15.06.2004 року, внесений народним депутатом України А.С.Матвієнком

Закон України «Про об'єднання громадян» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 1992, N 34, ст.504) викласти у новій редакції: закон України «Про громадські організації».

Коментар.

Законопроектом «Про внесення змін до Закону України «Про об'єднання громадян» пропонується вилучити із чинного Закону «Про об'єднання громадян» правових норм, які або ввійшли в суперечність із нормами Цивільного кодексу, законів «Про політичні партії», «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців», або регулюються цими законами, або які вже знайшли своє відображення в базовому Законі «Про неприємницькі організації».

1.1.2. Проект Закону України «Основи законодавства України про об'єднання громадян» №2662 від 17.01.2003 року, внесений народними депутатами України В.С. Ковалем, та В.Чорноволенком

Коментар.

В законопроекті:

- запропоновано визначення таких організаційно-правових форм об'єднань, як «громадський рух», «політична партія», «громадська організація», «громадська фундація», «громадська асоціація», «громадський фонд», «спілка об'єднань громадян», «професійна спілка», «громадська спілка», «творча спілка», «благодійна організація», «громадська установа» тощо;

- запропоновано правила створення, діяльності та припинення діяльності будь-яких об'єднань громадян, незалежно від їх організаційно-правової форми;

- передбачено вимоги до їх статутних документів, диференційований порядок реєстрації для організацій, що мають відповідно статус всеукраїнських, регіональних або місцевих;

- запропоновано визначення: статусу органів керівництва об'єднань громадян, правового режиму майна об'єднань; специфіки утворення, діяльності, ліквідації певних видів об'єднань; специфіки їх фінансування, членства, встановлення ними міжнародних зв'язків тощо.

1.1.3. Проект Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про об'єднання громадян» № 3263-1 від 16.04.2004 року внесений народними депутатами України Гошовським В.С., Хомутинніком В.Ю.

Коментар.

Законопроектом пропонується місячний строк для здійснення легалізації об'єднань громадян шляхом реєстрації та 10 робочих днів — для обліку легалізованих шляхом повідомлення про заснування громадських організацій та їх спілок.

1.2. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ОБ'ЄДНАННЯ ГРОМАДЯН»

1.2.1. Постанова Кабінету Міністрів України від 26 лютого 1993 р. N 140 «Про затвердження Положення про порядок легалізації об'єднань громадян»

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 26 лютого 1993 р. N 140 Київ

Про затвердження Положення про порядок легалізації об'єднань громадян

На підставі Закону України «Про об'єднання громадян» (2460-12) і на виконання постанови Верховної Ради України про введення його в дію (2461-12) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

Затвердити Положення про порядок легалізації об'єднань громадян, що додається.

Прем'єр-міністр України

Л. Кучма

**Перший заступник Міністра
Кабінету Міністрів України**

В. Несміх

Інд.28

ЗАТВЕРДЖЕНЕ
постановою Кабінету Міністрів України
від 26 лютого 1993 р. N 140

ПОЛОЖЕННЯ
про порядок легалізації об'єднань громадян

1. Відповідно до статті 14 Закону України «Про об'єднання громадян» (2460-12) легалізація (офіційне визнання) об'єднань громадян здійснюється шляхом реєстрації або повідомлення про їх заснування.

Легалізація спілок об'єднань громадян здійснюється в порядку, визначеному цим Положенням.

2. Легалізація всеукраїнських об'єднань громадян і міжнародних громадських організацій здійснюється Міністром, їх місцевих осередків та місцевих об'єднань громадян - Головним управлінням юстиції Мініюсту в Автономній Республіці Крим, обласними, Київським та Севастопольським міськими, районними, районними в містах Києві та Севастополі управліннями юстиції, виконавчими комітетами сільських, селищних, міських Рад народних депутатів. *(Пункт 2 в редакції Постанови КМ N 280 (280-93-п) від 19.04.93, із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ N 1640 (1640-98-п) від 16.10.98)*

3. Для реєстрації об'єднання громадян до реєструючого органу подається заява (додаток N 1), підписана не менш як трьома засновниками об'єднання громадян або їх уповноваженими представниками.

До заяви додаються:

- 1) статут (положення) в двох примірниках;
- 2) протокол установчого з'їзду (конференції) або загальних зборів, які прийняли статут (положення);
- 3) відомості про склад керівництва центральних статутних органів (із зазначенням прізвища, імені, по батькові, року народження, місця постійного проживання, посади (заняття), місця роботи);
- 4) дані про наявність місцевих осередків (додаток N 2), підтверджені протоколами конференцій (зборів);
- 5) документ про сплату реєстраційного збору;
- 6) відомості про засновників об'єднання громадян або спілок об'єднань громадян (для громадян - із зазначенням прізвища, імені, по батькові, року народження, місця постійного проживання; для спілок об'єд-

нань громадян - назви об'єднання, місцезнаходження вищих статутних органів, а також доданням копії документа про легалізацію);

7) документ, який підтверджує місцезнаходження об'єднання громадян. *(Абзац другий пункту 3 доповнено підпунктом 7 згідно з Постановою КМ N 769 (769-2005-н) від 18.08.2005)*

Міжнародна громадська організація додатково подає документи, які підтверджують поширення її діяльності на території хоча б однієї іншої держави (довіреності, зобов'язання, протоколи, документи про легалізацію тощо). Спілка об'єднань громадян додатково подає рішення центральних статутних органів об'єднань громадян про їх вступ до спілки.

(Абзац п'ятий пункту 3 втратив чинність на підставі Постанови КМ N 840 (840-2001-н) від 13.07.2001)

(Абзац шостий пункту 3 втратив чинність на підставі Постанови КМ N 840 (840-2001-н) від 13.07.2001)

4. Заява про реєстрацію об'єднання громадян за наявності всіх необхідних документів розглядається в двомісячний строк.

5. Орган, що здійснює реєстрацію об'єднання громадян, у необхідних випадках проводить перевірку відомостей, що містяться в поданих документах.

(Абзац другий пункту 5 втратив чинність на підставі Постанови КМ N 840 (840-2001-н) від 13.07.2001)

6. За результатами розгляду заяви приймається рішення про реєстрацію об'єднання громадян або про відмову в його реєстрації.

7. У разі реєстрації об'єднання громадян засновникові видається свідоцтво про реєстрацію встановленого зразка (додаток N 3).

Зареєстрованому об'єднанню громадян присвоюється відповідний номер, і воно вноситься до Реєстру об'єднань громадян, що ведеться реєструючим органом.

У Реєстрі зазначається: дата надходження документів, назва об'єднання громадян і місцезнаходження його статутних органів, дата затвердження статуту (положення), основна мета діяльності об'єднання, відомості про склад центральних статутних органів об'єднання, дата реєстрації, відомості про зміни в статутних документах, сума внесеного реєстраційного збору.

Дані Реєстру всеукраїнських об'єднань громадян та міжнародних громадських організацій, зареєстрованих Міністром, публікуються в газеті «Урядовий кур'єр».

8. Відомості про реєстрацію всеукраїнських об'єднань громадян та міжнародних громадських організацій Мінюст подає у 10-денний термін до головного обчислювального центру Мінстату. Відомості про реєстрацію місцевих об'єднань громадян реєструючий орган передає органу державної статистики відповідно в області, районі, місті.

9. Для легалізації громадської організації шляхом повідомлення про її заснування до легалізуючого органу подається заява, підписана не менш як трьома засновниками громадської організації або її уповноваженими представниками. В заяві вказується прізвище, ім'я, по батькові засновників громадської організації або їх уповноважених представників, рік народження, місце постійного проживання, назва організації і місцезнаходження центральних статутних органів, основна мета діяльності громадської організації. Підписи в заяві повинні бути завірені в установленому законом порядку.

Громадська організація, легалізована шляхом повідомлення про її заснування, вноситься до книги обліку громадських організацій, що ведеться легалізуючим органом.

У книзі обліку громадських організацій зазначається: дата надходження документів, назва організації і місцезнаходження центральних статутних органів, основна мета діяльності, дата легалізації.

10. Легалізація об'єднань громадян, що мають одну і ту ж назву, не допускається. У разі, коли із заявою про легалізацію звертаються об'єднання громадян, що мають одну і ту ж назву, перевага віддається об'єднанню громадян, яке першим подало заяву про легалізацію.

11. Якщо статутні документи об'єднання громадян або інші документи, подані для реєстрації об'єднання, суперечать законодавству України, реєструючий орган приймає рішення про відмову в реєстрації, яке в 10-денний термін надсилається заявникові.

12. Для реєстрації змін, що вносяться до статутних документів об'єднання громадян, до реєструючого органу подаються:

1) заява про реєстрацію зазначених змін, підписана уповноваженим представником;

2) протокол з'їзду (конференції) або загальних зборів з рішенням про внесення змін до статуту (положення);

3) статут (положення) в двох примірниках із внесеними змінами;

4) оригінали свідоцтва про реєстрацію об'єднання громадян та його статуту (положення).

У разі внесення до статутних документів змін, що пов'язані із зміною місцезнаходження об'єднання громадян, додатково подаються документи, які підтверджують місцезнаходження такого об'єднання.

За результатами розгляду заяви про реєстрацію змін приймається у термін, передбачений для розгляду заяви про реєстрацію об'єднання громадян, рішення про реєстрацію змін з виконанням відповідної позначки на титульному аркуші статуту (положення) або про відмову в їх реєстрації.

У разі зміни назви, місцезнаходження вищого статутного органу, мети об'єднання громадян реєструючий орган видає нове свідоцтво про реєстрацію такого об'єднання.

Про зміну своєї назви об'єднання громадян зобов'язане після реєстрації змін опублікувати відповідне оголошення в засобах масової інформації.

(Пункт 12 в редакції Постанови КМ N 769 (769-2005-н) від 18.08.2005)

13. У разі припинення діяльності об'єднання громадян реєструючий орган приймає рішення про скасування запису в Реєстрі об'єднань громадян.

Додаток N 1
до Положення про порядок легалізації
об'єднань громадян

ЗАЯВА

_____ (прізвище, ім'я, по батькові засновників або їх уповноважених

_____ представників, рік народження, місце постійного проживання,

_____ N телефону)

_____ подають установчі документи на реєстрацію _____ (назва об'єднання громадян,

_____ і територія в межах якої діє об'єднання)

Статут (положення) прийнятий _____ (рік, місяць, число, назва органу, який прийняв статут)

Основна мета діяльності об'єднання _____

Назва та юридична адреса постійно діючого центрального статутного органу об'єднання громадян _____

Прізвища засновників

Підписи

Дата

Примітка. Підписи повинні бути завірені в установленому законом порядку.

Додаток N 2
до Положення про порядок легалізації
об'єднань громадян

Дані про місцеві осередки
об'єднання громадян

№ п/п	Назва місцевого осередку	Прізвище, ім'я, по батькові керівника	Кількість членів осередку	Юридична адреса, № телефону	Дані про легалізацію
-------	--------------------------	---------------------------------------	---------------------------	-----------------------------	----------------------

Примітка. Дані підписуються особою, яка очолює центральний статутний орган об'єднання громадян, що подало заяву про реєстрацію.

_____ (назва органу, що здійснює реєстрацію)

СВІДОЦТВО
про реєстрацію об'єднання громадян

Додаток N 3
до Положення про порядок легалізації
об'єднань громадян

_____ (назва органу, що здійснює реєстрацію)

СВІДОЦТВО
про реєстрацію
об'єднання громадян
_____ 20_ р.
N _____

Назва об'єднання _____

Вид об'єднання _____

Постійно діючий центральний статутний орган об'єднання _____

_____ (повна назва, адреса)

_____ Керівник Підпис

_____ М.П.

Основна мета діяльності _____

1.2.2. Постанова Кабінету Міністрів України від 26 лютого 1993р. N 143 «Про порядок справляння і розміри збору за реєстрацію об'єднань громадян»

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 26 лютого 1993 р. N 143 Київ

Про порядок справляння і розміри збору за реєстрацію об'єднань громадян

На підставі Закону України «Про об'єднання громадян» (2460-12) і на виконання постанови Верховної Ради України про введення його в дію (2461-12) Кабінет Міністрів України **постановляє**:

1. Установити такі розміри збору за реєстрацію об'єднань громадян:
(Абзац другий пункту 1 втратив чинність на підставі Постанови КМ N 840 (840-2001-п) від 13.07.2001)

всеукраїнських - двадцять неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

міжнародних - п'ять неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і 500 доларів США (за наявності ліцензії Національного банку) або еквівалент цієї суми у валюті України за курсом Національного банку на час сплати;

місцевих об'єднань громадян, а також місцевих осередків зареєстрованих всеукраїнських і міжнародних об'єднань громадян:

міжобласних, обласних, - десять неоподатковуваних Київських і Севастопольських мінімумів доходів міських громадян;

міжрайонних, районних, - п'ять неоподатковуваних міських, сільських мінімумів доходів селищних громадян

За реєстрацію громадських організацій інвалідів, осіб, які постраждали внаслідок аварії на Чорнобильській АЕС, розмір збору знижується на 50 відсотків.

Дитячі громадські організації від сплати реєстраційного збору звільнюються.

Реєстрація змін, що вносяться до статутних документів об'єднань громадян, проводиться безоплатно. *(Пункт 1 доповнено абзацом згідно з Постановою КМ N 769 (769-2005-п) від 18.08.2005)*

Надати право органам, що здійснюють реєстрацію об'єднань громадян, знижувати розмір збору, але не більш як на 50 відсотків.

(Пункт 1 із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ N 113 (113-94-п) від 22.02.94, N 621 (621-96-п) від 08.06.96)

2. За видачу об'єднанню громадян дубліката свідоцтва про реєстрацію встановлюється плата в розмірі 50 відсотків загальної суми реєстраційного збору.

3. Кошти, одержані від сплати зборів за реєстрацію всеукраїнських і міжнародних об'єднань громадян, а також за видачу дублікатів свідоцтв про реєстрацію всеукраїнських і міжнародних об'єднань громадян, зараховуються до державного бюджету. *(Пункт 3 в редакції Постанов КМ N 113 (113-94-п) від 22.02.94, N 283 (283-98-п) від 07.03.98)*

4. Кошти, одержані від сплати зборів за реєстрацію місцевих об'єднань громадян, місцевих осередків зареєстрованих всеукраїнських і міжнародних об'єднань громадян, а також кошти, одержані від сплати зборів за видачу дублікатів свідоцтв про реєстрацію місцевих об'єднань громадян і місцевих осередків зареєстрованих всеукраїнських і міжнародних об'єднань громадян, зараховуються до відповідних місцевих бюджетів. *(Постанову доповнено пунктом 4 згідно з Постановою КМ N 113 (113-94-п) від 22.02.94, в редакції Постанови КМ N 283 (283-98-п) від 07.03.98)*

5. Міністерству культури забезпечувати виготовлення на замовлення Міністерства юстиції, місцевих органів державної виконавчої влади та виконавчих комітетів сільських, селищних і міських Рад народних депутатів бланків свідоцтв про реєстрацію об'єднань громадян.

Міністерству юстиції укласти з Державним комітетом з матеріальних ресурсів державний контракт про виділення для цієї мети відповідних ресурсів.

Прем'єр-міністр України

Л.Кучма

**Перший заступник Міністра
Кабінету Міністрів України**

В.Несміх

Інд.39

**1.2.3. Наказ Державної податкової адміністрації
України N 355 від 03.07.2000 «Про затвердження
Порядку визначення структури ознаки
неприбуткових установ (організацій)»**

**ДЕРЖАВНА ПОДАТКОВА АДМІНІСТРАЦІЯ
УКРАЇНИ**

НАКАЗ

N 355 від 03.07.2000
м. Київ
vd20000703 vn355

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України 27 липня 2000р.
за N 451/4672

**Про затвердження Порядку визначення
структури ознаки неприбуткових установ (організацій)**

Керуючись статтею 8 Закону України «Про державну податкову служ-
бу в Україні» (509-12), **Н А К А З У Ю:**

1. Затвердити Порядок визначення структури ознаки неприбуткових
установ (організацій) (додається).

2. Начальнику Головного управління прямих податків Фурману А.П.
у 5-денний термін подати цей наказ до Міністерства юстиції України на
державну реєстрацію.

3. Начальнику управління справами Коваленку В.В. у 10-денний тер-
мін забезпечити його тиражування та надсилання державним податко-
вим адміністраціям в Автономній Республіці Крим, областях, містах Ки-
єві та Севастополі.

4. Начальнику Головного управління прямих податків Фурману А.П.
щорічно за підсумками першого півріччя (до 25 серпня) та до 25 лютого
наступного за звітним року проводити аналіз втрат бюджету за рахунок
отриманих неприбутковими установами і організаціями сум доходів, які
звільняються від оподаткування.

5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Го-
лови Оперенка Г.М.

Голова

М.Я.Азаров

Затверджено
Наказ Державної податкової
адміністрації України 03.07.2000 N 355

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України 27 липня 2000 р.
за N 451/4672

Порядок визначення структури ознаки неприбуткових установ (організацій)

I. Загальні положення

1. Порядок визначення структури ознаки неприбуткових установ (організацій) (далі - Порядок) розроблено на виконання пункту 1.4 Положення про Реєстр неприбуткових організацій та установ, затвердженого наказом Державної податкової адміністрації України від 11.07.97 N 232 (z0291-97) та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 06.08.97 за N 291/2095.

Упровадження Порядку забезпечує реєстрацію та облік установ і організацій та має на меті використання єдиної методики обліку неприбуткових організацій та установ в органах державної податкової служби.

Присвоєння установам та організаціям коду ознаки здійснюють місцеві органи державної податкової служби.

Виключення неприбуткової організації або установи з Реєстру проводиться органом державної податкової служби, яким була присвоєна ознака неприбутковості, у разі порушення такою неприбутковою організацією або установою норм Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР) або інших законодавчих актів.

(Четвертий абзац пункту 1 в редакції Наказу ДПА N 594 (z1229-03) від 10.12.2003)

2. У цьому Порядку терміни вживаються відповідно до чинних нормативно-правових актів, зокрема Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), Закону України «Про страхування» (85/96-ВР).

(Абзац другий пункту 2 вилучено на підставі Наказу ДПА N 594 (z1229-03) від 10.12.2003)

(Абзац третій пункту 2 вилучено на підставі Наказу ДПА N 594 (z1229-03) від 10.12.2003)

(Абзац четвертий пункту 2 вилучено на підставі Наказу ДПА N 594 (з1229-03) від 10.12.2003)

(Абзац п'ятий пункту 2 вилучено на підставі Наказу ДПА N 594 (з1229-03) від 10.12.2003)

(Абзац шостий пункту 2 вилучено на підставі Наказу ДПА N 594 (з1229-03) від 10.12.2003)

(Абзац сьомий пункту 2 вилучено на підставі Наказу ДПА N 594 (з1229-03) від 10.12.2003)

(Абзац восьмий пункту 2 вилучено на підставі Наказу ДПА N 594 (з1229-03) від 10.12.2003)

(Абзац дев'ятий пункту 2 вилучено на підставі Наказу ДПА N 594 (з1229-03) від 10.12.2003)

(Абзац десятий пункту 2 вилучено на підставі Наказу ДПА N 594 (з1229-03) від 10.12.2003)

Страховий платіж (страховий внесок, страхова премія) - плата за страхування, яку страхувальник зобов'язаний внести страховику згідно з договором страхування (Закон України «Про страхування» (85/96-ВР).

3. Центральний податковий орган веде Реєстр неприбуткових організацій та установ, які звільняються від сплати податку на прибуток.

Реєстр неприбуткових організацій та установ здійснюється автоматизовано в складі загальнодержавної Автоматизованої інформаційно-аналітичної системи підсистеми «Податки юридичних осіб» Державної податкової адміністрації України.

Коли зареєстровані неприбуткові установи та організації будуть виключені з Реєстру неприбуткових організацій та установ, то кошти вважаються доходом та оподатковуються на загальних підставах. Оподаткування таких організацій буде здійснюватися з моменту виключення з Реєстру неприбуткових установ та організацій.

(Абзац четвертий пункту 3 вилучено на підставі Наказу ДПА N 594 (з1229-03) від 10.12.2003)

(Абзац п'ятий пункту 3 розділу 1 втратив чинність на підставі Наказу ДПА N 203 (з0443-02) від 29.04.2002)

II. Структурі ознаки

1. Органи державної влади України, органи місцевого самоврядування та створені ними установи або організації, що утримуються за рахунок коштів відповідних бюджетів (*абзац «а» пункту 7.11 статті 7 зазначеного Закону (334/94-ВР)*)

1.1. (0001) - органи державної влади України

При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для органів державної влади України необхідно керуватися такими нормативно-правовими актами: Конституцією України (254к/96-ВР), Бюджетним кодексом України (2542-14), Законом України «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), Указом Президента України від 12 березня 1996 року N 179/96 «Про загальне положення про міністерство, інший центральний орган державної виконавчої влади», Указом Президента України від 15 грудня 1999 року N 1573 (1573/99) «Про зміни у структурі центральних органів виконавчої влади», постановою Кабінету Міністрів України від 8 квітня 1992 року N 182 (182-92-п) «Про державні комітети та інші підвідомчі Кабінету Міністрів України органи державної виконавчої влади» та іншими нормативно-правовими актами. *(Абзац другий підпункту 1.1 пункту 1 розділу II із змінами, внесеними згідно з Наказом ДПА N 594 (з1229-03) від 10.12.2003)*

Відповідно до підпункту 7.11.8 пункту 7.11 статті 7 зазначеного Закону України (334/94-ВР) доходи неприбуткових організацій, визначених у абзаці «а» підпункту 7.11.1, у тому числі доходи закладів і установ освіти, науки, культури, охорони здоров'я, а також архівних установ, які утримуються за рахунок бюджету, зараховуються до складу кошторисів (на спеціальний рахунок) на утримання таких неприбуткових організацій і використовуються виключно на фінансування видатків такого кошторису (включаючи фінансування господарської діяльності згідно з їх статутами), розрахованого та затвердженого у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Перелік законодавчих актів щодо платних послуг, які можуть надаватися зазначеними закладами:

постанова Кабінету Міністрів України від 5 червня 1997 року N 534 (534-97-п) «Про затвердження переліку платних послуг, які можуть надаватися закладами культури і мистецтв, заснованими на державній та комунальній формі власності»;

постанова Кабінету Міністрів України від 20 січня 1997 року N 38 (38-97-п) «Про затвердження переліку платних послуг, які можуть надаватися державними навчальними закладами» (із змінами та доповненнями);

постанова Кабінету Міністрів України від 4 червня 1999 року N 969 (969-99-п) «Про перелік платних послуг, які можуть надаватися установами і організаціями телебачення і радіомовлення, заснованими на державній формі власності»;

постанова Кабінету Міністрів України від 11 грудня 1999 року N 2266 (2266-99-п) «Про перелік платних послуг, які можуть надаватися інформаційними підрозділами органів внутрішніх справ»;

постанова Кабінету Міністрів України від 3 серпня 1998 року N 1214 (1214-98-п) «Про затвердження Положення про виконання статистичних робіт та надання органами державної статистики послуг на платній основі» (із змінами та доповненнями);

постанова Кабінету Міністрів України від 7 травня 1998 року N 639 (639-98-п) «Про затвердження переліку платних послуг, які можуть надаватися державними архівними установами»;

постанова Кабінету Міністрів України від 29 липня 1999 року N 1379 (1379-99-п) «Про затвердження переліку платних послуг, які можуть надаватися бюджетними установами та організаціями, що належать до сфери управління Комітету водного господарства, на замовлення юридичних і фізичних осіб»;

постанова Кабінету Міністрів України від 15 травня 2000 року N 798 (798-2000-п) «Про затвердження переліку платних послуг, що можуть надаватися підрозділами Державної пожежної охорони Міністерства внутрішніх справ»;

постанова Кабінету Міністрів України від 17 травня 2002 року N 659 (659-2002-п) «Про затвердження переліку груп власних надходжень бюджетних установ, вимог щодо їх утворення та напрямів використання;

(Підпункт 1.1 пункту 1 розділу II доповнено абзацом тринадцятим згідно з Наказом ДПА N 594 (з1229-03) від 10.12.2003) та інші.

(Абзац підпункту 1.1 пункту 1 розділу II вилучено на підставі Наказу ДПА N 594 (з1229-03) від 10.12.2003)

(Абзац підпункту 1.1 пункту 1 розділу II вилучено на підставі Наказу ДПА N 594 (з1229-03) від 10.12.2003)

(Абзац підпункту 1.1 пункту 1 розділу II вилучено на підставі Наказу ДПА N 594 (з1229-03) від 10.12.2003)

1.2. (0002) - установи, організації, створені органами державної влади України, що утримуються за рахунок коштів відповідних бюджетів

При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для установ, організацій, створених органами державної влади України, що утримуються за рахунок коштів відповідних бюджетів, необхідно керуватися такими нормативно-правовими актами: Конституцією України (254к/96-ВР), Законом України «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), Указом Президента України від 12 березня 1996 року «Про загальне положення про міністерство, інший центральний ор-

ган державної виконавчої влади» (179/96), Указом Президента України від 15 грудня 1999 року N 1573 (1573/99) «Про зміни у структурі центральних органів виконавчої влади», постановою Кабінету Міністрів України від 8 квітня 1992 року N 182 (182-92-п) «Про державні комітети та інші підвідомчі Кабінету Міністрів України органи державної виконавчої влади» та іншими нормативно-правовими актами.

1.3. (0003) - органи місцевого самоврядування При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для органів місцевого самоврядування необхідно керуватися такими нормативно-правовими актами: Конституцією України (254к/96-ВР), Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні» (280/97-ВР), Законом України «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), іншими нормативно-правовими актами.

1.4. (0004) - установи, організації, створені органами місцевого самоврядування, що утримуються за рахунок коштів відповідних бюджетів

При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для установ, організацій, створених органами місцевого самоврядування, що утримуються за рахунок коштів відповідних бюджетів, необхідно керуватися такими нормативно-правовими актами: Конституцією України (254к/96-ВР), Законами України «Про місцеве самоврядування в Україні» (280/97-ВР) та «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), іншими нормативно-правовими актами.

2. Благодійні фонди і благодійні організації, створені у порядку, визначеному законом для проведення благодійної діяльності, в тому числі громадські організації, створені з метою провадження екологічної, оздоровчої, аматорської спортивної, культурної, освітньої та наукової діяльності, а також творчі спілки та політичні партії, громадські організації інвалідів та їх місцеві осередки, створені згідно з Законом України «Про об'єднання громадян» (2460-12) (*абзац «б» підпункту 7.11.1 пункту 7.11 статті 7 зазначеного Закону*) (*Абзац перший пункту 2 розділу II в редакції Наказу ДПА N 594 (з1229-03) від 10.12.2003*)

2.1. (0005) - благодійні фонди (організації), створені у порядку, визначеному законом для проведення благодійної діяльності

При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для зазначених фондів (організацій) необхідно керуватися такими нормативно-правовими актами: Законами України «Про благодійниц-

тво та благодійні організації» (531/97-ВР), «Про гуманітарну допомогу» (1192-14), «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), іншими нормативно-правовими актами.

Благодійники, які передали своє майно, кошти та інші матеріальні цінності до благодійної організації, одержують звіт про використання зазначених майна, коштів та цінностей. Якщо майно, кошти та інші матеріальні цінності передані за цільовим призначенням, то звіт про їх використання подається благодійнику в обов'язковому порядку благодійною організацією.

Органи державної влади і органи місцевого самоврядування, а також державні і комунальні підприємства, установи, організації України, що фінансуються з бюджету, не можуть бути засновниками (засновником) благодійної організації (стаття 5 Закону України «Про благодійництво та благодійні організації» (531/97-ВР).

Відповідно до пункту 2 постанови Кабінету Міністрів України від 30 березня 1998 року N 382 (382-98-п) «Про затвердження Положення про порядок державної реєстрації благодійних організацій» всі засновані благодійні фонди без справляння плати повинні були здійснити перереєстрацію у Міністерстві юстиції України.

2.2. (0006) - громадські організації, створені з метою провадження екологічної, оздоровчої, аматорської спортивної, культурної, освітньої та наукової діяльності, громадські організації інвалідів та їх місцеві осередки, створені згідно з Законом України «Про об'єднання громадян» (2460-12) (Абзац перший підпункту 2.2 пункту 2 розділу II в редакції Наказу ДПА N 594 (z1229-03) від 10.12.2003)

При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для громадських організацій, створених з метою провадження екологічної, оздоровчої, аматорської спортивної, культурної, освітньої та наукової діяльності необхідно керуватися такими нормативно-правовими актами: Законами України «Про об'єднання громадян» (2460-12), «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), іншими нормативно-правовими актами.

2.3. (0007) - творчі спілки

При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для творчих спілок необхідно керуватися такими нормативно-правовими актами: Законами України «Про об'єднання громадян» (2460-12), «Про професійних творчих працівників та творчі спілки» (554/97-ВР), «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), іншими нормативно-правовими актами.

2.4. (0008) - політичні партії

При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для політичних партій необхідно керуватися такими нормативно-правовими актами: Конституцією України (254к/96-ВР), Законами України «Про об'єднання громадян» (2460-12), «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), іншими нормативно-правовими актами.

3. Пенсійні фонди, кредитні спілки, утворені у порядку, визначеному законом (*абзац «в» пункту 7.11 статті 7 зазначеного Закону*)

3.1. (0009) - пенсійні фонди

При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для пенсійних фондів необхідно керуватися такими нормативно-правовими актами: Законами України «Про пенсійне забезпечення» (1788-12), «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» (1058-15), «Про недержавне пенсійне забезпечення» (1057-15), «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), «Про страхування» (85/96-ВР), іншими нормативно-правовими актами. (*Абзац другий підпункту 3.1 пункту 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Державної податкової адміністрації N 20 (з0147-05) від 17.01.2005*)

3.2. (0010) - кредитні спілки

При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для кредитних спілок необхідно керуватися такими нормативно-правовими актами: Законом України «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), Законом України «Про кредитні спілки» (2908-14), іншими нормативно-правовими актами. (*Абзац другий підпункту 3.2 пункту 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Державної податкової адміністрації N 20 (з0147-05) від 17.01.2005*)

4. (0011) - інші, ніж визначені в абзаці «б», юридичні особи, діяльність яких не передбачає одержання прибутку згідно з нормами відповідних законів (абзац «г» пункту 7.11 статті 7 зазначеного Закону (334/94-ВР)

При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для інших, ніж визначені в абзаці «б», юридичних осіб, діяльність яких не передбачає одержання прибутку згідно з нормами відповідних законів, необхідно керуватися такими нормативно-правовими актами: Законами України «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), «Про об'єднання громадян» (2460-12), іншими нормативно-правовими актами.

5. (0012) - спілки, асоціації та інші об'єднання юридичних осіб, створені для представлення інтересів засновників, що утримуються лише за

рахунок внесків таких засновників та не проводять господарської діяльності, за винятком отримання пасивних доходів (абзац «д» пункту 7.11 статті 7 зазначеного Закону). *(Абзац перший пункту 5 розділу II із змінами, внесеними згідно з Наказом ДПА N 59 (з0153-02) від 07.02.2002)*

При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для спілок, асоціацій та інших об'єднань юридичних осіб, створених для представлення інтересів засновників, що утримуються лише за рахунок внесків таких засновників та не проводять господарської діяльності, за винятком отримання пасивних доходів, необхідно керуватися такими нормативно-правовими актами: Законами України «Про підприємства в Україні» (887-12), «Про об'єднання громадян» (2460-12), «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), іншими нормативно-правовими актами. *(Абзац другий пункту 5 розділу II із змінами, внесеними згідно з Наказом ДПА N 59 (з0153-02) від 07.02.2002) (Абзац третій пункту 5 розділу II вилучено згідно з Наказом ДПА N 59 (з0153-02) від 07.02.2002)*

6. (0013) - релігійні організації, зареєстровані у порядку, передбаченому законом (абзац «е» пункту 7.11 статті 7 зазначеного Закону (334/94-ВР)

При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для релігійних організацій, зареєстрованих у порядку, передбаченому законом, необхідно керуватися такими нормативно-правовими актами: Конституцією України (254к/96-ВР), Законом України «Про свободу совісті та релігійні організації» (987-12), Законом України «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), іншими нормативно-правовими актами.

7. (0014) - науково-дослідні установи та вищі навчальні заклади III-IV рівнів акредитації, внесені до Державного реєстру наукових установ, яким надається підтримка держави, заповідники, музеї-заповідники (абзац «б» підпункту 7.11.1 пункту 7.11 статті 7 зазначеного Закону (2460-12) *(Абзац перший пункту 7 розділу II в редакції Наказу ДПА N 594 (з1229-03) від 10.12.2003)*

При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для науково-дослідних установ та вищих навчальних закладів III - IV рівнів акредитації, внесених до Державного реєстру наукових установ, яким надається підтримка держави, необхідно керуватися Законами України «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), «Про освіту» (1060-12), іншими нормативно-правовими актами.

8. (0015) - житлово-будівельні кооперативи, об'єднання співвласників багатоквартирних будинків, створені в порядку, визначеному Законом *(абзац «є» пункту 7.11 статті 7 зазначеного Закону).*

При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для житлово-будівельних кооперативів, об'єднань співвласників багатоквартирних будинків необхідно керуватися Законами України «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), «Про об'єднання співвласників багатоквартирного будинку» (2866-14), «Про об'єднання громадян» (2460-12) та іншими нормативно-правовими актами. (Розділ II доповнено пунктом 8 згідно з Наказом ДПА N 59 (z0153-02) від 07.02.2002)

9. (0016) - професійні спілки, їх об'єднання та організації профспілок, утворені в порядку, визначеному законом (абзац «ж» підпункту 7.11.1 пункту 7.11 статті 7 зазначеного Закону (2460-12).

При визначенні структури ознаки неприбуткових установ (організацій) для професійних спілок, їх об'єднань та організацій профспілок необхідно керуватися Законами України «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР), «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» (1045-14), «Про об'єднання громадян» (2460-12) та іншими нормативно-правовими актами. (Розділ II доповнено пунктом 8 згідно з Наказом ДПА N 594 (z1229-03) від 10.12.2003)

**Заступник начальника Головного
Управління прямих податків**

Т.Б.Савченко

Додаток
до Порядку визначення структури
ознаки неприбуткових установ
(організацій)

**Приклад розрахунку відповідно до підпункту 7.11.9
пункту 7.11 статті 7 Закону України «Про оподаткування
прибутку підприємств» (334/94-ВР)**

тис.грн.

№ п/п	Отримані загальні валові доходи в 200 р.	Використано на цілі, передбачені статутом в 200 р.	Використано на ті ж цілі в I кв. 200 р.	Сума не розподілена на кінець I кв. 200 р. (грн.2, 3-грн., 4)	25 відсотків від загальної суми валових доходів (грн.2 x 0,25)	Сума перевищення (грн.5-грн.6)	Підлягає сплаті за ставкою 30 (грн.7x0,30)
1	2	3	4	5	6	7	8
1	8000	3000	2000	3000	2000	1000	300
2	8000	4000	2000	2000	2000	0	0
3	8000	5000	2000	1000	2000	0	0

**1.2.4. Наказ Державної податкової адміністрації
України N232 від 11.07.97 «Про затвердження
Положення про Реєстр неприбуткових
організацій та установ»**

**ДЕРЖАВНА ПОДАТКОВА АДМІНІСТРАЦІЯ
УКРАЇНИ**

НАКАЗ

N 232 від 11.07.97
м. Київ

vd970711 vn232

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
6 серпня 1997 р.
за N 291/2095

**Про затвердження Положення про Реєстр
неприбуткових організацій та установ**

З метою забезпечення виконання Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» (283/97-ВР) НАКАЗУ Ю:

1. Затвердити Положення про Реєстр неприбуткових організацій та установ (додається).

2. Заступнику начальника Головного управління прямих податків П.А.Рогозі подати вказане Положення до Міністерства юстиції України на державну реєстрацію.

3. Начальнику управління справами Коваленку В.В. у 10-денний термін з дня реєстрації Положення про Реєстр неприбуткових організацій та установ в Міністерстві юстиції України забезпечити тиражування та надсилання державним податковим адміністраціям в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі вказане Положення.

4. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Голови Державної податкової адміністрації України О.Я.Савченка.

**Голова Державної податкової
адміністрації України**

М.Я.Азаров

Затверджено
наказом Державної податкової
адміністрації України
від 11 липня 1997 року N 232

Зареєстровано в Міністерстві юстиції
України
6 серпня 1997 р.
за N 291/2095

ПОЛОЖЕННЯ про Реєстр неприбуткових організацій та установ

1. Загальна частина

1.1. Реєстр неприбуткових організацій та установ (далі - Реєстр) - це автоматизована система збору, накопичення та обробки даних про неприбуткові організації та установи, які згідно із пунктом 7.11 статті 7 Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» (283/97-ВР) (далі - Закон) звільнюються від сплати податку на прибуток.

1.2. Організації та установи, які не підпадають під визначення неприбуткових, відповідно до підпункту 7.11.1 пункту 7.11 статті 7 Закону, не повинні проходити реєстрацію згідно із цим Положенням.

1.3. Реєстр неприбуткових організацій та установ створюється відповідно до статті 7 Закону з метою:

- забезпечення єдиних принципів ідентифікації неприбуткових організацій та установ, а також їх обліку в податкових органах України;
- забезпечення податкових органів України інформацією з Реєстру для здійснення контролю за використанням неприбутковими організаціями та установами коштів, звільнених від оподаткування;
- організації суцільного і вибіркового аналізу;
- взаємодії на єдиних методологічних засадах із базами даних Міністерства статистики України, Державної митної служби України, Національного банку України, Міністерства економіки України, Фонду державного майна України, інших міністерств і відомств України;
- надання відомостей, що містяться в Реєстрі, іншим державним органам відповідно до чинного законодавства України.

1.4. При включенні неприбуткової організації або установи до бази Реєстру їй по її ідентифікаційному номеру ставиться ознака неприбуткової організації (установи). Структуру ознаки неприбуткової організації або установи встановлює Державна податкова адміністрація України.

1.5. Створення і ведення Реєстру здійснюється Державною податковою адміністрацією України.

2. Реєстрація неприбуткових організацій та установ

2.1. До Реєстру заносяться неприбуткові організації та установи, які згідно із пунктом 7.11 статті 7 Закону (283/97-ВР) звільняються від сплати податку на прибуток.

2.2. Для внесення до Реєстру неприбуткова організація або установа повинні подати (надіслати) до податкового органу за її місцезнаходженням реєстраційну заяву за формою N 1-РН згідно з додатком 1 до цього Положення, а також копію статутних і установчих документів. *(Пункт 2.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Державної податкової адміністрації N 594 (з1228-03) від 10.12.2003)*

2.3. Органи державної податкової служби можуть проводити перевірку відомостей, що містяться в поданих документах. *(Пункт 2.3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Державної податкової адміністрації N 594 (з1228-03) від 10.12.2003)*

2.4. За результатами розгляду заяви можуть бути прийняті рішення за формою згідно з додатком 2 про:

- внесення неприбуткової організації (установи) до Реєстру;
- відмову внесення неприбуткової організації (установи) до Реєстру.

Рішення готується у двох примірниках - перший надається організації або установі, а другий залишається в органі державної податкової служби. *(Пункт 2.4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Державної податкової адміністрації N 594 (з1228-03) від 10.12.2003)*

2.5. Реєстр неприбуткових організацій та установ ведеться згідно з чинним законодавством.

2.6. Класифікаційні дані формуються з використанням державних класифікаторів.

2.7. Економічні показники формуються на основі даних податкових органів.

2.8. Інформаційний фонд Реєстру включає такі види даних про неприбуткові організації та установи:

- ідентифікаційні - ідентифікаційний номер неприбуткової організації або установи з Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України

(надалі - ЄДРПОУ), а також назву, визначену статутом та вказану у довідці про включення такої неприбуткової організації або установи до ЄДРПОУ;

- класифікаційні - дані про галузеву, територіальну, відомчу підпорядкованість, форму власності, види діяльності та організаційно-правову форму господарювання;

- довідкові - дані про адресу, телефон неприбуткової організації або установи, прізвища та ідентифікаційні номери (з Державного реєстру фізичних осіб) керівника, головного бухгалтера, засновників (інвесторів);

- реєстраційні - дані про реєстрацію (ліквідацію) в органах місцевої державної влади та податковому органі;

- економічні - дані, які характеризують фінансово-економічні показники господарської діяльності юридичної особи та справляння податку.

2.9. Розпорядником територіальних рівнів Реєстру є відповідні податкові органи в Автономній Республіці Крим, областях і містах Києві та Севастополі.

2.10. Державна податкова адміністрація України здійснює: - розробку організаційних та методологічних принципів ведення Реєстру, забезпечення організації обліку неприбуткових організацій та установ, що підлягають оподаткуванню;

- розробку технології та програмно-технічних засобів ведення Реєстру;
- виконання функцій адміністратора бази даних (накопичення, аналіз даних, що надходять з регіональних органів податкової служби, контроль достовірності та актуалізація даних, їх зберігання, захист, контроль права доступу тощо);

- автоматизоване ведення бази Реєстру;

- організацію взаємодії з базами даних Національного банку України, Міністерства статистики України, Державної митної служби України, Міністерства фінансів України та інших міністерств і відомств України; - розробку інструктивних, нормативних документів на створення, ведення та користування даними Реєстру. *(Пункт 2.10 із змінами, внесеними згідно з Наказом Державної податкової адміністрації N 594 (з1228-03) від 10.12.2003)*

2.11. Регіональні органи податкової служби здійснюють:

- виконання функцій адміністратора бази даних (накопичення, аналіз даних, що надходять з місцевих органів податкової служби, контроль достовірності та актуалізація даних, захист, контроль права доступу тощо);

- облік неприбуткових організацій та установ, які згідно із пунктом 7.11 статті 7 Закону (283/97-ВР) звільняються від сплати податку на прибуток та розташовані на їх території;

- передачу змін і доповнень до Реєстру в центральний податковий орган України;

- взаємодію з базами даних відповідних територіальних органів місцевої державної влади.

2.12. Місцеві органи податкової служби здійснюють:

- прийом реєстраційних заяв, контроль повноти даних щодо відповідності нормативним і установчим документам;

- присвоєння організаціям та установам ознаки неприбуткової; (Пункт 2.12 доповнено абзацом третім згідно з Наказом Державної податкової адміністрації N 594 (з1228-03) від 10.12.2003)

- обробку даних реєстраційних заяв та формування файлів для передачі в регіональні органи податкової служби;

- формування бази даних неприбуткових організацій та установ;

- взаємодію з базами даних відповідних органів місцевої державної влади.

3. Внесення змін (доповнень) до реєстраційної заяви

3.1. У разі виникнення змін (доповнень) у даних неприбуткової організації або установи, визначених реєстраційною заявою, така неприбуткова організація або установа зобов'язана в 10-денний термін (після їх виникнення) подати до податкового органу за місцезнаходженням документи з указаними змінами (доповненнями) та додаткову реєстраційну заяву з позначкою «зміни» або «доповнення». Ідентифікаційний номер неприбуткової організації або установи при внесенні змін (доповнень) до реєстраційної заяви не змінюється.

4. Перереєстрація

4.1. При перереєстрації в органах виконавчої влади або органах статистики неприбуткова організація або установа зобов'язана в 10-денний термін подати до податкового органу за місцезнаходженням доповнення до реєстраційної заяви із змінами відповідно до змін у нормативних та установчих документах.

5. Скасування ознаки неприбуткової організації або установи

5.1. Виключення неприбуткової організації або установи з Реєстру відбувається на підставі рішення за формою згідно з додатком 2 органу державної податкової служби у разі порушення неприбутковою організацією або установою Закону та/або інших законодавчих актів про неприбуткові організації. У разі виключення організації або установи з Реєстру

така організація або установа повертає оригінал рішення про внесення її до Реєстру неприбуткових організацій та установ до органу державної податкової служби. (Пункт 5.1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Державної податкової адміністрації N 594 (z1228-03) від 10.12.2003)

5.2. Виключення організації або установи з Реєстру відбувається шляхом скасування наданої їй ознаки неприбуткової організації або установи.

Додаток 1
до Положення про Реєстр
неприбуткових організацій та установ

Форма N 1-РН
Реєстраційна заява платника податку

Мова заповнення		Українська	Дія	Реєстрація	Зміни	Доповнення
1. Ідентифікаційний код філії платника податку з ЄДРПОУ				Ідентифікаційний код Неприбуткової організації (установи) з ЄДРПОУ		
2. Назва						
3. Назва податкового органу, де реєструється платник						
4. Дані про державну реєстрацію						
Код та назва органу державної реєстрації						
Дата реєстрації			Номер рішення про реєстрацію			
Код та назва форми власності						
Організаційно-правова форма						
Ознака неприбутковості організації (установи та дата її присвоєння)						
Види господарської діяльності			Код основного виду		Ознака зовнішньоекономічної діяльності	
Неосновні Код	Зовнішньоекономічна діяльність		Код	Зовнішньоекономічна діяльність	Код	Зовнішньоекономічна діяльність
Код та назва органу управління						

Назва відомства у складі орг. управління		Код форми фінансування (бюджет-1, госпрозрахунок-2, за рахунок членських внесків-3, змішане-9)			
Статутний фонд (у грн.)		Кількість працюючих згідно зі штатним розкладом на момент реєстрації			
5. Дані про банківські рахунки МФО банку					
			Рахунок №		
6. Адресні дані платника податку (місцезнаходження)					
Поштовий індекс			Країна		
Область					
Район					
Місто					
Район міста					
Вулиця					
Будинок		Корпус		офіс/квартира	
7. Дані про керівників					
Керівник (ідентифікаційний номер із Державного реєстру, прізвище, ім'я та по батькові)					
Контактні телефони		Факс		Факс	
Головний бухгалтер (ідентифікаційний номер із Державного реєстру, прізвище, ім'я та по батькові)					
Головний бухгалтер (ідентифікаційний номер із Державного реєстру, прізвище, ім'я та по батькові)					
Контактні телефони		Факс		Факс	
8. Дані про реєстрацію платника					
Прізвище, ім'я та по батькові працівника, який вводив дані про платника в автоматизовану систему					
Підпис			Дата		

Прізвище, ім'я та по батькові відповідального за реєстрацію платника податків			
Підпис		Дата	
М.П.			
9. Інформація про засновників (юридичних осіб)			
Ідентифікаційний код засновника-юридичної особи з ЄДРПОУ			
Назва			
Внесок у статутний фонд (сума)		Назва валюти	
Ідентифікаційний код засновника-юридичної особи з ЄДРПОУ			
Назва			
Внесок у статутний фонд (сума)		Назва валюти	
Ідентифікаційний код засновника-юридичної особи з ЄДРПОУ			
Назва			
Внесок у статутний фонд (сума)		Назва валюти	
Сторінка №		Ідентифікаційний код платника з ЄДРПОУ	
10. Інформація про засновників (фізичних осіб)			
Ідентифікаційний код засновника-фізичної особи			
Прізвище, ім'я та по батькові			
Внесок у статутний фонд (сума)		Назва валюти	
Ідентифікаційний код засновника-фізичної особи			
Прізвище, ім'я та по батькові			
Внесок у статутний фонд (сума)		Назва валюти	
Ідентифікаційний код засновника-фізичної особи			
Прізвище, ім'я та по батькові			
Внесок у статутний фонд (сума)		Назва валюти	
Сторінка №		Ідентифікаційний код платника з ЄДРПОУ	

(Додаток 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Державної податкової адміністрації N 594 (з1228-03) від 10.12.2003)

Пояснення до порядку заповнення форми N 1-РН

Форма N 1-РН «Реєстраційна заява платника податку» заповнюється в одному примірнику. Мова та дія заяви визначається позначкою «X» у відповідному полі.

№ групи	Назва групи показників	Пояснення
1	2	3
1	Ідентифікаційний код філії платника з ЄДРПОУ Ідентифікаційний код Неприбуткової організації (установи) з ЄДРПОУ	Це поле залишається незаповненим, якщо заявником є юридична особа. Якщо заявником є філія, відділення чи інший відокремлений підрозділ - наводиться ідентифікаційний код за ЄДРПОУ такого відокремленого підрозділу із довідки з Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України (ЄДРПОУ) Якщо заявником є юридична особа чи її філія, відділення, інший відокремлений підрозділ, наводиться ідентифікаційний код за ЄДРПОУ цієї юридичної особи із свідоцтва про державну реєстрацію або довідки з Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України (ЄДРПОУ)
2	Назва	Наводиться найменування заявника із свідоцтва про державну реєстрацію юридичної особи або довідки з Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України (ЄДРПОУ)
3	Назва податкового органу, де реєструється платник	Наводиться назва ДПА, де реєструється платник податку
4	Дані про державну реєстрацію:	Наводяться з довідки про включення до ЄДРПОУ: - ідентифікаційний код органу державної реєстрації та його назва; - дата реєстрації суб'єкта підприємницької діяльності та номер рішення в органах державного управління; - код і назва форми власності; - код і назва організаційно-правової форми; - ознака неприбуткової організації (установи) та дата її присвоєння; - підстави виникнення податкових зобов'язань; - коди видів господарської діяльності та ознака зовнішньоекономічної діяльності. Мінімальна кількість кодів - 1 (заповнюють неприбуткові організації (установи), для яких відповідним законодавством надано право здійснювати інші види діяльності); - код і назва органу управління. Код форми фінансування - у відповідному полі проставляється цифра: бюджет - 1, госпрозрахунок - 2, за рахунок членських внесків - 3, змішане фінансування - 9. Для платників податку з державною формою власності проставляється назва головної організації (главку), якій вона безпосередньо підпорядкована. Кількість працюючих згідно із штатним розкладом на момент реєстрації. Наводиться розмір статутного фонду в національній валюті
5	Дані про банківські рахунки платника	Наводяться номери рахунків та коди МФО відповідних банків на дату заповнення заяви

1	2	3
6	Адресні дані платника податку	Наводяться всі реквізити місця розташування платника податку: поштовий індекс, країна, область, район, місто або населений пункт, район міста, вулиця (проспект, майдан, провулок тощо), будинок, корпус, офіс/квартира
7	Дані про керівників	Наводиться інформація про керівника та головного бухгалтера: - ідентифікаційний номер із Державного реєстру фізичних осіб; - прізвище, ім'я та по батькові; - контактні телефони. Ознака факсу «X» проставляється в разі, коли телефон одночасно є факсом
8	Дані про реєстрацію платника	Заповнюються працівником податкового органу, який здійснює реєстрацію. Наводиться: - підпис, прізвище, ім'я та по батькові працівника, який вводив дані про платника податку в автоматизовану систему; - підпис, прізвище, ім'я та по батькові працівника, відповідального за реєстрацію платників податку
9	Інформація про засновників (юридичних осіб)	- Наводиться ідентифікаційний код та назва засновника з ЄДРПОУ, контактні телефони, факс, сума та назва валюти внеску в статутний фонд. У полі «Сторінка» вказується номер сторінки групи 9 форми N 1-РН, якщо кількість засновників перевищує 6. Для зв'язку групи 9 з іншими групами цієї форми у полі «Ідентифікаційний код платника податку з ЄДРПОУ» наводиться код платника податку. У разі відсутності засновників - юридичних осіб потрібно у першому полі «Назва» групи 9 вказати «Засновників - юридичних осіб немає».
	Інформація про засновників (фізичних осіб)	Наводиться ідентифікаційний номер засновника, фізичної особи з Державного реєстру фізичних осіб, прізвище, ім'я та по батькові, контактні телефони, факс, сума та назва валюти внеску засновника до статутного фонду. Поля «Сторінка» та «Ідентифікаційний код платника податку з ЄДРПОУ» заповнюються аналогічно до групи 9. У разі відсутності засновників-фізичних осіб потрібно у першому полі «Назва» групи 10 вказати «Засновників-фізичних осіб немає».

Всі поля форми N 1-РН повинні бути заповнені, якщо в описі полів цієї інструкції не вказано інше.

При внесенні змін або доповнень до форми N 1-РН у поле «Дія» вноситься відповідна позначка, обов'язково заповнюються показники 1-3 та поля, які зазнали змін та доповнень.

У кінці заяви обов'язково проставляється дата подачі заяви, підпис керівництва, відбиток печатки.

Заява підлягає контролю на повноту заповнення і відповідність нормативним та установчим документам.

(Пояснення із змінами, внесеними згідно з Наказами Державної податкової адміністрації N 594 (з1228-03) від 10.12.2003, N 20 (з0149-05) від 17.01.2005)

Додаток 2
до Положення про Реєстр
неприбуткових організацій
та установ

(назва органу державної податкової служби)

РІШЕННЯ № _____
від _____ 200__ року
про внесення, виключення, відмову
у включенні організації (установи) до
Реєстру неприбуткових організацій (установ)

(непотрібне закреслити)

На підставі пункту 7.11 статті 7 Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» та реєстраційної заяви (за формою 1-РН)

Повна назва установи (організації)

Місцезнаходження неприбуткової установи (організації) _____

Номер рішення про внесення до Реєстру неприбуткових організацій (установ)
дата _____ № _____
(заповнюється у разі виключення з Реєстру неприбуткових організацій (установ))

Ознака неприбуткової установи (організації) | | | | |

(посада особи, яка прийняла рішення)

(підпис)

(прізвище, ініціали)

Примірник рішення отримано:

М.П.

(посада особи установи (організації),
яка отримала рішення)

(підпис)

(прізвище, ініціали)

М.П.

« ____ » _____ 200__ року
(дата отримання рішення)

(Положення доповнено додатком 2 згідно з Наказом Державної податкової адміністрації N 594 (з.1228-03) від 10.12.2003)

«Офіційний вісник України» 1997, N 32, стор.94

Код нормативного акта: 2460/1997

2. Закон України
**ПРО ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ
В УКРАЇНІ**

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про політичні партії в Україні

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 2001, N 23, ст.118)

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Право громадян на об'єднання в політичні партії

Право громадян на свободу об'єднання у політичні партії для здійснення і захисту своїх прав і свобод та задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів визначається і гарантується Конституцією України (254к/96-ВР). Встановлення обмежень цього права допускається відповідно до Конституції України в інтересах національної безпеки та громадського порядку, охорони здоров'я населення або захисту прав і свобод інших людей, а також в інших випадках, передбачених Конституцією України.

Ніхто не може бути примушений до вступу в політичну партію або обмежений у праві добровільного виходу з політичної партії.

Належність чи неналежність до політичної партії не може бути підставою для обмеження прав і свобод або для надання державою будь-яких пільг і переваг.

Обмеження щодо членства у політичних партіях встановлюються виключно Конституцією та законами України.

Стаття 2. Поняття політичної партії

Політична партія - це зареєстроване згідно з законом добровільне об'єднання громадян - прихильників певної загальнонаціональної програми суспільного розвитку, що має своєю метою сприяння формуванню і вираженню політичної волі громадян, бере участь у виборах та інших політичних заходах.

Стаття 3. Правова основа і регламентація діяльності політичних партій

Політичні партії провадять свою діяльність відповідно до Конституції України, цього Закону, а також інших законів України та згідно із партійним статутом, прийнятим у визначеному цим Законом порядку.

Політичні партії в Україні створюються і діють тільки із всеукраїнським статусом.

Стаття 4. Гарантії діяльності політичних партій

Політичні партії є рівними перед законом.

Органам державної влади, органам місцевого самоврядування, їх посадовим особам заборонено виокремлювати у своєму ставленні певні політичні партії чи надавати їм привілеї, а також сприяти політичним партіям, якщо інше не передбачено законом, у провадженні їх діяльності.

Втручання з боку органів державної влади та органів місцевого самоврядування або їх посадових осіб у створення і внутрішню діяльність політичних партій та їх місцевих осередків забороняється, за винятком випадків, передбачених цим Законом.

Стаття 5. Обмеження щодо утворення і діяльності політичних партій

Утворення і діяльність політичних партій забороняється, якщо їх програмні цілі або дії спрямовані на:

- 1) ліквідацію незалежності України;
- 2) зміну конституційного ладу насильницьким шляхом;
- 3) порушення суверенітету і територіальної цілісності України;
- 4) підлив безпеки держави;
- 5) незаконне захоплення державної влади;
- 6) пропаганду війни, насильства, розпалювання міжетнічної, расової чи релігійної ворожнечі;
- 7) посягання на права і свободи людини;
- 8) посягання на здоров'я населення.

Політичні партії не можуть мати воєнізованих формувань.

Діяльність політичної партії може бути заборонена лише за рішенням суду. В першій інстанції справу про заборону політичної партії розглядає Верховний Суд України.

Розділ II. ЧЛЕНСТВО В ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЯХ ТА ЇХ УТВОРЕННЯ

Стаття 6. Членство в політичних партіях та його обмеження

Членом політичної партії може бути лише громадянин України, який відповідно до Конституції України (254к/96-ВР) має право голосу на виборах.

Громадянин України може перебувати одночасно лише в одній політичній партії.

Членами політичних партій не можуть бути:

- 1) судді;
- 2) працівники прокуратури;

- 3) працівники органів внутрішніх справ;
- 4) співробітники Служби безпеки України;
- 5) військовослужбовці.

На час перебування на зазначених посадах або службі члени політичної партії зупиняють членство в цій партії.

Порядок вступу до політичної партії, зупинення та припинення членства в ній визначається статутом політичної партії.

Членство в політичній партії є фіксованим. Обов'язковою умовою фіксації членства в політичній партії є наявність заяви громадянина України, поданої до статутного органу політичної партії, про бажання стати членом цієї партії.

Форма фіксації членства в політичній партії визначається статутом політичної партії.

Не допускається створення і діяльність структурних осередків політичних партій в органах виконавчої та судової влади і виконавчих органах місцевого самоврядування, військових формуваннях, а також на державних підприємствах, у навчальних закладах та інших державних установах і організаціях.

Стаття 7. Програма політичної партії

Політичні партії повинні мати програму. Програма політичної партії є викладом цілей та завдань цієї партії, а також шляхів їх досягнення.

Стаття 8. Статут політичної партії

Політичні партії повинні мати статут. Статут політичної партії має містити такі відомості:

- 1) назву політичної партії;
- 2) перелік статутних органів політичної партії, порядок їх утворення, їхні повноваження і термін цих повноважень;
- 3) порядок вступу до політичної партії, зупинення та припинення членства в ній;
- 4) права та обов'язки членів політичної партії, підстави припинення чи зупинення членства в політичній партії;
- 5) порядок створення, загальну структуру та повноваження обласних, міських, районних організацій політичної партії та її первинних осередків;
- 6) порядок внесення змін та доповнень до статуту і програми політичної партії;
- 7) порядок скликання та проведення партійних з'їздів, конференцій, зборів та інших представницьких органів політичної партії;

8) джерела матеріальних, у тому числі фінансових, надходжень та порядок здійснення витрат політичної партії;

9) порядок ліквідації (саморозпуску), реорганізації політичної партії, використання її коштів та іншого майна, що залишилися після її ліквідації.

Стаття 9. Назва та символіка політичної партії

Назва політичної партії, її символіка не повинні збігатися з назвою чи символікою іншої (зареєстрованої) політичної партії.

Забороняється буквальне відтворення у символіці політичної партії державних символів України, використання символів іноземних держав.

Політична партія може мати партійну символіку, до якої належать партійний гімн, прапор, розпізнавальний знак, девіз. Символіка політичної партії підлягає державній реєстрації Міністерством юстиції України у порядку, що визначається Кабінетом Міністрів України.

Обласні, міські, районні організації, первинні осередки політичної партії та інші структурні утворення, передбачені статутом партії, використовують назву політичної партії з доповненнями, які визначають їх місце в організаційній структурі політичної партії.

Стаття 10. Створення політичної партії

Рішення про створення політичної партії приймається на її установчому з'їзді (конференції, зборах). Це рішення має бути підтримано підписами не менше десяти тисяч громадян України, які відповідно до Конституції України мають право голосу на виборах, зібраними не менш як у двох третинах районів не менш як двох третин областей України, міст Києва і Севастополя та не менш як у двох третинах районів Автономної Республіки Крим.

На установчому з'їзді (конференції, зборах) політичної партії затверджуються статут і програма політичної партії, обираються її керівні і контрольні-ревізійні органи.

Діяльність політичної партії може здійснюватися лише після її реєстрації. Не допускається діяльність незареєстрованих політичних партій.

Розділ III. РЕЄСТРАЦІЯ ТА ПРАВА ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ

Стаття 11. Реєстрація політичних партій

Реєстрацію політичних партій здійснює Міністерство юстиції України. Для реєстрації політичної партії до Міністерства юстиції України разом із заявою подаються:

1) статут і програма політичної партії;

2) протокол установчого з'їзду (конференції, зборів) політичної партії із зазначенням дати і місця його проведення, кількості учасників, які проголосували за створення політичної партії;

3) підписи громадян України, зібрані відповідно до вимог цього Закону на підтримку рішення про створення політичної партії та засвідчені особами, які збирали підписи;

4) відомості про склад керівних органів політичної партії;

5) платіжний документ, що посвідчує внесення реєстраційного збору;

6) назва та адреса банківської установи, в якій політична партія відкриватиме рахунки.

Міністерство юстиції України здійснює реєстрацію політичної партії після перевірки поданих матеріалів.

Після реєстрації політична партія набуває статусу юридичної особи.

Розмір реєстраційного збору встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Політична партія протягом шести місяців з дня реєстрації забезпечує утворення та реєстрацію в порядку, встановленому цим Законом, своїх обласних, міських, районних організацій у більшості областей України, містах Києві, Севастополі та в Автономній Республіці Крим.

Реєстрація обласних, міських і районних організацій або інших структурних утворень, передбачених статутом партії, здійснюється відповідними органами юстиції Міністерства юстиції України, якщо інший порядок не передбачений законом, лише після реєстрації політичної партії Міністерством юстиції України. Після реєстрації обласних, міських та районних організацій політичних партій вони можуть набувати статусу юридичної особи, якщо це передбачено статутом партії.

Органи, що здійснюють реєстрацію політичних партій та їх обласних, міських, районних організацій або інших структурних утворень, передбачених статутом партії, ведуть відповідні реєстри. Форму реєстрів затверджує Міністерство юстиції України.

Міністерство юстиції України, його відповідні органи після реєстрації видають політичній партії, обласній, міській, районній організації партії або іншим структурним утворенням, передбаченим статутом партії, реєстраційне свідоцтво встановленого Кабінетом Міністрів України зразка.

Політична партія щорічно інформує Міністерство юстиції України про обласні, міські, районні організації партії або інші структурні утворення, передбачені статутом партії. Політична партія також інформує Міністерство юстиції України про зміни назви, програми, статуту, керівних органів партії, їх адреси та місцезнаходження у тижневий строк після прийняття рішень з цих питань.

Міністерство юстиції України оприлюднює щорічно список зареєстрованих політичних партій, їх юридичні адреси.

Протягом 30 днів з моменту надходження документів, зазначених у пунктах 1-6 цієї статті, Міністерство юстиції України приймає рішення про реєстрацію або відмову у реєстрації політичної партії. Цей строк може бути продовжений Міністерством юстиції України у разі потреби, але не більше ніж на 15 днів.

У реєстрації політичної партії може бути відмовлено, якщо документи, подані для реєстрації політичної партії, не відповідають Конституції, цьому та іншим законам України.

Реєструючі органи, зазначені у частині п'ятій цієї статті, приймають рішення про реєстрацію обласних, міських, районних організацій або інших структурних утворень політичної партії, передбачених статутом партії, протягом 10 днів з дня надходження письмової заяви від них, завіреної керівним органом політичної партії.

До заяви додаються:

*копія статуту політичної партії;
протокол установчих зборів або конференції, на яких було утворено обласну, міську, районну організацію або інше структурне утворення політичної партії.*

У разі відмови в реєстрації Міністерство юстиції України та його органи юстиції повинні надати заявникові своє письмове вмотивоване рішення.

Рішення Міністерства юстиції України чи його органу юстиції щодо реєстрації або неприйняття будь-якого рішення з цього питання може бути оскаржене до суду.

Відмова у реєстрації не є перешкодою у повторному зверненні про реєстрацію.

Стаття 12. Права політичних партій

Політичні партії мають право:

1) вільно провадити свою діяльність у межах, передбачених Конституцією України, цим Законом та іншими законами України;

2) брати участь у виборах Президента України, до Верховної Ради України, до інших органів державної влади, органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб у порядку, встановленому відповідними законами України;

3) використовувати державні засоби масової інформації, а також засновувати власні засоби масової інформації, як передбачено відповідними законами України;

4) підтримувати міжнародні зв'язки з політичними партіями, громадськими організаціями інших держав, міжнародними і міжурядовими організаціями, засновувати (вступати між собою у) міжнародні спілки з додержанням вимог цього Закону;

5) ідейно, організаційно та матеріально підтримувати молодіжні, жіночі та інші об'єднання громадян, подавати допомогу у їх створенні.

Політичним партіям гарантується свобода опозиційної діяльності, у тому числі:

можливість викладати публічно і обстоювати свою позицію з питань державного і суспільного життя;

брати участь в обговоренні та оприлюднювати і обґрунтовувати критичну оцінку дій і рішень органів влади, використовуючи для цього державні і недержавні засоби масової інформації в порядку, встановленому законом;

вносити до органів державної влади України та органів місцевого самоврядування пропозиції, які обов'язкові для розгляду відповідними органами в установленому порядку.

Стаття 13. Міжнародна діяльність політичних партій

Політичні партії можуть підтримувати зв'язки з політичними партіями, громадськими організаціями інших держав, міжнародними і міжурядовими організаціями, укладати угоди про співробітництво і здійснювати інші заходи, які не суперечать законам і міжнародним угодам України. Політичні партії не можуть укладати угоди, які ставлять політичну партію в підпорядковане або залежне становище щодо будь-якої іншої іноземної організації чи політичної партії.

Політичні партії можуть засновувати міжнародні спілки чи вступати до таких спілок, статутами яких передбачено створення лише консультативних або координаційних центральних органів.

Розділ IV. КОШТИ ТА ІНШЕ МАЙНО ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ

Стаття 14. Кошти та інше майно політичних партій

Держава гарантує політичним партіям право на кошти та інше майно для здійснення своїх статутних завдань.

Політичні партії є неприбутковими організаціями.

Політичні партії для здійснення своїх статутних завдань мають право на власне рухоме і нерухоме майно, кошти, обладнання, транспорт, інші засоби, набуття яких не забороняється законами України. Політичні партії можуть орендувати необхідне рухоме та нерухоме майно.

Стаття 15. Обмеження у фінансуванні політичних партій

Не допускається фінансування політичних партій:

- 1) органами державної влади та органами місцевого самоврядування, крім випадків, зазначених законом;
- 2) державними та комунальними підприємствами, установами і організаціями, а також підприємствами, установами і організаціями, у майні яких є частки (паї, акції), що є державною чи комунальною власністю, або які належать нерезидентам;
- 3) іноземними державами та їх громадянами, підприємствами, установами, організаціями;
- 4) благодійними та релігійними об'єднаннями та організаціями;
- 5) анонімними особами або під псевдонімом;
- 6) політичними партіями, що не входять до виборчого блоку політичних партій.

Інформація про надходження на рахунок політичної партії коштів, заборонених цим Законом, доводиться відповідною банківською установою до відома Міністерства юстиції України.

Кошти, що надійшли політичним партіям з порушенням вимог, передбачених цим Законом, перераховуються політичними партіями до Державного бюджету України або стягуються в доход держави у судовому порядку.

Стаття 16. Здійснення повноважень власника щодо майна, яке є власністю політичної партії

Повноваження власника щодо майна, в тому числі коштів, що є власністю політичної партії, здійснюються відповідно до законодавства України в порядку, передбаченому статутом політичної партії.

Стаття 17. Фінансова звітність політичної партії

Політична партія зобов'язана щорічно опубліковувати в загальнодержавному засобі масової інформації фінансовий звіт про доходи і видатки, звіт про обсяг та напрями використання коштів, виділених з Державного бюджету України на фінансування статутної діяльності політичної партії, а також звіт про майно політичної партії. *(Частина перша статті 17 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1349-IV (1349-15) від 27.11.2003)*

Кожна політична партія, яка отримала державне фінансування статутної діяльності, публікує щорічний звіт про обсяг та напрями використання коштів, виділених з Державного бюджету України на фінансування її статутної діяльності в порядку, встановленому розділом IV-1 цього Закону, в офіційних загальнодержавних друкованих засобах масо-

вої інформації «Голос України» та «Урядовий кур'єр». *(Статтю 17 доповнено частиною другою згідно із Законом N 1349-IV (1349-15) від 27.11.2003)*

Звіт політичної партії про обсяг та напрями використання коштів повинен бути переданий для опублікування в офіційному загальнодержавному друкованому засобі масової інформації не пізніше 1 квітня року, наступного за роком, в якому з Державного бюджету України було виділено кошти на фінансування статутної діяльності політичної партії. Зазначений засіб масової інформації зобов'язаний опублікувати цей звіт протягом 15 днів з моменту отримання. *(Статтю 17 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 1349-IV (1349-15) від 27.11.2003)*

Якщо звіт політичної партії про обсяг та напрями використання коштів не буде переданий без поважних на те причин політичною партією для опублікування в офіційному загальнодержавному друкованому виданні до 1 квітня року, наступного за роком, в якому з Державного бюджету України було виділено кошти на фінансування статутної діяльності політичної партії, Міністерство юстиції України приймає рішення про зупинення перерахування коштів на фінансування статутної діяльності політичної партії на рахунок відповідної політичної партії. Фінансування відновлюється з початку кварталу, наступного за кварталом, у якому політична партія опублікує свій звіт. Втрачені політичною партією внаслідок зупинення державного фінансування кошти не повертаються і не відшкодовуються. *(Статтю 17 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 1349-IV (1349-15) від 27.11.2003)*

Політичні партії ведуть бухгалтерську звітність у встановленому порядку.

Розділ IV-1. ДЕРЖАВНЕ ФІНАНСУВАННЯ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ

Стаття 17-1. Форми державного фінансування політичних партій

За рахунок коштів Державного бюджету України фінансується статутна діяльність політичних партій, не пов'язана з їхньою участю у виборах до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, а також відшкодовуються витрати політичних партій, у тому числі й тих, що входили до виборчих блоків політичних партій, пов'язані з фінансуванням їхньої передвиборної агітації під час чергових та позачергових виборів народних депутатів України.

У разі поділу Державного бюджету України на загальний та спеціальний фонди витрати, передбачені частиною першою цієї статті, провадяться із загального фонду Державного бюджету України.

Стаття 17-2. Обсяг державного фінансування статутної діяльності політичних партій в Україні

Щорічний обсяг фінансування статутної діяльності політичних партій (партій, що входили до виборчих блоків політичних партій) з Державного бюджету України становить 0,01 розміру мінімальної заробітної плати, встановленого на 1 січня року, що передує року виділення коштів, помноженого на кількість громадян, включених до списку виборців на останніх чергових виборах народних депутатів України.

Стаття 17-3. Право політичної партії на отримання державного фінансування статутної діяльності

Політична партія має право на отримання державного фінансування її статутної діяльності, якщо на останніх чергових виборах народних депутатів України виборчий список кандидатів у депутати від цієї партії отримав чотири і більше відсотків голосів виборців, які взяли участь у голосуванні, на підставах та в порядку, передбачених цим Законом.

Якщо на час проведення останніх чергових виборів народних депутатів України політична партія входила до складу виборчого блоку політичних партій, виборчий список кандидатів у депутати від якого отримав чотири і більше відсотків голосів виборців, які взяли участь у голосуванні, така політична партія має право на державне фінансування своєї статутної діяльності на підставах та в порядку, передбачених цим Законом.

Стаття 17-4. Право політичної партії на відшкодування витрат, пов'язаних з фінансуванням передвиборної агітації

Політична партія має право на відшкодування витрат, пов'язаних з фінансуванням своєї передвиборної агітації, якщо на останніх чергових виборах народних депутатів України виборчий список кандидатів у депутати від цієї партії отримав чотири і більше відсотків голосів виборців, які взяли участь у голосуванні, на підставах та в порядку, передбачених Законом України «Про вибори народних депутатів України» (2766-14).

Якщо на час проведення останніх чергових виборів народних депутатів України політична партія входила до складу виборчого блоку політичних партій, виборчий список кандидатів у депутати від якого отримав чотири і більше відсотків голосів виборців, які взяли участь у голосуванні, така політична партія має право на відшкодування витрат на підставах та в порядку, передбачених Законом України «Про вибори народних депутатів України» (2766-14).

Стаття 17-5. Порядок виділення та розподілу коштів на фінансування статутної діяльності політичних партій

Кошти, виділені з Державного бюджету України на фінансування статутної діяльності політичних партій, розподіляються Міністерством юстиції України між політичними партіями, у тому числі і тими, які входили до складу виборчих блоків політичних партій, у випадках, передбачених статтями 17-3, 17-4 цього Закону, пропорційно до кількості голосів виборців, поданих за списки кандидатів у депутати від таких політичних партій та виборчих блоків політичних партій відповідно до інформації про офіційні результати виборів, яка надається Міністерству юстиції України Центральною виборчою комісією.

Кошти на фінансування статутної діяльності політичних партій, що входили до складу виборчого блоку політичних партій, розподіляються між такими політичними партіями відповідно до статті 17-6 цього Закону.

Політичні партії, зазначені у статті 17-3 цього Закону, отримують право на фінансування державою їхньої статутної діяльності з дня набуття повноважень Верховною Радою України відповідного скликання. Право на державне фінансування статутної діяльності політичних партій припиняється у день набуття повноважень Верховною Радою України нового скликання, якщо тільки такі політичні партії не здобули це право повторно.

Міністерство юстиції України забезпечує шокквартильне перерахування коштів, виділених з Державного бюджету України на фінансування статутної діяльності політичних партій, на рахунки відповідних політичних партій. Кошти, виділені з Державного бюджету України на фінансування статутної діяльності політичних партій, перераховуються на рахунки політичних партій авансом на початку кожного кварталу.

Фінансування статутної діяльності політичних партій у перший рік відповідного скликання Верховної Ради України починається у період з 1 червня з одночасним виділенням коштів, на які політичні партії мають право за час, що минув з дня набуття повноважень Верховною Радою України відповідного скликання.

Стаття 17-6. Порядок розподілу коштів Державного бюджету України, виділених на фінансування статутної діяльності політичних партій, між політичними партіями, які входили до складу виборчого блоку політичних партій

Порядок розподілу коштів, виділених з Державного бюджету України на фінансування статутної діяльності політичних партій, між політичними партіями, які входили до складу виборчого блоку політичних партій, визначається з'їздом таких політичних партій.

З'їзд політичних партій проводиться не пізніше 7 днів з моменту офіційного оприлюднення результатів виборів. Про прийняте на з'їзді політичних партій рішення щодо порядку розподілу коштів між політичними партіями уповноважена з'їздом особа протягом 3 днів з дня прийняття відповідного рішення зобов'язана офіційно повідомити Міністерство юстиції України.

У разі, якщо у встановлений частиною другою цієї статті строк з'їздом політичних партій, які входили до виборчого блоку політичних партій, не буде визначено порядок розподілу коштів на державне фінансування статутної діяльності таких політичних партій, рішення про розподіл коштів приймається Міністерством юстиції України у шістдесятиденний строк з моменту офіційного оприлюднення результатів виборів народних депутатів України. В такому випадку кошти на фінансування статутної діяльності політичних партій, що входили до складу виборчого блоку політичних партій, в межах коштів, виділених блоку відповідно до частини першої статті 17-5 цього Закону, розподіляються Міністерством юстиції України пропорційно до кількості народних депутатів України від кожної з політичних партій, що входили до списку блоку.

Рішення, дії або бездіяльність Міністерства юстиції України можуть бути оскаржені уповноваженою особою політичної партії, яка входила до складу виборчого блоку політичних партій, до суду.

Стаття 17-7. Підстави та порядок припинення або зменшення розміру державного фінансування статутної діяльності політичних партій

Підставами для припинення державного фінансування статутної діяльності політичних партій є:

1) реорганізація (крім злиття і приєднання до інших політичних партій), ліквідація (саморозпуск) політичної партії, заборона діяльності політичної партії, анулювання реєстраційного свідоцтва політичної партії в порядку, встановленому цим та іншими законами України;

2) встановлення судом за поданням Міністерства юстиції України фактів, які свідчать про те, що кошти, виділені з Державного бюджету України на фінансування статутної діяльності політичної партії, були використані політичною партією на фінансування участі у виборах до органів державної влади або місцевого самоврядування, або на цілі, не пов'язані із здійсненням статутної діяльності.

Рішення про припинення фінансування статутної діяльності політичної партії з підстав, передбачених частиною першою цієї статті, приймається Міністерством юстиції України. Це рішення може бути оскаржене до суду у встановленому законом порядку уповноваженою особою партії, позбавленої права на державне фінансування статутної діяльності.

При реорганізації, шляхом злиття або приєднання політичної партії, яка відповідно до цього Закону має право на державне фінансування, політична партія - правонаступник політичної партії, що припинила свою діяльність, отримує право на державне фінансування статутної діяльності в межах коштів, які виділялися з Державного бюджету України на фінансування статутної діяльності політичної партії, яка припинила діяльність шляхом реорганізації.

Стаття 17-8. Державний контроль за цільовим використанням політичною партією коштів, виділених з Державного бюджету України на фінансування її статутної діяльності

Державний контроль за використанням політичними партіями коштів, виділених з Державного бюджету України на фінансування їхньої статутної діяльності, здійснює Рахункова палата, Головне контрольно-ревізійне управління України.

Перевірка обсягу та напрямів використання політичними партіями бюджетних коштів Головним контрольно-ревізійним управлінням України здійснюється у межах і у формах, встановлених Законом України «Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні» (2939-12), з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

Перевірка обсягу та напрямів використання політичними партіями коштів, виділених з Державного бюджету України на фінансування їхньої статутної діяльності, здійснюється Головним контрольно-ревізійним управлінням України у період з 1 лютого по 1 березня року, наступного за роком, в якому було виділено кошти на підтримку статутної діяльності політичної партії.

Якщо у ході перевірки буде виявлено факти, які свідчать про те, що кошти, виділені з Державного бюджету України на фінансування статутної діяльності політичної партії, були використані нею на фінансування участі у виборах до органів державної влади або місцевого самоврядування, або на цілі, не пов'язані із статутною діяльністю, Головне контрольно-ревізійне управління України звертається до суду щодо припинення державного фінансування статутної діяльності політичної партії з повідомленням про це Міністерства юстиції України. Рішення суду про припинення фінансування статутної діяльності політичної партії може бути оскарженим уповноваженою особою такої політичної партії в порядку, встановленому законом.

Стаття 17-9. Порядок відшкодування витрат політичних партій, партій, що входили до складу виборчих блоків політичних партій, пов'язаних з фінансуванням передвиборної агітації

Порядок відшкодування витрат політичних партій, партій, що входили до складу виборчих блоків політичних партій, пов'язаних з фінансу-

ванням передвиборної агітації під час виборів народних депутатів України, визначається Законом України «Про вибори народних депутатів України» (2766-14). *(Закон доповнено розділом IV-1 згідно із Законом N 1349-IV (1349-15) від 27.11.2003)*

Розділ V. ДЕРЖАВНИЙ КОНТРОЛЬ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ

Стаття 18. Органи, що здійснюють державний контроль за діяльністю політичних партій

Державний контроль за діяльністю політичних партій здійснюють:

1) Міністерство юстиції України - за додержанням політичною партією вимог Конституції та законів України, а також статуту політичної партії;

2) Центральна виборча комісія та окружні виборчі комісії - за додержанням політичною партією порядку участі політичних партій у виборчому процесі;

3) Рахункова палата, Головне контрольно-ревізійне управління України - за використанням політичними партіями коштів, виділених з Державного бюджету України на фінансування їхньої статутної діяльності. *(Частина першу статті 18 доповнено пунктом 3 згідно із Законом N 1349-IV (1349-15) від 27.11.2003)*

Політичні партії зобов'язані подавати на вимогу контролюючих органів необхідні документи та пояснення.

Рішення контролюючих органів можуть бути оскаржені у встановленому законом порядку.

Стаття 19. Заходи, які можуть вживатися до політичних партій

У разі порушення політичними партіями Конституції України, цього та інших законів України до них можуть бути вжиті такі заходи:

1) попередження про недопущення незаконної діяльності;

2) заборона політичної партії.

У разі припинення державного фінансування статутної діяльності політичних партій заходи, передбачені частиною першою цієї статті, не застосовуються. *(Статтю 19 доповнено частиною другою згідно із Законом N 1349-IV (1349-15) від 27.11.2003)*

Стаття 20. Попередження про недопущення незаконної діяльності

У разі публічного оголошення керівними органами політичної партії наміру вчинення політичною партією дій, за які законами України передбачена юридична відповідальність, відповідні органи, до відання яких

належить контроль за діяльністю політичних партій, видають приписи про недопущення протиправних вчинків.

Якщо вчинені політичною партією дії не тягнуть за собою іншого виду відповідальності, відповідними контролюючими органами видається припис про усунення допущених правопорушень.

Керівництво політичної партії зобов'язане невідкладно усунути порушення законодавства України, що стали підставою для винесення попередження, і в п'ятиденний строк повідомити про вжиті заходи органу, який виніс попередження.

Стаття 21. Заборона політичної партії

Політична партія може бути за поданням Міністерства юстиції України чи Генерального прокурора України заборонена в судовому порядку у випадку порушення вимог щодо створення і діяльності політичних партій, встановлених Конституцією України, цим та іншими законами України.

Заборона діяльності політичної партії тягне за собою припинення діяльності політичної партії, розпуск керівних органів, обласних, міських, районних організацій політичних партій, її первинних осередків та інших структурних утворень, передбачених статутом партії, припинення членства в політичній партії.

Стаття 22. Відповідальність посадових осіб і громадян за порушення законодавства про політичні партії

За порушення цього Закону посадові особи і громадяни, причетні до:

- 1) створення, організації діяльності та участі в діяльності незареєстрованих політичних партій;
- 2) обмеження в правах чи переслідування громадян у зв'язку з належністю чи неналежністю до політичних партій;
- 3) необгрунтованої відмови в реєстрації політичної партії;
- 4) надання політичній партії будь-яких переваг чи обмеження передбачених законом прав політичної партії та її членів;
- 5) порушення закону при використанні символіки політичної партії;
- 6) заподіяння матеріальної чи моральної шкоди політичній партії;
- 7) утворення воєнізованих формувань;
- 8) участі у діяльності забороненої політичної партії або інших передбачених чинним законодавством порушень, - притягаються до дисциплінарної, адміністративної, цивільної або кримінальної відповідальності згідно з законами України.

Стаття 23. Припинення діяльності політичної партії

Політичні партії припиняють свою діяльність шляхом реорганізації чи ліквідації (саморозпуску) або в разі заборони її діяльності чи анулювання реєстраційного свідоцтва в порядку, встановленому цим та іншими законами України.

Рішення про реорганізацію чи саморозпуск приймається з'їздом (конференцією) політичної партії відповідно до статуту політичної партії. Одночасно з прийняттям такого рішення з'їзд (конференція) політичної партії приймає рішення про використання майна та коштів політичної партії на статутні чи благодійні цілі.

Стаття 24. Анулювання реєстраційного свідоцтва

У разі невиконання політичною партією вимоги частини шостої статті 11 цього Закону, виявлення протягом трьох років з дня реєстрації політичної партії недостовірних відомостей у поданих на реєстрацію документах, невисування політичною партією своїх кандидатів по виборах Президента України та виборах народних депутатів України протягом десяти років орган, який зареєстрував політичну партію, має звернутися до Верховного Суду України з поданням про анулювання реєстраційного свідоцтва. Інші підстави для анулювання реєстраційного свідоцтва не допускаються.

Рішення Верховного Суду України про анулювання реєстраційного свідоцтва політичної партії тягне за собою припинення діяльності політичної партії, розпуск її керівних органів, обласних, міських, районних організацій і первинних осередків та інших статутних утворень політичної партії, припинення членства в політичній партії.

Розділ VI. ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.
2. Прийняття цього Закону не тягне за собою перереєстрацію політичних партій.
3. Політичним партіям не пізніш як через один рік після проведення найближчих за часом після набуття чинності цим Законом виборів до Верховної Ради України здійснити необхідні заходи з метою забезпечення виконання вимог цього Закону, внести необхідні уточнення до статутних документів та подати їх до Міністерства юстиції України.
4. Кабінету Міністрів України прийняти в межах своєї компетенції рішення, що впливають з цього Закону, та внести пропозиції щодо приведення у відповідність з цим Законом законодавчих актів.

Президент України

Л.Кучма

м. Київ, 5 квітня 2001 року N 2365-III

2.1. ДЕЯКІ ПРОЕКТИ ЗАКОНІВ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ПРЕДМЕТУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАКОНОМ «ПРО ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ В УКРАЇНІ»

2.1.1. Проект Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про політичні партії в Україні». № 4251 від 13.10.2003 року, внесений народними депутатами України Турчиновим О.В., Білорусом О.Г., Сасом С.В.

Коментар. *Законопроектом пропонується вилучити з компетенції Міністерства юстиції контроль за дотриманням партією вимог її статуту, а також привести у відповідність зміст статей 8 та 25 чинного Закону в частині розмежування діяльності з цих питань Міністерства юстиції України та Генеральної прокуратури України .*

2.1.2. Проект Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про політичні партії в Україні» №4351 від 07.11.2003 року, внесений народним депутатом України О. Ременюком

Коментар. *Законопроектом пропонується надати право органу, який зареєстрував політичну партію, звернутися до Верховного Суду України з поданням про анулювання реєстраційного свідоцтва у випадку необрання членів політичної партії народними депутатами України протягом двох скликань Верховної Ради України підряд.*

2.1.3. Проект закону України «Про внесення змін та доповнень до Закону України «Про політичні партії в Україні» №4351-1 від 24.11.2003 року, внесений народним депутатом України О. Ременюком

Коментар. *Законопроектом пропонується встановити, що:*

1. «Районні, міські, районні в містах та первинні організації партії брати на облік в органах державної податкової служби за своїм місцезнаходженням лише після набуття ними статусу юридичної особи».

2. «Первинні організації партії легалізують свою діяльність шляхом письмового повідомлення про утворення в 10-денний строк з часу заснування до відповідних органів Міністерства юстиції України».

2.1.4. Проект закону України «Про внесення змін до Закону України «Про політичні партії в Україні» (щодо впорядкування реєстрації партій та контролю за їхньою діяльністю)» №5623 від 09.06.2004 року, внесений народними депутатами України: Ющенком В.А., Беспалим Б.Я., Кармазіним Ю.А., Катеринчуком М.Д.

Коментар. Законопроектом пропонується впорядкувати процедури реєстрації політичних партій, контролю за їхньою діяльністю, а також притягнення до відповідальності за порушення законодавства про політичні партії. Пропонується також усунути ряд помилок та неточностей у Законі України «Про політичні партії в Україні».

2.1.5. Проект закону України «Про внесення змін до статті 24 Закону України «Про політичні партії в Україні» №6132 від 09.09.2004 року, внесений народним депутатом України Томенком М.

Коментар. Законопроектом пропонується встановити анулювання реєстраційного свідоцтва політичної партії, яка на виборах Президента України висунула свого кандидата на пост Президента України, у разі, якщо такий кандидат отримав на свою підтримку менше одного відсотка голосів виборців, що стимулюватиме процес консолідації політичних сил та, водночас, структуризації суспільства з точки зору підтримки тієї чи іншої політичної ідеї, бачення напрямку розвитку суспільства.

2.1.6. Проект закону України «Про внесення зміни до статті 6 Закону України «Про політичні партії в Україні» №6262 від 18.10.2004 року, внесений заступником Директора Департаменту конституційного законодавства та державного будівництва Міністерства юстиції України І.І.Чипенком

Коментар. Проектом Закону України пропонується встановити обмеження щодо членства в політичних партіях, працівників органів державної контрольно-ревізійної служби. Прийняття зазначеного законопроекту сприятиме належному виконанню Голова КРУ покладених на нього завдань щодо здійснення неупередженого державного контролю працівниками органів державної контрольно-ревізійної служби за діяльністю політичних партій в частині використання коштів, виділених з Державного бюджету України на фінансування їхньої статутної діяльності.

2.2. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ В УКРАЇНІ»

2.2.1. Постанова Кабінету Міністрів України від 13 липня 2001 р. N 840 «Про реалізацію статей 9, 11 Закону України «Про політичні партії в Україні»

КАБІNET МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 13 липня 2001 р. № 840 Київ

Про реалізацію статей 9, 11 Закону України «Про політичні партії в Україні»

Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

1. Затвердити зразки свідоцтва про реєстрацію політичної партії та свідоцтва про реєстрацію структурного утворення політичної партії (додаються).

Установити, що розмір збору за реєстрацію політичної партії становить 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

За видачу дубліката свідоцтва про реєстрацію політичної партії встановлюється плата в розмірі 50 відсотків розміру реєстраційного збору, передбаченого абзацом другим цього пункту.

2. Затвердити Порядок державної реєстрації символіки політичної партії (додається).

3. Кошти збору за реєстрацію політичної партії та за видачу дубліката свідоцтва про реєстрацію політичної партії, передбачені абзацами другим і третім пункту 1 цієї постанови, зараховуються до Державного бюджету України.

4. Визнати такими, що втратили чинність, абзаци п'ятий і шостий пункту 3, абзац другий пункту 5 Положення про порядок легалізації об'єднань громадян, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 26 лютого 1993 р. N 140 (140-93-п) (ЗП України, 1993 р., N 7, ст. 144), та абзац другий пункту 1 постанови Кабінету Міністрів України від

26 лютого 1993 р. N 143 (143-93-п) «Про порядок справляння і розміри збору за реєстрацію об'єднань громадян» (ЗП України, 1993 р., N 7, ст. 147; 1994 р., N 6, ст. 155; 1996 р., N 13, ст. 361).

Прем'єр-міністр України
Інд. 20

А.Кінах

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 13 липня 2001 р. N 840

Зразок

Державний Герб України
Міністерство юстиції України

СВІДОЦТВО

(Зворотній бік)

СВІДОЦТВО

Основні цілі політичної партії _____

про реєстрацію політичної партії

« ____ » _____ 200 ____ р.

№ _____

Назва політичної партії _____

Керівні органи політичної партії

(повна назва, адреса)

Міністр юстиції України _____
(підпис)

М.П.

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 13 липня 2001 р. N 840

Зразок

Державний Герб України

(назва реєструючого органу)

СВІДОЦТВО

(зворотний бік)

СВІДОЦТВО

**про реєстрацію структурного утворення
політичної партії**

« ___ » _____ 200__ р.

№ _____

Назва структурного утворення політичної партії _____

Керівні органи структурного утворення політичної партії _____

(повна назва, адреса)

Територія, на яку поширюється діяльність структурного утворення політичної партії _____

Керівник реєструючого органу

(підпис)

М.П.

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 13 липня 2001 р. N 840

ПОРЯДОК

державної реєстрації символіки політичної партії

1. Відповідно до Закону України «Про політичні партії в Україні» (2365-14) політична партія може мати власну партійну символіку: партійний гімн, прапор, розпізнавальний знак, девіз.

2. Символіка політичної партії затверджується керівними органами політичної партії відповідно до її статуту.

3. Державна реєстрація символіки зареєстрованої політичної партії здійснюється Мін'юстом.

4. Для державної реєстрації символіки політичної партії до Мінюсту подається заява, яка підписується керівництвом політичної партії.

До заяви додаються:

1) положення про символіку політичної партії, яке визначає види партійної символіки, порядок її виготовлення, зберігання і використання;

2) опис і зображення прапора та розпізнавального знака, текст партійного гімну і девізу;

3) рішення керівного органу політичної партії про затвердження положення, опису, зображення прапора та розпізнавального знака, тексту партійного гімну і девізу.

Документи, зазначені у підпунктах 1 і 2 цього пункту, подаються у двох примірниках.

5. Заява про державну реєстрацію символіки політичної партії за наявності всіх необхідних документів розглядається у двомісячний термін.

6. У разі, коли із заявами про державну реєстрацію символіки політичної партії звернулося кілька політичних партій, партійна символіка

яких збігається (тотожна чи схожа), перевага надається політичній партії, яка першою подала заяву про державну реєстрацію партійної символіки.

7. За результатами розгляду заяви приймається рішення про державну реєстрацію символіки політичної партії або про відмову в її державній реєстрації.

8. Відповідно до Закону України «Про політичні партії в Україні» забороняється буквальне відтворення у символіці політичної партії державних символів України, використання символів іноземних держав.

9. У разі державної реєстрації символіки політичної партії заявникові видається свідоцтво про державну реєстрацію за зразком, що додається.

10. Свідоцтву про реєстрацію символіки політичної партії присвоюється відповідний номер. Дані про державну реєстрацію вносяться до Реєстру символіки об'єднань громадян, що ведеться Мініюстом.

11. У державній реєстрації символіки політичної партії може бути відмовлено, якщо вона:

збігається (тотожна чи схожа) з назвою чи партійною символікою іншої зареєстрованої політичної партії;

буквально відтворює державні символи України;

використовує символи іноземних держав;

за своїм змістом суперечить державним інтересам, принципам гуманності і моралі;

містить прізвища, імена, псевдоніми, портрети, факсиміле окремих осіб без їх згоди;

відтворює релігійні символи.

У державній реєстрації символіки політичної партії може бути відмовлено і в інших випадках, якщо це суперечить законодавству України.

12. У разі втрати свідоцтва про державну реєстрацію символіки політичної партії для отримання його дублікату до Мініюсту подається:

заява керівника політичної партії, рішення її керівного органу про видачу дублікату свідоцтва;

повідомлення, опубліковане у друкованому засобі масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження про втрату свідоцтва.

Додаток
до Порядку державної реєстрації
символіки політичної партії

Зразок

Державний Герб України
Міністерство юстиції України

СВІДОЦТВО

(зворотній бік)

опис прапора, розпізнавального
знака текст партійного гімну і девізу
політичної партії _____

СВІДОЦТВО

про державну реєстрацію символі-
ки політичної партії

« ____ » _____ 200__ р.

№ _____

Назва політичної партії _____

Вид символіки політичної партії

Міністр юстиції України _____
(підпис)

М.П.

2.2.2. Наказ Міністерства юстиції України N 556/7 від 03.07.2001 «Про затвердження форм реєстрів політичних партій, обласних, міських і районних організацій або інших структурних утворень, передбачених статутом партії»

**МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ
НАКАЗ**

N 556/7 від 03.07.2001

Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 10 липня 2001 р. за N 583/5774

Про затвердження форм реєстрів політичних партій, обласних, міських і районних організацій або інших структурних утворень, передбачених статутом партії

Відповідно до статті 11 Закону України «Про політичні партії в Україні» (2365-14) **Н А К А З У Ю:**

1. Затвердити форми реєстру політичних партій та реєстру обласних, міських, районних організацій або інших структурних утворень, передбачених статутом партії (додаються).

2. Департаменту легалізації об'єднань громадян (Н.А.Марченко) подати цей наказ на державну реєстрацію відповідно до Указу Президента України від 3 жовтня 1992 року N 493 (493/92) «Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади» (зі змінами від 21 травня 1998 року N 493 (493/98), після чого довести його до відома начальників Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних управлінь юстиції, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції.

3. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра юстиції Л.В.Єфіменка.

Т.в.о. Міністра

Л.В.Єфіменко

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказом Міністерства
юстиції України
03.07.2001 року N 556/7

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
10 липня 2001 р.
за N 583/5774

РЕЄСТР політичних партій

№ з/п	Дата надходження документів на реєстрацію політичної партії	Назва політичної партії	Юридична адреса політичної партії	Дата затвердження статуту та програм	Дата реєстрації	Реєстраційний номер	Основні цілі політичної партії	Відомості про керівні органи політичної партії	Відомості про зміни в документах політичної партії	Реєстраційний збір	Примітки
-------	---	-------------------------	-----------------------------------	--------------------------------------	-----------------	---------------------	--------------------------------	--	--	--------------------	----------

**В.о.директора Департаменту
легалізації об'єднань громадян**

Н.М.Кравченко

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказом Міністерства
юстиції України
03.07.2001 року N 556/7

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
10 липня 2001 р.
за N 583/5774

РЕЄСТР

обласних, міських, районних організацій або інших структурних утворень, передбачених статутом партії

№ з/п	Дата надходження документів	Назва, реєстраційний номер свідоцтва та дата реєстрації політичної партії	Назва структурного утворення політичної партії, дата, номер протоколу установчих зборів (конференції), на яких було утворено структурне утворення політичної партії	Місце знаходження	Дата реєстрації, реєстраційний номер	Відомості про керівні органи структурного утворення політичної партії	Відомості про зміни в документах	З правом юридичної особи	Без права юридичної особи	Примітки
-------	-----------------------------	---	---	-------------------	--------------------------------------	---	----------------------------------	--------------------------	---------------------------	----------

**В.о.директора Департаменту
легалізації об'єднань громадян**

Н.М.Кравченко

3. Закон України
**ПРО БЛАГОДІЙНИЦТВО
ТА БЛАГОДІЙНІ
ОРГАНІЗАЦІЇ**

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про благодійництво та благодійні організації

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 1997, N 46, ст.292)

Цей Закон визначає загальні засади благодійництва, забезпечує правове регулювання відносин у суспільстві, спрямованих на розвиток благодійної діяльності, утвердження гуманізму і милосердя, гарантує державну підтримку її учасникам, створює умови для діяльності благодійних організацій відповідно до законодавства України.

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів та понять

У цьому Законі наведені нижче терміни та поняття вживаються в такому значенні:

благодійництво - добровільна безкорислива пожертва фізичних та юридичних осіб у поданні набувачам матеріальної, фінансової, організаційної та іншої благодійної допомоги; специфічними формами благодійництва є меценатство і спонсорство;

благодійна діяльність - добровільна безкорислива діяльність благодійних організацій, що не передбачає одержання прибутків від цієї діяльності; (Абзац третій статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3091-III (3091-14) від 07.03.2002)

благодійна організація - недержавна організація, головною метою діяльності якої є здійснення благодійної діяльності в інтересах суспільства або окремих категорій осіб згідно з цим Законом;

благодійники - фізичні та юридичні особи, які здійснюють благодійництво в інтересах набувачів благодійної допомоги;

набувачі благодійної допомоги - фізичні та юридичні особи, які потребують і отримують благодійну допомогу;

меценатство - добровільна безкорислива матеріальна, фінансова, організаційна та інша підтримка фізичними особами набувачів благодійної допомоги; (Абзац сьомий статті 1 в редакції Закону N 3091-III (3091-14) від 07.03.2002)

спонсорство - добровільна матеріальна, фінансова, організаційна та інша підтримка фізичними та юридичними особами набувачів благодійної допомоги з метою популяризації виключно свого імені (найменування), свого знака для товарів і послуг. (Абзац восьмий статті 1 в редакції Закону N 3091-III (3091-14) від 07.03.2002)

Стаття 2. Засади благодійництва та благодійної діяльності

Благодійництво, благодійна діяльність здійснюються на засадах законності, гуманності, спільності інтересів і рівності прав її учасників, гласності, добровільності та самоврядування.

Діяльність благодійників і благодійних організацій має суспільний характер, що не суперечить їх взаємодії з органами державної влади і не позбавляє права на отримання державної допомоги. *(Частина друга статті 2 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3091-III (3091-14) від 07.03.2002)*

Фізичні та юридичні особи можуть займатися благодійництвом самостійно або разом з відповідними благодійними організаціями, зареєстрованими у встановленому законодавством порядку. *(Частина третя статті 2 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3091-III (3091-14) від 07.03.2002)*

Президент України, депутати, посадові і службові особи органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також члени їх сімей можуть займатися благодійництвом і благодійною діяльністю тільки в межах отриманих і задекларованих доходів.

Стаття 3. Законодавство про благодійництво та благодійні організації

Законодавство про благодійництво та благодійні організації складається з Конституції України (254к/96-ВР), цього Закону, інших нормативно-правових актів, що регулюють благодійництво та благодійну діяльність.

Якщо міжнародним договором України встановлені інші правила, ніж ті, що містяться в законодавстві України про благодійництво та благодійні організації, то застосовуються правила міжнародного договору, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Стаття 4. Основні напрями благодійництва та благодійної діяльності

Благодійництво, благодійна діяльність здійснюються у таких основних напрямках:

сприяння практичному здійсненню загальнодержавних, регіональних, місцевих та міжнародних програм, що спрямовані на поліпшення соціально-економічного становища;

поліпшення матеріального становища набувачів благодійної допомоги, сприяння соціальній реабілітації малозабезпечених, безробітних, інвалідів, інших осіб, які потребують піклування, а також подання допомоги особам, які через свої фізичні або інші вади обмежені в реалізації своїх прав і законних інтересів;

подання допомоги громадянам, які постраждали внаслідок стихійного лиха, екологічних, техногенних та інших катастроф, у результаті соці-

альних конфліктів, нещасних випадків, а також жертвам репресій, біженцям;

сприяння розвитку науки і освіти, реалізації науково-освітніх програм, подання допомоги вчителям, вченим, студентам, учням;

сприяння розвитку культури, в тому числі реалізації програм національно-культурного розвитку, доступові всіх верств населення, особливо малозабезпечених, до культурних цінностей та художньої творчості;

подання допомоги талановитій творчій молоді;

сприяння охороні і збереженню культурної спадщини, історико-культурного середовища, пам'яток історії та культури, місць поховання;

подання допомоги у розвитку видавничої справи, засобів масової інформації, інформаційної інфраструктури;

сприяння розвитку природно-заповідного фонду та природоохоронної справи;

сприяння розвитку охорони здоров'я, масової фізичної культури, спорту і туризму, пропагування здорового способу життя, участь у поданні медичної допомоги населенню та здійснення соціального догляду за хворими, інвалідами, самотніми, людьми похилого віку та іншими особами, які через свої фізичні, матеріальні чи інші особливості потребують соціальної підтримки та піклування;

сприяння захисту материнства та дитинства, подання допомоги багатодітним та малозабезпеченим сім'ям.

Конкретні напрями благодійництва та благодійної діяльності визначаються благодійниками і статутами (положеннями) благодійних організацій.

Розділ II. ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ БЛАГОДІЙНИЦТВА ТА ДІЯЛЬНОСТІ БЛАГОДІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Стаття 5. Засновники благодійних організацій

Засновниками (засновником) благодійної організації можуть бути громадяни України, іноземні громадяни, особи без громадянства, які досягли 18 років, а також юридичні особи незалежно від форм власності.

Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, а також державні і комунальні підприємства, установи, організації України, що фінансуються з бюджету, не можуть бути засновниками (засновником) благодійної організації.

Засновник благодійної організації приймає рішення про заснування благодійної організації, затверджує статут (положення), формує орган управління організацією, заслуховує звіти наглядової ради щодо контролю

лю за цільовим використанням коштів і майна благодійної організації, вирішує інші питання, віднесені цим Законом та статутом (положенням) благодійної організації до його компетенції. *(Частина третя статті 5 в редакції Закону N 3091-III (3091-14) від 07.03.2002)*

Якщо засновниками благодійної організації є дві чи більше особи, то питання, передбачені у частині третій цієї статті, вирішуються на загальних зборах (з'їзді, конференції) засновників благодійної організації. *(Статтю 5 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 3091-III (3091-14) від 07.03.2002)*

Стаття 6. Організаційно-правові форми благодійних організацій

Благодійні організації можуть утворюватися в таких організаційно-правових формах:

членська благодійна організація;

благодійний фонд;

благодійна установа;

інші благодійні організації (фундації, місії, ліги тощо).

Конкретна організаційно-правова форма благодійних організацій визначається засновниками (засновником).

Стаття 7. Статус благодійних організацій

Благодійні організації утворюються і діють за територіальним принципом і поділяються за своїм статусом на всеукраїнські, місцеві та міжнародні.

До всеукраїнських благодійних організацій належать благодійні організації, діяльність яких поширюється на територію всієї України та які мають свої відділення (філії, представництва) в більшості областей України.

До місцевих належать благодійні організації, діяльність яких поширюється на територію відповідного регіону або адміністративно-територіальної одиниці.

До міжнародних належать благодійні організації, діяльність яких поширюється на територію України і хоча б однієї іншої держави.

Зареєстровані всеукраїнські та міжнародні благодійні організації мають право створювати відділення, філії, а також представництва в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Територія діяльності благодійної організації визначається відповідно до її статуту (положення).

Стаття 8. Державна реєстрація благодійної організації

Благодійна організація набуває права юридичної особи з моменту її державної реєстрації.

Державна реєстрація всеукраїнських та міжнародних благодійних організацій здійснюється Міністерством юстиції України, а місцевих благодійних організацій, а також відділень (філій, представництв) всеукраїнських, міжнародних благодійних організацій - відповідними місцевими органами виконавчої влади.

За державну реєстрацію благодійної організації вноситься плата, розмір якої встановлюється Кабінетом Міністрів України, але не може бути більшим 3 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. *(Частина третя статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3091-III (3091-14) від 07.03.2002 - зміни набувають чинності 01.01.2003 року)*

Для державної реєстрації благодійної організації подаються такі документи: заява засновників (засновника) чи їх уповноважених, статут (положення), протокол установчих зборів (з'їзду, конференції), відомості про засновників (засновника) та органи управління благодійної організації, відомості про місцеві відділення (філії, представництва) благодійної організації, документ, що засвідчує сплату коштів за державну реєстрацію.

Заява про державну реєстрацію благодійної організації розглядається в двомісячний термін з дня подання всіх необхідних документів. Про результати розгляду у 10-денний термін повідомляється заявнику. Орган, який здійснює державну реєстрацію, може проводити перевірку відомостей, що містяться в поданих документах. За результатами розгляду заяви приймається рішення про державну реєстрацію або відмову в державній реєстрації. Після державної реєстрації благодійної організації засновникам (засновнику) видається свідоцтво про реєстрацію за зразком, встановленим Кабінетом Міністрів України.

Зареєстрована благодійна організація вноситься до реєстру благодійних організацій, що ведеться органом, який здійснює державну реєстрацію, з присвоєнням відповідного номера. Порядок ведення реєстру встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Дані реєстру щодо благодійних організацій, які зареєстровані Міністерством юстиції України, оприлюднюються в офіційних виданнях.

Благодійна організація зобов'язана після отримання свідоцтва про державну реєстрацію у місячний термін стати на облік у податкових органах за її місцезнаходженням.

Про зміни у статутних документах благодійна організація повідомляє у 10-денний термін до реєструючого органу.

Рішення про державну реєстрацію благодійної організації може бути анульоване в судовому порядку у разі встановлення реєструючим органом факту фальсифікації установчих документів.

Реєстрація декількох благодійних організацій під однією і тією ж назвою не допускається.

У випадку, коли з заявою про державну реєстрацію звертаються благодійні організації, що мають одну і ту ж назву, перевага надається благодійній організації, яка першою подала заяву про реєстрацію.

Стаття 9. Відмова у державній реєстрації благодійної організації

Порушення, встановленого цим Законом та іншими нормативно-правовими актами України порядку створення благодійної організації або наявність раніше зареєстрованої благодійної організації під такою ж назвою, є підставою для відмови у державній реєстрації.

Не може вважатися підставою для відмови в державній реєстрації благодійної організації надання їй юридичної адреси громадянином за місцем його помешкання (проживання).

Рішення про відмову в державній реєстрації благодійної організації може бути оскаржене у судовому порядку відповідно до законодавства України.

Стаття 10. Реорганізація благодійної організації

Реорганізація благодійної організації здійснюється за рішенням її вищого органу управління відповідно до вимог статуту (положення).

При реорганізації благодійної організації її права і обов'язки переходять до правонаступників.

Благодійна організація не може бути реорганізована в юридичну особу, метою діяльності якої є одержання прибутку.

Стаття 11. Ліквідація благодійної організації

Ліквідація благодійної організації здійснюється в установленому законодавством порядку.

Стаття 12. Статут (положення) благодійної організації

Благодійна організація діє на підставі статуту (положення).

У статуті (положенні) зазначаються:

назва, місцезнаходження, статус та організаційно-правова форма благодійної організації;

предмет, цілі, завдання та основні форми благодійної діяльності;

порядок утворення і діяльності органів управління благодійної організації;

джерела фінансування та порядок використання майна і коштів благодійної організації;

порядок внесення змін до статуту (положення) благодійної організації;

порядок реорганізації або ліквідації благодійної організації, використання її майна і коштів у разі припинення діяльності;
умови і порядок прийняття в члени благодійної організації та вибуття з неї;
права і обов'язки членів благодійної організації.

До статуту (положення) можуть включатися інші положення, пов'язані з особливостями діяльності благодійної організації.

Статут (положення) благодійної організації не повинен суперечити законодавству України.

Стаття 13. Права благодійних організацій

З метою здійснення благодійної діяльності благодійні організації мають право:

самостійно вирішувати питання про подання благодійної допомоги її набувачам, використовувати цільові пожертвування, що подаються благодійниками на реалізацію благодійної програми згідно з умовами цього пожертвування;

утворювати відповідно до законодавства України свої відділення, філії, представництва;

об'єднуватися у спілки, асоціації та інші об'єднання, що створюються на добровільній основі і сприяють виконанню статутних завдань;

обмінюватися інформацією та спеціалістами з відповідними організаціями зарубіжних країн;

організовувати збір благодійних пожертвувань та внесків від фізичних та юридичних осіб, іноземних держав та міжнародних організацій;

постійно визначати форми, об'єкти, суб'єкти і обсяги благодійної допомоги;
відкривати рахунки (у національній та іноземній валютах) в установах банків;

засновувати засоби масової інформації, підприємства і організації, займатися видавничою діяльністю;

бути членом інших благодійних організацій;
мати власну символіку, яка підлягає державній реєстрації у порядку, визначеному Законом України «Про об'єднання громадян» (2460-12) для реєстрації символіки об'єднань громадян;

популяризувати своє ім'я (назву), символіку;
мати інші права згідно з законодавством України.

Стаття 14. Обов'язки благодійної організації

Благодійна організація зобов'язана забезпечити виконання статутних завдань, вільний доступ до своїх звітів, документів про господарську та фінансову діяльність. Засновники та працівники благодійної організації

не мають права отримувати матеріальних переваг і додаткових коштів у зв'язку із своїм становищем в цій організації, крім тих, що передбачені цим Законом.

Стаття 15. Благодійна програма

Благодійна програма приймається благодійною організацією і є комплексом благодійних заходів, спрямованих на вирішення завдань, що відповідають статутним цілям організації.

На фінансування благодійних програм повинна використовуватися вся сума надходжень, що надійшла за фінансовий рік від підприємств і організацій, які перебувають у власності благодійної організації, за винятком адміністративно-господарських витрат, пов'язаних з функціонуванням благодійної організації. За умови реалізації довгострокових програм використання коштів здійснюється відповідно до термінів, визначених цими програмами.

Стаття 16. Форми здійснення благодійної діяльності суб'єктами благодійництва

Благодійна допомога може подаватися набувачам у вигляді:
одноразової фінансової, матеріальної та іншої допомоги;
систематичної фінансової, матеріальної та іншої допомоги;
фінансування конкретних цільових програм;
допомоги на основі договорів (контрактів) про благодійну діяльність;
дарування або дозволу на безоплатне (пільгове) використання об'єктів власності;
дозволу на використання своєї назви, емблеми, символів;
подання безпосередньо допомоги особистою працею, послугами чи передачі результатів особистої творчої діяльності;
прийняття на себе витрат по безоплатному, повному або частковому утриманню об'єктів благодійництва;
інших заходів, не заборонених законом.

Здійснення благодійними організаціями благодійної діяльності у вигляді надання конкретних послуг (виконання робіт), що підлягають обов'язковій сертифікації або ліцензуванню, допускається після такої сертифікації або ліцензування в установленому законодавством України порядку.

Стаття 17. Органи управління благодійної організації

Вищим органом управління благодійної організації є колегіальний орган (загальні збори, з'їзд, конференція), який здійснює свої повноваження згідно із статутом (положенням) благодійної організації.

До компетенції вищого органу управління благодійної організації належать затвердження статуту (положення) благодійної організації, внесення змін до нього, обрання виконавчого та контрольного органів благодійної організації, затвердження благодійних програм, визначення основних напрямів діяльності благодійної організації, прийняття рішень про реорганізацію та ліквідацію благодійної організації і вирішення інших питань, що передбачені статутом (положенням) про благодійну організацію.

Виконавчим органом благодійної організації є правління (комітет). Повноваження правління (комітету) визначаються статутом (положенням) благодійної організації. Для забезпечення поточної діяльності благодійної організації призначається адміністративно-виконавчий орган на чолі з президентом (директором), повноваження якого визначаються статутом (положенням).

Розпорядчі та контролюючі функції в благодійній організації здійснює наглядова рада, персональний склад якої визначається засновниками (засновником).

Члени виконавчого органу благодійної організації, крім президента (директора), не одержують заробітну плату за свою роботу в цьому органі. Витрати, обумовлені виконанням статутних обов'язків у цих органах, можуть бути відшкодовані за рахунок коштів благодійної організації за рішенням правління (комітету).

На працівників апарату благодійної організації поширюється законодавство України про працю, соціальне забезпечення і соціальне страхування.

Розділ III. МАТЕРІАЛЬНО-ФІНАНСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЛАГОДІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 18. Майно благодійної організації

У власності благодійної організації можуть перебувати рухоме і нерухоме майно, матеріальні та нематеріальні активи, кошти, а також інше майно, придбане на законних підставах.

Благодійна організація має право здійснювати відносно майна та коштів, які знаходяться у її власності, будь-які угоди, що не суперечать її статутним цілям та законодавству України.

Стаття 19. Джерела формування майна та коштів благодійних організацій

Майно та кошти благодійних організацій складають:
внески засновників (засновника) та інших благодійників;

благодійні внески і пожертвування, що мають цільовий характер (благодійні гранти), надані фізичними та юридичними особами в грошовій та натуральній формі;

надходження від проведення благодійних кампаній по збору благодійних пожертвувань, благодійних масових заходів, благодійних лотерей та благодійних аукціонів з реалізації майна та пожертвувань, які надійшли від благодійників;

доходи від депозитних вкладів та від цінних паперів, надходження від підприємств, організацій, що перебувають у власності благодійної організації; інші джерела, не заборонені законодавством України.

Джерелом формування майна та коштів благодійної організації не можуть бути кредити.

Майно та кошти благодійної організації не можуть бути предметом застави.

Стаття 20. Господарська діяльність благодійної організації

Благодійна організація здійснює господарську діяльність, спрямовану на виконання її статутних цілей та завдань.

Благодійна організація користується самостійністю у питаннях прийняття господарських рішень, визначення умов оплати праці працівників апарату благодійної організації, використання власних фінансових та матеріальних ресурсів відповідно до вимог законодавства.

Розмір витрат на утримання благодійної організації не може перевищувати 20 відсотків кошторису цієї організації в поточному році.

Фізичні та юридичні особи, які віддають частину своїх прибутків, заощаджень або майна на благодійну діяльність, користуються податковими та іншими пільгами відповідно до законодавства України.

Благодійні організації, що існують лише на членські внески і добродійні пожертвування, звільняються від сплати податків та інших платежів до бюджету і спеціальних фондів.

Стаття 21. Фінансова діяльність благодійної організації

Благодійна організація обліковує на окремих банківських рахунках кошти для господарської та благодійної діяльності як в національній, так і в іноземній валютах.

Порядок відкриття та ведення банківських рахунків благодійних організацій встановлюється Національним банком України.

Фінансова діяльність благодійної організації здійснюється відповідно до вимог законодавства України. Фінансова діяльність, спрямована на благодійництво, не розглядається як підприємницька або інша прибуткова діяльність.

Надходження благодійної організації від фінансової діяльності спрямовуються виключно на благодійництво і забезпечення господарської діяльності у розмірах та порядку, передбачених цим Законом.

Стаття 22. Контроль за діяльністю благодійної організації

Контроль за діяльністю благодійних організацій, у тому числі і порядком використання ними майна та коштів, призначених для благодійної допомоги, здійснюється органами виконавчої влади відповідно до їх компетенції.

Контролюючі органи виконавчої влади в межах своїх повноважень мають право вимагати від благодійників та органів управління благодійної організації надання їм необхідних документів та отримувати необхідні пояснення.

Благодійники, які передали своє майно, кошти та інші матеріальні цінності до благодійної організації, одержують на їх вимогу звіт про використання зазначених майна, коштів та цінностей. Якщо майно, кошти та інші матеріальні цінності передані за цільовим призначенням, звіт про їх використання подається благодійнику в обов'язковому порядку благодійною організацією.

Набувачі благодійної допомоги у формі благодійних внесків і пожертвувань, що мають цільовий характер (благодійні гранти), повинні звітувати перед благодійниками та благодійними організаціями про їх використання.

Розділ IV. ДЕРЖАВА, БЛАГОДІЙНИЦТВО І БЛАГОДІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ

Стаття 23. Державна підтримка благодійництва та благодійної діяльності

Держава в особі її органів влади гарантує і забезпечує захист передбачених законодавством України прав та інтересів фізичних і юридичних осіб - учасників благодійництва та благодійної діяльності.

Втручання органів державної влади, органів місцевого самоврядування та їх посадових осіб у діяльність благодійних організацій, як і втручання благодійних організацій у діяльність органів державної влади та органів місцевого самоврядування, крім випадків, передбачених цим Законом, забороняється.

Стаття 24. Звітність благодійної організації

Обсяг і форми статистичної звітності благодійних організацій встановлюються Кабінетом Міністрів України з урахуванням особливостей їх діяльності.

Форми, порядок складання та подання фінансової звітності про використання коштів та майна благодійними організаціями встановлюються центральним податковим органом з урахуванням особливостей благодійної діяльності.

Стаття 25. Відповідальність за порушення законодавства про благодійництво та благодійні організації

Особи, винні у порушенні законодавства про благодійництво та благодійні організації, несуть відповідальність відповідно до законів України.

Розділ V. МІЖНАРОДНА БЛАГОДІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ

Стаття 26. Здійснення міжнародної благодійної діяльності

Учасники благодійної діяльності мають право здійснювати міжнародну благодійну діяльність відповідно до цього Закону, інших нормативно-правових актів та міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Міжнародна благодійна діяльність здійснюється шляхом участі в міжнародних благодійних проектах, участі в роботі міжнародних благодійних організацій, а також в інших формах, що не суперечать законодавству України, нормам і принципам міжнародного права.

Пріоритетним напрямом у міжнародній благодійній діяльності є співробітництво з українською діаспорою.

Набувачі благодійної допомоги та благодійні організації мають право отримувати пожертвування від фізичних та юридичних осіб іноземних держав.

Стаття 27. Благодійництво та благодійна діяльність іноземних громадян, осіб без громадянства, іноземних і міжнародних організацій на території України

Іноземні громадяни, особи без громадянства, іноземні і міжнародні організації мають право здійснювати благодійництво та благодійну діяльність на території України. Однією із форм благодійництва є гуманітарна й інша матеріальна допомога, порядок та здійснення якої на території України визначаються Кабінетом Міністрів України відповідно до Конституції України та законів України.

Розділ VI. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. До приведення законодавства у відповідність із Законом України «Про благодійництво та благодійні організації» нормативно-правові акти України застосовуються у частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Кабінету Міністрів України у двомісячний термін:
подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законів України у відповідність із Законом України «Про благодійництво та благодійні організації»;

привести свої рішення у відповідність з цим Законом;
забезпечити перегляд і скасування органами виконавчої влади прийнятих ними нормативно-правових актів, що не відповідають цьому Закону;
відповідно до компетенції забезпечити прийняття нормативно-правових актів, передбачених цим Законом.

Президент України

Л.Кучма

м. Київ, 16 вересня 1997 року

N 531/97-ВР

3.1. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО БЛАГОДІЙНИЦТВО ТА БЛАГОДІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ»

3.1.1. Постанова Кабінету Міністрів України від 30 березня 1998 р. N 383 «Про розміри і порядок справляння плати за державну реєстрацію благодійних організацій»

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 30 березня 1998 р. N 383 Київ

Про розміри і порядок справляння плати за державну реєстрацію благодійних організацій

Відповідно до статті 8 Закону України «Про благодійництво та благодійні організації» (531/97-ВР) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

1. Установити такі розміри плати за державну реєстрацію благодійних організацій:

*всеукраїнських - два неоподатковувані мінімуми доходів громадян;
міжнародних - три неоподатковувані мінімуми доходів громадян;
місцевих благодійних організацій, а також відділень, філій, представництв всеукраїнських, міжнародних благодійних організацій - один неоподатковуваний мінімум доходів громадян. (Пункт 1 в редакції Постанови КМ N 1745 (1745-2002-н) від 16.11.2002 - набирає чинності 01.01.2003 року)*

2. За видачу дубліката свідоцтва про державну реєстрацію благодійної організації (відділення всеукраїнської, міжнародної благодійної організації), дубліката її статуту (положення) встановлюється плата в розмірі 50 відсотків суми реєстраційного збору, визначеного згідно з пунктом 1 цієї постанови.

3. Кошти, одержані за державну реєстрацію всеукраїнських, міжнародних благодійних організацій, їх відділень, філій, представництв та місцевих благодійних організацій, а також кошти за видачу дублікатів свідоцтва про державну реєстрацію та дублікатів статутів (положень) всеукраїнських, міжнародних благодійних організацій, їх відділень, філій, представництв

та місцевих благодійних організацій, зараховуються до державного бюджету. (Пункт 3 в редакції Постанови КМ N 501 (501-2000-н) від 16.03.2000)
(Пункт 4 виключено на підставі Постанови КМ N 501 (501-2000-н) від 16.03.2000)

4. Кошти в розмірі 50 відсотків, одержані від видачі дублікатів свідоцтв про державну реєстрацію та дублікатів статутів (положень) всеукраїнських, міжнародних благодійних організацій, зараховуються до Державного бюджету України, а їх відділень, філій, представництв та місцевих благодійних організацій - до відповідних місцевих бюджетів. Решта суми збору за реєстрацію зараховується на відповідний рахунок органів, що здійснили державну реєстрацію благодійних організацій.

Прем'єр-міністр України
Інд.28

В.В.Пустовойтенко

3.1.2. Постанова Кабінету Міністрів України від 30 березня 1998 р. N 382 «Про затвердження Положення про порядок державної реєстрації благодійних організацій»

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 30 березня 1998 р. N 382 Київ

Про затвердження Положення про порядок державної реєстрації благодійних організацій

На виконання Закону України «Про благодійництво та благодійні організації» (531/97-ВР) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

1. Затвердити Положення про порядок державної реєстрації благодійних організацій, що додається.

2. Міністерству юстиції провести до 30 листопада 1998 р. перереєстрацію всіх заснованих благодійних фондів без справляння плати.

Не допускається діяльність об'єднань громадян як благодійних фондів у разі, коли не буде проведено їх перереєстрацію до зазначеного терміну.

Прем'єр-міністр України
Інд. 28

В.Пустовойтенко

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 30 березня 1998 р. N 382

ПОЛОЖЕННЯ

про порядок державної реєстрації благодійних організацій

Це Положення визначає умови і порядок державної реєстрації всеукраїнських, місцевих та міжнародних благодійних організацій, а також відділень, філій, представництв всеукраїнських та міжнародних благодійних організацій відповідно до Закону України «Про благодійництво та благодійні організації» (531/97-ВР).

1. Благодійні організації утворюються і діють за територіальним принципом і поділяються за своїм статусом на всеукраїнські, місцеві та міжнародні.

2. Державну реєстрацію здійснюють:

1) всеукраїнських та міжнародних благодійних організацій - Мінюст;
2) місцевих благодійних організацій, а також відділень, філій, представництв всеукраїнських та міжнародних благодійних організацій - органи Мінюсту на місцях, а саме:

Головне управління юстиції Мінюсту в Автономній Республіці Крим - діяльність яких поширюється на територію Автономної Республіки Крим; (Абзац другий підпункту 2 пункту 2 в редакції Постанови КМ N 1640 (1640-98-п) від 16.10.98)

обласне, Київське та Севастопольське міські управління юстиції - діяльність яких поширюється відповідно на території області, міст Києва та Севастополя; (Абзац третій підпункту 2 пункту 2 в редакції Постанови КМ N 1640 (1640-98-п) від 16.10.98)

районне, районне у містах Києві та Севастополі управління юстиції - діяльність яких поширюється на території відповідного району, міста районного значення або селища, села, що входять до складу цього району; (Абзац четвертий підпункту 2 пункту 2 в редакції Постанови КМ N 1640 (1640-98-п) від 16.10.98)

міське (міста обласного значення) управління юстиції - діяльність яких поширюється на територію міста обласного значення; (Абзац п'ятий під-

пункту 2 пункту 2 в редакції Постанови КМ N 1640 (1640-98-н) від 16.10.98)

районне у місті управління юстиції - діяльність яких поширюється на територію відповідного району в місті. (Абзац шостий підпункту 2 пункту 2 в редакції Постанови КМ N 1640 (1640-98-н) від 16.10.98)

У разі, коли діяльність місцевої благодійної організації поширюється на територію двох і більше адміністративно-територіальних одиниць, її реєстрація проводиться відповідним реєструючим органом, зазначеним у цьому пункті, за місцем розташування виконавчого органу благодійної організації.

3. Для державної реєстрації благодійної організації до відповідного реєструючого органу, зазначеного у пункті 2 цього Положення, подається заява засновників (засновника) чи їх уповноважених представників, підписи яких засвідчуються у нотаріальному порядку (додаток N 1), у місячний термін з дня прийняття рішення про заснування благодійної організації установчими зборами (з'їздом, конференцією).

До заяви додаються:

а) протокол установчих зборів (з'їзду, конференції) із зазначенням рішення про заснування благодійної організації та затвердження статуту (положення), рішення про вибори виконавчих, розпорядчих та контролюючих органів;

б) статут (положення) благодійної організації у двох примірниках;

в) відомості про засновників (засновника) благодійної організації:

для фізичних осіб - прізвище, ім'я та по батькові, рік народження, місце проживання і місце роботи, посада;

для юридичних осіб - назва, юридична адреса, копія статуту (положення) та копія документа про реєстрацію, засвідчені в установленому законом порядку, рішення керівного органу або протокол загальних зборів колективу, яким підтверджується згода на заснування благодійної організації.

Іноземна юридична особа подає документ, що свідчить про її реєстрацію в країні місцезнаходження. Цей документ повинен бути засвідчений відповідно до законодавства країни, яка його видала, перекладений українською мовою та легалізований в установленому законодавством України порядку;

г) відомості про органи управління благодійної організації та членів виконавчого органу (прізвище, ім'я та по батькові, рік народження, місце проживання і місце роботи, посада), а також підтвердження юридичної адреси (гарантійний лист власника приміщення, договір оренди то-

що). У разі надання під юридичну адресу займаної квартири подаються довідка про склад сім'ї та заяви повнолітніх членів сім'ї про свою згоду;

д) відомості про наявність відділень (філій, представництв) благодійної організації (додаток N 2), підтверджені протоколами загальних зборів членів її відділень (філій) або їх представників, довіреність та інші документи;

е) документ про сплату коштів за державну реєстрацію благодійної організації.

Міжнародна благодійна організація подає також документи, які підтверджують поширення її діяльності на територію хоча б однієї держави (заява, відомості про координаторів, наказ, протоколи, документи про легалізацію тощо), засвідчені в установленому порядку.

4. Для реєстрації відділення всеукраїнської, міжнародної благодійної організації до відповідного реєструючого органу, зазначеного у пункті 2 цього Положення, подається заява.

До заяви додаються:

а) статут (положення) відділення у двох примірниках;

б) протокол установчих зборів (з'їзду, конференції), на яких прийнято статут (положення) благодійної організації та обрано органи управління;

в) відомості про засновників (засновника) відділення;

г) копії статуту (положення) та свідоцтва про державну реєстрацію всеукраїнської, міжнародної благодійної організації, засвідчені в нотаріальному порядку;

д) підтвердження органом управління всеукраїнської, міжнародної благодійної організації факту про створення цього відділення і затвердження його статуту (положення);

е) документ, що засвідчує сплату коштів за державну реєстрацію відділення;

є) підтвердження юридичної адреси (гарантійний лист власника приміщення, договір оренди тощо). У разі надання під юридичну адресу займаної квартири подаються довідка про склад сім'ї та заяви повнолітніх членів сім'ї про свою згоду.

З моменту державної реєстрації відділенню надається статус юридичної особи.

5. Для реєстрації філії, представництва всеукраїнської, міжнародної благодійної організації подаються:

а) заява керівника всеукраїнської, міжнародної благодійної організації;

б) копії статуту (положення) та свідоцтва про державну реєстрацію благодійної організації, засвідчені у нотаріальному порядку;

в) рішення органу управління благодійної організації про створення філії, представництва;

г) копія довіреності на здійснення представницьких функцій, оформлена в установленому законодавством порядку (із зазначенням терміну її дії, прізвища та імені представника, місця проживання, повноважень);

д) документ, що засвідчує сплату коштів за державну реєстрацію філії, представництва.

Філії та представництва, створені всеукраїнською, міжнародною благодійною організацією, підлягають державній реєстрації без надання їм статусу юридичної особи.

6. Заява про державну реєстрацію благодійної організації, а також відділень, філій, представництв всеукраїнських, міжнародних благодійних організацій розглядається реєструючим органом у двомісячний термін з дня подання всіх необхідних документів.

Орган, який здійснює державну реєстрацію, може проводити перевірку відомостей, що містяться в поданих документах.

7. За результатами розгляду заяви приймається рішення про державну реєстрацію або відмову в державній реєстрації.

Про результати розгляду реєструючий орган у 10-денний термін з дня прийняття рішення повідомляє заявника.

Порушення встановленого Законом України «Про благодійництво та благодійні організації» та іншими нормативно-правовими актами порядку заснування благодійної організації або наявність раніше зареєстрованої благодійної організації під такою ж назвою є підставою для відмови у державній реєстрації.

Не може вважатися підставою для відмови в державній реєстрації благодійної організації надання їй юридичної адреси громадянином за місцем його проживання.

Рішення про відмову у державній реєстрації благодійної організації може бути оскаржено у судовому порядку відповідно до законодавства України.

8. Після державної реєстрації благодійної організації, відділення всеукраїнської, міжнародної благодійної організації засновникам (засновнику) видається свідоцтво про державну реєстрацію за встановленим зразком (додаток N 3).

Про реєстрацію філій, представництв всеукраїнських, міжнародних благодійних організацій засновник повідомляється в письмовій формі.

9. Зареєстрована благодійна організація (відділення всеукраїнської, міжнародної благодійної організації) вноситься до реєстру благодійних організацій, що ведеться органом, який здійснив державну реєстрацію за відповідним номером (додаток N 4). У реєстрі зазначаються дата надходження відповідних документів, назва благодійної організації (відділення всеукраїнської, міжнародної благодійної організації), її юридична адреса, дата затвердження статуту (положення), дата реєстрації, мета діяльності благодійної організації, відомості про склад виконавчого органу благодійної організації (відділення всеукраїнської, міжнародної благодійної організації), дата видачі свідоцтва, його дубліката чи дубліката статуту (положення), відомості про зміни, що внесені до статутних документів, відомості про реорганізацію (ліквідацію).

Дані реєстру щодо благодійних організацій, які зареєстровані Мініюстом, оприлюднюються в офіційних виданнях.

10. Зареєстровані філії, представництва всеукраїнських, міжнародних благодійних організацій вносяться до книги обліку філій, представництв всеукраїнських, міжнародних благодійних організацій, що ведеться органом, який здійснив державну реєстрацію. У книзі зазначаються реєстраційний номер, дата надходження документів, назва філії, представництва, мета діяльності, юридична адреса, дані про органи управління, відомості про реєстрацію (додаток N 5).

11. У разі, коли із заявою про державну реєстрацію звертаються благодійні організації, що мають одну і ту ж назву, перевага надається благодійній організації, яка першою подала заяву про реєстрацію.

12. Реєстрація кількох благодійних організацій під однією і тією ж назвою не допускається.

13. У разі відмови в реєстрації благодійної організації реєстраційний збір поверненню не підлягає.

14. Для внесення змін і доповнень до статуту (положення) благодійної організації до реєструючого органу подаються:

а) заява, підписана уповноваженим представником;

б) протокол зборів (з'їзду, конференції) з рішенням про внесення змін і доповнень до статуту (положення);

в) матеріали, що підтверджують правомочність зборів (з'їзду (конференції), текст змін і доповнень, копія статуту (положення) у двох примірниках.

Заява про внесення змін і доповнень до статуту (положення) розглядається реєструючим органом у двомісячний термін.

За результатами розгляду заяви приймається рішення про погодження зазначених змін і доповнень, про що робиться в статуті (положенні) відповідний запис, або про відмову у їх погодженні.

15. Припинення діяльності благодійної організації відбувається шляхом її реорганізації (злиття, приєднання, поділу, виділення, перетворення) або ліквідації;

а) реорганізація проводиться за рішенням вищого органу управління благодійної організації відповідно до вимог статуту (положення).

У разі реорганізації благодійної організації її права та обов'язки переходять до правонаступників (правонаступника).

Благодійна організація не може бути реорганізована в юридичну особу, метою діяльності якої є одержання прибутку.

Державна реєстрація новоствореної благодійної організації проводиться у порядку, встановленому цим Положенням;

б) ліквідація благодійної організації здійснюється за рішенням вищого органу управління благодійної організації на підставі статуту (положення) або рішення суду.

Ліквідація благодійної організації проводиться ліквідаційною комісією.

У разі ліквідації благодійної організації за рішенням органу управління благодійної організації до органу, який здійснив її реєстрацію, подається: заява; рішення засновників (засновника) або уповноваженого ними на це органу; акт ліквідаційної комісії; довідка з установи банку про закриття рахунку; довідка з податкової інспекції про зняття цієї організації з обліку; опубліковане в пресі оголошення про ліквідацію благодійної організації; акт органу внутрішніх справ про здачу печаток і штампів; оригінал статуту (положення); свідоцтво про державну реєстрацію.

У разі припинення діяльності відділення, філії, представництва всеукраїнської, міжнародної благодійної організації додатково подається рішення органу управління всеукраїнської, міжнародної благодійної організації про ліквідацію відділення, філіалу, представництва.

У разі припинення діяльності благодійної організації, відділення, філії, представництва всеукраїнської, міжнародної благодійної організації

орган, який здійснив державну реєстрацію, приймає рішення про скасування записів відповідно в реєстрі благодійних організацій і у книзі обліку філій та представництв благодійних всеукраїнських, міжнародних благодійних організацій.

16. У разі втрати свідоцтва про державну реєстрацію благодійної організації (відділення всеукраїнської, міжнародної благодійної організації) чи її статуту (положення) для отримання його дублікату до реєструючого органу подається:

заява керівника благодійної організації, рішення її органу управління з проханням про видачу дублікату свідоцтва про державну реєстрацію благодійної організації (відділення) чи її статуту (положення);

підтвердження у засобах масової інформації про їх втрату;

документ, що засвідчує сплату коштів за видачу дублікату свідоцтва чи статуту (положення).

17. Обсяг і форми статистичної звітності благодійних організацій визначаються за загальними правилами відповідно до законодавства.

18. Відповідальність за невідповідність законодавству установчих документів несуть засновники (засновник) або уповноважені ними органи, які подають документи для державної реєстрації благодійної організації.

Зразок

Додаток N 1
до Положення про порядок державної
реєстрації благодійних організацій

ЗАЯВА

Засновники _____
(прізвище, ім'я та по батькові, рік народження)

_____ (місце постійного проживання)

_____ або найменування та адреса юридичної особи)

подають установчі документи на реєстрацію _____
(назва благодійної організації)

_____ і територія, в межах якої діє благодійна організація)

Довідник нормативних актів для НПО

Статут (положення) прийнято _____
(рік, місяць, число, назва органу,

який прийняв статут (положення)

Мета діяльності благодійної організації _____

Назва та юридична адреса постійно діючого виконавчого органу
благодійної організації _____

Засновники (засновник): _____
(дата) (підпис)

Примітка. Підписи засновників (засновника) повинні бути завірені в
нотаріальному порядку.

Зразок

Додаток N 2
до Положення про порядок державної
реєстрації благодійних організацій

Відомості про відділення, філії, представництва
всеукраїнських, міжнародних благодійних
організацій

№п/п	Назва відділення, філії, представ- ництва	Юридична адреса	Дані про органи управління	Відомості про представників на місяцях
1	2	3	4	5

Керівник благодійної організації _____
(підпис)

Зразок

Додаток N 3
до Положення про порядок державної
реєстрації благодійних організацій

(назва органу, що здійснює реєстрацію)

СВІДОЦТВО

(зворотній бік)

СВІДОЦТВО
про державну реєстрацію благодійної організації
«__» _____ 200__ р.

(назва благодійної організації)

Статус організації _____

Вищий орган управління _____

Територія, на яку поширюється діяльність благодійної організації _____

Мета діяльності _____

Керівник реєструючого органу _____

(підпис)

М.П.

Зразок

Додаток N 4
до Положення про порядок державної
реєстрації благодійних організацій

РЕЄСТР благодійних організацій

Рєєстраційний номер	Дата надходження документів	Назва благодійної організації, відділення всеукраїнської, міжнародної благодійної організації	Юридична адреса	Дата затвердження статуту (положення)	Дата реєстрації	Мета діяльності благодійної організації, відділення всеукраїнської, міжнародної благодійної організації	Відомості про склад виконавчого органу благодійної організації, відділення всеукраїнської, міжнародної благодійної організації	Дата видача свідоцтва, його дубліката чи дубліката статуту (положення)	Примітки	
									Відомості про зміни в статутних документах	Відомості про реорганізацію, ліквідацію
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Зразок

Додаток N 5
до Положення про порядок державної
реєстрації благодійних організацій

КНИГА обліку філій, представництв всеукраїнських, міжнародних благодійних організацій

Рєєстраційний номер	Дата надходження документів	Назва філії, представництва	Мета діяльності	Юридична адреса	Дані про органи управління	Відомості про реєстрацію	Примітки
1	2	3	4	5	6	7	8

4. Закон України
**ПРО МОЛОДІЖНІ ТА
ДИТЯЧІ ГРОМАДСЬКІ
ОРГАНІЗАЦІЇ**

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про молодіжні та дитячі громадські організації

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 1999, N 1, ст.2)

Цей Закон визначає особливості організаційних і правових засад утворення та діяльності молодіжних і дитячих громадських організацій та державні гарантії забезпечення їх діяльності.

Стаття 1. Законодавство України про молодіжні та дитячі громадські організації

Законодавство України про молодіжні та дитячі громадські організації складається з Конституції України (254к/96-ВР), Закону України «Про об'єднання громадян» (2460-12), цього Закону та інших нормативно-правових актів, прийнятих на їх виконання.

Стаття 2. Визначення термінів

У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

молодіжні громадські організації - об'єднання громадян віком від 14 до 28 років, метою яких є здійснення діяльності, спрямованої на задоволення та захист своїх законних соціальних, економічних, творчих, духовних та інших спільних інтересів;

дитячі громадські організації - об'єднання громадян віком від 6 до 18 років, метою яких є здійснення діяльності, спрямованої на реалізацію та захист своїх прав і свобод, творчих здібностей, задоволення власних інтересів, які не суперечать законодавству, та соціальне становлення як повноправних членів суспільства;

(Положення абзацу четвертого статті 2 втратили чинність, як такі, що є неконституційними, на підставі Рішення Конституційного Суду N 18-рп/2001 (v018p710-01) від 13.12.2001) Український національний комітет молодіжних організацій - спілка, що об'єднує більшість легалізованих всеукраїнських молодіжних та дитячих організацій, а також обласних, Автономної Республіки Крим, київських та севастопольських міських об'єднань молодіжних та дитячих громадських організацій.

Стаття 3. Принципи утворення і діяльності молодіжних та дитячих громадських організацій

Молодіжні та дитячі громадські організації утворюються і діють на засадах добровільності, рівноправності їх членів, самоврядування, законності та гласності, зокрема:

молодіжні та дитячі громадські організації зобов'язані доводити до відома громадськості відомості про свою діяльність у формах, що не суперечать законодавству;

інформація, що міститься у статутах, про склад керівних органів, про джерела матеріальних та інших надходжень, а також пов'язана з діяльністю молодіжних та дитячих громадських організацій, не є конфіденційною або іншою інформацією, яка охороняється законом.

Стаття 4. Засновники молодіжних та дитячих громадських організацій та їх спілок

Засновниками молодіжних та дитячих громадських організацій можуть бути громадяни України, а також іноземці та особи без громадянства, що перебувають в Україні на законних підставах, які досягли 15-річного віку.

Засновниками спілок молодіжних та дитячих громадських організацій є молодіжні та дитячі громадські організації.

Стаття 5. Членство в молодіжних та дитячих громадських організаціях

Членами молодіжних та дитячих громадських організацій можуть бути громадяни України, а також іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах.

Членами молодіжних громадських організацій можуть бути особи віком від 14 до 28 років, членами дитячих громадських організацій - особи віком від 6 до 18 років. Вступ неповнолітніх віком до 10 років до дитячих громадських організацій здійснюється за письмовою згодою батьків, усиновителів, опікунів або піклувальників. Особи старшого віку можуть бути членами молодіжних та дитячих громадських організацій за умови, якщо їх кількість у цих організаціях не перевищує третину загальної кількості членів; у складі виборних органів молодіжних та дитячих громадських організацій кількість осіб старшого віку не може перевищувати третину членів виборних органів.

Обмеження щодо кількості осіб, вік яких перевищує відповідно 28 та 18 років, у складі виборних органів не поширюється на спілки молодіжних та дитячих громадських організацій.

Стаття 6. Статус молодіжних та дитячих громадських організацій

Статус молодіжних та дитячих громадських організацій і їх спілок визначається відповідно до цього Закону та Закону України «Про об'єднання громадян».

(Положення частини другої статті 6 втратили чинність, як такі, що є неконституційними, на підставі Рішення Конституційного Суду N 18-рп/2001 (v018p710-01) від 13.12.2001) Молодіжний рух в Україні координується Українським національним комітетом молодіжних організацій, який є незалежною неурядовою організацією і має статус всеукраїнської спілки молодіжних та дитячих громадських організацій.

У своїй діяльності Український національний комітет молодіжних організацій керується законодавством України та власним статутом.

Вступ Українського національного комітету молодіжних організацій до міжнародних молодіжних організацій (асоціацій, союзів тощо) не є підставою для його реєстрації як міжнародного.

Стаття 7. Права молодіжних та дитячих громадських організацій

Молодіжні та дитячі громадські організації, їх спілки користуються правами, наданими їм Законом України «Про об'єднання громадян», цим Законом, іншими законодавчими актами.

Молодіжні та дитячі громадські організації та їх спілки не можуть утворювати та вступати у виборчі блоки.

Молодіжні громадські організації можуть вступати у виборчі коаліції.

Членські внески і добровільні пожертвування, отримані від юридичних чи фізичних осіб, що спрямовуються на здійснення статутної діяльності молодіжних та дитячих громадських організацій та їх спілок, не є об'єктом оподаткування.

Стаття 8. Участь молодіжних та дитячих громадських організацій у підготовці та прийнятті рішень з питань державної політики щодо дітей та молоді

Молодіжні та дитячі громадські організації залучаються органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування до розроблення і обговорення проєктів рішень з питань державної політики щодо дітей та молоді.

Стаття 9. Форми державної підтримки молодіжних та дитячих громадських організацій

Державна підтримка молодіжних та дитячих громадських організацій здійснюється в таких формах:

надання молодіжним та дитячим громадським організаціям інформації про державну політику щодо дітей та молоді;

подання методичної та організаційної допомоги з питань соціального становлення та розвитку молоді і дітей;

сприяння створенню підприємств, установ і організацій, які надають послуги молоді та дітям або сприяють зайнятості молоді.

Молодіжні та дитячі громадські організації звільняються від сплати за державну реєстрацію та збору за реєстрацію їх символіки.

Держава здійснює підтримку і в інших формах, що не суперечать законодавству України.

Стаття 10. Фінансова підтримка діяльності молодіжних та дитячих громадських організацій

(Положення частини першої статті 10 втратили чинність, як такі, що є неконституційними, на підставі Рішення Конституційного Суду N 18-рп/2001 (v018p710-01) від 13.12.2001) Верховна Рада України при затвердженні Державного бюджету України передбачає в ньому окремим рядком видатки на підтримку спілки, членами якої є більшість зареєстрованих всеукраїнських молодіжних та дитячих громадських організацій, а також обласних, Автономної Республіки Крим, київських та севастопольських міських спілок молодіжних та дитячих громадських організацій, діяльність якої спрямовується на забезпечення соціального становлення та розвитку молодих громадян.

(Положення частини другої статті 10 втратили чинність, як такі, що є неконституційними, на підставі Рішення Конституційного Суду N 18-рп/2001 (v018p710-01) від 13.12.2001) Фінансова підтримка діяльності молодіжних та дитячих громадських організацій здійснюється через відповідні органи виконавчої влади, що працюють з молоддю, органи місцевого самоврядування та спілку всеукраїнських молодіжних громадських організацій.

При затвердженні місцевих бюджетів передбачаються видатки на реалізацію програм молодіжних та дитячих громадських організацій.

Органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування можуть делегувати молодіжним та дитячим громадським організаціям повноваження щодо реалізації відповідних програм (проектів, заходів). У цьому випадку вони подають молодіжним та дитячим громадським організаціям фінансову та матеріальну допомогу і здійснюють контроль за реалізацією наданих повноважень, у тому числі за цільовим використанням виділених коштів.

Молодіжні та дитячі громадські організації, їх спілки, які одержують фінансову або іншу матеріальну підтримку, зобов'язані подавати звіти про цільове використання фінансів і матеріальних цінностей органам, що їх надавали, у терміни, встановлені цими органами.

Стаття 11. Відповідальність молодіжних та дитячих громадських організацій за порушення законодавства

Молодіжні та дитячі громадські організації, їх спілки несуть відповідальність за порушення ними законодавства.

За неподання звіту про використання бюджетних коштів, інших матеріальних цінностей, наданих молодіжним, дитячим громадським організаціям та їх спілкам або нецільове використання таких цінностей, отримання їх з порушенням законодавства винні особи несуть відповідальність, передбачену законодавством України.

Стаття 12. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. До приведення законодавства у відповідність із Законом України «Про молодіжні та дитячі громадські організації» нормативно-правові акти України застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Кабінету Міністрів України у двомісячний термін:
внести до Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законодавчих актів у відповідність із Законом України «Про молодіжні та дитячі громадські організації»;

привести свої рішення у відповідність із цим Законом;
забезпечити перегляд і скасування органами виконавчої влади прийнятих ними нормативно-правових актів, що не відповідають цьому Закону;
відповідно до компетенції забезпечити прийняття нормативно-правових актів, передбачених цим Законом.

4. Статутні документи молодіжних і дитячих громадських організацій та їх спілок, зареєстрованих до набрання чинності цим Законом, протягом року після його опублікування мають бути приведені у відповідність із цим Законом. За поданням легалізуючого органу або прокурора діяльність молодіжних і дитячих громадських організацій та їх спілок, статутні документи яких суперечать цьому Закону, може бути заборонена в судовому порядку.

Президент України

Л.Кучма

м. Київ, 1 грудня 1998 року

N 281-XIV

4.1. ДЕЯКІ ПРОЕКТИ ЗАКОНІВ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ПРЕДМЕТУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАКОНОМ «ПРО МОЛОДІЖНІ ТА ДИТЯЧІ ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ»

4.1.1. Проект закону України «Про внесення змін до Закону України «Про молодіжні та дитячі громадські організації» № 3222 від 02.04.2003 року, внесений народними депутатами України Гошовським В.С., Хомутиником В.Ю. на заміну раніше поданого, реєстраційний номер 3222

Коментар.

Коментар. Законопроектом пропонується надати молодіжним та дитячим громадським організаціям можливість існування в них інституту колективного членства, де поряд з фізичними особами, членами є громадські організації.

4.1.2. Проект закону України «Про внесення змін до Закону України «Про молодіжні та дитячі громадські організації» №3408 від 17.04.2003 року, внесений народними депутатами України Поліітом А.А., Кириленком В.А.

Коментар.

Законопроектом пропонується:

1. Вести та визначити інститут «Національна спілка молодіжних громадських організацій - спілка молодіжних та дитячих громадських організацій, в яку об'єдналися більшість зареєстрованих всеукраїнських молодіжних та дитячих організацій, а також до складу якої входять обласні, Автономної Республіки Крим, київська та севастопольська міські спілки молодіжних та дитячих громадських організацій з кожного з суб'єктів адміністративно-територіального устрою, визначеного частиною другою статті 133 Конституції України.»

2. Встановити ще одну форму державної підтримки молодіжних та дитячих громадських організацій: «залучення спілок молодіжних та дитячих громадських організацій до репрезентації України у різних сферах міжнародного молодіжного руху.»

5. Закон України
**ПРО ПРОФЕСІЙНІ
СПІЛКИ, ЇХ ПРАВА ТА
ГАРАНТІЇ ДІЯЛЬНОСТІ**

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 1999, N 45, ст.397)

Цей Закон визначає особливості правового регулювання, засади створення, права та гарантії діяльності професійних спілок.

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі застосовуються такі терміни:

професійна спілка (профспілка) - добровільна неприбуткова громадська організація, що об'єднує громадян, пов'язаних спільними інтересами за родом їх професійної (трудової) діяльності (навчання);

первинна організація профспілки - добровільне об'єднання членів профспілки, які, як правило, працюють на одному підприємстві, в установі, організації незалежно від форми власності і виду господарювання або у фізичної особи, яка використовує найману працю, або забезпечують себе роботою самостійно, або навчаються в одному навчальному закладі;

організації профспілки - організаційні ланки профспілки, визначені статутом профспілки, що діють у межах повноважень, наданих статутом та цим Законом;

член профспілки - особа, яка входить до складу профспілки, визнає її статут та сплачує членські внески;

профспілковий орган - орган, створений згідно із статутом (положенням) профспілки, об'єднання профспілок, через який профспілка здійснює свої повноваження;

профспілковий представник - керівник профспілки, її організації, об'єднання профспілок, профспілкового органу, профорганізатор або інша особа, уповноважена на представництво статутом або відповідним рішенням профспілкового органу;

роботодавець - власник підприємства, установи, організації незалежно від форми власності, виду діяльності, галузевої належності або уповноважений ним орган (керівник) чи фізична особа, яка відповідно до законодавства використовує найману працю;

працівник - фізична особа, яка працює на підставі трудового договору на підприємстві, в установі, організації чи у фізичної особи, яка використовує

найману працю. (Стаття 1 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)

Стаття 2. Професійні спілки

Професійні спілки створюються з метою здійснення представництва та захисту трудових, соціально-економічних прав та інтересів членів профспілки. (Частина перша статті 2 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)

Діяльність профспілок будується на принципах законності та гласності. Інформація щодо їх статутних і програмних документів є загальнодоступною.

Стаття 3. Сфера дії Закону

Дія цього Закону поширюється на діяльність профспілок, їх організацій, об'єднань профспілок, профспілкових органів і на профспілкових представників у межах їх повноважень, на роботодавців, їх об'єднання, а також на органи державної влади та органи місцевого самоврядування. (Частина перша статті 3 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)

Особливості застосування цього Закону у Збройних Силах України (для військовослужбовців), органах внутрішніх справ, Службі безпеки України встановлюються відповідними законами.

Дія цього Закону не поширюється на діяльність об'єднань громадян, створених відповідно до інших законів України.

Визначення «профспілка» або похідні від нього можуть використовувати у своєму найменуванні лише ті організації, які діють на підставі цього Закону.

Стаття 4. Законодавство про профспілки

Законодавство про профспілки складається з Конституції України (254к/96-ВР), Закону України «Про об'єднання громадян» (2460-12), цього Закону, Кодексу законів про працю України (322-08) та інших нормативно-правових актів, прийнятих відповідно до них.

Закони та інші нормативно-правові акти не можуть бути спрямовані на обмеження прав і гарантій діяльності профспілок, передбачених Конституцією України, цим Законом, крім випадків, передбачених частиною другою статті 3 цього Закону.

Закон України «Про об'єднання громадян» застосовується до профспілок, якщо інше не передбачено цим Законом. Якщо міжнародними договорами, угодами, конвенціями, згода на обов'язковість яких надана

Верховною Радою України, передбачено більш високий рівень гарантій щодо забезпечення діяльності профспілок, то застосовуються норми міжнародного договору або угоди.

Стаття 5. Заборона дискримінації за ознаками належності до профспілок

Належність або неналежність до профспілок не тягне за собою будь-яких обмежень трудових, соціально-економічних, політичних, особистих прав і свобод громадян, гарантованих Конституцією України, іншими законами України.

Забороняється будь-яке обмеження прав чи встановлення переваг при укладанні, зміні або припиненні трудового договору у зв'язку з належністю або неналежністю до профспілок чи певної профспілки, вступом до неї або виходом із неї.

Стаття 6. Право на об'єднання у профспілки

Громадяни України мають право на основі вільного волевиявлення без будь-якого дозволу створювати профспілки, вступати до них та виходити з них на умовах і в порядку, визначених їх статутами, брати участь у роботі профспілок.

Іноземні громадяни та особи без громадянства не можуть створювати профспілки, але можуть вступати до профспілок, якщо це передбачено їх статутами.

Стаття 7. Членство у профспілках

Членами профспілок можуть бути особи, які працюють на підприємстві, в установі або організації незалежно від форм власності і видів господарювання, у фізичної особи, яка використовує найману працю, особи, які забезпечують себе роботою самостійно, особи, які навчаються в навчальному закладі.

Громадяни України вільно обирають профспілку, до якої вони бажають вступити. Підставою для вступу до профспілки є заява громадянина (працівника), подана в первинну організацію профспілки. При створенні профспілки прийом до неї здійснюється установчими зборами. *(Частина друга статті 7 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Ніхто не може бути примушений вступати або не вступати до профспілки.

Статутом (положенням) профспілки може бути передбачено членство у профспілці осіб, зайнятих творчою діяльністю, членів фермерських господарств, фізичних осіб - суб'єктів підприємницької діяльнос-

ті, а також осіб, які навчаються у професійно-технічних або вищих навчальних закладах, осіб, які звільнилися з роботи чи служби у зв'язку з виходом на пенсію або які тимчасово не працюють. *(Частина четверта статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2454-IV (2454-15) від 03.03.2005)*

Статутами (положеннями) може бути передбачено обмеження щодо подвійного членства у профспілках.

Роботодавці не можуть бути членами виборних органів профспілки будь-якого рівня. *(Частина шоста статті 7 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 8. Право профспілок, їх організацій на створення об'єднань

З метою виконання своїх статутних завдань профспілки, їх організації (якщо це передбачено статутом) мають право на добровільних засадах створювати об'єднання (ради, федерації, конфедерації тощо) за галузевою, територіальною або іншою ознакою, а також входити до складу об'єднань та вільно виходити з них. *(Частина перша статті 8 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Профспілки, які бажають створити об'єднання профспілок, укладають відповідну угоду та затверджують статут (положення) об'єднання.

Права об'єднань профспілок визначаються профспілками, які їх створили, відповідно до цього Закону, а також статутами (положеннями) цих об'єднань.

Статус об'єднань профспілок визначається за статусом членів, яких вони об'єднують. *(Частина четверта статті 8 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 9. Міжнародні зв'язки профспілок

Профспілки та їх об'єднання відповідно до своїх статутних цілей і завдань мають право вступати до міжнародних профспілкових та інших міжнародних організацій та об'єднань, які представляють інтереси працівників, і брати участь в їх діяльності, співпрацювати з профспілками інших країн, здійснювати іншу діяльність, яка не суперечить законодавству України.

Стаття 10. Рівність профспілок

Усі профспілки рівні перед законом і мають рівні права щодо здійснення представництва та захисту прав і інтересів членів профспілки. *(Стаття 10 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 11. Статус професійних спілок

Для представництва і здійснення захисту прав та інтересів членів профспілок на відповідному рівні договірного регулювання трудових і соціально-економічних відносин профспілки, організації профспілок можуть мати статус первинних, місцевих, обласних, регіональних, республіканських, всеукраїнських.

Статус первинних мають профспілки чи організації профспілки, які діють на підприємстві, в установі, організації, навчальному закладі або об'єднують членів профспілки, які забезпечують себе роботою самостійно чи працюють на різних підприємствах, в установах, організаціях або у фізичних осіб.

Статус місцевих мають профспілки, які об'єднують не менш як дві первинні профспілкові організації, що діють на різних підприємствах, в установах, організаціях однієї адміністративно-територіальної одиниці (міста, району в місті, району, села, селища).

Статус обласних мають профспілки, організації яких є в більшості адміністративно-територіальних одиниць однієї області, міст Києва та Севастополя; в більшості адміністративно-територіальних одиниць однієї області, міст Києва та Севастополя, де розташовані підприємства, установи або організації певної галузі.

Статус регіональних мають профспілки, організації яких є в більшості адміністративно-територіальних одиниць двох або більше областей.

Статус всеукраїнських профспілок визначається за однією з таких ознак:

1) наявність організацій профспілки в більшості адміністративно-територіальних одиниць України, визначених частиною другою статті 133 Конституції України (254к/96-ВР);

2) наявність організацій профспілки в більшості з тих адміністративно-територіальних одиниць України, де розташовані підприємства, установи або організації певної галузі.

Статус республіканських профспілок Автономної Республіки Крим визначається за ознаками всеукраїнських профспілок стосовно території Автономної Республіки Крим.

Всеукраїнські профспілки можуть без спеціального дозволу використовувати у своєму найменуванні слово «Україна» та похідні від нього. *(Стаття 11 із змінами, внесеними згідно з Рішенням Конституційного суду N 11-рп/2000 (v011p710-00) від 18.10.2000, в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 12. Незалежність профспілок

Професійні спілки, їх об'єднання у своїй діяльності незалежні від органів державної влади та органів місцевого самоврядування, роботодав-

ців, інших громадських організацій, політичних партій, їм не підзвітні і не підконтрольні.

Профспілки самостійно організують свою діяльність, проводять збори, конференції, з'їзди, засідання утворених ними органів, інші заходи, які не суперечать законодавству.

Забороняється втручання органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, роботодавців, їх об'єднань у статутну діяльність профспілок, їх організацій та об'єднань. *(Частина третя статті 12 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 13. Професійні спілки та держава

Держава забезпечує реалізацію права громадян на об'єднання у професійні спілки та додержання прав та інтересів профспілок. *(Частина перша статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Держава визнає профспілки повноважними представниками працівників і захисниками їх трудових, соціально-економічних прав та інтересів, співпрацює з профспілками в їх реалізації, сприяє профспілкам у встановленні ділових партнерських взаємовідносин з роботодавцями та їх об'єднаннями.

Держава сприяє навчанню профспілкових кадрів, спільно з профспілками забезпечує підвищення рівня їх знань щодо правового, економічного та соціального захисту працівників. *(Частина третя статті 13 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 14. Статути профспілок

Профспілки діють відповідно до законодавства та своїх статутів.

Статути (положення) профспілок приймаються з'їздами, конференціями, установчими або загальними зборами членів профспілки відповідного рівня і не повинні суперечити законодавству України.

Статут (положення) профспілки повинен містити:

1) статус та повну назву профспілки, її скорочену назву (за наявності), місцезнаходження її виборних органів (юридичну адресу); *(Пункт 1 частини третьої статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

2) мету та завдання профспілки;

3) умови і порядок прийняття в члени профспілки та вибуття з неї;

4) права, обов'язки членів профспілки, умови, порядок та підстави виключення з членів профспілки;

5) територіальну, галузеву або фахову сферу діяльності;

6) організаційну структуру профспілки, повноваження її організацій, виборних органів, порядок формування їх складу; *(Пункт 6 частини третьої статті 14 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

7) умови, терміни, порядок скликання з'їздів, конференцій чи загальних зборів членів профспілки та порядок прийняття ними рішень;

8) порядок і терміни звітності виборних органів профспілки перед членами профспілки, порядок здійснення контролю за діяльністю виборних органів профспілки; *(Пункт 8 частини третьої статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

9) джерела надходження (формування) коштів профспілки та напрями їх використання;

10) порядок здійснення господарської діяльності, необхідної для виконання статутних завдань профспілки;

11) порядок внесення змін до статуту профспілки;

12) умови та порядок припинення діяльності профспілки і вирішення майнових питань.

У статуті профспілки можуть бути передбачені й інші положення, що стосуються особливостей створення та функціонування певної профспілки, якщо це не суперечить цьому Закону.

У межах повноважень, передбачених статутом, вищі за статусом профспілкові органи можуть затверджувати положення про організації профспілки. *(Частина п'ята статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 15. Статут (положення) об'єднань профспілок

Об'єднання профспілок діють відповідно до законодавства та своїх статутів (положень), які приймаються засновниками.

Статут (положення) об'єднання профспілок приймається (затверджується) з'їздом або конференцією повноважних представників усіх профспілок, які є його засновниками (учасниками), і не повинен суперечити законодавству України.

Статут (положення) об'єднання профспілок повинен містити:

1) дату та місце укладення угоди про створення об'єднання;

2) статус та повну назву об'єднання, його скорочену назву (за наявності), місцезнаходження його виборних органів (юридичну адресу); *(Пункт 2 частини третьої статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

3) територіальну, галузеву або фахову сферу діяльності об'єднання;

4) мету створення та основні завдання об'єднання;

5) умови та порядок прийняття нових членів до об'єднання та виходу з нього;

6) права та обов'язки членів об'єднання;

7) організаційну структуру об'єднання;

8) повноваження виборних органів об'єднання, порядок їх формування та терміни діяльності; *(Пункт 8 частини третьої статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

9) умови, терміни, порядок скликання з'їздів (конференцій) об'єднання, порядок прийняття ними рішень та перелік питань, віднесених до їх компетенції;

10) джерела надходження (формування) коштів об'єднання та напрями їх використання;

11) порядок і терміни звітності виборних органів об'єднання перед профспілками, які створили це об'єднання; *(Пункт 11 частини третьої статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

12) порядок внесення змін до статуту (положення) об'єднання;

13) умови та порядок припинення діяльності об'єднання;

14) порядок здійснення контролю за діяльністю об'єднання;

15) порядок вирішення майнових питань.

У статуті (положенні) об'єднання профспілок можуть бути передбачені й інші питання, що стосуються особливостей його створення та функціонування, якщо це не суперечить цьому Закону.

Стаття 16. Легалізація профспілок, їх об'єднань

Профспілки, їх об'єднання легалізуються шляхом повідомлення на відповідність заявленому статусу.

Легалізація всеукраїнських профспілок, їх об'єднань здійснюється Міністерством юстиції України, інших профспілок, їх об'єднань - відповідно Головним управлінням юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласними, Київським та Севастопольським міськими, районними, районними у містах, міськими (міст обласного значення) управліннями юстиції.

Для легалізації профспілок, об'єднань профспілок їх засновники або керівники виборних органів подають заяви. До заяви додаються статут (положення), протокол з'їзду, конференції, установчих або загальних зборів членів профспілки з рішенням про його затвердження, відомості про виборні органи, наявність організацій профспілки у відповідних адміністративно-територіальних одиницях, про засновників об'єднань.

На підставі поданих профспілкою, об'єднанням профспілок документів легалізуючий орган у місячний термін підтверджує заявлений статус за ознаками, визначеними статтею 11 цього Закону, включає профспілку, об'єднання профспілок до реєстру об'єднань громадян і видає профспілці, об'єднанню профспілок свідоцтво про легалізацію із зазначенням відповідного статусу.

Легалізуючий орган не може відмовити в легалізації профспілки, об'єднання профспілок.

У разі невідповідності поданих документів профспілки, об'єднання профспілок зазначеному статусу легалізуючий орган пропонує профспілці, об'єднанню профспілок надати додаткову документацію, необхідну для підтвердження статусу.

Статус організацій всеукраїнської профспілки чи профспілки іншого статусу визначається статутом цієї профспілки. Про належність до певної профспілки організації, які діють на підставі статуту цієї профспілки, надсилають легалізуючому органу за місцем свого знаходження повідомлення із посиланням на свідоцтво про легалізацію профспілки, на підставі якого вони включаються до реєстру об'єднань громадян. Первинні профспілкові організації також письмово повідомляють про це роботодавця.

Профспілка підприємства, установи, організації, яка діє на підставі власного статуту, легалізується у порядку, визначеному цією статтею.

Профспілка, об'єднання профспілок набувають права юридичної особи з моменту затвердження статуту (положення). Статусу юридичної особи набувають також організації профспілки, які діють на підставі її статуту.

Профспілка, її організації, об'єднання профспілок здійснюють свої повноваження, набувають цивільних прав і беруть на себе цивільні обов'язки через свої виборні органи, які діють у межах прав, наданих їм за законом та статутом (положенням).

За подання на легалізацію недостовірних відомостей особи, які їх підписали, несуть відповідальність згідно із законом. *(Стаття 16 із змінами, внесеними згідно з Рішенням Конституційного суду N 11-рп/2000 (в011р710-00) від 18.10.2000, в редакції Законів N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001, N 905-IV (905-15) від 05.06.2003)*

Стаття 17. Символіка профспілок, їх об'єднань

Профспілки можуть мати і використовувати власну символіку.

Символіка профспілок, їх об'єднань затверджується їх вищими органами відповідно до статутів і реєструється в порядку, передбаченому законодавством України.

Символіка профспілок, їх об'єднань не повинна відтворювати державні чи релігійні символи або символіку інших об'єднань громадян чи юридичних осіб.

Стаття 18. Припинення діяльності профспілок, їх об'єднань

Профспілки, їх об'єднання можуть припинити свою діяльність шляхом реорганізації чи ліквідації (саморозпуску, примусового розпуску).

Рішення про реорганізацію чи ліквідацію (саморозпуск) приймається з'їздом (конференцією), загальними зборами відповідно до статуту (положення) профспілки, об'єднання профспілок. Одночасно з прийняттям такого рішення з'їзд (конференція), загальні збори приймають рішення про використання майна та коштів профспілок, їх об'єднань, що залишилися після проведення всіх необхідних розрахунків, на статутні чи благодійні цілі.

Діяльність профспілок, їх об'єднань, яка порушує Конституцію України (254к/96-ВР) та закони України, може бути заборонена лише за рішенням місцевого суду, а профспілок зі статусом всеукраїнських і республіканських та об'єднань профспілок з відповідним статусом - лише за рішенням Верховного Суду України. *(Частина третя статті 18 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Не допускається примусовий розпуск, припинення, а також заборона діяльності профспілок, їх об'єднань за рішенням будь-яких інших органів.

Рішення про примусовий розпуск об'єднання профспілок не тягне за собою розпуску профспілок, які входять до цього об'єднання. Примусовий розпуск профспілки чи об'єднання профспілок тягне за собою анулювання свідчення про реєстрацію та виключення з Реєстру об'єднань громадян України, втрату прав юридичної особи з обов'язковим повідомленням про це в засобах масової інформації. *(Частина п'ята статті 18 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Розділ II ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ ПРОФСПІЛОК, ЇХ ОБ'ЄДНАНЬ

Стаття 19. Право профспілок, їх об'єднань представляти і захищати права та інтереси членів профспілок

Профспілки, їх об'єднання здійснюють представництво і захист трудових, соціально-економічних прав та інтересів членів профспілок в органах державної влади та органах місцевого самоврядування, у відносинах з роботодавцями, а також з іншими об'єднаннями громадян.

У питаннях колективних інтересів працівників профспілки, їх об'єднання здійснюють представництво та захист інтересів працівників незалежно від їх членства у профспілках.

У питаннях індивідуальних прав та інтересів своїх членів профспілки здійснюють представництво та захист у порядку, передбаченому законодавством та їх статутами.

Профспілки, їх об'єднання мають право представляти інтереси своїх членів при реалізації ними конституційного права на звернення за захистом своїх прав до судових органів, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, а також міжнародних судових установ.

Представництво інтересів членів профспілки у взаємовідносинах з роботодавцями, органами державної влади та органами місцевого самоврядування здійснюється на основі системи колективних договорів та угод, а також відповідно до законодавства.

Стаття 20. Право профспілок, їх об'єднань на ведення колективних переговорів та укладання колективних договорів і угод

Профспілки, їх об'єднання ведуть колективні переговори, здійснюють укладання колективних договорів, генеральної, галузевих, регіональних, міжгалузевих угод від імені працівників у порядку, встановленому законодавством.

Роботодавці, їх об'єднання, органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування зобов'язані брати участь у колективних переговорах щодо укладання колективних договорів і угод.

Представництво профспілок, їх об'єднань на ведення колективних переговорів, укладання угод від імені працівників на державному, галузевому або регіональному рівні визначається пропорційно до кількості членів профспілок, яких вони об'єднують.

Забороняється ведення переговорів та укладання угод і колективних договорів від імені працівників особам, які представляють роботодавців.

Профспілки, їх об'єднання здійснюють контроль за виконанням колективних договорів, угод. У разі порушення роботодавцями, їх об'єднаннями, органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування умов колективного договору, угоди профспілки, їх об'єднання мають право направляти їм подання про усунення цих порушень, яке розглядається в тижневий термін. У разі відмови усунути ці порушення або недосягнення згоди у зазначений термін профспілки мають право оскаржити неправомірні дії або бездіяльність посадових осіб до місцевого суду. *(Частина п'ята статті 20 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 21. Повноваження профспілок, їх об'єднань щодо захисту прав громадян на працю та здійснення громадського контролю за додержанням законодавства про працю

Профспілки, їх об'єднання захищають право громадян на працю, беруть участь у розробленні та здійсненні державної політики у галузі трудових відносин, оплати праці, охорони праці, соціального захисту.

Проекти законів, які стосуються соціально-економічних відносин, подаються відповідними органами виконавчої влади з урахуванням пропозицій всеукраїнських профспілок, їх об'єднань.

Проекти нормативно-правових актів, які стосуються трудових відносин або соціального захисту громадян, розглядаються органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування з урахуванням думки відповідних профспілок, об'єднань профспілок.

Профспілки, їх об'єднання мають право вносити пропозиції суб'єктам права законодавчої ініціативи і відповідним органам державної влади про прийняття або внесення змін до законів і інших нормативно-правових актів, які стосуються соціально-трудової сфери.

Профспілки, їх об'єднання мають право брати участь у розгляді органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, а також роботодавцями, їх об'єднаннями, іншими об'єднаннями громадян своїх пропозицій.

Форми і системи оплати праці, норми праці, розцінки, тарифні сітки, схеми посадових окладів, умови запровадження та розміри надбавок, доплат, премій, винагород та інших заохочувальних, компенсаційних і гарантійних виплат встановлюються підприємствами у колективному договорі з додержанням норм і гарантій, передбачених законодавством, генеральною та галузевими (регіональними) угодами. У разі якщо колективний договір на підприємстві не укладено, власник або уповноважений ним орган зобов'язаний погодити ці питання з профспілковим органом.

Профспілки здійснюють громадський контроль за виплатою заробітної плати, додержанням законодавства про працю та про охорону праці, створенням безпечних і нешкідливих умов праці, належних виробничих та санітарно-побутових умов, забезпеченням працівників спецодягом, спецвзуттям, іншими засобами індивідуального та колективного захисту. У разі загрози життю або здоров'ю працівників профспілки мають право вимагати від роботодавця негайного припинення робіт на робочих місцях, виробничих дільницях, у цехах та інших структурних підрозділах або на підприємстві в цілому на час, необхідний для усунення загрози життю або здоров'ю працівників.

Профспілки мають право на проведення незалежної експертизи умов праці, а також об'єктів виробничого призначення, що проектуються, будуються чи експлуатуються, на відповідність їх нормативно-правовим актам з питань охорони праці, брати участь у розслідуванні причин нещасних випадків і профзахворювань на виробництві та давати свої висновки про них.

Для здійснення цих функцій профспілки, їх об'єднання можуть створювати служби правової допомоги та відповідні інспекції, комісії, затверджувати положення про них. Уповноважені представники профспілок мають право вносити роботодавцям, органам виконавчої влади та органам місцевого самоврядування подання про усунення порушень законодавства про працю, які є обов'язковими для розгляду, та в місячний термін одержувати від них аргументовані відповіді. *(Частина дев'ята статті 21 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

У разі ненадання аргументованої відповіді у зазначений термін дії чи бездіяльність посадових осіб можуть бути оскаржені до місцевого суду. *(Статтю 21 доповнено частиною десятою згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 22. Права профспілок, їх об'єднань у забезпеченні зайнятості населення

Профспілки, їх об'єднання беруть участь у розробленні державної політики зайнятості населення, державних та територіальних програм зайнятості, проводять спільні консультації з цих проблем з роботодавцями, їх об'єднаннями, а також з органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, пропонують заходи щодо соціального захисту членів профспілок, які вивільняються в результаті реорганізації або ліквідації підприємств, установ, організацій, здійснюють контроль за виконанням законодавства про зайнятість.

Права і повноваження профспілок щодо забезпечення захисту працівників від безробіття та його наслідків визначаються законодавством і колективними договорами та угодами.

У разі, якщо роботодавець планує звільнення працівників з причин економічного, технологічного, структурного чи аналогічного характеру або у зв'язку з ліквідацією, реорганізацією, зміною форми власності підприємства, установи, організації, він повинен завчасно, не пізніше як за три місяці до намічуваних звільнень надати первинним профспілковим організаціям інформацію щодо цих заходів, включаючи інформацію про причини наступних звільнень, кількість і категорії працівників, яких це може стосуватися, про терміни проведення звільнень, а також провести

консультації з профспілками про заходи щодо запобігання звільненням чи зведенню їх кількості до мінімуму або пом'якшення несприятливих наслідків будь-яких звільнень. *(Частина третя статті 22 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Профспілки мають право вносити пропозиції органам державної влади, органам місцевого самоврядування, роботодавцям, їх об'єднанням про перенесення термінів, тимчасове припинення або скасування заходів, пов'язаних з вивільненням працівників, які є обов'язковими для розгляду. *(Частина четверта статті 22 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Профспілки, їх об'єднання мають право брати участь і проводити відповідні консультації з питань залучення і використання в Україні іноземної робочої сили.

Стаття 23. Права профспілок, їх об'єднань щодо соціального захисту та забезпечення достатнього життєвого рівня громадян

Профспілки, їх об'єднання беруть участь у визначенні головних критеріїв життєвого рівня, прожиткового мінімуму, а також мінімальних розмірів заробітної плати, пенсій, соціальних виплат, політики ціноутворення, розробці соціальних програм, спрямованих на створення умов, які забезпечують гідне життя і вільний розвиток людини та соціальний захист у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.

Стаття 24. Права профспілок, їх об'єднань у галузі соціального страхування

Профспілки, їх об'єднання беруть участь у управлінні державним соціальним страхуванням як представники застрахованих осіб. *(Стаття 24 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 25. Права профспілок у управлінні підприємствами та при зміні форм власності

Профспілки представляють права та інтереси працівників у відносинах з роботодавцем у управлінні підприємствами, установами, організаціями, а також у ході приватизації об'єктів державної та комунальної власності, беруть участь у роботі комісій з приватизації представляють інтереси працівників підприємства-боржника в комітеті кредиторів у ході процедури банкрутства. *(Частина перша статті 25 із змінами, внесені згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Роботодавці зобов'язані брати участь в заходах профспілок щодо захисту трудових та соціально-економічних прав на їх запрошення.

Стаття 26. Права профспілок, їх об'єднань у вирішенні трудових спорів

Профспілки, їх об'єднання мають право представляти інтереси працівників в органах, що розглядають індивідуальні трудові спори.

Профспілки, їх об'єднання мають право представляти інтереси працівників при вирішенні колективних трудових спорів (конфліктів) у порядку, встановленому законодавством. Представники профспілок беруть участь у діяльності примирних комісій, трудових арбітражів та інших органів, які розглядають колективний трудовий спір (конфлікт).

Стаття 27. Право профспілок, їх об'єднань на організацію страйків та проведення інших масових заходів

Профспілки, їх об'єднання мають право на організацію та проведення страйків, зборів, мітингів, походів і демонстрацій на захист трудових і соціально-економічних прав та інтересів працівників відповідно до закону.

Стаття 28. Право профспілок, їх об'єднань на інформацію з питань праці та соціально-економічного розвитку

Профспілки, їх об'єднання мають право одержувати безоплатно інформацію від роботодавців або їх об'єднань, органів державної влади та органів місцевого самоврядування з питань, що стосуються трудових і соціально-економічних прав та законних інтересів своїх членів, а також інформацію про результати господарської діяльності підприємств, установ або організацій. Зазначена інформація має бути надана не пізніше п'ятиденного терміну. *(Частина перша статті 28 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Профспілки, їх об'єднання мають право безоплатно одержувати від Державного комітету статистики України статистичні дані з питань праці та соціально-економічних питань, а також виробничого та невиробничого травматизму, профзахворювань.

Стаття 29. Право профспілок, їх об'єднань на створення навчальних, культурно-освітніх закладів, дослідних та інших організацій

Для вирішення актуальних проблем профспілкового руху, підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації профспілкових кадрів, з метою захисту прав та інтересів членів профспілок профспілки та їх об'єднання мають право за рахунок власних коштів створювати навчальні, культурно-освітні

заклади, дослідні, соціально-аналітичні установи, а також правові, статистичні, соціологічні навчальні центри та центри незалежних експертиз.

Для висвітлення своєї діяльності профспілки та їх об'єднання мають право бути засновниками засобів масової інформації та здійснювати видавничу діяльність відповідно до закону.

Стаття 30. Повноваження профспілок, їх об'єднань щодо питань охорони здоров'я громадян, фізичної культури, спорту, туризму та охорони довкілля

Профспілки, їх об'єднання організовують і здійснюють громадський контроль за реалізацією прав членів профспілки у сфері охорони здоров'я, медико-соціальної допомоги. Профспілки, їх об'єднання беруть участь у діяльності експертних, консультативних та наглядових рад при органах та закладах охорони здоров'я, а також можуть брати участь у розвитку масової фізичної культури, спорту, туризму, створенні та підтримці спортивних товариств і туристичних організацій.

Профспілки, їх об'єднання беруть участь в охороні довкілля, захисті населення від негативного екологічного впливу, сприяють діяльності громадських природоохоронних організацій, можуть проводити громадські екологічні експертизи, здійснювати іншу не заборонену законом діяльність у цій сфері.

Стаття 31. Права профспілок, їх об'єднань у сфері захисту духовних інтересів трудящих

Профспілки, їх об'єднання можуть брати участь у створенні умов для загальнодоступного користування громадянами надбаннями української національної культури, культур національних меншин, які проживають на території України, світової культури, свободи літературної, художньої, наукової, технічної творчості, соціального захисту працівників інтелектуальної сфери діяльності.

Стаття 32. Права профспілок, їх об'єднань у захисті житлових прав громадян

Профспілки, їх об'єднання відповідно до своїх статутів (положень) беруть участь у розробленні державної житлової політики, здійсненні заходів, спрямованих на розвиток житлового будівництва, поліпшення використання та забезпечення збереження житлового фонду, у захисті економічних та соціальних прав громадян, пов'язаних з одержанням, утриманням і збереженням житла. *(Частина другу статті 32 виключено на підставі Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 33. Право профспілок, їх об'єднань щодо притягнення до відповідальності посадових осіб

Профспілкові органи мають право вимагати розірвання трудового договору (контракту) з керівником підприємства, установи або організації, якщо він порушує цей Закон, законодавство про працю, про колективні договори та угоди.

Вимога профспілкових органів про розірвання трудового договору (контракту) є обов'язковою для розгляду і виконання. У разі незгоди з нею, керівник, стосовно якого прийнято рішення, або орган чи особа, від яких залежить звільнення керівника, можуть у двотижневий строк оскаржити рішення профспілкового органу до місцевого суду. У цьому разі виконання вимоги про розірвання трудового договору зупиняється до винесення судом рішення. *(Статтю 33 доповнено частиною другою згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 34. Власність профспілок, їх об'єднань

Профспілки, їх об'єднання можуть мати у власності кошти та інше майно, необхідне для здійснення їх статутної діяльності.

Право власності профспілок, їх об'єднань виникає на підставі:

придбання майна за рахунок членських внесків, інших власних коштів, пожертвувань громадян, підприємств, установ та організацій або на інших підставах, не заборонених законодавством;

передачі їм у власність коштів та іншого майна засновниками, членами профспілки, органами державної влади або органами місцевого самоврядування.

Профспілки, їх об'єднання мають право власності також на майно та кошти, придбані в результаті господарської діяльності створених ними підприємств та організацій.

Фінансовий контроль за коштами профспілок та їх об'єднань органами державної влади та органами місцевого самоврядування не здійснюється. Контроль за їх надходженням та витрачанням здійснюють контрольно-ревізійні органи, обрані відповідно до статутів (положень) профспілок, їх об'єднань. *(Частина четверта статті 34 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001) (Частина п'яту статті 34 виключено на підставі Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Позбавлення профспілок права власності, а також права володіння та користування майном, переданим їм у господарське відання, може мати місце лише за рішенням суду на підставах, визначених законами.

Від імені членів профспілки розпорядження коштами, іншим майном профспілок, їх об'єднань, що належить їм на праві власності, здій-

снюють виборні органи профспілки або об'єднання, створені відповідно до їх статуту чи положення (загальні збори, конференції, з'їзди тощо). *(Частина сьома статті 34 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Члени профспілок не відповідають своїми коштами та іншим майном за зобов'язаннями профспілки та її органів, як і профспілка та її органи не відповідають своїми коштами та іншим майном за зобов'язаннями членів профспілки.

Стаття 35. Право на господарську та фінансову діяльність профспілок, їх об'єднань

З метою реалізації статутних завдань профспілки, їх об'єднання, які є юридичними особами, можуть здійснювати необхідну господарську та фінансову діяльність шляхом надання безоплатних послуг, робіт, створення в установленому законодавством порядку підприємств, установ або організацій із статусом юридичної особи, формувати відповідні фонди, кредитні спілки. *(Стаття 35 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 36. Обов'язки профспілок, їх об'єднань щодо захисту прав та інтересів своїх членів

Профспілки, їх об'єднання, здійснюючи представництво та захист трудових і соціально-економічних прав та інтересів своїх членів, повинні додержуватися Конституції України (254к/96-ВР), законів та інших нормативно-правових актів, а також виконувати колективні договори та угоди, які вони уклали, та взяті на себе зобов'язання.

Розділ III. ПЕРВИННІ ПРОФСПІЛКОВІ ОРГАНІЗАЦІЇ НА ПІДПРИЄМСТВАХ, В УСТАНОВАХ, ОРГАНІЗАЦІЯХ

(Назва Розділу III в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)

Стаття 37. Первинні профспілкові організації на підприємствах, в установах, організаціях

Профспілкові організації на підприємствах, в установах, організаціях та їх структурних підрозділах представляють інтереси своїх членів і захищають їх трудові, соціально-економічні права та інтереси. Свої повноваження первинні профспілкові організації здійснюють через утворені відповідно до статуту (положення) виборні органи, а в організаціях, де виборні органи не створюються, - через профспілкового представника, уповноваженого згідно із статутом на представництво інтересів членів

профспілки, який діє в межах прав, наданих цим Законом та статутом профспілки.

Якщо на підприємстві, в установі або організації діє кілька первинних профспілкових організацій, представництво колективних інтересів працівників підприємства, установи або організації щодо укладання колективного договору здійснюється об'єднаним представницьким органом, який утворюється цими первинними профспілковими організаціями, за ініціативою будь-якої з них. У цьому випадку кожна профспілкова організація має визначитися щодо своїх конкретних зобов'язань за колективним договором та відповідальності за їх невиконання. Представницький орган утворюється на засадах пропорційного представництва. Первинна профспілкова організація, що відмовилася від участі в представницькому органі, позбавляється права представляти інтереси найманих працівників при підписанні колективного договору. *(Стаття 37 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 38. Повноваження виборного органу первинної профспілкової організації на підприємстві, в установі, організації

Виборний орган первинної профспілкової організації на підприємстві, в установі або організації: *(Абзац перший частини першої статті 38 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

1) укладає та контролює виконання колективного договору, звітує про його виконання на загальних зборах трудового колективу, звертається з вимогою до відповідних органів про притягнення до відповідальності посадових осіб за невиконання умов колективного договору;

2) разом з роботодавцем вирішує питання запровадження, перегляду та змін норм праці;

3) разом з роботодавцем вирішує питання оплати праці працівників підприємства, форм і систем оплати праці, розцінок, тарифних сіток, схем посадових окладів, умов запровадження та розмірів надбавок, доплат, премій, винагород та інших заохочувальних, компенсаційних виплат; *(Пункт 3 частини першої статті 38 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

4) разом з роботодавцем вирішує питання робочого часу і часу відпочинку, погоджує графіки змінності та надання відпусток, запровадження підсумованого обліку робочого часу, дає дозвіл на проведення надурочних робіт, робіт у вихідні дні тощо;

5) разом з роботодавцем вирішує питання соціального розвитку підприємства, поліпшення умов праці, матеріально-побутового, медичного обслуговування працівників;

6) бере участь у вирішенні соціально-економічних питань, визначенні та затвердженні переліку і порядку надання працівникам соціальних пільг;

7) бере участь у розробці правил внутрішнього трудового розпорядку підприємства, установи або організації;

8) представляє інтереси працівників за їх дорученням при розгляді трудових індивідуальних спорів та у колективному трудовому спорі, сприяє його вирішенню;

9) приймає рішення про вимогу до роботодавця розірвати трудовий договір (контракт) з керівником підприємства, установи, організації, якщо він порушує цей Закон, законодавство про працю, ухиляється від участі у переговорах щодо укладення або зміни колективного договору, не виконує зобов'язань за колективним договором, допускає інші порушення законодавства про колективні договори; *(Пункт 9 частини першої статті 38 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

10) дає згоду або відмовляє у дачі згоди на розірвання трудового договору з ініціативи роботодавця з працівником, який є членом діючої на підприємстві, в установі, організації профспілки, у випадках, передбачених законом; *(Пункт 10 частини першої статті 38 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

11) бере участь у розслідуванні нещасних випадків, професійних захворювань і аварій, роботі комісії з питань охорони праці; *(Пункт 11 частини першої статті 38 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

12) здійснює громадський контроль за виконанням роботодавцем законодавства про працю та про охорону праці, за забезпеченням на підприємстві, в установі або організації безпечних та нешкідливих умов праці, виробничої санітарії, правильним застосуванням установлених умов оплати праці, вимагає усунення виявлених недоліків;

13) здійснює контроль за підготовкою та поданням роботодавцем документів, необхідних для призначення пенсій працівникам і членам їх сімей;

14) здійснює контроль за наданням пенсіонерам та інвалідам, які до виходу на пенсію працювали на підприємстві, в установі або організації, права користування нарівні з його працівниками наявними можливостями щодо медичного обслуговування, забезпечення житлом, путівками до оздоровчих і профілактичних закладів та іншими соціальними послугами і пільгами згідно із статутом підприємства, установи або організації та колективним договором;

15) представляє інтереси застрахованих осіб у комісії із соціального страхування, направляє працівників на умовах, передбачених колективним договором або угодою, до санаторіїв, профілакторіїв і будинків від-

починку, туристичних комплексів, баз та оздоровчих закладів, перевіряє організацію медичного обслуговування працівників та членів їх сімей; *(Пункт 15 частини першої статті 38 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

16) разом з роботодавцем відповідно до колективного договору визначає розмір коштів, що будуть спрямовані на будівництво, реконструкцію, утримання житла, здійснює облік громадян, які потребують поліпшення житлових умов, розподіляє у встановленому законодавством порядку жилу площу в будинках, збудованих за кошти або за участю підприємства, установи, організації, а також ту жилу площу, яка надається власникові у розпорядження в інших будинках, контролює житлово-побутове обслуговування працівників; *(Пункт 16 частини першої статті 38 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

17) представляє інтереси працівників підприємства-боржника у ході процедури банкрутства. *(Частину першу статті 38 доповнено пунктом 17 згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Вибірні органи профспілкової організації, що діють на підприємстві, в установі або організації, мають також інші права, передбачені законодавством України.

Стаття 39. Порядок надання згоди на розірвання трудового договору з ініціативи роботодавця

У випадках, передбачених законодавством про працю, виборний орган первинної профспілкової організації, членом якої є працівник, розглядає у п'ятнадцятиденний термін обґрунтоване письмове подання роботодавця про розірвання трудового договору з працівником.

Подання роботодавця має розглядатися у присутності працівника, щодо якого воно подано. Розгляд подання за відсутності працівника допускається лише за його письмовою заявою. За бажанням працівника від його імені може виступати інша особа, у тому числі адвокат. У разі нез'явлення працівника або його представника на засідання розгляд заяви відкладається до наступного засідання у межах терміну, визначеного частиною першою цієї статті. При повторному нез'явленні працівника без поважних причин подання може розглядатися за його відсутності.

У разі, якщо виборний орган первинної профспілкової організації не утворюється, згоду на розірвання трудового договору дає профспілковий представник, уповноважений на представництво інтересів членів профспілки згідно зі статутом.

Орган первинної профспілкової організації повідомляє роботодавця про прийняте рішення у письмовій формі у триденний термін після його

прийняття. У разі пропуску цього терміну вважається, що профспілковий орган дав згоду на розірвання трудового договору.

Якщо працівник одночасно є членом кількох первинних профспілкових організацій, які діють на підприємстві, в установі, організації, дозвіл на його звільнення дає той профспілковий орган, до якого звернувся роботодавець.

Рішення профспілки про ненадання згоди на розірвання трудового договору має бути обґрунтованим. У разі, якщо в рішенні немає обґрунтування відмови у згоді на звільнення, роботодавець має право звільнити працівника без згоди виборного органу профспілки. *(Стаття 39 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Розділ IV ГАРАНТІЇ ПРАВ ПРОФСПІЛОК

Стаття 40. Гарантії діяльності профспілок

Члени виборних органів профспілок, об'єднань профспілок, а також повноважні представники цих органів мають право:

1) безперешкодно відвідувати та оглядати місця роботи на підприємстві, в установі, організації, де працюють члени профспілок;

2) вимагати і одержувати від роботодавця, іншої посадової особи відповідні документи, відомості та пояснення, що стосуються умов праці, виконання колективних договорів та угод, додержання законодавства про працю та соціально-економічних прав працівників;

3) безпосередньо звертатися з профспілкових питань усно або письмово до роботодавця, посадових осіб;

4) перевіряти роботу закладів торгівлі, громадського харчування, охорони здоров'я, дитячих закладів, гуртожитків, транспортних підприємств, підприємств побутових послуг, що належать даному підприємству, установі, організації або їх обслуговують;

5) розміщувати власну інформацію у приміщеннях і на території підприємства, установи або організації в доступних для працівників місцях;

6) перевіряти розрахунки з оплати праці та державного соціального страхування, використання коштів для соціальних і культурних заходів та житлового будівництва.

Стаття 41. Гарантії для працівників підприємств, установ або організацій, обраних до профспілкових органів

Працівникам підприємств, установ або організацій, обраним до складу виборних профспілкових органів, гарантуються можливості для здійснення їх повноважень.

Зміна умов трудового договору, оплати праці, притягнення до дисциплінарної відповідальності працівників, які є членами виборних профспілкових органів, допускається лише за попередньою згодою виборного органу, членами якого вони є. *(Частина друга статті 41 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Звільнення членів виборного профспілкового органу підприємства, установи, організації (у тому числі структурних підрозділів), його керівників, профспілкового представника (там, де не обирається виборний орган профспілки), крім додержання загального порядку, допускається за наявності попередньої згоди виборного органу, членами якого вони є, а також вищестоящого виборного органу цієї профспілки (об'єднання профспілок). *(Частина третя статті 41 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Звільнення з ініціативи роботодавця працівників, які обиралися до складу профспілкових органів підприємства, установи, організації, не допускається протягом року після закінчення терміну, на який він обирався, крім випадків повної ліквідації підприємства, установи, організації, виявленої невідповідності працівника займаній посаді або виконуваній роботі внаслідок стану здоров'я, який перешкоджає продовженню даної роботи, або вчинення працівником дій, за які законодавством передбачена можливість звільнення з роботи чи зі служби. Така гарантія не надається працівникам у разі дострокового припинення повноважень у цих органах у зв'язку з неналежним виконанням своїх обов'язків або за власним бажанням, за винятком випадків, коли це обумовлено станом здоров'я. *(Частина четверта статті 41 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Працівникам, звільненим з роботи у зв'язку з обранням їх до складу виборних профспілкових органів, після закінчення терміну їх повноважень надається попередня робота (посада) або за згодою працівника інша рівноцінна робота (посада).

Членам виборних профспілкових органів, не звільненим від своїх виробничих чи службових обов'язків, надається на умовах, передбачених колективним договором чи угодою, вільний від роботи час із збереженням середньої заробітної плати для участі в консультаціях і переговорах, виконання інших громадських обов'язків в інтересах трудового колективу, а також на час участі в роботі виборних профспілкових органів, але не менше ніж дві години на тиждень. *(Частина шоста статті 41 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

На час профспілкового навчання працівникам, обраним до складу виборних профспілкових органів підприємства, установи, організації,

надається додаткова відпустка тривалістю до 6 календарних днів із збереженням середньої заробітної плати за рахунок роботодавця. *(Статтю 6 доповнено частиною згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

За працівниками, обраними до складу виборних органів профспілкової організації, що діє на підприємстві, в установі або організації, зберігаються соціальні пільги та заохочення, встановлені для інших працівників за місцем роботи відповідно до законодавства. За рахунок коштів підприємства цим працівникам можуть бути надані додаткові пільги, якщо це передбачено колективним договором.

Стаття 42. Обов'язок роботодавця щодо створення умов діяльності профспілок

Роботодавець зобов'язаний сприяти створенню належних умов для діяльності профспілкових організацій, що діють на підприємстві, в установі або організації.

Надання для роботи виборного профспілкового органу та проведення зборів працівників приміщень з усім необхідним обладнанням, зв'язком, опаленням, освітленням, прибиранням, транспортом, охороною здійснюється роботодавцем у порядку, передбаченому колективним договором (угодою). *(Частина друга статті 42 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

За наявності письмових заяв працівників, які є членами профспілки, роботодавець щомісячно і безоплатно утримує із заробітної плати та перераховує на рахунок профспілки членські профспілкові внески працівників відповідно до укладеного колективного договору чи окремої угоди в терміни, визначені цим договором. Роботодавець не має права затримувати перерахування зазначених коштів. *(Частина третя статті 42 в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Спори, пов'язані з невиконанням роботодавцем цих обов'язків, розглядаються в судовому порядку. *(Частина четверта статті 42 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 43. Надання профспілковим організаціям підприємств, установ або організацій будинків, приміщень, споруд для ведення культурно-освітньої, оздоровчої, фізкультурної та спортивної роботи

Будинки, приміщення, споруди, в тому числі орендовані, призначені для ведення культурно-освітньої, оздоровчої, фізкультурної та спортивної роботи серед працівників підприємства, установи або організації та членів їх сімей, а також оздоровчі табори можуть передаватися на дого-

вірних засадах у користування профспілковим організаціям цього підприємства, установи або організації.

Стаття 44. (Дію статті 44 зупинено на 2004 рік в частині проведення бюджетними установами та організаціями відрахувань профспілковим організаціям на культурно-масову, фізкультурну і оздоровчу роботу згідно із Законом N 1344-IV (1344-15) від 27.11.2003) (Дію статті 44 зупинено на 2003 рік в частині проведення бюджетними установами та організаціями відрахувань профспілковим організаціям на культурно-масову, фізкультурну і оздоровчу роботу згідно із Законом N 380-IV (380-15) від 26.12.2002) (Дію статті 44 зупинено на 2002 рік в частині проведення бюджетними установами та організаціями відрахувань профспілковим організаціям на культурно-масову і фізкультурну роботу згідно із Законом N 2905-III (2905-14) від 20.12.2001) Відрахування коштів підприємствами, установами, організаціями первинним профспілковим організаціям на культурно-масову, фізкультурну і оздоровчу роботу

Роботодавці зобов'язані відраховувати кошти первинним профспілковим організаціям на культурно-масову, фізкультурну і оздоровчу роботу в розмірах, передбачених колективним договором та угодами, але не менше ніж 0,3 відсотка фонду оплати праці з віднесенням цих сум на валові витрати, а у бюджетній сфері - за рахунок виділення додаткових бюджетних асигнувань. *(Стаття 44 із змінами, внесеними згідно із Законами N 2120-III (2120-14) від 07.12.2000, N 1458-III (1458-14) від 17.02.2000, в редакції Закону N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

Стаття 45. Обов'язок роботодавця надавати інформацію на запити профспілок, їх об'єднань

Роботодавці, їх об'єднання зобов'язані в тижневий термін надавати на запити профспілок, їх об'єднань інформацію, яка є в їх розпорядженні, з питань умов праці та оплати праці працівників, а також соціально-економічного розвитку підприємства, установи, організації та виконання колективних договорів і угод. *(Частина перша статті 45 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001)*

У разі затримки виплати заробітної плати роботодавець зобов'язаний на вимогу виборних профспілкових органів дати дозвіл на отримання в банківських установах інформації про наявність коштів на рахунках підприємства, установи, організації або отримати таку інформацію в банківських установах і надати її профспілковому органу. У разі відмови роботодавця надати таку інформацію або дозвіл на отримання інформації

його дії або бездіяльність можуть бути оскаржені до місцевого суду.
(*Статтю 45 доповнено частиною другою згідно із Законом N 2886-III (2886-14) від 13.12.2001*)

Розділ V. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ПРОФСПІЛКИ

Стаття 46. Відповідальність посадових осіб

Особи, які чинять перешкоду здійсненню права громадян на об'єднання у профспілки, а також посадові та інші особи, винні в порушенні законодавства про профспілки, які своїми діями або бездіяльністю перешкоджають законній діяльності профспілок, їх об'єднань, несуть дисциплінарну, адміністративну або кримінальну відповідальність відповідно до законів.

Розділ VI. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Професійні спілки та їх об'єднання, які діяли на території України, зобов'язані у шестимісячний термін з часу набрання чинності цим Законом пройти легалізацію відповідно до цього Закону без стягнення реєстраційного збору.

3. Доручити Кабінету Міністрів України у двомісячний термін після опублікування Закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності»:

подати Верховній Раді України пропозиції про внесення до законодавчих актів змін, що впливають з цього Закону;

привести рішення Кабінету Міністрів України у відповідність з цим Законом;

забезпечити перегляд і скасування міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади своїх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону.

4. Закони України та інші нормативно-правові акти застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

Президент України

Л.Кучма

м. Київ, 15 вересня 1999 року

N 1045-XIV

5.1. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ПРОФЕСІЙНІ СПІЛКИ, ЇХ ПРАВА ТА ГАРАНТІЇ ДІЯЛЬНОСТІ»

5.1.1. Лист Державної податкової адміністрації України N 1510/5/15-1216 від 02.03.2000

ДЕРЖАВНА ПОДАТКОВА АДМІНІСТРАЦІЯ УКРАЇНИ

ЛИСТ

*N 1510/5/15-1216 від 02.03.2000 м.Київ
vd20000302 vn1510/5/15-1216*

Державна податкова адміністрація України на виконання доручення Кабінету Міністрів України розглянула лист і повідомляє.

Що стосується питання дії листа Державної податкової адміністрації України від 01.12.99 р. N 18120/7/15-1217 [v8120225-99] щодо легалізації професійних спілок за своїм змістом, то зазначений лист не є нормативним актом і тому не потребував реєстрації в Міністерстві юстиції України.

Зазначений лист не суперечить статті 1 Закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» [1045-14], оскільки ця стаття регулює тільки визначення термінів, що застосовуються у цьому Законі.

Законодавство про профспілки складається з Конституції України [254к/96-ВР], Закону України «Про об'єднання громадян» [2460-12], Кодексу законів про працю [322-08] та Закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» [1045-14] та інших нормативно-правових актів, прийнятих відповідно до них.

Закон України «Про об'єднання громадян» [2460-12] застосовується до профспілок, якщо інше не передбачено Законом України про профспілки.

У зв'язку із введенням у дію Закону України від 15.09.99 р. N 1045-XIV [1045-14] «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» (офіційно опублікований 05.10.99 р.), статтею 16 якого визначено, що легалізація (офіційне визначення) профспілок, їх об'єднання є обов'язковою та здійснюється шляхом їх реєстрації. Легелізуючий орган проводить перевірку профспілкової організації на відповідність статусу і вносить організацію в Реєстр об'єднань громадян України та видає посвідку встановленого зразка.

Після реєстрації профспілки та їх об'єднання, набувають статусу юридичної особи.

Зареєстровані профспілки, їх об'єднання, а також організаційні ланки таких профспілок здійснюють свої повноваження, набувають цивільних прав і беруть на себе цивільні зобов'язання через свої органи, що діють у межах прав, наданих їм статутом.

Профспілкові організації тимчасово, до введення в дію вищезазначеного Закону України, були включені до Реєстру неприбуткових установ і організацій як неприбуткові організації згідно з абзацом «г» підпункту 7.11.1 пункту 7.11 статті 7 Закону України від 22.05.97 N 283/97-ВР «Про внесення змін до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» і від оподаткування звільнялися доходи, отримані і у вигляді коштів або майна, які надходили таким організаціям від проведення їх основної діяльності та у вигляді пасивних доходів.

Оскільки профспілкові організації до введення в дію Закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» [1045-14] користувалися пільгами, не будучи легалізованими (офіційно визнаними), Державній податковій адміністрації України необхідно було проінформувати податкові органи на місцях щодо ситуації, яка склалася на той час щодо дій податкових органів, які зареєстрували профспілкові організації як неприбуткові.

Що стосується питань, пов'язаних із застосуванням окремих статей вищевказаного Закону України, то пунктом 2 Прикінцевих положень зазначеного Закону передбачено, що професійні спілки та їх об'єднання, які діяли на території України, зобов'язані у шестимісячний термін із часу набрання чинності цього Закону пройти легалізацію відповідно до цього Закону без стягнення реєстраційного збору, проте Законом не передбачено легалізацію професійних спілок після встановленого терміну за умови сплати реєстраційного збору.

Також не суперечить лист Державної податковою адміністрації України вимогам статті 18 вищевказаного Закону в частині: «Не допускається примусовий розпуск, припинення, а також заборона діяльності профспілок, їх об'єднань за рішенням будь-яких інших органів», оскільки лист не передбачає розпуск профспілок, заборону їх діяльності, а передбачає, що в разі, коли вони не легалізуються, то підлягатимуть виключенню з Реєстру неприбуткових установ та організацій і будуть платниками податку на прибуток на загальних підставах.

Ураховуючи вищевикладене, Державна податкова адміністрація України вважає, що лист від 01.12.99 р. N 18120/7/15-1217 [v8120225-99] є інформаційним і скасування його є недоцільним, оскільки він не зачіпає прав і обов'язків профспілкових організацій.

Заступник голови

Г. Оперенко

5.1.2. Лист Державної податкової адміністрації України від 21.01.2004 N 382/6/17-3116

ДЕРЖАВНА ПОДАТКОВА АДМІНІСТРАЦІЯ УКРАЇНИ

ЛИСТ

21.01.2004 N 382/6/17-3116

ДПАУ розглянула питання, викладені у листі, і повідомляє.

Закон України «Про податок з доходів фізичних осіб» [889-15] (далі - Закон), який набрав чинності з 1 січня 2004 року, встановлює (п. 1.6 ст. 1 Закону), що оподаткуванню податком з доходів фізичних осіб підлягає будь-який дохід, нарахований (виплачений) на користь платника податку протягом звітного оподатковуваного періоду, за винятком доходів, зазначених у пункті 4.3 статті 4 Закону.

Згідно з підпунктом 4.3.24 пункту 4.3 статті 4 Закону [889-15] до складу загального місячного (річного) оподатковуваного доходу платника податку не включається вартість путівок на відпочинок, оздоровлення та лікування на території України такого платника податку або його дітей віком до 18 років, які надаються йому безоплатно або із знижкою (у розмірі такої знижки) професійною спілкою, до якої зараховуються профспілкові внески такого платника податку - члена такої професійної спілки, створеної за законодавством України.

Враховуючи положення Закону України від 15.09.99 р. N 1045-XIV [1045-14] «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» (ст. 1), яким професійна спілка (профспілка) визначена як добровільна неприбуткова громадська організація, що об'єднує громадян, пов'язаних спільними інтересами за родом їх професійної (трудової) діяльності (навчання), організаційна структура такої профспілки не впливатиме на порядок надання платнику податку пільги, встановленої підпунктом 4.3.24 пункту 4.3 статті 4 Закону [889-15].

Відповідно до підпункту «а» підпункту 4.3.5 пункту 4.3 статті 4 Закону [889-15] до складу загального місячного (річного) оподатковуваного доходу платника податку не включаються суми виплат чи відшкодувань (крім заробітної плати чи інших виплат та відшкодувань за цивільно-правовими договорами), що здійснюються професійними та творчими спілками їх членам у випадках, передбачених законом.

Законом України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» [1045-14] встановлено, що використання коштів профспілкової

організації здійснюється на підставі затвердженого у встановленому порядку статуту.

Суми матеріальної допомоги, що виплачуються профспівковою організацією за рахунок своїх коштів відповідно до затвердженого статуту категоріям осіб, зазначеним у пункті 6.1 статті 6 Закону [889-15], у розмірі, що не перевищує розміру прожиткового мінімуму, встановлено на 1 січня поточного року, помноженого на 1,4, не є об'єктом оподаткування податком з доходів фізичних осіб з підстав, встановлених підпунктом 9.7.3 пункту 9.7 статті 9 Закону як нецільова благодійна допомога. Відомості про надання такої допомоги зазначаються благодійником - юридичною особою, в тому числі профспівковою організацією, у складі податкової звітності.

Щодо премій, які виплачуються члену профспівки за виконання доручень профспівкової організації на громадських засадах, то їх оподаткування провадиться у загальному порядку.

Заступник Голови

Ю.Гриб

5.1.3. Лист Державної податкової адміністрації України від 18.02.2005 N 1453/6/17-3116

ДЕРЖАВНА ПОДАТКОВА АДМІНІСТРАЦІЯ УКРАЇНИ

Л И С Т

18.02.2005 N 1453/6/17-3116

ТОВ «Баланс-Клуб»

Державна податкова адміністрація України розглянула ваш лист від 25.01.2005 р. N 15 і повідомляє.

Згідно із Законом України від 22 травня 2003 року N 889-IV [889-15] «Про податок з доходів фізичних осіб» (пп. «и» п. 1.3 ст. 1, далі - Закон) доходом з джерел на території України є будь-який дохід, нарахований (виплачений) на користь платника податку протягом відповідного звітного податкового періоду, до якого, зокрема, відноситься благодійна, у тому числі матеріальна, допомога.

Порядок оподаткування податком з доходів фізичних осіб таких доходів встановлюється відповідними статтями Закону [889-15], зокрема порядок оподаткування благодійної, в тому числі матеріальної, допомоги викладено у підпункті 9.7 ст. 9 Закону.

Згідно із пп. 9.7.3 п. 9.7 ст. 9 Закону [889-15] не підлягає включенню до оподаткованого доходу сума нецільової благодійної допомоги, у тому числі матеріальної, яка надається резидентами - юридичними або фізичними особами на користь платника податку протягом звітного податкового року сукупно у розмірі, що не перевищує розмір прожиткового мінімуму на працездатну особу, діючого на 1 січня такого року, помноженого на 1,4 та округленого до 10 грн., за умови, що на такого платника податку поширюється право на отримання податкової соціальної пільги згідно з підпунктом 6.5.1 пункту 6.5 статті 6 цього Закону. Відповідно до пп. 6.5.1 п. 6.5 ст. 6 Закону податкова соціальна пільга застосовується до доходу, отриманого платником податку як заробітна плата протягом звітного податкового місяця, якщо його розмір не перевищує суми місячного прожиткового мінімуму, діючого для працездатної особи на 1 січня звітного податкового року, помноженої на 1,4 та округленої до найближчих 10 гривень.

Перелік категорій платників податку, на яких за таких умов поширюється право на застосування податкової соціальної пільги, наведено у підпунктах 6.1.1, 6.1.2 та 6.1.3 ст. 6 Закону [889-15]. Протягом звітного податкового року при виплаті громадянам, зазначеним у цих підпунктах Закону, нецільової (благодійної) допомоги (у тому числі матеріальної) сукупно на рік у розмірі, що не перевищує суми, яка дорівнює сумі прожиткового мінімуму, діючого для працездатної особи на 1 січня звітного податкового року, помноженої на 1,4 і округленої до 10 грн., незалежно провадилася така виплата за місцем одержання податкової соціальної пільги (від працедавця) чи від іншої особи - не працедавця, така допомога не підлягає оподаткуванню податком з доходів фізичних осіб у джерела виплати. Суми перевищення допомоги над вказаним розміром підлягають оподаткуванню у джерела виплати за ставкою п. 7.1 ст. 7 Закону.

Податковим агентом по таких виплатах є юридична, в тому числі профспілкова, організація, яка зазначає відомості про надані суми нецільової благодійної допомоги у складі податкової звітності та повідомляє про такі виплати податковим органам за формою № 1ДФ згідно з вимогами наказу ДПА України від 29.09.2003 р. № 451 [z0960-03] «Про затвердження форми податкового розрахунку сум доходу, нарахованого (сплаченого) на користь платників податку, і сум утриманого з них податку та Порядку заповнення та подання податковими агентами податкового розрахунку сум доходу, нарахованого (сплаченого) на користь платників податку, і сум утриманого з них податку», зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 22.10.2003 р. за № 960/8281 (зі змінами і доповненнями).

Отже, суми матеріальної (благодійної) допомоги, що виплачуються юридичними особами (в тому числі профспілковими організаціями) за

рахунок своїх коштів відповідно до затвердженого статуту категоріям осіб, зазначеним у пункті 6.1 статті 6 Закону [889-15], в розмірі, що не перевищує суми прожиткового мінімуму, діючого для працездатної особи на 1 січня звітного податкового року, помноженої на 1,4 і округленої до 10 грн., не є об'єктом оподаткування податком з доходів фізичних осіб з підстав, встановлених підпунктом 9.7.3 пункту 9.7 статті 9 Закону.

Резиденти - юридичні особи, в тому числі профспілкові організації, можуть надавати платнику податку цільову благодійну допомогу, неоподатковувану незалежно від її розміру, на цілі, визначені підпунктом 9.7.4 пункту 9.7 статті 9 Закону [889-15], зокрема, закладу охорони здоров'я для компенсації вартості платних послуг з лікування платника податку та членів його сім'ї першого ступеня споріднення.

Водночас професійні спілки, створені згідно із Законом України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» [1045-14], діють відповідно до законодавства та своїх статутів. Статут професійної спілки повинен містити джерела надходження (формування) коштів профспілки та напрями їх використання (ст. 14 Закону про професійні спілки). Отже, вартість квітів, сувенірів, організації банкетів з святкування професійних свят, що сплачується профспілкою за власні кошти за встановленими у статуті напрямками їх використання і не є персоналізованими, не є об'єктом оподаткування податком з доходів фізичних осіб.

Заступник Голови

С.Лекарь

5.1.4. Лист Державної податкової адміністрації України від 09.08.2005 N 7585/6/17-3116

ДЕРЖАВНА ПОДАТКОВА АДМІНІСТРАЦІЯ УКРАЇНИ

ЛИСТ

09.08.2005 N 7585/6/17-3116

Щодо оподаткування податком з доходів фізичних осіб вартості путівок, що видаються профспілковими організаціями їх членам

Державна податкова адміністрація України розглянула ваш лист... і повідомляє.

Закон України від 22.05.2003 р. N 889-IV [889-15] «Про податок з доходів фізичних осіб» (далі - Закон) встановлює, що до складу загального місячного (річного) оподатковуваного доходу платника податку не включається вартість путівок на відпочинок, оздоровлення та лікування на території України такого платника податку або його дітей віком до 18 років, які надаються йому безоплатно або із знижкою (у розмірі такої знижки) професійною спілкою, до якої зараховуються профспілкові внески такого платника податку - члена такої професійної спілки, створеної за законодавством України, або за рахунок коштів відповідного фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування (пп. 4.3.24 п. 4.3 ст. 4 Закону).

Професійні спілки, створені згідно із Законом України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» [1045-14], діють відповідно до законодавства та своїх статутів. Згідно із цим Законом [889-15] (ст. 1), професійна спілка (профспілка) визначена як добровільна неприбуткова громадська організація, що об'єднує громадян, пов'язаних спільними інтересами за родом їх професійної (трудової) діяльності (навчання), а член профспілки - особа, яка входить до складу профспілки, визнає її статут та сплачує членські внески.

Виходячи з зазначеного, пільгове оподаткування вартості путівки, одержаної членом профспілки за рахунок коштів профспілки, до якої зараховуються його профспілкові внески, не залежить від того, яка саме первинна організація профспілки є надавачем путівки. Якщо члену професійної спілки надаватиметься цією профспілкою одна безоплатна (або зі знижкою) путівка на відпочинок, оздоровлення та лікування на території України його та членів його сім'ї (сімейна путівка), на її вартість поширюватимуться положення підпункту 4.3.24 пункту 4.3 статті 4 Закону [889-15], незалежно від того, є чи ні члени його сім'ї членами цієї профспілки.

Заступник Голови

С.І.Лекарь

6. Закон України
**ПРО ПРОФЕСІЙНИХ
ТВОРЧИХ ПРАЦІВНИКІВ
ТА ТВОРЧІ СПІЛКИ**

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про професійних творчих працівників та творчі спілки

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 1997, N 52, ст.312)

Цей Закон визначає правовий статус професійних творчих працівників, встановлює правові, соціальні, економічні та організаційні засади діяльності творчих спілок у галузі культури та мистецтва.

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються у такому значенні:
професійний творчий працівник - фізична особа, творча діяльність якої становить її основне заняття, що завершується створенням і оприлюдненням творів або їх інтерпретацією в галузі культури та мистецтва і є головним джерелом її доходів, незалежно від того, має вона чи не має будь-які юридично оформлені трудові відносини;

творча спілка - добровільне об'єднання професійних творчих працівників відповідного фахового напрямку в галузі культури та мистецтва, яке має фіксоване членство і діє на підставі статуту;

творча діяльність - індивідуальна чи колективна творчість професійних творчих працівників, результатом якої є твір чи його інтерпретація, що мають культурно-мистецьку цінність.

Стаття 2. Законодавство про професійних творчих працівників та творчі спілки

Законодавство про професійних творчих працівників та творчі спілки складається з Конституції України (254к/96-ВР), цього Закону, інших нормативно-правових актів, що регулюють діяльність творчих спілок.

Стаття 3. Принципи та основні напрями діяльності творчих спілок

Творча спілка діє на принципах добровільного об'єднання її членів, які належать до одного фахового напрямку культури та мистецтва, самоврядування, взаємодопомоги і співробітництва, невтручання у творчий процес, вільного вибору форм і методів творчої діяльності, визнання авторських прав. У кожному фаховому напрямі може бути створено одне або більше добровільних творчих об'єднань.

Творчі спілки незалежні у своїй статутній діяльності від органів державної влади і органів місцевого самоврядування, політичних партій, інших громадських організацій.

Основними напрямками діяльності творчої спілки є:

- творча діяльність у галузі культури і мистецтва;*
- розвиток національної культури та мистецтва, розроблення і втілення в життя культурно-мистецьких заходів, організація творчих конкурсів, виставок, авторських вечорів, прем'єр, фестивалів тощо;*
- створення умов для творчої праці, підвищення професійного, наукового та загальнокультурного рівня членів творчої спілки, виховання творчої молоді, оволодіння нею досягненнями національної та загальнолюдської культури;*
- пошук талантів серед молоді та сприяння їх творчому розвитку;*
- видання газет, журналів, книг та іншої друкованої продукції, створення кіно- та відеофільмів, аудіовізуальної продукції з метою популяризації досягнень української та світової культури і мистецтва, творчого доробку членів спілок;*
- турбота про правовий, соціальний та професійний захист членів творчої спілки;*
- сприяння відродженню, розвиткові та популяризації народної творчості, творчому використанню народних традицій у розвиткові культури та мистецтва, збереженню та збагаченню історико-культурної спадщини та довкілля, проведенню масових культурно-просвітницьких заходів, а також утвердженню демократичних, загальнолюдських цінностей;*
- постійна співпраця з педагогічними та науково-педагогічними колективами навчальних закладів;*
- подання допомоги в навчально-виховній роботі педагогічним колективам у патріотичному, культурному та інтелектуальному розвитку дітей та молоді, у морально-етичному та естетичному вихованні;*
- сприяння обміну культурними цінностями, співробітництво між діячами культури і мистецтва різних країн, національними і міжнародними організаціями культури та мистецтв;*
- виховання поваги до історико-культурних цінностей, традицій українського та інших народів.*

Основні напрями діяльності творчої спілки, зазначені у цій статті, враховуються при вирішенні питання про надання громадській організації статусу творчої спілки як суб'єкта творчої діяльності.

Стаття 4. Взаємовідносини творчих спілок і держави

Держава забезпечує підтримку і захист законних прав та інтересів творчих спілок, гарантує однакові умови для виконання ними статутних завдань і цілей.

З метою підтримки творчих спілок в реалізації їх статутних завдань держава:

сприяє розвиткові творчих спілок, їх діяльності щодо творення національної культури та мистецтва, проведенню культурно-мистецьких заходів;

надає творчим спілкам дотації та розміщує державні замовлення;
надає необхідну інформацію для забезпечення діяльності творчих спілок;
гарантує професійний та соціальний захист членів творчих спілок, охорону їх авторських та суміжних прав; (Абзац п'ятий частини другої статті 4 в редакції Закону N 1407-IV (1407-15) від 03.02.2004)

залучає творчі спілки до підготовки законопроектів, розроблення загальнодержавних програм національно-культурного розвитку, інших соціально важливих культурологічних та соціально-політичних заходів.

Стаття 5. Статут творчої спілки

Творча спілка діє на підставі статуту, що приймається загальними зборами (з'їздом, конференцією).

Статут творчої спілки не повинен суперечити законодавству України.

У статуті творчої спілки має бути визначено:

назва, місцезнаходження, статус творчої спілки, професійна спрямованість;

цілі, завдання і основні форми діяльності творчої спілки;

умови прийому до членів творчої спілки та вибуття з неї;

права і обов'язки членів творчої спілки;

територіальні осередки творчої спілки;

структура, порядок створення та компетенція виборних органів творчої спілки, строки та механізм здійснення їх повноважень;

джерела формування майна та коштів творчої спілки і порядок їх використання;

порядок реорганізації та припинення діяльності творчої спілки.

До статуту можуть включатися інші положення, пов'язані з особливостями діяльності творчої спілки.

Стаття 6. Соціальний захист професійного творчого працівника

Професійний творчий працівник користується правом на державне соціальне страхування, оплату праці відповідно до професії, кваліфікації та особистого трудового внеску, належні умови праці, пенсійне забезпечення згідно з законодавством України.

Професійний творчий працівник може мати статус як найманого працівника, так і особи, яка не працює за наймом.

Професійним творчим працівникам, які зробили вагомий внесок у розвиток національної культури та мистецтва, можуть встановлюватися державні стипендії відповідно до законодавства України.

Професійним творчим працівникам - членам творчої спілки для забезпечення умов для творчої діяльності надається окрема кімната (кабінет, майстерня) або додаткова жила площа розміром не менш як 20 кв. м, що оплачується в одинарному розмірі.

Професійним творчим працівникам - членам творчих спілок гарантується додатковий соціальний захист. Вони можуть одержувати фінансову та іншу матеріальну допомогу, доплату до пенсій, користуватися закладами охорони здоров'я відповідних творчих спілок, будинками творчості, будинками-інтернатами (пансіонатами) для людей похилого віку та інвалідів згідно з статутними положеннями, матеріальними і фінансовими можливостями творчої спілки.

Розділ II. ПОРЯДОК ЗАСНУВАННЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ТВОРЧИХ СПІЛОК

Стаття 7. Статус творчих спілок

Творчі спілки України можуть мати всеукраїнський та регіональний (місцевий) статус.

До всеукраїнських творчих спілок належать спілки, діяльність яких поширюється на територію всієї України і які мають місцеві творчі осередки у більшості її областей.

До регіональних (місцевих) творчих спілок належать спілки, діяльність яких поширюється на територію відповідної адміністративно-територіальної одиниці або регіону.

Всеукраїнським творчим спілкам може надаватися статус національних. Порядок надання творчим спілкам статусу національних встановлюється Кабінетом Міністрів України за пропозицією засновника творчої спілки і Міністерства культури та мистецтва України.

Стаття 8. Порядок створення творчої спілки

Творча спілка створюється групою професійних творчих працівників відповідного фахового напрямку в галузі культури та мистецтва (всеукраїнська - у складі не менш як 100 осіб, регіональна (місцева) - не менш як 20 осіб), що мають у своєму доробку завершені та оприлюднені твори культури і мистецтва чи їх інтерпретації.

Членами творчої спілки можуть бути професійні творчі працівники - громадяни України, іноземці, особи без громадянства, які досягли 18 років.

Рішення про утворення творчої спілки приймається загальними зборами (з'їздом, конференцією).

Питання про надання спілці професійних творчих працівників статусу творчої спілки як суб'єкта творчої діяльності вирішується при реєстрації спілки у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Стаття 9. Права творчих спілок

Творчі спілки мають право:

здійснювати творчу та господарську діяльність у передбаченому законодавством порядку для виконання своїх статутних завдань;

представляти та захищати права і законні інтереси своїх членів;

брати участь у розробленні нормативно-правових актів щодо діяльності творчих спілок та статусу творчих працівників;

брати участь у визначенні засад державної політики у сфері оплати праці членів творчих спілок, страхування, пенсійного забезпечення, зайнятості, правового та соціально-економічного захисту творчих працівників;

представляти професійних творчих працівників до відзначення державними нагородами, почесними званнями, державними преміями, іншими видами морального та матеріального заохочення;

здійснювати заходи з соціально-економічної підтримки та благодійництва;

у встановленому порядку створювати фонди творчих спілок з правами юридичної особи для виконання статутних завдань і цілей творчої спілки;

володіти, користуватися і розпоряджатися майном на правах власника відповідно до законодавства України;

на пріоритетність при продовженні договору оренди приміщень, які вони орендують під творчі майстерні, студії, лабораторії тощо;

проводити атестацію творчих працівників відповідно до свого статуту. (Частина першу статті 9 доповнено абзацом одинадцятим згідно із Законом N 2547-III (2547-14) від 21.06.2001)

здійснювати управління майновими правами членів спілки, які є суб'єктами авторського права і (або) суміжних прав згідно із Законом України «Про авторське право і суміжні права» (3792-12); (Частина першу статті 9 доповнено абзацом згідно із Законом N 1407-IV (1407-15) від 03.02.2004)

Всеукраїнські творчі спілки, які діяли як юридичні особи до 24 серпня 1991 року, є правонаступниками майна відповідних творчих спілок колишнього Союзу РСР. Всеукраїнські творчі спілки щорічно одержують фінансову допомогу з Державного бюджету України. Інші творчі спілки можуть отримувати фінансову допомогу з республіканського бюджету Автономної Республіки Крим та місцевих бюджетів.

Стаття 10. Державна реєстрація творчих спілок

Державній реєстрації підлягають усі творчі спілки.

Державна реєстрація всеукраїнських творчих спілок здійснюється Міністерством юстиції України, а їх територіальних осередків та регіональних (місцевих) творчих спілок - відповідними місцевими органами виконавчої влади.

За реєстрацію творчої спілки справляється реєстраційний збір. Розмір реєстраційного збору встановлюється Кабінетом Міністрів України залежно від статусу творчої спілки, але не може бути більшим, ніж 10 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Для державної реєстрації творчої спілки її засновники подають до органу, що здійснює реєстрацію, заяву, до якої додаються документ про сплату реєстраційного збору та установчі документи - статут творчої спілки і протокол загальних зборів (з'їзду, конференції) про утворення творчої спілки, в якому мають міститися такі відомості:

назва організації та мета її утворення;

дата утворення;

склад засновників та керівних органів;

місцезнаходження керівних органів творчої спілки, номер контактного телефону;

дані про територіальні осередки.

Орган, що здійснює реєстрацію творчої спілки, у місячний строк видає засновникам свідоцтво про державну реєстрацію творчої спілки за зразком, встановленим Кабінетом Міністрів України. У необхідних випадках орган, що здійснює реєстрацію творчої спілки, проводить перевірку відомостей, зазначених у поданих документах.

З моменту реєстрації творча спілка чи її територіальний осередок набувають статусу юридичної особи.

Стаття 11. Відмова в державній реєстрації творчої спілки та порядок її оскарження

Орган, що здійснює реєстрацію творчої спілки, відмовляє у державній реєстрації творчої спілки у разі, якщо:

статут або інші документи, подані на реєстрацію, суперечать законодавству України;

з такою ж назвою зареєстровано іншу творчу спілку.

Орган, що здійснює реєстрацію творчої спілки, направляє письмове повідомлення про відмову в державній реєстрації, в якому зазначаються підстави відмови, передбачені цим Законом.

Відмова в державній реєстрації творчої спілки може бути оскаржена в судовому порядку.

Стаття 12. Перереєстрація творчої спілки

Перереєстрація всеукраїнської творчої спілки, її територіальних осередків та регіональних (місцевих) творчих спілок здійснюється у разі зміни назви чи статусу творчої спілки, реорганізації (злиття з іншою творчою спілкою чи поділу) в порядку, встановленому цим Законом щодо реєстрації.

До заяви про перереєстрацію творчої спілки додається раніше одержане свідоцтво про державну реєстрацію та її статут.

При перереєстрації творчої спілки орган, що здійснює реєстрацію, видає нове свідоцтво про державну реєстрацію встановленого зразка.

Надання всеукраїнській творчій спілці статусу національної або позбавлення її цього статусу не тягне за собою, у зв'язку з цим, її перереєстрації. *(Статтю 12 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 1537-III (1537-14) від 02.03.2000)*

Стаття 13. Припинення діяльності творчої спілки

Діяльність творчої спілки припиняється:

згідно з рішенням загальних зборів (з'їзду, конференції) творчої спілки; на підставі рішення суду в разі порушення законодавства України.

Розділ III. ОРГАНИ УПРАВЛІННЯ ТВОРЧИХ СПІЛОК

Стаття 14. Керівні органи творчої спілки

Діяльністю творчої спілки керують загальні збори (з'їзд, конференція), правління, президія (рада тощо) та голова правління.

Стаття 15. Загальні збори (з'їзд, конференція) творчої спілки

Загальні збори (з'їзд, конференція) є вищим керівним органом творчої спілки, що скликаються відповідно до статуту творчої спілки.

Рішення про скликання загальних зборів (з'їзду, конференції) приймається правлінням творчої спілки або на вимогу не менш як однієї третини членів творчої спілки.

Загальні збори (з'їзд, конференція) творчої спілки:

затверджують статут спілки, вносять до нього зміни; визначають основні напрями діяльності творчої спілки на черговий період, розглядають і затверджують цільові програми творчої діяльності;

заслуховують звіт правління про діяльність творчої спілки та звіт ревізійної комісії;

обирають правління, президію (раду тощо), голову правління та ревізійну комісію творчої спілки;

приймають рішення про реорганізацію або ліквідацію творчої спілки;

розглядають інші важливі питання діяльності творчої спілки.

Стаття 16. Правління творчої спілки

У період між загальними зборами (з'їздами, конференціями) діяльністю творчої спілки керує правління творчої спілки, яке обирається загальними зборами (з'їздом, конференцією) на строк, визначений статутом.

До компетенції правління належить:

попередній розгляд і обговорення всіх питань, що розглядаються загальними зборами (з'їздом, конференцією);

визначення чергових завдань, формування цільових програм розвитку та діяльності творчої спілки;

здійснення контролю за реалізацією рішень загальних зборів (з'їзду, конференції) творчої спілки, проведення заходів, спрямованих на їх виконання;

затвердження кошторису творчої спілки;

прийом до членів творчої спілки;

вирішення інших питань діяльності згідно із статутом творчої спілки.

Стаття 17. Президія (рада тощо) та голова правління творчої спілки

У період між засіданнями правління поточною діяльністю творчої спілки керують президія (рада тощо) та голова правління творчої спілки відповідно до законодавства України та статуту творчої спілки.

Стаття 18. Ревізійна комісія творчої спілки

Ревізійна комісія творчої спілки здійснює контроль за фінансово-господарською діяльністю творчої спілки, правильним веденням справ, своєчасним розглядом листів, звернень, заяв і скарг.

Стаття 19. Звітність та інформація про діяльність творчих спілок

Звітність про діяльність творчих спілок має відкритий характер і є доступною кожному члену спілки. Спілки інформують громадськість про свою діяльність через засоби масової інформації.

Стаття 20. Координаційна та фахові ради творчих спілок

Для координації діяльності та захисту інтересів творчих спілок може створюватися Координаційна рада.

Координаційна рада формується з представників тих творчих спілок, що виявили бажання стати її членами. До Координаційної ради за посадою входять голови правлінь творчих спілок. Інші члени ради обираються відповідно до положення про неї, що затверджується пленумом (конференцією) творчих спілок.

Засідання Координаційної ради творчих спілок проводиться не рідше одного разу на півріччя та на вимогу не менш як третини членів ради.

Координаційна рада творчих спілок:

координує діяльність творчих спілок;

представляє в державних органах спільні інтереси творчих спілок;

визначає спільні заходи і завдання творчих спілок;

сприяє вивченню та поширенню позитивного досвіду роботи творчих спілок.

Рішення Координаційної ради мають рекомендаційний характер.

Творчі спілки можуть створювати регіональні (місцеві) фахові ради творчих спілок, повноваження та основні напрями діяльності яких визначаються їх положеннями, затвердженими пленумом (конференцією) творчих спілок.

Розділ IV. МАЙНОВІ ПИТАННЯ, ГОСПОДАРСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ ТВОРЧИХ СПІЛОК ТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ПРОФЕСІЙНИХ ТВОРЧИХ ПРАЦІВНИКІВ ТА ТВОРЧІ СПІЛКИ

Стаття 21. Джерела формування майна та коштів творчих спілок

Джерелами формування майна і коштів творчих спілок є:

внески членів творчих спілок;

винагороди за управління майновими правами суб'єктів авторського права і (або) суміжних прав відповідно до Закону України «Про авторське право і суміжні права» (3792-12); (Абзац третій статті 21 в редакції Закону N 1407-IV (1407-15) від 03.02.2004)

фінансування з Державного бюджету України;

майно колишніх загальносоюзних творчих спілок Союзу РСР, до якого належать розташовані на території України будинки, споруди, матеріально-технічні засоби, які за станом на 24 серпня 1991 року згідно з правоустановчими документами перебували у віданні творчих спілок колишнього Союзу РСР або у володінні чи користуванні відповідних республіканських або територіальних структур;

доходи, отримані внаслідок підприємницької діяльності підприємств творчих спілок, що спрямовуються на виконання статутних цілей спілки;

спеціальні відрахування до фондів творчих спілок, якщо вони встановлені Кабінетом Міністрів України, за використання на території України творів, які стали суспільним надбанням; (Абзац сьомий статті 21 в редакції Закону N 1407-IV (1407-15) від 03.02.2004)

добровільні грошові та матеріальні внески фізичних і юридичних осіб, у тому числі іноземних.

Стаття 22. Майно творчих спілок

У власності творчих спілок можуть перебувати будинки, споруди, обладнання, кошти, цінні папери та інше майно, придбане творчими спілками.

У разі ліквідації творчої спілки майно передається організації- правонаступнику, а коли її немає, - реалізується в установленому законом порядку. Кошти, одержані від реалізації майна, можуть бути використані лише на цілі, пов'язані з розвитком відповідної галузі культури та мистецтва.

Стаття 23. Господарська діяльність творчих спілок

З метою здійснення статутних завдань і цілей творчі спілки у встановленому порядку можуть створювати підприємства, установи та організації з правами юридичної особи для ведення господарської та іншої діяльності, правовий статус яких визначається законодавством України, статутом спілок, а також їхніми власними статутами (положеннями).

Стаття 24. Оподаткування творчих спілок та їх підприємств

Оподаткування творчих спілок та їх підприємств здійснюється згідно із законодавством України про оподаткування.

Стаття 25. Відповідальність за порушення законодавства про професійних творчих працівників та творчі спілки

Порушення законодавства України про професійних творчих працівників та творчі спілки тягне за собою дисциплінарну, цивільно-правову, адміністративну або кримінальну відповідальність згідно із законодавством України.

Розділ V. МІЖНАРОДНІ ЗВ'ЯЗКИ ТВОРЧИХ СПІЛОК, ЇХ ДІЯЛЬНІСТЬ ЗА КОРДОНОМ

Стаття 26. Міжнародні зв'язки та особливості міжнародного співробітництва творчих спілок

Творчі спілки відповідно до їх статутів можуть засновувати міжнародні творчі організації чи об'єднання або вступати до них, підтримувати прямі міжнародні контакти і зв'язки, укладати відповідні угоди, а також

брати участь у здійсненні заходів, що не суперечать міжнародним зобов'язанням України.

Міжнародна діяльність творчих спілок України і співробітництво у цій сфері здійснюються на основі міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, цього Закону, інших законів України та договорів, укладених творчими спілками з відповідними зарубіжними організаціями. Якщо міжнародним договором встановлено інші правила, ніж ті, які містяться у законодавстві України, то застосовуються правила міжнародного договору України.

Стаття 27. Діяльність творчих спілок України за кордоном

Відповідно до міжнародних договорів України, цього Закону та інших нормативно-правових актів творчі спілки можуть безпосередньо здійснювати діяльність за межами України в інтересах держави та творчої спілки.

Розділ VI. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. До приведення законодавства у відповідність із Законом України «Про професійних творчих працівників та творчі спілки» нормативно-правові акти України застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Кабінету Міністрів України у двомісячний строк:

подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законів України у відповідність із Законом України «Про професійних творчих працівників та творчі спілки»;

привести свої рішення у відповідність із цим Законом;

забезпечити перегляд і скасування органами виконавчої влади прийнятих ними нормативно-правових актів, що не відповідають цьому Закону;

відповідно до компетенції забезпечити прийняття нормативно-правових актів, передбачених цим Законом;

разом із Фондом державного майна України забезпечити передачу у власність чи надати у безстрокове користування нерухоме майно творчим спілкам (Всеукраїнській музичній спілці, Спілці архітекторів України, Спілці дизайнерів України, Спілці журналістів України, Спілці кінематографістів України, Спілці композиторів України, Спілці майстрів народного мистецтва України, Спілці письменників України, Спілці театральних діячів України, Спілці фотохудожників України, Спілці художників України), яке було в їхньому користуванні на момент прийняття Верховною Радою України

Постанови від 10 квітня 1992 року «Про майнові комплекси та фінансові ресурси громадських організацій колишнього Союзу РСР, розташовані на території України» (2268-12).

4. Творчі спілки, зазначені в пункті 3 Прикінцевих положень Закону України «Про професійних творчих працівників та творчі спілки», та Всеукраїнська спілка кобзарів, Національна Ліга українських композиторів, Спілка рекламистів України та їх територіальні осередки, які зареєстровано відповідно Міністерством юстиції України та місцевими органами виконавчої влади на час прийняття цього Закону, визнаються суб'єктами творчої діяльності та перереєстрації відповідно до вимог цього Закону не підлягають.

Президент України

Л.Кучма

м. Київ, 7 жовтня 1997 року

N 554/97-ВР

6.1. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ПРОФЕСІЙНИХ ТВОРЧИХ ПРАЦІВНИКІВ ТА ТВОРЧІ СПІЛКИ»

6.1.1. Постанова Кабінету Міністрів України від 1 червня 1998 р. N 762 «Про затвердження Порядку надання спілці професійних творчих працівників статусу творчої спілки як суб'єкта творчої діяльності»

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 1 червня 1998 р. N 762 Київ

Про затвердження Порядку надання спілці професійних творчих працівників статусу творчої спілки як суб'єкта творчої діяльності

Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

1. Відповідно до статті 8 Закону України «Про професійних творчих працівників та творчі спілки» (554/97-ВР) затвердити Порядок надання спілці професійних творчих працівників статусу творчої спілки як суб'єкта творчої діяльності, що додається.

Міністерству культури і мистецтв згідно з пунктами 3 і 4 зазначеного Порядку в місячний термін затвердити порядок діяльності експертних комісій.

Міністерству культури і мистецтв, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям забезпечувати в разі необхідності утворення експертних комісій.

2. Міністерству юстиції та відповідним управлінням юстиції за заявами Всеукраїнської музичної спілки, Спілки архітекторів, Спілки дизай-

нерів, Спілки журналістів, Спілки кінематографістів, Спілки композиторів, Спілки майстрів народного мистецтва, Спілки письменників, Спілки театральних діячів, Спілки художників, Спілки фотохудожників, Всеукраїнської спілки кобзарів, Національної Ліги українських композиторів, Спілки рекламистів та їх територіальних осередків відповідно до пункту 4 Прикінцевих положень Закону України «Про професійних творчих працівників та творчі спілки» провести без перереєстрації заміну свідоцтв про їх реєстрацію на свідоцтва про реєстрацію творчої спілки та територіального осередку творчої спілки як суб'єкта творчої діяльності.

Прем'єр-міністр України

В.Пустовойтенко

Інд. 28

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 1 червня 1998 р. N 762

ПОРЯДОК

надання спілці професійних творчих працівників статусу творчої спілки як суб'єкта творчої діяльності

1. Відповідно до статті 8 Закону України «Про професійних творчих працівників та творчі спілки» (554/97-ВР) питання про надання спілці професійних творчих працівників статусу творчої спілки як суб'єкта творчої діяльності вирішується під час реєстрації спілки Мін'юстом, відповідними управліннями юстиції.

2. Статус творчої спілки як суб'єкта творчої діяльності надається спілці професійних творчих працівників за таких умов:

спілка є добровільним об'єднанням професійних творчих працівників відповідного фахового напрямку в галузі культури та мистецтва;

творчі працівники - члени спілки мають у своєму доробку завершені та оприлюднені твори (або їх інтерпретацію) в галузі культури та мистецтва;

статут спілки передбачає її діяльність за принципами і основними напрямками, зазначеними в статті 3 Закону України «Про професійних творчих працівників та творчі спілки».

3. Для вирішення питання про надання всеукраїнській та регіональній (місцевій) спілці професійних творчих працівників статусу творчої спілки як суб'єкта творчої діяльності при Мінкультури та при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях утворюються експертні комісії, які провадять свою діяльність на громадських засадах.

Експертна комісія при Мінкультури формується цим Міністерством із представників Мін'юсту, інших центральних органів виконавчої влади, до сфери управління яких належить відповідний напрям діяльності спілки, із представників професійних творчих колективів.

Експертні комісії при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях формуються цими органами відповідно до порядку діяльності експертних комісій, що визначається Мінкультури.

4. Для отримання висновку експертної комісії всеукраїнська спілка професійних творчих працівників звертається до Мінкультури, а регіональна (місцева) спілка - до Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласної, Київської та Севастопольської міської державної адміністрації.

Експертна комісія готує висновок щодо можливості надання статусу творчої спілки як суб'єкта творчої діяльності із зазначенням відомостей про відповідність діяльності, статуту і членства спілки професійних творчих працівників умовам, визначеним у пункті 2 цього Порядку.

Порядок видачі та форму висновку розробляє і затверджує Мінкультури.

5. Підставою для надання спілці професійних творчих працівників статусу творчої спілки як суб'єкта творчої діяльності є позитивний висновок відповідної експертної комісії, що подається спілкою професійних творчих працівників до органу, який здійснює реєстрацію творчих спілок, разом з документами, зазначеними в частині четвертій статті 10 Закону України «Про професійних творчих працівників та творчі спілки».

**6.1.2. Постанова Кабінету Міністрів України від
6 липня 1998 р. N 1017 «Питання державної реєстрації
творчих спілок»**

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 6 липня 1998 р. N 1017 Київ

Питання державної реєстрації творчих спілок

Відповідно до статті 10 Закону України «Про професійних творчих працівників та творчі спілки» (554/97-ВР) Кабінет Міністрів України **постановляє:**

1. Затвердити такі, що додаються: розміри і порядок справляння плати за державну реєстрацію творчих спілок; зразок свідоцтва про державну реєстрацію творчої спілки.

2. Міністерству юстиції забезпечити виготовлення бланків свідоцтва про державну реєстрацію творчих спілок.

Перший віце-прем'єр-міністр України

А.Голубченко

Інд. 28

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 6 липня 1998 р. N 1017

РОЗМІРИ І ПОРЯДОК

справляння плати за державну реєстрацію творчих спілок

1. Установлюються такі розміри плати за державну реєстрацію:
всеукраїнської творчої спілки - десять неоподатковуваних мінімумів доходів громадян

територіального осередку - п'ять неоподатковуваних всеукраїнської творчої спілки мінімумів доходів та регіональної (місцевої) громадян творчої спілки

2. За видачу дублікату свідоцтва про державну реєстрацію всеукраїнської творчої спілки, її територіального осередку та регіональної (місцевої) творчої спілки встановлюється плата в розмірі 50 відсотків суми реєстраційного збору, визначеного згідно з пунктом 1.

3. Кошти, одержані від державної реєстрації та видачі дублікатів свідоцтв про державну реєстрацію всеукраїнських творчих спілок, їх територіальних осередків і регіональних (місцевих) творчих спілок, зараховуються до державного бюджету. *(Пункт 3 в редакції Постанови КМ N 501 (501-2000-н) від 16.03.2000)*

(Пункт 4 виключено на підставі Постанови КМ N 501 (501-2000-н) від 16.03.2000)

4. Кошти в розмірі 50 відсотків, одержані від видачі дублікатів свідоцтв про державну реєстрацію всеукраїнських творчих спілок, зараховуються до Державного бюджету України, а їх територіальних осередків та регіональних (місцевих) творчих спілок - до відповідних місцевих бюджетів. Решта суми збору за реєстрацію зараховується на відповідний рахунок органів, що здійснили державну реєстрацію творчих спілок.

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 6 липня 1998 р. N 1017

Зразок

Державний Герб України
УКРАЇНА
СВІДОЦТВО
ПРО ДЕРЖАВНУ РЕЄСТРАЦІЮ ТВОРЧОЇ
СПІЛКИ

(Зворотний бік)

Мета діяльності

СВІДОЦТВО
про реєстрацію творчої спілки
«__» _____ 200__ р.

Назва творчої спілки

Статус творчої спілки

Вищий орган управління

Територія на яку поширюється
діяльність творчої спілки

М.П.

**6.1.3. Постанова Кабінету Міністрів України
від 6 липня 1998 р. N 1015 «Про порядок надання
статусу національних всеукраїнським творчим спілкам»**

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 6 липня 1998 р. N 1015 Київ

**Про порядок надання статусу національних
всеукраїнським творчим спілкам**

Відповідно до статті 7 Закону України «Про професійних творчих працівників та творчі спілки» (554/97-ВР) та з метою здійснення єдиної державної політики в галузі культури і мистецтв Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

1. Затвердити Положення про порядок надання статусу національних всеукраїнським творчим спілкам (додається).

2. Міністерству фінансів щороку під час підготовки проекту Державного бюджету України передбачати окремим рядком кошти для фінансової підтримки статутної діяльності всеукраїнських творчих спілок, які набули статусу національних.

Перший віце-прем'єр-міністр України

А.Голубченко

Інд. 28

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 6 липня 1998 р. N 1015

ПОЛОЖЕННЯ

про порядок надання статусу національних всеукраїнським творчим спілкам

1. Це Положення визначає умови та порядок надання статусу національних всеукраїнським творчим спілкам.

2. Статус національних надається всеукраїнським творчим спілкам, які об'єднують більшість провідних професійних творчих працівників відповідного фахового напрямку в галузі культури та мистецтва і мають видатні заслуги у ствердженні традицій і розвитку української національної культури та міжнародне визнання.

3. За кожним фаховим напрямом діяльності статус національної надається лише одній всеукраїнській творчій спілці.

4. Пропозиція про надання всеукраїнській творчій спілці статусу національної вноситься до Кабінету Міністрів України Мінікультури та правлінням всеукраїнської творчої спілки у формі спільного подання, до якого додається рішення колегії Мінікультури з довідкою про діяльність цієї спілки та протокол засідання вищого керівного органу всеукраїнської творчої спілки.

Рішення про надання всеукраїнській творчій спілці статусу національної приймається Кабінетом Міністрів України у формі постанови.

5. Національні всеукраїнські творчі спілки провадять свою діяльність відповідно до Конституції України, Закону України «Про професійних творчих працівників та творчі спілки» (554/97-ВР), інших нормативно-правових актів та свого статуту.

6. Представники всеукраїнських творчих спілок, які набули статусу національних, залучаються органами державної виконавчої влади до розгляду й обговорення питань, що стосуються відповідних сфер творчої діяльності, можуть включатися до складу колегій, експертних та консультативних рад, комітетів з присудження державних премій тощо, які утворюються органами державної виконавчої влади.

7. Надання всеукраїнській творчій спілці статусу національної не може бути підставою для припинення трудових відносин з її працівниками.

8. Використання терміну «національна» у назві творчих спілок, яким статусу національних не було надано відповідно до цього Положення, забороняється.

9. Творча спілка може бути позбавлена статусу національної Кабінетом Міністрів України за поданням Мінкультури у разі, коли її діяльність не відповідає вимогам пункту 2 цього Положення. До подання додається рішення колегії Мінкультури.

10. Надання всеукраїнській творчій спілці статусу національної або позбавлення її цього статусу не тягне за собою її перереєстрацію.

Заміна свідоцтва про державну реєстрацію всеукраїнської творчої спілки, якій надано статус національної, здійснюється на підставі постанови Кабінету Міністрів України про надання творчій спілці статусу національної та відповідної заяви голови правління творчої спілки, до якої додається копія протоколу засідання вищого керівного органу творчої спілки, на якому було прийняте рішення про внесення відповідних змін до її статуту, статут творчої спілки з урахуванням внесених змін, а також раніше одержане свідоцтво про державну реєстрацію цієї творчої спілки.
(Пункт 10 в редакції Постанови N 1374 (1374-2000-п) від 27.08.2000)

7. Закон України
**ПРО ОСНОВИ СОЦІАЛЬНОЇ
ЗАХИЩЕНОСТІ
ІНВАЛІДІВ В УКРАЇНІ**
(В ЧАСТИНІ ГРОМАДСЬКИХ
ОРГАНІЗАЦІЙ ІНВАЛІДІВ)

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні (в частині громадських організацій інвалідів)

III. ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВАЛІДІВ

Стаття 12. Громадські організації інвалідів створюються з метою здійснення заходів по соціальному захисту, соціально-трудовій і медичній реабілітації інвалідів та залученню їх до суспільно корисної діяльності, занять фізичною культурою і спортом. (Стаття 12 із змінами, внесені згідно із Законом N 200/94-ВР від 13.10.94)

Стаття 13. Центральні і місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування повинні подавати допомогу і сприяти громадським організаціям інвалідів в їх діяльності. (Стаття 13 із змінами, внесеними згідно із Законом N 860-IV (860-15) від 22.05.2003)

Стаття 14. Громадські організації інвалідів здійснюють виробничу, господарську, фінансову та іншу діяльність, не заборонену чинним законодавством.

Продукція підприємств (об'єднань) і організацій, громадських організацій інвалідів, номенклатуру та обсяги виробництва якої погоджено з державними замовниками, включається до державного замовлення. *(Частина друга статті 14 в редакції Закону N 481/96-ВР від 12.11.96)*

Об'єкти капітального будівництва, які зводяться за рахунок коштів громадських організацій інвалідів, у заявленому обсязі включаються до державного замовлення. *(Частина третя статті 14 в редакції Закону N 481/96-ВР від 12.11.96)*

Держава сприяє забезпеченню матеріально-технічними та іншими ресурсами виконання державних замовлень, зазначених у частинах другій та третій цієї статті. *(Статтю 14 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 481/96-ВР від 12.11.96)*

Стаття 14-1. Підприємства та організації громадських організацій інвалідів мають право на пільги зі сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) відповідно до законів України з питань оподаткування. Застосовувати зазначені пільги такі підприємства та організації мають право за наявності дозволу на право користування пільгами з оподаткування,

який надається міжвідомчою Комісією з питань діяльності підприємств та організацій громадських організацій інвалідів (далі - Комісія).

Комісія є спеціально уповноваженим державним органом, створеним з метою визначення доцільності надання державної допомоги громадським організаціям інвалідів, їх підприємствам і організаціям у вигляді пільг з оподаткування, фінансової допомоги, кредитування, надання пріоритетів при розміщенні державного замовлення та в інших формах, а також здійснення обліку і контролю за використанням такої допомоги.

Положення про міжвідомчу Комісію з питань діяльності підприємств та організацій громадських організацій інвалідів та типові положення про регіональні комісії з питань діяльності підприємств та організацій громадських організацій інвалідів затверджуються Кабінетом Міністрів України.

До складу Комісії входять по одному представнику від центрального органу виконавчої влади з питань праці та соціальної політики, Фонду соціального захисту інвалідів, Державної податкової адміністрації України, Державної митної служби України, Міністерства транспорту України, Міністерства фінансів України, центрального органу виконавчої влади з питань економічної політики, Державного комітету України по земельних ресурсах, народний депутат України - представник профільного Комітету Верховної Ради України з питань соціального захисту інвалідів та представник, делегований громадськими організаціями інвалідів.

Співголовами Комісії за посадою є Міністр праці та соціальної політики України та Голова Комітету Верховної Ради України у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів.

Комісія має регіональні (територіальні) органи - комісії з питань діяльності підприємств та організацій громадських організацій інвалідів в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі.

До складу регіональних (територіальних) комісій входять по одному представнику від відповідних управлінь Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, центрального органу виконавчої влади з питань праці та соціальної політики, Фонду соціального захисту інвалідів, Державної податкової адміністрації України, Державної митної служби України, Міністерства транспорту України, Міністерства фінансів України, центрального органу виконавчої влади з питань економічної політики, Державного комітету України по земельних ресурсах, представник комітету (комісії) з питань соціального захисту інвалідів відповідно Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Се-

вастопольської міських рад та представник, делегований громадськими організаціями інвалідів.

Співголовами регіональних (територіальних) комісій є відповідно заступник Голови Ради міністрів Автономної Республіки Крим, заступники голів обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій та голови профільних комісій з питань соціального захисту інвалідів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських рад. *(Закон доповнено статтею 14-1 згідно із Законом N 1926-III (1926-14) від 13.07.2000)*

Стаття 14-2. Рішення про надання дозволу на право користування пільгами з оподаткування підприємствам та організаціям громадських організацій інвалідів приймається Комісією на основі таких документів, які подаються на її розгляд відповідною громадською організацією:

заяви;

свідоцтва про державну реєстрацію громадської організації інвалідів та підприємства і організації, що засновані такою громадською організацією;

нотаріально завірених копій установчих документів громадської організації інвалідів та підприємства і організації, що засновані такою громадською організацією;

довідки про включення громадської організації інвалідів та підприємства і організації, що засновані такою громадською організацією, до Єдиного Державного реєстру підприємств та організацій України;

бізнес-плану діяльності підприємства і організації громадської організації інвалідів;

обґрунтування значимості підприємства та організації громадської організації інвалідів для соціального захисту інвалідів;

довідки органу соціального захисту інвалідів про кількість працюючих інвалідів та загальну кількість працюючих на підприємстві та в організації громадської організації інвалідів;

висновку регіональної комісії щодо обґрунтованості надання пільг (крім підприємств, установ та організацій всеукраїнських організацій інвалідів та підприємств і організацій, що мають за попередній податковий рік валовий доход в обсязі меншому 8400 мінімальних заробітних плат та загальну кількість працюючих не більше 25 чоловік).

Рішення комісії про надання дозволу на право користування пільгами з оподаткування або відмову в ньому має бути вмотивованим та базуватися на аналізі соціальної значимості відповідної громадської організації інвалідів та її підприємства чи організації та можливості працевлаштування інвалідів.

Регіональні комісії мають право приймати рішення щодо надання дозволу на право користування пільгами з оподаткування підприємствам та організаціям громадських організацій інвалідів, які отримали за попередній податковий рік валовий дохід в обсязі меншому 8400 мінімальних заробітних плат та мають загальну кількість працюючих не більше 25 чоловік. *(Закон доповнено статтею 14-2 згідно із Законом N 1926-III (1926-14) від 13.07.2000)*

Стаття 14-3. Рішення про скасування дозволу на право користування пільгами з оподаткування підприємству та організації громадських організацій інвалідів приймається Комісією у разі:

отримання заяви від громадської організації інвалідів щодо скасування зазначеного дозволу;

подання відповідних органів державної податкової служби та інших державних органів про порушення законодавства України підприємством або організацією;

ліквідації підприємства, організації. (Закон доповнено статтею 14-3 згідно із Законом N 1926-III (1926-14) від 13.07.2000)

Стаття 15. *(Частина першу статті 15 виключено на підставі Закону N 860-IV (860-15) від 22.05.2003)*

Місцеві органи громадських організацій інвалідів, а також трудові колективи їх підприємств (об'єднань), установ і організацій вправі вносити в органи місцевого самоврядування пропозиції з питань соціального захисту інвалідів.

Стаття 16. Порядок створення, діяльності і ліквідації громадських організацій інвалідів регулюється законодавством України про громадські організації, статутами цих організацій, зареєстрованими у встановленому порядку.

7.1. ДЕЯКІ ПРОЕКТИ ЗАКОНІВ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ПРЕДМЕТУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАКОНОМ «ПРО ОСНОВИ СОЦІАЛЬНОЇ ЗАХИЩЕНОСТІ ІНВАЛІДІВ В УКРАЇНІ» (В ЧАСТИНІ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ІНВАЛІДІВ)

7.1.1. Проект Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» (щодо нормативів робочих місць, призначених для працевлаштування інвалідів) №7298 від 06.04.2005 року внесений народними депутатами України Зіміним О. П. та Матвієнковим С.А.

Коментар.

Проектом Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» пропонується врегулювати питання особливостей встановлення нормативу робочих місць для забезпечення працевлаштування інвалідів в галузях та підприємствах з особливими умовами праці, де існують обмежені можливості працевлаштування інвалідів. Пропонується в статтю 19 Закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» та в статтю 12 Закону України «Про охорону праці» внести зміни, які забороняють працевлаштування інвалідів в галузях та підприємствах з особливими умовами праці, що відповідають списку виробництв, робіт, цехів, професій і посад, котрий має бути розроблений та затверджений постановою Кабінету Міністрів України через важкі, небезпечні, шкідливі умови праці та підвищену відповідальність.

7.1.2. Проект Закону України Про доповнення статті 13 Закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» №7293 від 05.04.2005 року внесений народним депутатом України Бондаренком Г.І

Коментар.

Проект передбачає конкретизацію чинного положення статті 13 Закону щодо обов'язку центральних і місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування надавати допомогу і сприяти громад-

ським організаціям інвалідів в їх діяльності. Пропонується встановити аналогічну передбаченій у Законі України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» щодо ветеранських організацій норму, і закріпити вимогу до органів державної виконавчої влади, місцевих органів державної виконавчої влади і самоврядування, Уряду Автономної Республіки Крим у межах своєї компетенції надавати громадським організаціям інвалідів фінансову підтримку, кредити з коштів відповідних бюджетів, а також безплатно надавати будинки, приміщення, обладнання та інше майно, необхідне для здійснення їх статутних завдань, а також звільнити громадські організації інвалідів від плати за користування комунальними послугами (газом, електроенергією та іншими послугами) в межах середніх норм споживання (надання), телефоном у приміщеннях та будинках, які вони займають.

7.1.3. Проект Закону України Про внесення змін до ст. ст. 19, 20 Закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» №6433 від 16.12.2004 року внесений народним депутатом України Челноковим С.Д.

Коментар.

Законопроектом пропонується встановити, що:

1. У випадку, якщо підприємства, що не мають у себе передбачених статтею 19 необхідної кількості робочих місць для інвалідів, розміщують на постійній основі на підприємствах та в організаціях громадських організацій інвалідів свої замовлення на закупівлю товарів (робіт, послуг).

2. Кошти, які надійшли у вигляді штрафних санкцій та пені до регіональних відділень Фонду соціального захисту інвалідів, розподіляються таким чином:

- 50 відсотків залишається у розпорядженні відповідних відділень Фонду для забезпечення виконання регіональних програм реабілітації інвалідів, які фінансуються за рахунок названих коштів Фонду;

- 50 відсотків коштів перераховуються до центральної дирекції Фонду для забезпечення виконання загальнодержавних програм реабілітації інвалідів, які фінансуються за рахунок цих коштів Фонду, та часткового перерозподілу їх між регіональними відділеннями Фонду у випадках, якщо їх власних коштів не вистачає для виконання регіональних програм реабілітації інвалідів.

7.1.4. Проект Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» № 6225 від 06.10. 2004 року вноситься народними депутатами України Волковим О.М. і Біловолом О.М.

Коментар.

Законопроектом пропонується встановити: погодження центральними і місцевими органами влади з уповноваженими представниками громадських організацій інвалідів рішень, які стосуються інвалідів, і залучення їх при підготовці таких рішень;

здійснення державою спеціальних заходів для працевлаштування інвалідів на підприємствах та організаціях державної і комунальної форми власності, а також для створення та розвитку служб професійної реабілітації та зайнятості інвалідів у сільській місцевості;

забезпечення інвалідам в разі їх перебування в будинках-інтернатах або в інших установах соціальної допомоги умов, що максимально наближені до умов життя осіб їх віку поза межами таких закладів;

погодження з уповноваженими представниками громадських організацій інвалідів нормативно-правових актів, які стосуються матеріального, соціально-побутового і медичного забезпечення інвалідів.

8. Закон України
**ПРО СОЦІАЛЬНІ
ПОСЛУГИ**

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про соціальні послуги

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 2003, N 45, ст.358)

Цей Закон визначає основні організаційні та правові засади надання соціальних послуг особам, які перебувають у складних життєвих обставинах та потребують сторонньої допомоги.

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення основних термінів

У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

соціальні послуги - комплекс правових, економічних, психологічних, освітніх, медичних, реабілітаційних та інших заходів, спрямованих на окремі соціальні групи чи індивідів, які перебувають у складних життєвих обставинах та потребують сторонньої допомоги (далі - особи, що потребують соціальних послуг), з метою поліпшення або відтворення їх життєдіяльності, соціальної адаптації та повернення до повноцінного життя;

складні життєві обставини - обставини, що об'єктивно порушують нормальну життєдіяльність особи, наслідки яких вона не може подолати самостійно (інвалідність, часткова втрата рухової активності у зв'язку із старістю або станом здоров'я, самотність, сирітство, безпритульність, відсутність житла або роботи, насильство, зневажливе ставлення та негативні стосунки в сім'ї, малозабезпеченість, психологічний чи психічний розлад, стихійне лихо, катастрофа тощо);

соціальний працівник - професійно підготовлений фахівець, що має необхідну кваліфікацію у сфері соціальної роботи і надає соціальні послуги;

соціальне обслуговування - система соціальних заходів, яка передбачає сприяння, підтримку і послуги, що надають соціальні служби окремим особам чи групам населення для подолання або пом'якшення життєвих труднощів, підтримки їх соціального статусу та повноцінної життєдіяльності;

соціальні служби - підприємства, установи та організації незалежно від форм власності і господарювання, а також громадяни, що надають соціальні послуги особам, які перебувають у складних життєвих обставинах та потребують сторонньої допомоги;

волонтер - фізична особа, яка добровільно здійснює благодійну, неприбуткову та вмотивовану діяльність, що має суспільно-корисний характер;

тимчасовий притулок для дорослих - організація нічного або тимчасового проживання громадян без визначеного місця проживання, осіб, що пос-

траждали від фізичного або психічного насильства, стихійного лиха, катастрофи тощо, з наданням їм правової, психологічної, соціальної, медичної та побутової допомоги в подоланні тимчасових труднощів, сприянні у встановленні особи, відновленні документів, паспортизації та працевлаштуванні;

тимчасовий притулок для неповнолітніх - організація тимчасового проживання, виховання, утримання безпритульних дітей, дітей, позбавлених батьківського піклування, які зазнали жорстокості, насильства або з інших причин потребують соціального захисту;

реабілітація - система медичних, професійних, соціальних заходів, спрямованих на надання особам, які перебувають у складних життєвих обставинах, допомоги у відновленні ними порушених функцій організму, компенсації обмежень життєдіяльності та підтриманні оптимального фізичного, інтелектуального, психічного, соціального рівнів та якості для досягнення соціальної і матеріальної незалежності, соціально-професійної адаптації та інтеграції в суспільство;

суб'єкти, що надають соціальні послуги - державні та комунальні спеціалізовані підприємства, установи та заклади соціального обслуговування, підпорядковані центральним, місцевим органам виконавчої влади та органам місцевого самоврядування (далі - державні та комунальні суб'єкти), юридичні особи, створені відповідно до законодавства, які не мають на меті отримання прибутку (далі - недержавні суб'єкти), фізичні особи.

Стаття 2. Основні засади надання соціальних послуг

Основними засадами надання соціальних послуг є:

сприяння особам, що перебувають у складних життєвих обставинах, які вони не в змозі подолати за допомогою наявних засобів і можливостей;
попередження виникнення складних життєвих обставин;
створення умов для самостійного розв'язання життєвих проблем, що виникають.

Стаття 3. Основні принципи надання соціальних послуг

Надання соціальних послуг ґрунтується на принципах:

адресності та індивідуального підходу;
доступності та відкритості;
добровільності вибору отримання чи відмови від надання соціальних послуг;
гуманності;
комплексності;
максимальної ефективності використання бюджетних та позабюджетних коштів суб'єктами, що надають соціальні послуги;
законності;

*соціальної справедливості;
забезпечення конфіденційності суб'єктами, які надають послуги, дотримання ними стандартів якості, відповідальності за дотримання етичних і правових норм.*

Стаття 4. Законодавство про соціальні послуги

Законодавство України про соціальні послуги ґрунтується на Конституції України (254к/96-ВР) і складається з цього Закону, інших нормативно-правових актів та міжнародних договорів України.

У разі, якщо міжнародними договорами України встановлено більш високі вимоги до надання соціальних послуг, ніж ті, що передбачені законодавством України, застосовуються правила міжнародного договору.

Розділ II. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ГРОМАДЯН, ЯКІ ПЕРЕБУВАЮТЬ У СКЛАДНИХ ЖИТТЄВИХ ОБСТАВИНАХ ТА ПОТРЕБУЮТЬ СТОРОННЬОЇ ДОПОМОГИ, НА СОЦІАЛЬНІ ПОСЛУГИ

Стаття 5. Види соціальних послуг та форми їх надання

Основними формами надання соціальних послуг є матеріальна допомога та соціальне обслуговування.

Матеріальна допомога надається особам, що знаходяться у складній життєвій ситуації, у вигляді грошової або натуральної допомоги: продуктів харчування, засобів санітарії і особистої гігієни, засобів догляду за дітьми, одягу, взуття та інших предметів першої необхідності, палива, а також технічних і допоміжних засобів реабілітації.

Соціальне обслуговування здійснюється шляхом надання соціальних послуг:

- за місцем проживання особи (вдома);
- у стаціонарних інтернатних установах та закладах;
- у реабілітаційних установах та закладах;
- в установах та закладах денного перебування;
- в установах та закладах тимчасового або постійного перебування;
- у територіальних центрах соціального обслуговування;
- в інших закладах соціальної підтримки (догляду).

Відповідно до цього Закону можуть надаватися такі види соціальних послуг:

соціально-побутові послуги - забезпечення продуктами харчування, м'яким та твердим інвентарем, гарячим харчуванням, транспортними пос-

лугами, засобами малої механізації, здійснення соціально-побутового патронажу, виклик лікаря, придбання та доставка медикаментів тощо;

психологічні послуги - надання консультацій з питань психічного здоров'я та поліпшення взаємин з оточуючим соціальним середовищем, застосування психодіагностики, спрямованої на вивчення соціально-психологічних характеристик особистості, з метою її психологічної корекції або психологічної реабілітації, надання методичних порад;

соціально-педагогічні послуги - виявлення та сприяння розвитку різнобічних інтересів і потреб осіб, які перебувають у складних життєвих обставинах, організація індивідуального навчального, виховного та корекційного процесів, дозвілля, спортивно-оздоровчої, технічної та художньої діяльності тощо, а також залучення до роботи різноманітних закладів, громадських організацій, заінтересованих осіб;

соціально-медичні послуги - консультації щодо запобігання виникненню та розвитку можливих органічних розладів особи, збереження, підтримка та охорона її здоров'я, здійснення профілактичних, лікувально-оздоровчих заходів, працетерапія;

соціально-економічні послуги - задоволення матеріальних інтересів і потреб осіб, які перебувають у складних життєвих обставинах, що реалізуються у формі надання натуральної чи грошової допомоги, а також допомоги у вигляді одноразових компенсацій;

юридичні послуги - надання консультацій з питань чинного законодавства, здійснення захисту прав та інтересів осіб, які перебувають у складних життєвих обставинах, сприяння застосуванню державного примусу і реалізації юридичної відповідальності осіб, що вдаються до протиправних дій щодо цієї особи (оформлення правових документів, адвокатська допомога, захист прав та інтересів особи тощо);

послуги з працевлаштування - пошук підходящої роботи, сприяння у працевлаштуванні та соціальне супроводження працевлаштованої особи;

послуги з професійної реабілітації осіб з обмеженими фізичними можливостями - комплекс медичних, психологічних, інформаційних заходів, спрямованих на створення сприятливих умов для реалізації права на професійну орієнтацію та підготовку, освіту, зайнятість;

інформаційні послуги - надання інформації, необхідної для вирішення складної життєвої ситуації (довідкові послуги); розповсюдження просвітницьких та культурно-освітніх знань (просвітницькі послуги); поширення об'єктивної інформації про споживчі властивості та види соціальних послуг, формування певних уявлень і ставлення суспільства до соціальних проблем (рекламно-пропагандистські послуги);

інші соціальні послуги.

Суб'єкти, що надають соціальні послуги, можуть їх надавати в інших формах, не передбачених цією статтею, але визначених Кабінетом Міністрів України в переліку платних соціальних послуг.

Перелік соціальних послуг, опис їх змісту та якості зазначаються в Державному класифікаторі соціальних стандартів та нормативів, що затверджується Кабінетом Міністрів України і публікується в засобах масової інформації відповідними центральними органами виконавчої влади.

Перелік та порядок надання соціальних послуг за видами загальнообов'язкового державного соціального страхування регулюються законодавством про загальнообов'язкове державне соціальне страхування.

Стаття 6. Право на отримання соціальних послуг

Право на отримання соціальних послуг мають громадяни України, а також іноземці та особи без громадянства, у тому числі біженці, які проживають в Україні на законних підставах та перебувають у складних життєвих обставинах.

Розділ III. ОРГАНІЗАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ З НАДАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ

Стаття 7. Порядок надання соціальних послуг

Суб'єкти, що надають соціальні послуги, здійснюють свою діяльність на професійній основі відповідно до положення про них або їх статуту, де обов'язково зазначаються перелік соціальних послуг, категорій осіб, яким вони надаються, умови та порядок їх надання.

Суб'єкти, що надають соціальні послуги, на договірних засадах можуть залучати для виконання цієї роботи інші підприємства, установи, організації, фізичних осіб, зокрема волонтерів.

Соціальні послуги можуть надаватися як за плату, так і безоплатно.

Безоплатні соціальні послуги державними та комунальними суб'єктами в обсягах, визначених державними стандартами соціального обслуговування, надаються:

громадянам, які не здатні до самообслуговування у зв'язку з похилим віком, хворобою, інвалідністю і не мають рідних, які повинні забезпечити їм догляд і допомогу;

громадянам, які знаходяться у складній життєвій ситуації у зв'язку з безробіттям і зареєстровані в державній службі зайнятості як такі, що шукають роботу, стихійними лихами, катастрофами, які є біженцями внаслідок збройних та міжетнічних конфліктів, якщо середньомісячний сукупний дохід цих осіб нижче встановленого прожиткового мінімуму;

дітям та молоді, які знаходяться у складній життєвій ситуації у зв'язку з інвалідністю, хворобою, сирітством, безпритульністю, малозабезпеченістю, конфліктами і жорстоким ставленням у сім'ї.

Вичерпний перелік соціальних послуг, умови їх надання та порядок регулювання тарифів їх оплати встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Фізичним особам, які надають соціальні послуги, призначаються і виплачуються компенсаційні виплати в порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України.

Стаття 8. Порядок надання соціальних послуг недержавними суб'єктами

Недержавні суб'єкти, що бажають надавати соціальні послуги на професійній основі за рахунок власних коштів, залучених коштів або коштів державного чи місцевого бюджетів, надають їх на підставі ліцензії. *(Стаття 8 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1891-IV (1891-15) від 24.06.2004)*

Стаття 9. Порядок і умови отримання соціальних послуг

Для отримання соціальних послуг, що надаються державними та комунальними суб'єктами, особа, яка їх потребує, має звернутися з письмовою заявою до місцевого органу виконавчої влади або органу місцевого самоврядування.

Для отримання соціальних послуг, що надаються недержавними суб'єктами, особа, яка їх потребує, звертається до відповідного суб'єкта, що їх надає.

У разі, якщо особа, яка потребує соціальних послуг, за віком або станом здоров'я неспроможна самостійно прийняти рішення про необхідність їх надання, таке рішення може прийняти опікун чи піклувальник, органи опіки та піклування відповідно до законодавства.

Стаття 10. Основні права отримувачів соціальних послуг

При одержанні соціальних послуг громадяни мають право на:
поважливе і гуманне ставлення з боку суб'єктів, що надають соціальні послуги;

вибір установи та закладу, а також форми соціального обслуговування; інформацію щодо своїх прав, обов'язків та умов надання соціальних послуг;

згоду на соціальні послуги;

відмову від соціальних послуг;

конфіденційність інформації особистого характеру, що стала відомою суб'єкту, який надає соціальні послуги;
захист своїх прав і законних інтересів, у тому числі в судовому порядку.

Стаття 11. Основні права та обов'язки осіб, що надають соціальні послуги

Особи, що надають соціальні послуги, мають право на:
профілактичний огляд і обстеження при прийнятті на роботу та диспансерний нагляд за рахунок роботодавця;
захист професійної честі, гідності та ділової репутації, у тому числі в судовому порядку;
підвищення кваліфікації у встановленому порядку за рахунок роботодавця;
забезпечення спеціальним одягом, взуттям та інвентарем, велосипедами і проїзними квитками або виплату грошової компенсації за їх придбання;
при виконанні службових обов'язків першочергове обслуговування на підприємствах, в установах, організаціях, зокрема підприємствах зв'язку, технічного обслуговування і ремонту транспортних засобів, служби побуту, торгівлі, громадського харчування, житлово-комунального господарства, міжміського транспорту.

Особи, що надають соціальні послуги, зобов'язані:
сумлінно надавати соціальні послуги особам, які перебувають у складній життєвій ситуації;
керуватися у своїй діяльності основними принципами надання соціальних послуг;
поважати гідність громадян;
не допускати негуманних і дискримінаційних дій щодо громадян, які одержують соціальні послуги;
надавати особам, які обслуговуються, повну інформацію про зміст і види соціальних послуг;
зберігати в таємниці інформацію, отриману в процесі виконання своїх обов'язків, а також ту інформацію, яка може бути використана проти особи, що обслуговується.

Стаття 12. Структура сфери надання соціальних послуг та управління нею

Сфера надання соціальних послуг заснована на використанні та розвитку всіх форм власності і складається з державного та недержавного секторів. До державного сектору входять суб'єкти, що надають соціальні послуги і знаходяться в державній власності, управління якими здійснюється центральними органами виконавчої влади.

Комунальний сектор включає установи та заклади комунальної власності, які надають соціальні послуги і знаходяться в підпорядкуванні органів місцевого самоврядування.

Управління державним та комунальним секторами здійснюється відповідними органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування.

До недержавного сектору також відносяться громадські, благодійні, релігійні організації та фізичні особи, діяльність яких пов'язана з наданням соціальних послуг. Управління сектором здійснюється в порядку, визначеному законодавством та відповідними статутами.

Державні та комунальні заклади і установи, що надають соціальні послуги, не підлягають приватизації і не можуть бути перепрофільовані на інші види діяльності.

Порядок створення, діяльності, реорганізації та ліквідації установ і закладів, що надають соціальні послуги незалежно від форм власності, визначається законодавством України.

Науково-методичне забезпечення сфери надання соціальних послуг здійснюється органами державного управління.

Стаття 13. Співробітництво під час організації надання соціальних послуг

Центральні та місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування під час організації надання соціальних послуг співробітничать між собою, а також із суб'єктами, які надають соціальні послуги, іншими юридичними та фізичними особами.

У разі залучення бюджетних коштів до фінансування соціальних послуг, які надаються в установленому порядку недержавними суб'єктами чи фізичними особами, місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування на конкурсній основі укладають із суб'єктами, що надають соціальні послуги, договір щодо умов фінансування та вимог до обсягу, порядку і якості надання соціальних послуг.

Правила організації та проведення конкурсу на залучення бюджетних коштів для надання соціальних послуг встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, що уклали договір щодо залучення бюджетних коштів до фінансування соціальних послуг з недержавними суб'єктами, які перемогли у конкурсі, здійснюють контроль за цільовим використанням бюджетних коштів та якістю надання послуг.

Стаття 14. Фінансування соціальних послуг

Фінансування соціальних послуг здійснюється за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів, спеціальних фондів, коштів підприємств, установ та організацій, плати за соціальні послуги, коштів благодійної допомоги (пожертвувань), коштів одержувачів соціальних послуг та інших джерел, передбачених законодавством.

У місцевих бюджетах повинні плануватися кошти, необхідні для фінансування соціальних послуг.

У державному та місцевих бюджетах повинні передбачатися кошти для фінансування цільових програм надання соціальних послуг.

Фінансування територіальних програм розвитку соціальних послуг здійснюється за рахунок виділених місцевому бюджету цільових субвенцій чи шляхом кооперування коштів місцевих бюджетів на реалізацію спільних проєктів.

Стаття 15. Обмеження права на соціальні послуги

У разі, якщо особа, що отримує соціальні послуги, без поважних причин не виконує вимоги їх одержання, суб'єкт, що надає соціальні послуги, виносить такій особі письмове попередження про можливість відмови від надання соціальних послуг або обмеження у їх наданні.

У разі, якщо особа отримує соціальні послуги та письмово попереджена про можливість відмови від надання соціальних послуг або обмеження у їх наданні, але продовжує не виконувати вимоги їх одержання, відповідний суб'єкт, що надає соціальні послуги, може в односторонньому порядку обмежити або припинити надання соціальних послуг такій особі, про що письмово інформується зазначена особа та місцевий орган виконавчої влади чи орган місцевого самоврядування.

Обмеження в отриманні одного виду соціальних послуг не може бути підставою для обмеження в наданні іншого виду соціальних послуг.

Розділ IV. ПРОФЕСІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ У СФЕРІ НАДАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ

Стаття 16. Право на професійну діяльність у сфері надання соціальних послуг

Професійна діяльність у сфері надання соціальних послуг підлягає ліцензуванню, відповідно до Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» (1775-14). *(Стаття 16 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1891-IV (1891-15) від 24.06.2004)*

Стаття 17. Кадрове забезпечення надання соціальних послуг

Надання соціальних послуг здійснюють соціальні працівники та інші фізичні особи, які мають відповідну освіту і схильні за особистими якостями до надання соціальних послуг.

До надання соціальних послуг можуть залучатися волонтери, діяльність яких регулюється відповідним положенням, яке затверджується Кабінетом Міністрів України.

Кваліфікаційні вимоги до соціальних працівників та інших фахівців, які надають соціальні послуги, порядок їх атестації визначаються відповідними центральними органами виконавчої влади.

Стаття 18. Організація, координація роботи та контроль за наданням соціальних послуг

Центральні та місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування в межах своїх повноважень організують роботу з надання відповідних соціальних послуг та здійснюють контроль за діяльністю суб'єктів, що надають соціальні послуги.

Контроль за цільовим використанням бюджетних коштів, спрямованих на фінансування соціальних послуг, здійснюється відповідними центральними та місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, а також органами з питань фінансового контролю відповідно до їх повноважень.

Розділ V. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО СОЦІАЛЬНІ ПОСЛУГИ

Стаття 19. Оскарження рішення про відмову в наданні, зменшення обсягу або припинення надання соціальних послуг

Рішення про відмову в наданні, обмеження обсягу або припинення надання соціальних послуг державними і комунальними суб'єктами може бути оскаржено до центрального чи місцевого органу виконавчої влади або органу місцевого самоврядування, який видав дозвіл на надання соціальних послуг (для недержавних суб'єктів, що надають соціальні послуги, - до органу, який видав дозвіл на надання соціальних послуг), або суду.

Стаття 20. Відповідальність за порушення законодавства про соціальні послуги

Особи, винні у порушенні законодавства про соціальні послуги, несуть цивільно-правову, адміністративну або кримінальну відповідальність згідно з законами України.

Розділ VI. МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

Стаття 21. Участь України в міжнародному співробітництві у сфері надання соціальних послуг

Україна бере участь у міжнародному співробітництві у сфері надання соціальних послуг.

Розділ VII. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2004 року.

2. Кабінету Міністрів України:

у тримісячний термін з дня опублікування цього Закону прийняти нормативно-правові акти, які регулюють виконання норм цього Закону;

подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо внесення змін до законів України, що впливають із цього Закону;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити перегляд та скасування міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону.

3. До приведення у відповідність із цим Законом закони, інші нормативно-правові акти застосовуються у частині, що не суперечить цьому Закону.

Президент України

Л.Кучма

м. Київ, 19 червня 2003 року

N 966-IV

8.1. ДЕЯКІ ПРОЕКТИ ЗАКОНІВ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ПРЕДМЕТУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАКОНОМ «ПРО СОЦІАЛЬНІ ПОСЛУГИ»

8.1.1. Проект Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про соціальні послуги» № 5254 від 15.03.2004 року, внесений народним депутатом України Матвієнком А.С.

Коментар.

Законопроектом пропонується:

усунути певні суперечності в системі українського законодавства, що регулює порядок ліцензування окремих видів діяльності та законодавства про неприбуткову діяльність – зокрема «Про об'єднання громадян», «Про благодійність та благодійні організації», «Про творчі спілки», «Про основи соціальної захищеності інвалідів», тощо;

усунути обмеження предмету регулювання Закону «Про соціальні послуги», виключно послугами, що надаються за кошти місцевого чи державного бюджету;

встановити правила ліцензування надання соціальних послуг відповідно до системи українського законодавства;

зберегти потенціал недержавних організацій (громадських, благодійних, творчих спілок) щодо надання ними соціальної підтримки українським громадянам, який уже накопичено за десятиліття їх діяльності;

використати позитивні досягнення Закону «Про соціальні послуги» для створення системи надання соціальних послуг за кошти державного та місцевих бюджетів у режимі конкурсного відбору надавачів послуг та контролю якості надання таких послуг.

8.1.2. Проект закону України «Про внесення змін до Закону України «Про соціальні послуги» №7212 від 18.03.2005 року, внесений народним депутатом України членом депутатської фракції «Регіони України» В.І. Коновалюком (62 в.о.)

Коментар.

Законопроектом пропонується:

1). На законодавчому рівні запровадити порядок встановлення та виплати компенсаційних виплат фізичним особам, які надають соціальні послуги, а також встановити джерело фінансування цих послуг – кошти місцевих бюджетів, що враховуються при визначенні обсягу міжбюджетних трансфертів;

2). На законодавчому рівні визначити:
фізичні особи, які мають право на надання соціальних послуг та одержання компенсаційних виплат;

порядок призначення та розміри компенсації;

обмеження на виплату компенсації;

порядок встановлення та перегляд розміру компенсації;

випадки тимчасового зупинення виплати компенсації;

строки та порядок виплати компенсації;

порядок виплати несвоєчасно одержаної компенсації;

порядок і підстави перерахування розміру компенсації;

джерела фінансування виплат компенсації тощо.

8.2. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО СОЦІАЛЬНІ ПОСЛУГИ»

8.2.1. Постанова Кабінету Міністрів України від 10 грудня 2003 р. N 1895 «Про затвердження Положення про волонтерську діяльність у сфері надання соціальних послуг»

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 10 грудня 2003 р. N 1895

Київ

Про затвердження Положення про волонтерську діяльність у сфері надання соціальних послуг

Відповідно до статті 17 Закону України «Про соціальні послуги» (966-15) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

Затвердити Положення про волонтерську діяльність у сфері надання соціальних послуг, що додається.

Прем'єр-міністр України

В.Янукович

Інд. 26

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 10 грудня 2003 р. N 1895

ПОЛОЖЕННЯ

про волонтерську діяльність у сфері надання соціальних послуг

1. Волонтерська діяльність у сфері надання соціальних послуг (далі - волонтерська діяльність) - це добровільна неприбуткова діяльність фізичних осіб - волонтерів, яка спрямована на надання допомоги особам, що перебувають у складних життєвих обставинах та потребують сторонньої допомоги, і сприяє самореалізації волонтера.

2. У цьому Положенні терміни застосовуються у значеннях, наведених у Законі України «Про соціальні послуги» (966-15).

3. Волонтерська діяльність ґрунтується на таких основоположних засадах:
добровільність та добročинність;
законність;
гуманність та гідність;
спільність інтересів і рівність прав її учасників;
гласність;
відповідальність;
конфіденційність.

4. Волонтерська діяльність провадиться фізичними особами - волонтерами, які можуть входити до волонтерських організацій (об'єднань) - громадських чи релігійних організацій, які діють відповідно до їх статутів (положень).

5. Волонтерська діяльність провадиться за такими напрямками:
надання соціальних послуг громадянам, які перебувають у складних життєвих обставинах (інвалідність, часткова втрата рухової активності у зв'язку зі старістю чи станом здоров'я, відсутність житла або роботи, наслідки стихійного лиха, катастроф тощо);

надання соціальних послуг дітям та молоді, що перебувають у складній життєвій ситуації у зв'язку з інвалідністю, хворобою, сирітством, безпритульністю, малозабезпеченістю, конфліктами і жорстоким ставленням у сім'ї.

6. Волонтерська діяльність провадиться шляхом:

а) надання допомоги особам, які перебувають у складних життєвих обставинах:

за місцем проживання особи;

у стаціонарних інтернатних установах та закладах;

у реабілітаційних установах та закладах;

в установах та закладах денного перебування;

у територіальних центрах соціального обслуговування;

в установах та закладах тимчасового або постійного перебування та в інших закладах соціальної підтримки (догляду);

б) залучення пенсіонерів, дітей та молоді до участі у волонтерській діяльності;

в) встановлення зв'язків з міжнародними волонтерськими організаціями.

7. Волонтерські організації (об'єднання), волонтери можуть залучатися соціальними службами до надання таких соціальних послуг:

придбання і доставка медикаментів, продовольчих, промислових та господарських товарів, книг, газет, журналів, гарячих обідів;

приготування їжі, годування;

допомога у проведенні заходів особистої гігієни;

прибирання приміщення, прання білизни;

обробіток присадибних ділянок;

виконання ремонтних робіт;

відвідування хворих у стаціонарних медичних закладах;

читання художньої літератури, преси, написання листів;

організація дозвілля тощо.

8. Волонтерські організації (об'єднання), волонтери, які бажають провадити діяльність з метою надання допомоги особам, які перебувають у складних життєвих обставинах, звертаються до соціальної служби з відповідною пропозицією.

9. У разі згоди на співпрацю із соціальною службою волонтерська організація (об'єднання), волонтер та керівник соціальної служби укладають відповідний договір.

10. Договір про співпрацю з надання соціальних послуг укладається не менш як на 3 місяці. У договорі визначаються права, обов'язки та відповідальність сторін, перелік соціальних послуг, які будуть надаватися.

11. Договір про співпрацю з надання соціальних послуг може бути розірвано в односторонньому порядку у разі, коли:

волонтерська організація (об'єднання), волонтер відмовилися провадити волонтерську діяльність;

соціальна служба отримала скарги від осіб, яким волонтери надають допомогу.

12. Соціальна служба:

надає волонтерській організації (об'єднанню), волонтерів необхідну інформацію щодо можливої співпраці у сфері надання соціальних послуг;

у разі необхідності забезпечує волонтерські організації (об'єднання), волонтерів роботою, що буде відповідати їх бажанням та можливостям;

надає волонтерській організації (об'єднанню), волонтерам всебічну допомогу і підтримку у провадженні їх діяльності;

контролює діяльність волонтерських організацій (об'єднань), волонтерів у сфері надання соціальних послуг.

13. Соціальна служба може застосовувати заходи щодо заохочення діяльності волонтерських організацій (об'єднань), волонтерів.

14. Волонтерські організації (об'єднання), волонтери під час провадження своєї діяльності можуть залучатися до здійснення заходів, розроблених та затверджених Координаційною радою з питань розвитку та підтримки волонтерського руху.

15. Волонтерські організації (об'єднання), волонтери під час провадження своєї діяльності співпрацюють з підприємствами, установами, громадськими, благодійними та релігійними організаціями.

16. Координацію волонтерської діяльності здійснюють Мінпраці та Держкомсім'ямолодь.

**8.2.2. Постанова Кабінету Міністрів України
від 14 січня 2004 р. N 12 «Про порядок надання платних
соціальних послуг та затвердження їх переліку»**

КАБІNET МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 14 січня 2004 р. N 12 Київ

**Про порядок надання платних соціальних послуг
та затвердження їх переліку**

Відповідно до Закону України «Про соціальні послуги» (966-15) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

1. Установити, що платні соціальні послуги надають державні та комунальні підприємства, установи і заклади соціального обслуговування, юридичні особи, створені відповідно до законодавства, які не мають на меті отримання прибутку, та фізичні особи (далі - суб'єкти, що надають платні соціальні послуги).

Суб'єкти, що надають платні соціальні послуги, провадять свою діяльність на професійній основі відповідно до їх статутів, де зазначаються перелік платних соціальних послуг, категорії осіб, яким вони надаються, умови і порядок їх надання.

Платні соціальні послуги повинні відповідати опису їх змісту і якості, наведеному в Державному класифікаторі соціальних стандартів та нормативів, а також діючим соціальним нормам і нормативам.

2. Платні соціальні послуги надаються:

громадянам, які не здатні до самообслуговування у зв'язку з похилим віком, хворобою, інвалідністю і мають рідних, які повинні забезпечити їм догляд і допомогу;

громадянам, які перебувають у складних життєвих обставинах у зв'язку з безробіттям і зареєстровані в державній службі зайнятості як такі, що шукають роботу, у зв'язку із стихійним лихом, катастрофою, якщо середньомісячний сукупний дохід цих осіб вище встановленого прожиткового мінімуму;

іншим громадянам, іноземцям та особам без громадянства, у тому числі біженцям, які проживають в Україні на законних підставах та перебува-

ють у складних життєвих обставинах, потребують сторонньої допомоги і мають можливість оплачувати ці послуги.

3. Для отримання платних соціальних послуг, що надаються державними та комунальними підприємствами, установами і закладами соціального обслуговування, особа, яка їх потребує, звертається з письмовою заявою до місцевого органу виконавчої влади або органу місцевого самоврядування.

Для отримання платних соціальних послуг, що надаються юридичними особами (крім державних та комунальних підприємств, установ і закладів соціального обслуговування) та фізичними особами, особа, яка їх потребує, звертається до них з письмовою або усною заявою.

У разі, коли особа, яка потребує соціальних послуг, за віком або за станом здоров'я неспроможна самостійно прийняти рішення про необхідність їх надання, таке рішення може прийняти опікун чи піклувальник, органи опіки та піклування.

4. Затвердити перелік платних соціальних послуг, що додається.

Прем'єр-міністр України

В.Янукович

Інд. 26

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 14 січня 2004 р. N 12

ПЕРЕЛІК

платних соціальних послуг

1. Придбання і доставка: продовольчих, промислових та господарських товарів; медикаментів; книг, газет, журналів; гарячого харчування.
2. Приготування їжі.
3. Транспортні послуги.
4. Забезпечення засобами малої механізації.
5. Перукарські послуги.
6. Послуги з дотримання особистої гігієни.
7. Прибирання приміщень.

8. Прання білизни.
9. Обробіток присадибних ділянок.
10. Роботи з ремонту приміщень, меблів, побутової техніки.
11. Відвідування представниками соціальних служб хворих у стаціонарних медичних закладах.
12. Читання художньої та іншої літератури, написання листів.
13. Організація дозвілля.
14. Освітні послуги.
15. Надання допомоги в оформленні документів.
16. Організація консультивання.
17. Пошук підходящої роботи (крім роботи за кордоном).

8.2.3. Постанова Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2004 р. N 559 «Про затвердження Правил організації та проведення конкурсу на залучення бюджетних коштів для надання соціальних послуг»

КАБІNET МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 29 квітня 2004 р. N 559

Київ

Про затвердження Правил організації та проведення конкурсу на залучення бюджетних коштів для надання соціальних послуг

Відповідно до статті 13 Закону України «Про соціальні послуги» (966-15) та частини другої статті 2 Закону України «Про закупівлю товарів, робіт і послуг за державні кошти» (1490-14) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

1. Затвердити Правила організації та проведення конкурсу на залучення бюджетних коштів для надання соціальних послуг (додаються).
2. Визначити соціальні послуги, надання яких здійснюється відповідно до Закону України «Про соціальні послуги» (966-15), як специфічні.

3. Міністерству праці та соціальної політики за погодженням з Міністерством у справах сім'ї, дітей та молоді, Міністерством освіти і науки, Міністерством охорони здоров'я, Міністерством фінансів розробити та затвердити у місячний строк критерії оцінки конкурсних пропозицій про залучення бюджетних коштів для надання соціальних послуг.

Прем'єр-міністр України

В.Якунович

Інд. 26

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 29 квітня 2004 р. N 559

ПРАВИЛА

організації та проведення конкурсу на залучення бюджетних коштів для надання соціальних послуг

1. Рішення про проведення конкурсу на залучення бюджетних коштів для надання соціальних послуг (далі - конкурс) приймається місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування після затвердження державного та місцевих бюджетів на відповідний рік.

2. У рішенні про проведення конкурсу зазначаються:

дата проведення конкурсу (не раніше ніж через 30 календарних днів після прийняття рішення);

кінцева дата подання конкурсної документації - пакета документів, що містить конкурсну пропозицію (не пізніше ніж за 45 календарних днів до дня проведення конкурсу);

конкурсне завдання та перелік конкурсної документації, яка обов'язково подається для участі у конкурсі (конкурсне завдання повинно містити перелік послуг, для фінансування яких оголошено конкурс, та критерії визначення груп громадян, які матимуть право на одержання послуг);

адреса, за якою подаються документи на конкурс;

вимоги до учасника конкурсу;

умови проведення конкурсу, критерії та порядок визначення переможців.

Рішення про проведення конкурсу протягом трьох робочих днів після його прийняття підлягає оприлюдненню у засобах масової інформації.

3. У конкурсі можуть брати участь підприємства, установи, організації (крім державних і комунальних спеціалізованих підприємств, установ та закладів соціального обслуговування) та фізичні особи, які мають право надавати соціальні послуги на професійній основі за рахунок бюджетних коштів відповідно до визначеного рішенням про проведення конкурсу переліку послуг та критеріїв зарахування громадян до груп, які мають право на отримання послуг (далі - претенденти).

За наявності лише одного претендента конкурс не проводиться.

4. Для забезпечення підготовки і проведення конкурсу місцевий орган виконавчої влади, орган місцевого самоврядування утворює конкурсну комісію у складі не менше ніж 9 осіб.

Залежно від того, який орган прийняв рішення про проведення конкурсу, до складу конкурсної комісії включаються заступник Голови Ради міністрів Автономної Республіки Крим, заступник голови обласної, Київської та Севастопольської міської, районної держадміністрації, заступник міського голови, представники обласних (міських, районних) управлінь праці та соціального захисту населення, у справах сім'ї, дітей та молоді, освіти і науки, охорони здоров'я та фінансового управління.

До складу конкурсної комісії можуть входити представники відповідних громадських об'єднань ветеранів та інвалідів, інших громадських організацій за їх згодою.

5. Перше засідання конкурсної комісії проводиться не пізніше ніж протягом 10 робочих днів після одержання членами конкурсної комісії повідомлень про їх участь у роботі комісії, наступні засідання - у визначені комісією строки.

На першому засіданні конкурсна комісія обирає з числа її членів секретаря комісії.

Засідання комісії вважається правоможним, якщо на ньому присутні не менш як дві третини її членів. Рішення комісії приймається простою більшістю голосів членів комісії, присутніх на засіданні.

Рішення конкурсної комісії оформляється у вигляді протоколу, який підписується всіма її членами, що брали участь у голосуванні. У разі незгоди члена комісії з її рішенням він може письмово викласти свої пропозиції, які додаються до протоколу.

Конкурсні пропозиції оцінюються з урахуванням критеріїв, затверджених наказом Мінпраці.

6. Конкурсна комісія:

затверджує форму заяви на участь у конкурсі та зміст оголошення про його проведення;

установлює бальну систему оцінки за виконання претендентом конкурсного завдання;

одержує та реєструє конкурсну документацію у порядку, визначеному комісією;

визначає на підставі конкурсної документації учасників конкурсу;

проводить конкурс;

визначає переможців конкурсу та подає протокол на затвердження місцевого органу виконавчої влади або органу місцевого самоврядування.

7. Для участі у конкурсі претендент подає конкурсній комісії конкурсну документацію, складену українською мовою, яка містить:

заяву про участь у конкурсі;

копію документа, що засвідчує повноваження претендента;

копію паспорта керівника підприємства (установи, організації) або фізичної особи, яка бере участь у конкурсі;

нотаріально засвідчену копію ліцензії;

довіреність на ім'я особи, яка представлятиме інтереси претендента під час проведення конкурсу;

нотаріально засвідчені копії засновницьких документів претендента;

копію останнього квартального податкового звіту (крім претендентів – фізичних осіб);

аудиторський висновок про фінансовий стан претендента на перше число звітного місяця (для претендентів, обсяг конкурсної пропозиції яких становить суму, еквівалентну 10 тис. євро і більше);

конкурсну пропозицію із зазначенням видів послуг та груп громадян, які матимуть право на одержання послуг (в окремому запечатаному конверті).

8. Конкурсна документація, яка надійшла після оголошення кінцевої дати її надання, не розглядається.

9. Секретар конкурсної комісії реєструє конкурсну документацію та видає претенденту довідку із зазначенням дати і часу реєстрації. Претендент засвідчує в книзі реєстрації своїм підписом факт прийняття у нього конкурсної документації.

Претендент має право відкликати конкурсну документацію до кінцевого строку її прийняття, повідомивши про це конкурсну комісію письмово.

10. У день закінчення строку подання конкурсної документації конкурсна комісія проводить засідання, на якому після розкриття конвертів з конкурсними пропозиціями розглядає їх та оцінює.

Рішення про визначення переможців конкурсу приймається комісією протягом семи робочих днів після розкриття конвертів.

11. Переможцями конкурсу визнаються претенденти, конкурсні пропозиції яких відповідають умовам конкурсного завдання та одержали найвищу оцінку.

12. Під час засідання конкурсної комісії складається протокол, який протягом трьох робочих днів надсилається місцевому органу виконавчої влади, органу місцевого самоврядування на затвердження.

Рішення конкурсної комісії є підставою для укладення договору з переможцями конкурсу. Договір укладається протягом 10 робочих днів після повідомлення учасників про результати конкурсу.

У разі, коли договір не укладено протягом зазначеного строку, конкурсна комісія може за поданням місцевого органу виконавчої влади, органу місцевого самоврядування продовжити строк для його укладення, але не більше ніж на 10 робочих днів.

13. Конкурсна комісія не пізніше ніж протягом 10 робочих днів після визначення переможців письмово повідомляє учасників конкурсу про його результати та оприлюднює відповідну інформацію в засобах масової інформації.

14. Результати конкурсу можуть бути оскаржені відповідно до законодавства.

15. Використання відомостей, що містяться у конкурсній документації, здійснюється з додержанням вимог Закону України «Про інформацію» (2657-12).

16. Конкурсна документація зберігається місцевим органом виконавчої влади, органом місцевого самоврядування протягом трьох років, а стосовно переможців конкурсу (якщо договір з ними укладено на строк понад три роки) - протягом усього строку дії договору.

17. Місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, які уклали з переможцями конкурсу договір про залучення бюд-

жетних коштів для фінансування соціальних послуг, здійснюють контроль за цільовим використанням коштів та якістю надання соціальних послуг.

Переможці конкурсу шокквартилу подають замовнику звіт про використання бюджетних коштів відповідно до бюджетного законодавства та, у разі потреби, іншу оперативну звітність.

8.2.4. Постанова Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2004 р. N 558 «Про затвердження Порядку призначення і виплати компенсації фізичним особам, які надають соціальні послуги»

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 29 квітня 2004 р. N 558

Київ

Про затвердження Порядку призначення і виплати компенсації фізичним особам, які надають соціальні послуги

Відповідно до частини шостої статті 7 Закону України «Про соціальні послуги» (966-15) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

1. Затвердити Порядок призначення і виплати компенсації фізичним особам, які надають соціальні послуги (додається).

2. Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям під час формування проектів відповідних місцевих бюджетів передбачати згідно із статтею 91 Бюджетного кодексу (2542-14) кошти для здійснення компенсаційних виплат фізичним особам, які надають соціальні послуги, у складі видатків на фінансування місцевих програм соціального захисту та соціального забезпечення.

Прем'єр-міністр України
Інд. 26

В.Янукович

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 29 квітня 2004 р. N 558

ПОРЯДОК

призначення і виплати компенсації фізичним особам, які надають соціальні послуги

1. Непрацюючим фізичним особам, які постійно надають соціальні послуги громадянам похилого віку, інвалідам, дітям-інвалідам, хворим, які не здатні до самообслуговування і потребують постійної сторонньої допомоги (крім осіб, що обслуговуються соціальними службами), призначається щомісячна компенсаційна виплата (далі - компенсація).

2. Компенсація призначається, виходячи з прожиткового мінімуму, для працездатних осіб у таких розмірах:

15 відсотків - фізичним особам, які надають соціальні послуги інвалідам I групи;

10 відсотків - фізичним особам, які надають соціальні послуги громадянам похилого віку, інвалідам II групи та дітям-інвалідам;

7 відсотків - фізичним особам, які надають соціальні послуги інвалідам III групи та хворим, які не здатні до самообслуговування і потребують постійної сторонньої допомоги, визнаним такими в порядку, затвердженому МОЗ.

Компенсація фізичним особам пенсійного віку, які надають соціальні послуги, призначається у зазначених розмірах, виходячи з прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність.

3. Фізична особа, яка надає соціальні послуги, має право одержувати тільки одну компенсацію незалежно від кількості обслуговуваних осіб, видів та обсягу послуг.

4. Компенсація не виплачується фізичним особам, які надають соціальні послуги громадянам, яким відшкодовуються витрати на надання послуг по догляду відповідно до Законів України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності».

датності» (1105-14), «Про психіатричну допомогу» (1489-14), «Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам» (2109-14), пункту 2 постанови Кабінету Міністрів України від 26 липня 1996 р. N 832 (832-96-п) «Про підвищення розмірів державної допомоги окремим категоріям громадян» (*ЗП України, 1996 р., N 15, ст. 407; Офіційний вісник України, 2002 р., N 15, ст. 814*), та у разі надання фізичною особою соціальних послуг на платній основі.

5. Компенсація призначається і виплачується органом праці та соціального захисту населення за місцем проживання особи, якій надаються соціальні послуги, з дня подання фізичною особою, яка надає соціальні послуги, та особою, яка їх потребує, заяв разом з документами, зазначеними у пункті 6 цього Порядку.

Орган праці та соціального захисту населення видає заявнику розписку про прийняття заяв і документів із зазначенням дати їх прийняття.

Днем подання заяв для призначення компенсації вважається день реєстрації органом праці та соціального захисту населення заяв з необхідними документами.

Якщо заяви та документи надсилаються поштою, днем подання заяв для призначення компенсації вважається дата, зазначена на поштовому штампелі місця відправлення.

У разі, коли до заяв додані не всі необхідні документи, заявнику повідомляється, які документи слід подати додатково. Якщо вони будуть подані не пізніше трьох місяців з дня одержання такого повідомлення, днем подання заяв вважатиметься день їх прийняття або відправлення.

6. Для призначення компенсації подаються такі документи:

1) непрацюючою фізичною особою, яка надає соціальні послуги:
заява про згоду надавати соціальні послуги;
паспорт або інший документ, що посвідчує особу;
висновок лікарсько-консультаційної комісії про те, що стан її здоров'я дозволяє постійно надавати соціальні послуги;
копія трудової книжки та довідки органу державної податкової служби про те, що особа не займається підприємницькою діяльністю, і про відсутність даних про доходи цієї особи, а у разі відсутності трудової книжки - лише зазначені довідки;

2) особою, яка потребує надання соціальних послуг, або її законним представником (у разі визнання цієї особи недієздатною):

заява про необхідність надання соціальних послуг;
паспорт або інший документ, що посвідчує особу;

копія довідки медико-соціальної експертної комісії про групу інвалідності (надається інвалідом);

висновок лікарсько-консультаційної комісії про необхідність постійного стороннього догляду та нездатність особи до самообслуговування;

3) законним представником дитини, яка потребує надання соціальних послуг:

заява про необхідність надання соціальних послуг;

копія свідоцтва про народження дитини;

висновок лікарсько-консультаційної комісії про необхідність постійного стороннього догляду та нездатність дитини до самообслуговування.

7. Орган праці та соціального захисту населення протягом 10 днів після одержання заяв з необхідними документами розглядає їх та приймає рішення щодо призначення компенсації фізичній особі, яка надає соціальні послуги або відмови.

8. Компенсація призначається на час встановлення групи інвалідності або на час, протягом якого особа, що подала заяву про необхідність отримання соціальних послуг, потребуватиме постійного стороннього догляду.

9. У разі зміни групи інвалідності, компенсація призначається в новому розмірі і виплачується з дня зміни групи інвалідності (якщо розмір збільшено) або з місяця, що настає за тим, в якому встановлено нову групу інвалідності (якщо розмір зменшено).

Перерахунок розміру компенсації у зв'язку із зміною групи інвалідності особи, якій надаються соціальні послуги, здійснюється органом праці та соціального захисту населення на підставі витягу з акта огляду інваліда органами медико-соціальної експертизи без подання заяв, зазначених у підпункті 2 пункту 6, і оформляється рішенням органу праці та соціального захисту населення в установленому порядку.

Якщо дитина-інвалід після досягнення певного віку, визнана інвалідом I, II або III групи, компенсація виплачується у новому розмірі за заявою фізичної особи, яка надає соціальні послуги, та представника дитини з дня зміни групи інвалідності (якщо розмір збільшено) або з місяця, що настає за тим, в якому дитині-інваліду встановлено нову групу інвалідності (якщо розмір зменшено).

У разі досягнення фізичною особою, яка надає соціальні послуги, пенсійного віку, компенсація виплачується їй у новому розмірі з місяця, в якому цій особі призначено пенсію.

10. Виплата компенсації тимчасово зупиняється у разі пропущення інвалідом чергового переогляду органами медико-соціальної експертизи або дитиною-інвалідом лікарсько-консультаційними комісіями, а у разі визнання знову інвалідом або дитиною-інвалідом поновлюється з дня зупинення виплати, але не більш як за один місяць. Якщо при цьому інваліду встановлено іншу групу, компенсація за зазначений період виплачується у раніше встановлених розмірах за попередньою групою.

Якщо строк переогляду пропущено з поважної причини, що підтверджується органом медико-соціальної експертизи (лікарсько-консультаційною комісією), виплата компенсації поновлюється з дня її зупинення, але не більш як за три роки за умови, що протягом цього періоду особа визнана інвалідом або дитиною-інвалідом. За місяць до закінчення строку виплати орган праці та соціального захисту населення зобов'язаний у письмовій формі попередити фізичну особу про причину припинення виплати.

11. Виплата компенсації провадиться щомісяця до 10 числа місяця, що настає за тим, в якому фізична особа надавала соціальні послуги, і триває до дня припинення їх надання.

Компенсація виплачується державними підприємствами і об'єднаннями зв'язку або через установи уповноважених банків за письмовою завою фізичної особи, яка надає соціальні послуги.

У разі зміни особою, якій надаються соціальні послуги, постійного місця проживання виплату компенсації провадить відповідний орган праці та соціального захисту населення за новим місцем проживання особи з часу припинення виплат за попереднім місцем проживання.

Якщо особа, якій надавалися соціальні послуги, за висновком органу медико-соціальної експертизи (лікарсько-консультаційної комісії) вже не потребує постійного стороннього догляду, виплата компенсації припиняється з дня, що настає за тим, з якого ця особа, згідно з висновком, втратила необхідність такого догляду.

12. Суми компенсації, не одержані своєчасно фізичною особою, яка надає соціальні послуги, виплачуються за минулий час, але не більш як за 12 місяців, що передують зверненню за їх одержанням.

Якщо суми компенсації не одержані з вини органу, який їх призначає та виплачує, вони виплачуються за минулий час без обмеження будь-яким строком. При цьому виплата за минулий час здійснюється виходячи з прожиткового мінімуму, затвердженого на момент виплати.

13. У разі збільшення розміру прожиткового мінімуму перерахунок розміру компенсації здійснюється органом праці та соціального захисту населення без подання заяви фізичною особою, яка надає соціальні послуги, але з оформленням відповідного рішення про перерахунок.

14. Виплата компенсації фізичним особам, які надають соціальні послуги, і покриття витрат на її доставку провадяться за рахунок коштів місцевих бюджетів.

15. Фізичні особи, які одержують компенсацію, зобов'язані повідомити органи праці та соціального захисту населення, що призначають ці виплати, про обставини, які можуть вплинути на умови їх призначення. У разі виявлення таких обставин виплата компенсації припиняється з дня, що настає за днем виникнення таких обставин. У разі одержання у зв'язку з цим зайвих сум компенсації одержувачі повинні відшкодувати органам праці та соціального захисту населення надміру виплачені суми.

Якщо фізична особа не повернула добровільно надміру виплачені суми, вони стягуються в судовому порядку на підставі заяви органу праці та соціального захисту населення, що призначив компенсацію.

16. Органи праці і соціального захисту населення, що призначають та виплачують щомісячну компенсацію, здійснюють контроль за діяльністю фізичних осіб, які надають соціальні послуги.

**8.2.5. Наказ Міністерства праці та соціальної політики
України від 27.07.2004 N 165 «Про затвердження
Критеріїв оцінки конкурсних пропозицій про залучення
бюджетних коштів для надання соціальних послуг»**

**МІНІСТЕРСТВО ПРАЦІ ТА СОЦІАЛЬНОЇ
ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ**

НАКАЗ
27.07.2004 N 165

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України 6 вересня 2004р.
за N1099/9698

**Про затвердження Критеріїв оцінки конкурсних
пропозицій про залучення бюджетних коштів для
надання соціальних послуг**

Відповідно до пункту 3 постанови Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2004 року N 559 (559-2004-п) «Про затвердження Правил організації та проведення конкурсу на залучення бюджетних коштів для надання соціальних послуг» **Н А К А З У Ю**: Затвердити Критерії оцінки конкурсних пропозицій про залучення бюджетних коштів для надання соціальних послуг, що додаються.

В.о. Міністра

І.Гнибіденко

ПОГОДЖЕНО:

Заступник Міністра фінансів України

О.Яременко

В.о. Міністра охорони здоров'я України

В.Білий

**Міністр у справах сім'ї,
дітей та молоді України**

В.Довженко

Міністерство освіти і науки України

В.Кремень

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства праці
та соціальної політики України
27.07.2004 N 165

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України 6 вересня 2004 р.
за N 1099/9698

КРИТЕРІЇ

оцінки конкурсних пропозицій про залучення бюджетних коштів для надання соціальних послуг

1. Ці Критерії розроблено відповідно до пункту 3 постанови Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2004 року N 559 (559-2004-п) «Про затвердження Правил організації та проведення конкурсу на залучення бюджетних коштів для надання соціальних послуг».

2. Критеріями оцінки конкурсних пропозицій про залучення бюджетних коштів для надання соціальних послуг (далі - Критерії оцінки) є:

2.1. Фінансовий стан претендента (складається): - наявність або відсутність кредиторської заборгованості, що оцінюється відповідно «0» або «1» бал; - прибутковість або збитковість, що оцінюється відповідно «1» або «0» балів; - надання послуг за власний рахунок з подальшим відшкодуванням витрат - можливість або неможливість, що оцінюється відповідно «1» або «0» балів; - стан матеріально-технічної бази (наявність приміщення, автотранспорту, обладнання, приладів тощо) - наявна або відсутня, що оцінюється відповідно «1» або «0» балів.

2.2. Досвід надання соціальних послуг - кількість повних років роботи у сфері надання соціальних послуг.

2.3. Рівень кваліфікації персоналу, який буде надавати відповідні послуги (складається):

- наявність відповідного рівня освіти, що оцінюється від «0» до «3» балів;
- наявність практичного досвіду роботи у роках, що оцінюється:
до 1 року - «0» балів;
від 1 до 3 років - «1» бал;
від 3 до 5 років - «2» бали;
більше 5 років - «3» бали.

2.4. Конкретизація показників соціальних послуг:

- кількість осіб щодо можливого охоплення соціальними послугами;
- навантаження на одного фахівця (чисельність осіб);
- види соціальних послуг, що можуть надаватись претендентом, тощо.

2.5. Ціна соціальних послуг.

3. Методика розрахунку Критеріїв оцінки конкурсних пропозицій. Максимальна сума балів становить 1000, максимально можлива кількість балів за кожним із показників, що оцінюються, та порядок визначення за кожним показником для відповідної пропозиції.

Сума балів за пропозицією (Б), що оцінюється, може і розраховуватись за формулами:

$$B = S \cdot b = S \cdot b \cdot K \leq 1000, \text{ при } K \leq 1, i, i, i$$

$$\text{або } B = S \cdot b = S \cdot b / K \leq 1000, \text{ при } K \geq 1, i, i, i$$

де: S - знак суми.

b - максимально можлива кількість балів по *i*-му показнику *i* (критерію), що затверджується конкурсною комісією на стадії, яка передую оцінці пропозиції;

K - коефіцієнт відхилення *i*-го показника по даній *i* пропозиції від найкращого (найгіршого) показника інших пропозицій.

4. Перелік Критеріїв оцінки пропозицій про виконання конкурсного завдання та розстановка максимальних балів наведені в таблиці 1.

Таблиця 1

№з/п	Критерії оцінки	Максимальна оцінка б і
1	Фінансовий стан претендента	300
2	Досвід надання соціальних послуг	100
3	Рівень кваліфікації персоналу, який буде надавати відповідні послуги	100
4	Конкретизація показників соціальних послуг	100
5	Ціна соціальних послуг	400
Всього		10000

Приклад розрахунку бальної оцінки конкурсних пропозицій, поданих претендентами конкурсній комісії

№ з/п	Критерії оцінки	Максимальна оцінка	Одиниця виміру	Значення показників за окремими пропорціями		
				1	2	3
1	Фінансовий стан претендента		Розр.	4	2	1
	Коефіцієнти		Бал.	4/4=1	2/4=0,5	1/4=0,25
	Розрахунок балів	300		300*1=300	300*0,5=150	300*0,25=75
2	Досвід надання соціальних послуг		Років	5	2	1
	Коефіцієнти		Бал.	5/5=1	2/5=0,4	1/5=0,2
	Розрахунок балів	100		100*1=100	100*0,4=40	100*0,2=20
3	Рівень кваліфікації персоналу, який буде надавати відповідні послуги		Років	5	6	3
	Коефіцієнти		Бал.	0,83	1	0,5
	Розрахунок балів	100		83	100	50
4	Конкретизація показників соціальних послуг		Чол.	13	18	15
	Коефіцієнти		Бал.	1	0,72	0,87
	Розрахунок балів	100	Бал.	100	72	87
5	Ціна соціальних послуг		Грн.	2100	1097	1035
	Коефіцієнти		Бал.	2100/1035=2,03	1097/1035=1,06	1035/1035=1
	Розрахунок балів	400		400/2,03=197	400/1,06=377	400/1=400
	Всього	1000	Бал.	780 пере- можець	739	632

**Директор Департаменту
державної політики у справах інвалідів
та людей похилого віку**

І.І.Тарабукіна

**8.2.6. Постанова Кабінету Міністрів України
від 9 квітня 2005 р. N 268 «Про затвердження Порядку
регулювання тарифів на платні соціальні послуги»**

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 9 квітня 2005 р. N 268

Київ

**Про затвердження Порядку регулювання тарифів
на платні соціальні послуги**

Відповідно до статті 7 Закону України «Про соціальні послуги» (966-15) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

Затвердити Порядок регулювання тарифів на платні соціальні послуги, що додається.

Прем'єр-міністр України
Інд. 26

Ю.Тимошенко

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 9 квітня 2005 р. N 268

ПОРЯДОК

регулювання тарифів на платні соціальні послуги

1. Цей Порядок визначає механізм регулювання тарифів на платні соціальні послуги.

2. Механізм регулювання тарифів на платні соціальні послуги застосовується державними та комунальними підприємствами, установами і закладами соціального обслуговування, юридичними особами, створеними відповідно до законодавства, які не мають на меті отримання при-

бутку (далі - юридичні особи), фізичними особами, які надають платні соціальні послуги.

3. Тариф на платну соціальну послугу обчислюється з урахуванням собівартості послуги, адміністративних витрат і податку на додану вартість.

До собівартості платної соціальної послуги включаються:

- прямі матеріальні витрати;*
- загальновиробничі витрати;*
- прямі витрати на оплату праці;*
- інші прямі витрати.*

Перелік статей калькулювання собівартості платної соціальної послуги визначається державними та комунальними підприємствами, установами і закладами соціального обслуговування, юридичними особами, фізичними особами, які надають платні соціальні послуги.

Адміністративні витрати включаються до тарифу на платну соціальну послугу в розмірі не більш як 15 відсотків витрат на оплату праці, визначених за нормами обслуговування для надання цієї послуги працівником (працівниками).

4. Прямі матеріальні витрати визначаються на підставі відповідних нормативів. Якщо нормативи не затверджено, застосовуються розрахункові показники.

5. Державні та комунальні підприємства, установи і заклади соціального обслуговування, юридичні особи, фізичні особи, які надають платні соціальні послуги, в разі зміни результатів діяльності переглядають тарифи на платні соціальні послуги.

9. Закон України
**ПРО ГУМАНІТАРНУ
ДОПОМОГУ**

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про гуманітарну допомогу

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 1999, N 51, ст.451)

Цей Закон визначає правові, організаційні, соціальні засади отримання, надання, оформлення, розподілу і контролю за цільовим використанням гуманітарної допомоги та сприяє гласності і прозорості цього процесу.

Стаття 1. Визначення термінів і понять

У цьому Законі наведені нижче терміни та поняття вживаються в такому значенні:

безоплатна допомога (пересилка, виконання робіт, надання послуг) - надання гуманітарної допомоги без будь-якої грошової, матеріальної або інших видів компенсацій донорам;

гуманітарна допомога - цільова адресна безоплатна допомога в грошовій або натуральній формі, у вигляді безповоротної фінансової допомоги або добровільних пожертвувань, або допомога у вигляді виконання робіт, надання послуг, що надається іноземними та вітчизняними донорами із гуманних мотивів отримувачам гуманітарної допомоги в Україні або за кордоном, які потребують її у зв'язку з соціальною незахищеністю, матеріальною незабезпеченістю, важким фінансовим становищем, виникненням надзвичайного стану, зокрема внаслідок стихійного лиха, аварій, епідемій і епізоотій, екологічних, техногенних та інших катастроф, які створюють загрозу для життя і здоров'я населення, або тяжкою хворобою конкретних фізичних осіб. Гуманітарна допомога є різновидом благодійництва і має спрямовуватися відповідно до обставин, об'єктивних потреб, згоди її отримувачів та за умов дотримання вимог статті 4 Закону України «Про благодійництво та благодійні організації» (531/97-ВР);

донори (іноземні, вітчизняні) - юридичні та фізичні особи в Україні або за її межами, які добровільно надають гуманітарну допомогу отримувачам гуманітарної допомоги в Україні або за її межами;

отримувачі гуманітарної допомоги - такі юридичні особи, яких зареєстровано в установленому Кабінетом Міністрів України порядку в Єдиному реєстрі отримувачів гуманітарної допомоги:

а) підприємства громадських організацій інвалідів, ветеранів війни та праці, а також підприємства, установи та організації, що утримуються за рахунок бюджетів, та уповноважені ними державні установи;

б) благодійні організації, створені у порядку, визначеному Законом України «Про благодійництво та благодійні організації»;

в) громадські організації інвалідів, ветеранів війни та праці, Товариство Червоного Хреста України та його обласні організації, творчі спілки, а також громадські організації, створені для здійснення передбаченої їх статутними документами екологічної, оздоровчої, аматорської, спортивної, культурної, освітньої та наукової діяльності;

г) релігійні організації, зареєстровані у порядку, передбаченому Законом України «Про свободу совісті та релігійні організації» (987-12);

набувачі гуманітарної допомоги – фізичні та юридичні особи, які її потребують і яким вона безпосередньо надається. Набувачі гуманітарної допомоги з статусом юридичної особи визначаються відповідно до пунктів «а», «б», «в», «г» абзацу п'ятого цієї статті.

Стаття 2. Законодавство України про гуманітарну допомогу

Законодавство України про гуманітарну допомогу складається з Закону України «Про благодійництво та благодійні організації», цього Закону, інших нормативно-правових актів, міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Стаття 3. Підстави для здійснення гуманітарної допомоги та її переадресування

Підставою для започаткування процедури визнання допомоги гуманітарною є письмова пропозиція донора про її надання.

Підставою для здійснення гуманітарної допомоги в Україні є письмова згода отримувача гуманітарної допомоги на її одержання. Отримувач гуманітарної допомоги має такі самі права на її використання, що і набувач гуманітарної допомоги.

Зміну отримувача гуманітарної допомоги та її переадресування можливо здійснювати лише за погодженням з іноземними донорами за рішенням відповідної комісії з питань гуманітарної допомоги.

Стаття 4. Спеціально уповноважені державні органи з питань гуманітарної допомоги

До спеціально уповноважених державних органів з питань гуманітарної допомоги належать:

комісія з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України;

комісія з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим;

комісії з питань гуманітарної допомоги при обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях.

До складу комісії з питань гуманітарної допомоги в обов'язковому порядку входять представники митних і податкових органів України, Міністерства праці та соціальної політики України, Міністерства охорони здоров'я України, Міністерства внутрішніх справ України, їх органів на місцях, Національного банку України чи його філій (територіальних управлінь) та, за їх згодою, народні депутати України, депутати відповідних рад та представники громадських організацій.

У разі надання Україною гуманітарної допомоги іншим державам до складу Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України обов'язково додатково залучаються представники центрального органу виконавчої влади з питань економічної політики, Міністерства фінансів України, Міністерства України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, центрального органу виконавчої влади з питань державного матеріального резерву, спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади у справах охорони державного кордону. *(Частина третя статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законами N 662-IV (662-15) від 03.04.2003 - набуває чинності з 01.08.2003 року, N 860-IV (860-15) від 22.05.2003)*

Комісію з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України очолює віце-прем'єр-міністр Кабінету Міністрів України. Комісії з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях очолюють заступники керівників зазначених органів.

Положення про Комісію з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України та Типове положення про комісії з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 5. Повноваження комісій з питань гуманітарної допомоги

Комісія з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України здійснює:

визнання вантажів, коштів, у тому числі в іноземній валюті, виконаних робіт, наданих послуг гуманітарною допомогою;

контроль за транспортуванням, отриманням, збереженням, охороною, складуванням, розподілом, цільовим використанням, обліком гуманітарної допомоги, підготовкою відповідної статистичної звітності;

контроль за діяльністю комісій з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях, які діють в межах наданих їм повноважень.

Комісії з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях мають право визнавати гуманітарною допомогою вантажі, зокрема збірні гуманітарні вантажі продуктів харчування з обмеженим терміном зберігання, предмети медичного призначення, одяг, взуття, м'який інвентар, предмети соціального призначення та реабілітації інвалідів. Вартісна оцінка або кількісні розміри цих вантажів визначаються Кабінетом Міністрів України.

У разі незгоди отримувача гуманітарної допомоги або іноземного донора з рішенням комісій з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях остаточне рішення приймає Комісія з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України.

У випадках стихійного лиха, аварій, епідемій і епізоотій, екологічних, техногенних та інших катастроф, які створюють загрозу для життя і здоров'я населення, або тяжкої хвороби конкретних фізичних осіб Комісія з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України може встановлювати спрощений порядок надання та розподілу гуманітарної допомоги або надавати тимчасові надзвичайні повноваження комісіям з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях.

Комісія з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України та відповідні комісії з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях забезпечують широку гласність у висвітленні через засоби масової інформації всіх аспектів своєї діяльності щодо отримання, розподілу та використання гуманітарної допомоги.

Стаття 6. Оподаткування гуманітарної допомоги

Гуманітарна допомога у вигляді виконання робіт, надання послуг, у грошовій або натуральній формі (крім підакцизних товарів), яка надається, ввозиться, пересилається в Україну, звільняється від оподаткування.

Комісія з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України може визнати гуманітарною допомогою, із звільненням від оподаткування та обов'язкових платежів до бюджету, такі підакцизні товари:

автомобілі швидкої медичної допомоги, легкові автомобілі спеціального призначення для Міністерства внутрішніх справ України;

транспортні засоби, призначені для перевезення більше ніж 8 осіб, що передаються для використання установам соціального захисту населення, державним закладам охорони здоров'я і навчальним закладам, громадським організаціям інвалідів, ветеранів війни та праці, Товариству Червоного Хреста України та його обласним організаціям, державним закладам системи реабілітації, фізичної культури і спорту інвалідів «Інваспорт»;

легкові автомобілі, які на момент ввезення на митну територію України були виготовлені не більш як 10 років тому, з об'ємом двигуна не більш як 1800 куб. см, що отримуються Міністерством праці та соціального захисту населення Автономної Республіки Крим, управліннями соціального захисту населення обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій або Міністерством праці та соціальної політики України для подальшої передачі інвалідам, які перебувають в установленому порядку на обліку для отримання спеціального автотранспорту;

аудіо- та відеотехніка, призначена відповідно для сліпих і глухих, аудіо- та відеокасети з навчальними, соціальними, реабілітаційними програмами, інформацією з фізичної культури та спорту інвалідів, програмами для формування здорового способу життя, з лекціями нобелівських лауреатів;

шоколад з начинкою та без неї, інші шоколадні вироби, що входять до новорічних і різдвяних подарунків, отриманих у термін за два місяці до відповідних свят;

меблі, що передаються виключно для використання установам соціального захисту населення, державним закладам охорони здоров'я та навчальним закладам, громадським організаціям інвалідів, Товариству Червоного Хреста України та його обласним організаціям, релігійним організаціям, що зареєстровані у порядку, передбаченому Законом України «Про свободу совісті та релігійні організації».

Визнання гуманітарною допомогою вантажів (товарів), перелічених у частині другій цієї статті, здійснюється Комісією з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України у кожному конкретному випадку.

Якщо кошти або товари (роботи, послуги), звільнені від оподаткування як гуманітарна допомога, було використано не за цільовим призначенням, вони вважаються доходом і оподатковуються відповідно до законодавства України.

Гуманітарна допомога, що надається Україною, при її вивезенні за межі митної території України звільняється від сплати мита та митних зборів за митне оформлення таких вантажів. На підставі рішення про надання гуманітарної допомоги отримувачам гуманітарної допомоги за ме-

жами України держава забезпечує донорам України повернення суми податку на додану вартість.

Стаття 7. Порядок надходження та використання гуманітарної допомоги у вигляді іноземної валюти

Зарахування коштів в іноземній валюті на рахунки в іноземній валюті отримувача гуманітарної допомоги здійснюється без ліцензій (спеціального дозволу) Національного банку України за наявності рішення Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України про визнання цих коштів гуманітарною допомогою на основі зазначеного іноземним донором напряму використання. У дорученні на перерахування коштів на рахунок в іноземній валюті отримувача гуманітарної допомоги має бути визначено напрям використання гуманітарної допомоги.

Гуманітарна допомога у вигляді іноземної валюти, що зараховується на рахунок в іноземній валюті отримувача гуманітарної допомоги, не підлягає обов'язковому продажу на міжбанківському валютному ринку і має бути використана виключно за цільовим призначенням.

Гуманітарна допомога у вигляді іноземної валюти не підлягає списанню у безспірному порядку з рахунків в іноземній валюті отримувача гуманітарної допомоги уповноваженими на це органами.

Відсотки, які нараховуються на залишки коштів гуманітарної допомоги, мають статус гуманітарної допомоги і використовуються виключно за цільовим призначенням.

Надходження гуманітарної допомоги на рахунки в іноземній валюті здійснюється у спеціальному порядку, визначеному Національним банком України.

Використання гуманітарної допомоги у вигляді іноземної валюти з рахунків в іноземній валюті отримувачів гуманітарної допомоги у межах цілей, визначених іноземним донором, здійснюється у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України спільно з Національним банком України.

Стаття 8. Митне оформлення вантажів з гуманітарною допомогою

Митне оформлення вантажів (товарів) без сплати митних зборів здійснюється митними органами України за наявності рішення відповідних комісій з питань гуманітарної допомоги про визнання таких вантажів (товарів) гуманітарною допомогою.

У разі виникнення спору рішення Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України про визнання вантажів (товарів) гуманітарною допомогою є остаточним для митного оформлення та виконання відповідних митних процедур.

Товари (предмети), що ввозяться (пересилаються) як гуманітарна допомога, підлягають першочерговому безкоштовному спрощеному декларуванню митним органам України відповідними установами та організаціями незалежно від форми власності, з обов'язковим проставленням у товаросупровідних документах, вантажних митних деклараціях клейма «Гуманітарна допомога. Продаж заборонено», завіреного печаткою митника. Установи та організації незалежно від форми власності, що здійснюють декларування митним органам України, у разі відмови декларування вантажів гуманітарної допомоги, позбавляються права на декларування митних вантажів. Інструкція про першочергове безкоштовне спрощене декларування гуманітарної допомоги затверджується Державною митною службою України.

Строк перебування вантажів гуманітарної допомоги під митним контролем без митного оформлення встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Митне оформлення гуманітарної допомоги здійснюється за місцезнаходженням її отримувача.

Стаття 9. Порядок ввезення (пересилання) товарів (предметів) на митну територію України

На митну територію України дозволяється ввезення лише таких товарів (предметів) гуманітарної допомоги, які, задовольняючи відповідні потреби набувачів гуманітарної допомоги в Україні, не створюють загрози життю чи здоров'ю фізичних осіб - набувачів гуманітарної допомоги та довкіллю України.

Товари (предмети) гуманітарної допомоги підлягають відповідному санітарному, ветеринарному, фітосанітарному, радіологічному та екологічному контролю. Зазначені види контролю здійснюються безкоштовно у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Відповідальність за якість і безпеку товарів, отриманих як гуманітарна допомога, на підставі висновків відповідних експертиз несе отримувач гуманітарної допомоги.

У разі відмови у документальному підтвердженні якості, безпеки та можливості споживання товарів (предметів) гуманітарної допомоги вони повинні бути вивезені за межі України або знищені у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Митне оформлення товарів (предметів) гуманітарної допомоги проводиться тільки після здійснення необхідних видів контролю.

Органи, які безпосередньо займаються санітарним, ветеринарним, фітосанітарним, радіологічним та екологічним контролем товарів (предметів) гу-

манітарної допомоги, забезпечують оперативне безкоштовне та якісне проведення цього контролю. Митні органи зобов'язані забезпечити оперативне безкоштовне проведення митного оформлення гуманітарних вантажів, а також їх цілісність під час перетину митного кордону України. Зазначені органи несуть відповідальність, у тому числі матеріальну, за проведення передбачених законодавством видів контролю та митного оформлення гуманітарних вантажів у порядку, затвердженому Кабінетом Міністрів України.

Державна прикордонна служба України, Державна митна служба України забезпечують першочергове проведення контролю гуманітарних вантажів під час перетину державного кордону України. Міністерство внутрішніх справ України забезпечує підтримку транспортування гуманітарних вантажів до місця призначення на території України. *(Частина сьома статті 9 із змінами, внесеними згідно із Законом N 662-IV (662-15) від 03.04.2003 - набуває чинності з 01.08.2003 року)*

У разі надання органами, що проводили контроль гуманітарної допомоги, висновків про непридатність до споживання товарів (предметів) гуманітарної допомоги, Комісія з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України приймає рішення щодо подальшого використання зазначеної гуманітарної допомоги.

Стаття 10. Порядок надання Україною гуманітарної допомоги

Керуючись гуманними принципами, Україна може надавати гуманітарну допомогу іншим державам.

Рішення про надання Україною гуманітарної допомоги приймається Верховною Радою України або Президентом України.

Порядок надання Україною гуманітарної допомоги встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 11. Облік і контроль за отриманням та цільовим використанням гуманітарної допомоги

Комісія з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України, комісії з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях ведуть облік, статистику звітність гуманітарної допомоги та Єдиний реєстр отримувачів гуманітарної допомоги.

Відповідні комісії з питань гуманітарної допомоги та органи державної податкової служби здійснюють контроль щодо використання гуманітарної допомоги за цільовим призначенням.

Митними органами України та філіями (територіальними управліннями) Національного банку України щомісячно складаються звіти за

встановленою формою відповідно про митне оформлення вантажів з гуманітарною допомогою та про надходження на рахунки в іноземній валюті отримувачів гуманітарної допомоги коштів в іноземній валюті. Зазначені звіти подаються до Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України.

Бухгалтерський облік гуманітарної допомоги та відповідна звітність здійснюються отримувачами гуманітарної допомоги та набувачами гуманітарної допомоги (юридичними особами) у порядку, встановленому Міністерством фінансів України. У разі відсутності обліку щодо отримання та цільового використання гуманітарної допомоги вона вважається використаною не за цільовим призначенням.

Отримувач гуманітарної допомоги і набувач гуманітарної допомоги (юридична особа) щомісячно в установленому порядку подають до відповідної комісії з питань гуманітарної допомоги звіти про наявність та розподіл гуманітарної допомоги до повного використання всього обсягу отриманої гуманітарної допомоги.

Порядок списання товарів (предметів) гуманітарної допомоги, які мають певний термін експлуатації, визначається Кабінетом Міністрів України.

При отриманні іноземної валюти, яка надійшла як гуманітарна допомога на рахунок в іноземній валюті отримувача гуманітарної допомоги, він як юридична особа - резидент здійснює її облік окремо.

Стаття 12. Відповідальність за порушення законодавства про гуманітарну допомогу

Особи, винні у порушенні законодавства про гуманітарну допомогу, несуть відповідальність згідно із законами України.

Порушеннями законодавства про гуманітарну допомогу, що тягне за собою кримінальну або адміністративну відповідальність згідно з законом, є:

*використання гуманітарної допомоги не за цільовим призначенням;
використання гуманітарної допомоги з метою отримання прибутку.*

Товари (предмети) гуманітарної допомоги, які продаються за грошові кошти або передаються за інші види компенсації, та (або) виручка, отримана за такий продаж, вилучаються або конфіскуються у встановленому законом порядку.

Отримувачі гуманітарної допомоги, які допустили порушення законодавства про гуманітарну допомогу, за рішенням Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України виключаються з Єдиного реєстру отримувачів гуманітарної допомоги.

Стаття 13. Підтримка іноземних громадян, які сприяють надходженню гуманітарної допомоги в Україну

Іноземні громадяни, які доставляють, супроводжують гуманітарну допомогу та організують її надходження в Україну, координатори міжнародних гуманітарних програм мають право на першочергове, безкоштовне візове обслуговування, а також на поселення в готелях за тарифами, встановленими для громадян України.

Комісія з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України, відповідні комісії з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях зобов'язані разом з отримувачами гуманітарної допомоги надавати підтримку у придбанні залізничних та авіаційних квитків іноземним громадянам, які доставляють, супроводжують гуманітарну допомогу та організують її надходження в Україну, координаторам міжнародних гуманітарних програм.

Стаття 14. Обмеження ввезення як гуманітарної допомоги сільськогосподарської продукції, продовольства та інших товарів, а також кількісне та вартісне обмеження пільгового ввезення гуманітарних вантажів одним отримувачем

Обсяги та номенклатура сільськогосподарської продукції, продовольства, друкованої продукції, будівельних матеріалів та інших товарів, які можуть бути ввезені в Україну як гуманітарна допомога, визначаються Кабінетом Міністрів України.

Граничні обсяги пільгового отримання гуманітарної допомоги одним отримувачем за кількісною або вартісною оцінкою встановлюються Кабінетом Міністрів України з урахуванням кількості населення, що потребує допомоги від цього отримувача.

Гуманітарна допомога, що надходить понад встановлені Кабінетом Міністрів України обсяги, підлягає оподаткуванню на загальних підставах.

Стаття 15. Прикінцеві положення

1. Закон України «Про гуманітарну допомогу» набирає чинності з 1 січня 2000 року.

2. Комісія з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України та комісії з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях є правонаступницями відповідно Комісії з питань координації приймання, транспортування, охорони та розподілу гуманітарної допомоги, що надходить із зарубіжних країн, при Кабінеті

Міністрів України та відповідних комісій з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях.

3. До приведення законів України, інших нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом вони застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

4. Кабінету Міністрів України, за участю Комітету Верховної Ради України у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів, до 1 грудня 1999 року підготувати та внести на розгляд Верховної Ради України проект Закону України про внесення змін до законодавчих актів з питань оподаткування, що впливають з цього Закону.

5. Кабінету Міністрів України у тримісячний строк з дня прийняття цього Закону:

підготувати та подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції про внесення змін до законів України, що впливають з цього Закону;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити прийняття відповідно до своєї компетенції нормативно-правових актів, що впливають з цього Закону;

забезпечити перегляд і скасування центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону.

6. Національному банку України у тримісячний строк з дня прийняття цього Закону привести свої нормативно-правові акти у відповідність з цим Законом та затвердити Порядок надходження гуманітарної допомоги на рахунки в іноземній валюті отримувачів гуманітарної допомоги в Україні.

Президент України

Л.Кучма

м. Київ, 22 жовтня 1999 року

N 1192-XIV

9.1. ДЕЯКІ ПРОЕКТИ ЗАКОНІВ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ПРЕДМЕТУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАКОНОМ «ПРО ГУМАНІТАРНУ ДОПОМОГУ»

9.1.1. Проект закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Закону України «Про гуманітарну допомогу» № 0967 від 14.05.2002 року, внесений Кабінетом Міністрів України (редакція, прийнята у першому читанні)

Коментар.

Законопроектом пропонується внести відповідні зміни до:

- 1. Закону України «Про банки і банківську діяльність»*
- 2. Закону України «Про Єдиний митний тариф»*
- 3. Декрету Кабінету Міністрів України від 26 грудня 1992 р. N 18-92 «Про акцизний збір»*
- 4. Частину п'яту статті 17 Закону України «Про лікарські засоби»*
- 5. Закону України «Про податок на додану вартість»*
- 6. Закону України «Про державне регулювання імпорту сільськогосподарської продукції»*

9.2. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ГУМАНІТАРНУ ДОПОМОГУ»

**9.2.1. Постанова Кабінету Міністрів України
від 22 березня 2000 р. N 553 «Питання Комісії з питань
гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України»**

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 22 березня 2000 р. N 553

Київ

Питання Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України

*(Із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ
N 579 (579-2005-н) від 13.07.2005)*

У зв'язку з прийняттям Закону України «Про гуманітарну допомогу» (1192-14) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є:**

1. Перейменувати Комісію з питань координації приймання, транспортування, охорони та розподілу гуманітарної допомоги, що надходить із зарубіжних країн, при Кабінеті Міністрів України у Комісію з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України.

2. Затвердити Положення про Комісію з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України та склад цієї Комісії (додаються).

Дозволити голові Комісії у разі потреби вносити зміни до її складу та до складу її робочої групи. *(Абзац другий пункту 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ N 579 (579-2005-н) від 13.07.2005)*

3. Затвердити склад постійно діючої робочої групи Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України (додається).

Визнати такими, що втратили чинність:

постанову Кабінету Міністрів України від 24 липня 1993 р. N 573 (573-93-п) «Про впорядкування приймання та розподілу гуманітарної допомоги» (ЗП України, 1993 р., N 12, ст. 263);

розпорядження Кабінету Міністрів України від 25 лютого 1998 р. N 113 (113-98-р);

постанову Кабінету Міністрів України від 25 травня 1998 р. N 745 (745-98-п) «Про Положення про Комісію з питань координації приймання, транспортування, охорони та розподілу гуманітарної допомоги, що надходить із зарубіжних країн, при Кабінеті Міністрів України» (Офіційний вісник України, 1998 р., N 21, ст. 769);

розпорядження Кабінету Міністрів України від 4 січня 1999р. N9 (9-99-р);

постанову Кабінету Міністрів України від 29 жовтня 1999 р. N 2021 (2021-99-п) «Про голову деяких державних комісій та інших органів, утворених Кабінетом Міністрів України» в частині Комісії при Кабінеті Міністрів України з питань координації приймання, транспортування, охорони та розподілу гуманітарної допомоги, що надходить із зарубіжних країн.

Прем'єр-міністр України

В.Ющенко

Інд. 26

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 22 березня 2000 р. N 553

ПОЛОЖЕННЯ

про Комісію з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України

1. Комісія з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України (далі - Комісія) є спеціально уповноваженим державним органом з питань гуманітарної допомоги.

2. У своїй діяльності Комісія керується Конституцією України (254к/96-ВР) та законами України, актами Президента України та Кабінету Міністрів України, а також цим Положенням.

3. Основними завданнями Комісії є:

визнання вантажів, коштів, у тому числі в іноземній валюті, виконаних робіт, наданих послуг гуманітарною допомогою;

здійснення контролю за транспортуванням, отриманням, наданням, збереженням, охороною, складуванням, розподілом, цільовим використанням, веденням обліку гуманітарної допомоги;

контроль за діяльністю комісій з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських держадміністраціях, які діють у межах наданих їм повноважень.

4. Комісія, відповідно до покладених на неї завдань:

приймає рішення про визнання гуманітарною допомогою коштів, у тому числі в іноземній валюті, виконаних робіт, наданих послуг, вантажів, товарів, у тому числі підкацизних, зазначених у статті 6 Закону України «Про гуманітарну допомогу» (1192-14), із звільненням їх від оподаткування та обов'язкових платежів до бюджету;

приймає остаточне рішення у разі незгоди отримувача гуманітарної допомоги або іноземного донора з рішенням комісії з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських держадміністраціях щодо визнання вантажів гуманітарною допомогою;

вживає заходів до запобігання ввезенню під виглядом гуманітарної допомоги комерційних вантажів;

установлює спрощений порядок надання та розподілу гуманітарної допомоги або надає тимчасові надзвичайні повноваження комісіям з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських держадміністраціях у разі стихійного лиха, аварій, епіdemій і епізоотій, екологічних, техногенних та інших катастроф, які створюють загрозу для життя і здоров'я населення, або тяжкої хвороби конкретних фізичних осіб;

подає на розгляд Кабінету Міністрів України проекти рішень з питань, що належать до її компетенції;

сприяє реалізації іноземними громадянами, які доставляють, супроводжують гуманітарну допомогу, організують її надходження в Україну, та координаторами міжнародних гуманітарних програм права на першочергове, безкоштовне візове обслуговування, поселення в готелях за тарифами, встановленими для громадян України, а також у придбанні залізничних і авіаційних квитків;

надає комісіям з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських держадміністраціях методичну і практичну допомогу в організації роботи, проводить перевірки її стану;

співпрацює з установами та організаціями країн-донорів, міжнародними організаціями у сфері гуманітарної допомоги;

веде облік, статистичну звітність про надходження та використання гуманітарної допомоги;

веде Єдиний реєстр отримувачів гуманітарної допомоги;

приймає рішення про виключення з Єдиного реєстру отримувачів гуманітарної допомоги, які допустили порушення законодавства про гуманітарну допомогу;

виконує інші функції, що впливають з покладених на неї завдань.

5. Комісія має право:

визнавати гуманітарною допомогою вантажі (товари), які перебувають під митним контролем, у разі, коли їх власник звернувся до Комісії з таким проханням;

представляти Кабінет Міністрів України за його дорученням у міжнародних організаціях та під час укладення міжнародних договорів України з питань, що належать до компетенції Комісії;

проводити в межах своєї компетенції переговори і укласти угоди з органами та установами іноземних держав;

залучати спеціалістів центральних і місцевих органів виконавчої влади, підприємств, установ та організацій (за погодженням з їх керівниками) до розгляду питань, що належать до її компетенції;

одержувати від центральних і місцевих органів виконавчої влади, підприємств, установ та організацій інформацію, документи, матеріали і статистичні дані, необхідні для виконання покладених на неї завдань, зокрема звіти за встановленою формою від митних органів - про митне оформлення вантажів з гуманітарною допомогою та від філій (територіальних управлінь) Національного банку - про надходження на рахунки отримувачів гуманітарної допомоги коштів в іноземній валюті;

скликати в установленому порядку наради з питань, що належать до її компетенції.

6. Склад Комісії затверджується Кабінетом Міністрів України.

До складу Комісії входять представники Держмитслужби, Державної податкової адміністрації, МОЗ, МВС, Національного банку, а також народні депутати України та представники громадських організацій за їх згодою.

7. Для забезпечення оперативного вирішення питань, пов'язаних з доставкою, оформленням і розподілом гуманітарної допомоги, створюється постійно діюча робоча група, склад якої затверджується Кабінетом Міністрів України. Робочу групу очолює заступник голови Комісії.

Керівник робочої групи має право у разі потреби залучати спеціалістів органів виконавчої влади (з тимчасовим звільненням від виконання обов'язків за основним місцем роботи), а також представників громадських, релігійних, благодійних та інших організацій і фондів (за згодою) для підготовки необхідних матеріалів з питань приймання, обліку, транспортування, охорони, складування та розподілу товарів (предметів) гуманітарної допомоги.

Члени робочої групи готують матеріали до засідань Комісії, виконують її доручення.

8. Матеріально-технічне забезпечення діяльності робочої групи Комісії покладається на Господарське управління Секретаріату Кабінету Міністрів України.

9. Організаційною формою роботи Комісії є засідання, які проводяться два рази на місяць. У разі потреби скликаються позачергові засідання.

Рішення про проведення засідань приймає голова Комісії, а в разі його відсутності - заступник голови.

Засідання Комісії вважається правоможним, якщо на ньому присутні не менш як 50 відсотків членів Комісії.

Члени Комісії зобов'язані особисто брати участь у її засіданнях, а у разі їх відсутності з поважних причин - уповноважені ними особи.

10. Рішення Комісії приймаються більшістю голосів присутніх на засіданні членів Комісії та оформляються протоколом, який підписується головою Комісії, а в разі його відсутності - заступником голови.

11. У випадках, передбачених законодавством, рішення Комісії є обов'язковими для виконання центральними та місцевими органами виконавчої влади, підприємствами, установами та організаціями незалежно від форм власності та громадянами.

12. Комісія має свій бланк для поточного листування.

Листи, які надсилає Комісія, підписує голова або його заступник.

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 22 березня 2000 р. N 553

СКЛАД

Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України

ЖУЛИНСЬКИЙ

Микола Григорович Комісії

- Віце-прем'єр-міністр України,
голова Комісії

КОВАЛЬ

Анатолій Дмитрович

- заступник начальника управління
Секретаріату Кабінету Міністрів Украї-
ни, перший заступник голови Комісії

НОЩЕНКО

Микола Петрович

- начальник департаменту Мінпраці,
заступник голови Комісії

ІЛЬЇНИХ

Тетяна Анатоліївна

- головний спеціаліст Секретаріату Кабінету Міністрів України, відповідальний секретар Комісії

ВІТРЕНКО

Юрій Миколайович

- начальник управління Мінекономіки

ГАЙДУК

Олег Васильович

- заступник Міністра з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи

ГОЙДА

Ніна Григорівна

- начальник управління МОЗ

ГРИГОРОВИЧ

Лілія Степанівна

- заступник голови «Союзу Українок», народний депутат України (за згодою)

ДЕМИДЕНКО

Аркадій Федорович

- заступник Міністра транспорту

ДРАЧ

Марія Михайлівна

- голова міжнародної організації «Жіноча громада» (за згодою)

ІЖЕВСЬКА

Тетяна Іванівна

- начальник управління МЗС

МАДЯР

Стефан-Арпад Йосипович

- керівник міжнародної благодійної асоціації «Тріумф серця» (за згодою)

МАЛОМУЖ

Микола Григорович

- заступник Голови Держкомрелігій

МАРЧЕНКО

Борис Миколайович

- начальник управління Держкомкордону

НАЗАРЕНКО

Василь Васильович

- заступник голови координаційної ради громадських організацій інвалідів міста Києва (за згодою)

ОПЕРЕНКО Григорій Миколайович	- заступник Голови Державної податкової адміністрації
ОРЛИК Марія Андріївна	- голова громадського об'єднання «Спілка жінок України» (за згодою)
ПЕТРОВ Олег Володимирович	- народний депутат України (за згодою)
СОБОЛЬ Ігор Миколайович	- заступник Голови Держмитслужби
СОЛТИС Ярослав Федорович	- заступник Голови Національного банку
СУШКЕВИЧ Валерій Михайлович	- народний депутат України (за згодою)
УСІЧЕНКО Іван Гнатович	- голова Національного комітету Товариства Червоного Хреста (за згодою)
ШУШКЕВИЧ Володимир Григорович	- народний депутат України (за згодою)
ЯЦИК Анатолій Васильович	- заступник Міністра екології та природних ресурсів

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 22 березня 2000 р. N 553

СКЛАД

постійно діючої робочої групи Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України

КОВАЛЬ Анатолій Дмитрович	- заступник начальника управління Секретаріату Кабінету Міністрів України, керівник групи
------------------------------	---

АВРАМЕНКО Олександр Миколайович	- головний інспектор Держмитслужби
БОРЩЕВСЬКИЙ Сергій Юхимович	- завідуючий відділом МЗС
ВОЙТЕНКО Іван Васильович	- заступник начальника відділу Держкомрелігій
ВАРЛАМОВ Валерій Андрійович	- заступник генерального директора державного українського об'єднання «Політехмед»
ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ Анатолій Дмитрович	- завідуючий відділом Національного комітету Товариства Червоного Хреста (за згодою)
ЗЕМЛЯНА Наталія Михайлівна	- головний державний податковий ревізор-інспектор Державної податкової адміністрації
ІЛЬЇНИХ Тетяна Анатоліївна	- головний спеціаліст Секретаріату Кабінету Міністрів України
ІЛЯШОВА Світлана Іванівна	- начальник відділу МОЗ
КАРАКАЙ Сергій Васильович	- заступник начальника управління МВС
КЛИМЕНКО Надія Іванівна	- заступник начальника управління Мінпраці
КОВБАСА Ігор Трохимович	- заступник начальника управління Мінекономіки
КУЦЮК Віталій Андрійович	- головний спеціаліст Секретаріату Кабінету Міністрів України

МАНЬКОВА Лариса Іванівна	- головний спеціаліст Мінпраці
МИХНЮК Олег Іванович	- начальник управління Державного комітету у справах ветеранів
МОВЧАН Микола Михайлович	- заступник начальника головної державної екологічної інспекції Мінекобезпеки
ПАШУН Олександр Васильович	- співробітник департаменту СБУ
ПЕЧОНКІН Олексій Михайлович	- заступник начальника відділу МНС
САМОЙЛЕНКО Сергій Анатолійович	- співробітник департаменту СБУ
СИДОРЕНКО Олександр Дмитрович	- головний спеціаліст Секретаріату Кабінету Міністрів України
ШЕЛЕПОВА Катерина Василівна	- заступник начальника відділу Держмитслужби

**9.2.2. Постанова Кабінету Міністрів України
від 22 березня 2000 р. N 544 «Про Порядок митного
оформлення вантажів гуманітарної допомоги»**

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 22 березня 2000 р. N 544

Київ

**Про Порядок митного оформлення вантажів
гуманітарної допомоги**

Відповідно до статей 8, 9 Закону України «Про гуманітарну допомогу» (1192-14) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є:**

1. Затвердити Порядок митного оформлення вантажів гуманітарної допомоги (додається).

2. Установити, що гуманітарні вантажі (товари) до митного оформлення можуть перебувати під митним контролем без справляння митних зборів 90 діб з моменту переміщення їх через митний кордон України.

3. Державній митній службі в місячний термін привести свої нормативно-правові акти у відповідність з Порядком, затвердженим цією постановою.

4. Визнати таким, що втратило чинність, розпорядження Кабінету Міністрів України від 8 вересня 1997 р. N 493 (493-97-р) (Офіційний вісник України, 1997 р., число 37, с. 47).

Прем'єр-міністр України

Інд. 26

В.Ющенко

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 22 березня 2000 р. N 544

ПОРЯДОК

митного оформлення вантажів гуманітарної допомоги

1. Цей Порядок визначає процедуру здійснення митного оформлення вантажів (товарів), що ввозяться (пересилаються) на митну територію України як гуманітарна допомога (далі - гуманітарний товар).

2. Гуманітарний товар переміщується через митний кордон без попереднього декларування за умови наявності його одержувача у Єдиному реєстрі отримувачів гуманітарної допомоги.

3. Митне оформлення гуманітарного товару здійснюється митницею за місцем знаходження його отримувача тільки після проведення відповідного санітарного, ветеринарного, фітосанітарного, радіологічного та екологічного контролю. До отримання відповідних дозволів контролюю-

ючих органів гуманітарний товар передається на зберігання під митним контролем отримувачу гуманітарної допомоги.

4. Декларування товарів здійснюється відповідно до Інструкції про першочергове безкоштовне спрощене декларування гуманітарної допомоги, затвердженої Держмитслужбою, отримувачем гуманітарної допомоги самостійно або за його бажанням допущеним митницею відповідним підприємством.

5. У разі, коли отримувач гуманітарної допомоги не може самостійно здійснити декларування товарів, він письмово звертається до митниці за місцем його знаходження. До звернення додаються всі документи на товари, включаючи документ контролю за доставкою вантажу до митниці призначення та акт огляду вантажу, оформлений у пункті пропуску через державний кордон України.

Службова особа митниці терміново розглядає звернення, визначає підприємство, яке здійснюватиме декларування товарів, відповідно до затвердженого митницею графіка безкоштовного декларування гуманітарних вантажів підприємствами та оформляє заявку на проведення декларування товарів у двох примірниках, один з яких залишається в митниці. Заявка реєструється в окремому журналі.

Форми заявки та журналу реєстрації заявок визначаються митницею.

6. Заявка є підставою для укладення з цим підприємством договору на проведення декларування товарів.

Форма договору затверджується митницею.

7. Вантажні митні декларації без позначення (клейма) «Гуманітарна допомога. Продаж заборонено» для оформлення не приймаються. Результати митного оформлення завіряються печаткою інспектора митниці, яка проставляється на товаросупровідних документах і вантажних митних деклараціях.

8. Митне оформлення гуманітарного товару здійснюється митницею без сплати митних зборів за наявності рішення Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України про визнання цих товарів гуманітарною допомогою або рішення зазначеної Комісії про підтвердження інформації регіональних комісій про визнання товарів гуманітарною допомогою.

**9.2.3. Постанова Кабінету Міністрів України
від 22 березня 2000 р. N 543 «Про затвердження
Порядку реєстрації отримувачів гуманітарної допомоги»**

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 22 березня 2000 р. N 543

Київ

**Про затвердження Порядку реєстрації отримувачів
гуманітарної допомоги**

Відповідно до статті 1 Закону України «Про гуманітарну допомогу»
(1192-14) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є:**

Затвердити Порядок реєстрації отримувачів гуманітарної допомоги
(додається).

Прем'єр-міністр України

Інд. 26

В.Ющенко

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 22 березня 2000 р. N 543

ПОРЯДОК

реєстрації отримувачів гуманітарної допомоги

1. Реєстрація отримувачів гуманітарної допомоги проводиться шляхом включення їх до Єдиного реєстру отримувачів гуманітарної допомоги.

Єдиний реєстр отримувачів гуманітарної допомоги - це система збору, накопичення та обробки даних про юридичних осіб, які є отримувачами гуманітарної допомоги.

Єдиний реєстр отримувачів гуманітарної допомоги веде Комісія з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України.

2. Реєстрації підлягають юридичні особи, зазначені у пунктах «а», «б», «в», «г» абзацу п'ятого статті 1 Закону України «Про гуманітарну допомогу» (1192-14).

Рішення про реєстрацію отримувачів гуманітарної допомоги приймає Комісія з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України.

У разі надання комісіям з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських держадміністраціях тимчасових надзвичайних повноважень, передбачених частиною четвертою статті 5 Закону України «Про гуманітарну допомогу», рішення про реєстрацію отримувачів гуманітарної допомоги приймають зазначені комісії.

3. Для реєстрації юридична особа подає відповідній комісії:

- 1) заяву про реєстрацію;
- 2) приблизний перелік набувачів гуманітарної допомоги - юридичних осіб та/або інформацію про орієнтовну кількість населення, що потребує допомоги;
- 3) документи, необхідні для визнання вантажів, коштів, у тому числі в іноземній валюті, виконаних робіт, наданих послуг гуманітарною допомогою;
- 4) довідку про включення до Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України;
- 5) свідоцтво про державну реєстрацію та нотаріально засвідчений примірник установчих документів, якщо юридична особа підлягає державній реєстрації;
- 6) рішення про створення юридичної особи та положення (статут) про неї, якщо юридична особа не підлягає державній реєстрації.

4. За наявності всіх документів, зазначених у пункті 3 цього Порядку, відповідна комісія на черговому засіданні або позачергово приймає рішення про реєстрацію отримувача гуманітарної допомоги або про відмову в реєстрації. Рішення про відмову в реєстрації має бути вмотивованим.

Рішення Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України надсилається комісіям з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських держадміністраціях, Держмитслужбі, Державній податковій адміністрації, Національному банку та отримувачу гуманітарної допомоги.

Рішення комісій з питань гуманітарної допомоги при Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласних, Київській та Севастопольській

міських держадміністраціях надсилаються відповідній митниці для проведення митного оформлення вантажів і Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України для внесення доповнень до Єдиного реєстру отримувачів гуманітарної допомоги. Цій Комісії надсилаються також документи, зазначені у підпунктах 1, 2, 4, 5 і 6 пункту 3 цього Порядку.

5. До Єдиного реєстру отримувачів гуманітарної допомоги заносяться ідентифікаційний код отримувача гуманітарної допомоги, дані про його місцезнаходження, найменування, прізвище та ініціали керівника, номери телефонів, орієнтовна кількість населення, що потребує допомоги.

У разі внесення змін до документів, зазначених у підпунктах 2, 4, 5 і 6 пункту 3 цього Порядку, отримувачі гуманітарної допомоги зобов'язані у п'ятиденний термін повідомити про це Комісію з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України для внесення відповідних змін до Єдиного реєстру отримувачів гуманітарної допомоги.

6. Рішення про виключення отримувача гуманітарної допомоги з Єдиного реєстру отримувачів гуманітарної допомоги приймається Комісією з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України у разі:

документального підтвердження порушення отримувачем гуманітарної допомоги законодавства про гуманітарну допомогу;

ліквідації юридичної особи - отримувача гуманітарної допомоги;

подання отримувачем гуманітарної допомоги заяви про виключення його з Єдиного реєстру отримувачів гуманітарної допомоги.

Рішення про повторне включення юридичної особи до Єдиного реєстру отримувачів гуманітарної допомоги може бути прийняте не раніше ніж через шість місяців після прийняття рішення про виключення.

7. Користувачами даних Єдиного реєстру отримувачів гуманітарної допомоги можуть бути державні органи та органи місцевого самоврядування.

Користування даними Єдиного реєстру отримувачів гуманітарної допомоги є безоплатним.

**9.2.4. Постанова Кабінету Міністрів України
від 22 березня 2000 р. N 542 «Про затвердження
Порядку використання гуманітарної допомоги у вигляді
коштів в іноземній валюті з рахунків в іноземній валюті
отримувачів гуманітарної допомоги»**

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 22 березня 2000 р. N 542

Київ

**Про затвердження Порядку використання гуманітарної
допомоги у вигляді коштів в іноземній валюті з рахунків в
іноземній валюті отримувачів гуманітарної допомоги**

Відповідно до статті 7 Закону України «Про гуманітарну допомогу»
(1192-14) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

Затвердити Порядок використання гуманітарної допомоги у вигляді
коштів в іноземній валюті з рахунків в іноземній валюті отримувачів гу-
манітарної допомоги (додається).

Прем'єр-міністр України

В.Ющенко

Інд. 26

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 22 березня 2000 р. N 542

ПОРЯДОК

використання гуманітарної допомоги у вигляді коштів в іноземній валюті з рахунків в іноземній валюті отримувачів гуманітарної допомоги

1. Цей Порядок визначає основні вимоги до використання гуманітарної допомоги у вигляді коштів в іноземній валюті з рахунків в іноземній валюті отримувачів гуманітарної допомоги в межах цілей, визначених іноземним донором.

2. У цьому Порядку поняття «гуманітарна допомога», «іноземні донори», «отримувачі гуманітарної допомоги», «набувачі гуманітарної допомоги» вживаються у значеннях, наведених у Законі України «Про гуманітарну допомогу» (1192-14).

3. Іноземна валюта, яка надійшла як гуманітарна допомога на рахунок в іноземній валюті отримувача, використовується ним виключно на цілі, визначені іноземним донором, для:

розрахунків з резидентами та нерезидентами за придбання товарів (виконання робіт, отримання послуг) відповідно до законодавства;

продажу на міжбанківському валютному ринку з метою подальших розрахунків з резидентами за придбання товарів (виконання робіт, отримання послуг);

перерахування коштів на власні рахунки в іноземній валюті набувачів гуманітарної допомоги, відкриті в уповноважених банках України.

4. Для перерахування коштів в іноземній валюті з рахунка отримувача у разі розрахунків з нерезидентами за придбання товарів (виконання робіт, отримання послуг) отримувач повинен подати банківській установі, у якій відкрито зазначений рахунок, такі документи:

доручення на перерахування коштів, у якому вказано напрям використання гуманітарної допомоги в межах цілей, визначених іноземним донором;

контракт (договір), на виконання зобов'язань якого потрібні валютні кошти.

5. Для здійснення розрахунків з резидентами за придбання товарів (виконання робіт, отримання послуг) отримувачем подається доручення на продаж іноземної валюти на міжбанківському валютному ринку України з наступним зарахуванням сум у гривнях на поточний рахунок отримувача.

Для перерахування коштів у гривнях з поточного рахунка отримувача необхідно подати банківській установі, в якій відкрито зазначений рахунок, такі документи:

доручення на перерахування коштів, у якому вказується напрям використання гуманітарної допомоги в межах цілей, визначених іноземним донором; контракт (договір), на виконання зобов'язань якого потрібні кошти.

6. Для перерахування коштів з рахунка в іноземній валюті отримувача на власний рахунок в іноземній валюті набувача отримувач подає банківській установі доручення на перерахування коштів на власний рахунок набувача в іноземній валюті, відкритий в уповноваженому банку України. У дорученні має бути вказаний напрям використання гуманітарної допомоги в межах цілей, визначених іноземним донором.

7. Отримувач, після повного використання гуманітарної допомоги у вигляді іноземної валюти, зобов'язаний протягом п'яти робочих днів подати Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України та органу державної податкової служби за своїм місцезнаходженням звіт про цільове використання гуманітарної допомоги у вигляді іноземної валюти.

Отримувач щомісяця до 5 числа місяця, що настає за звітним, подає Комісії з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України звіт про наявність та розподіл гуманітарної допомоги у вигляді іноземної валюти до повного використання всієї суми отриманої гуманітарної допомоги.

Порядок подання звітів встановлюється Комісією з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України.

8. Контроль за дотриманням вимог цього Порядку здійснюється Комісією з питань гуманітарної допомоги при Кабінеті Міністрів України, Державною податковою адміністрацією та Національним банком у межах їх компетенції.

9.2.5. Постанова Кабінету Міністрів України від 16 березня 2000 р. N 514 «Про затвердження Порядку списання товарів (предметів) гуманітарної допомоги,

які мають певний термін експлуатації»

КАБІNET МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 16 березня 2000 р. N 514

Київ

**Про затвердження Порядку списання товарів
(предметів) гуманітарної допомоги, які мають
певний термін експлуатації**

Відповідно до статті 11 Закону України «Про гуманітарну допомогу»
(1192-14) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є:**

Затвердити Порядок списання товарів (предметів) гуманітарної допомоги, які мають певний термін експлуатації (додається).

Прем'єр-міністр України

В.Ющенко

Інд. 26

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 16 березня 2000 р. N 514

ПОРЯДОК

списання товарів (предметів) гуманітарної допомоги, які мають певний термін експлуатації

1. Цей Порядок визначає правила списання товарів (предметів) гуманітарної допомоги, які належать до основних засобів та мають певний термін експлуатації (далі - основні засоби).

2. Термін експлуатації отриманих підприємством, установою або організацією основних засобів не може бути меншим, ніж термін експлуатації аналогічних предметів за нормами зносу, встановленими у відсотках до балансової вартості кожної з груп основних засобів на кінець звітного року відповідно до інструкції з обліку основних засобів бюджетних установ, затвердженої Державним казначейством, Мінекономіки та Держкомстатом.

3. Непридатні для подальшої експлуатації основні засоби можуть бути списані:

у разі закінчення терміну їх експлуатації - відповідно до інструкції про порядок списання основних засобів бюджетних установ, затвердженої Державним казначейством та Мінекономіки;

у разі виникнення потреби у їх списанні до закінчення терміну експлуатації - оформляється акт про непридатність їх до подальшої експлуатації, який затверджується керівником підприємства, установи, організації та подається відповідній комісії з питань гуманітарної допомоги для отримання дозволу на дострокове списання.

Питання про надання дозволу на дострокове списання основних засобів розглядається на засіданні комісії з питань гуманітарної допомоги та приймається відповідне рішення, про яке повідомляється підприємство, установа, організація.

4. Розбирання та демонтаж основних засобів до прийняття у встановленому порядку рішення про їх списання не допускається.

**9.2.6. Наказ міністерства фінансів України N 298 від
14.12.99 «Про порядок бухгалтерського обліку
гуманітарної допомоги»**

МІНІСТЕРСТВО ФІНАНСІВ УКРАЇНИ

НАКАЗ

N 298 від 14.12.99
м.Київ

Зареєстровано в міністерстві
юстиції України 27 грудня 1999 р.
vd991214 vn298 за N 915/4208

Про порядок бухгалтерського обліку гуманітарної допомоги

На виконання статті 11 Закону України «Про гуманітарну допомогу» (1192-14)

НАКАЗУЮ:

1. Затвердити такий порядок бухгалтерського обліку гуманітарної допомоги, що поширюється на юридичних осіб незалежно від видів діяльності та форм власності (крім бюджетних установ), які одержали гуманітарну допомогу (отримувачі), які її потребують і яким вона безпосередньо надається (набувачі).

1.1 Передача отримувачами коштів і предметів гуманітарної допомоги здійснюється за довіреністю набувачів або документами, що засвідчують фізичну особу набувача, і оформлюється відповідними видатковими документами (ордерами, накладними, дорученнями та тощо).

1.2 Одержану гуманітарну допомогу у вигляді грошових коштів, товарно-матеріальних цінностей отримувач відображає за дебетом рахунків обліку грошових коштів, товарів, запасів та іншого майна в кореспонденції з рахунком 48 «Цільове фінансування і цільові надходження». Таким самим записом отримана гуманітарна допомога у вигляді грошових коштів і товарно-матеріальних цінностей відображається і набувачами. Вартість гуманітарної допомоги, одержаної у вигляді виконання робіт, надання послуг, набувачі відображають за дебетом рахунку 23 «Виробництво» у кореспонденції з рахунком 48 з одночасним відображенням цих витрат за кредитом рахунку 74 «Інші доходи», субрахунок 745 «Дохід від безоплатно одержаних активів» і дебетом рахунку 48. Якщо виконані роботи гуманітарної допомоги мають

капітальний характер (будівництво, спорудження), то їх вартість відображається за дебетом рахунку 15 «Капітальні інвестиції» і кредитом рахунку 48.

1.3 Передача набувачу гуманітарної допомоги у вигляді грошових коштів і товарно-матеріальних цінностей відображається за дебетом рахунку 48 у кореспонденції з рахунками обліку грошових коштів, товарів, запасів та іншого майна.

1.4 Грошові кошти і товарно-матеріальні цінності, використані на забезпечення статутної діяльності набувача, відображаються набувачами за кредитом рахунків обліку грошових коштів і товарно-матеріальних цінностей у кореспонденції з рахунком 23. Одночасно така сума відображається за дебетом рахунку 48 і кредитом рахунку 74, субрахунок 745. Якщо ж указане в абзаці першому цього пункту використання грошових коштів і товарно-матеріальних цінностей пов'язане з капітальними інвестиціями (будівництвом, спорудженням), то відповідні суми відображаються за дебетом рахунку 15 у кореспонденції з кредитом рахунків обліку грошових коштів і товарно-матеріальних цінностей.

1.5 Уведені за рахунок гуманітарної допомоги в експлуатацію об'єкти основних засобів відображаються за дебетом рахунку 10 «Основні засоби» і кредитом рахунку 15. Одночасно з відображенням нарахованої суми амортизації таких об'єктів щомісяця на таку саму суму дебетується рахунок 48 і кредитується рахунок 74, субрахунок 745.

1.6 Митна вартість отриманих від іноземних донорів товарно-матеріальних цінностей, виконаних ними робіт, наданих послуг та одержана іноземна валюта відображаються у бухгалтерському обліку і звітності в грошовій одиниці України шляхом перерахунку суми в іноземній валюті відповідно до Положення з бухгалтерського обліку операцій в іноземній валюті, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 14 лютого 1996 року № 29 (з0082-96), зареєстровано в Міністерстві юстиції України 20 лютого 1996 року за № 82/1107, зі змінами та доповненнями.

1.7 Отримувачі та набувачі гуманітарної допомоги в примітках (поясненнях) до річного фінансового (бухгалтерського) звіту наводять інформацію про види і вартість одержаної гуманітарної допомоги та її використання за цільовими напрямками.

Заступник Міністра

А.В.Литвин

**9.2.7. Постанова Кабінету Міністрів України
від 15 лютого 2002 р. N 153 «Про створення єдиної
системи залучення, використання та моніторингу
міжнародної технічної допомоги»**

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 15 лютого 2002 р. N 153

Київ

**Про створення єдиної системи залучення, використання
та моніторингу міжнародної технічної допомоги**

З метою координації роботи, пов'язаної із залученням, наданням та ефективним використанням міжнародної технічної допомоги, Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

1. Затвердити Порядок залучення, використання та моніторингу міжнародної технічної допомоги (додається).

2. Установити, що офіційні звернення до країн і міжнародних організацій - донорів щодо залучення та використання міжнародної технічної допомоги надсилаються Міністерством економіки та з питань європейської інтеграції.

3. Міністерству економіки та з питань європейської інтеграції як координатору діяльності, пов'язаної із залученням міжнародної технічної допомоги, забезпечувати формування стратегічних і щорічних програм міжнародної технічної допомоги відповідно до пріоритетних напрямів соціально-економічного розвитку України.

4. Міністерству економіки та з питань європейської інтеграції разом з Міністерством закордонних справ, Міністерством фінансів, Міністерством юстиції підготувати та подати Кабінетові Міністрів України до 1 квітня 2002 р. пропозиції щодо правового та фінансового регулювання питань надання Україною технічної допомоги іншим державам.

5. Визнати такими, що втратили чинність:

постанову Кабінету Міністрів України від 18 квітня 1996 р. N 441 (441-96-п) «Про державну реєстрацію програм і проектів міжнародної технічної допомоги» (ЗП України, 1996 р., N 10, ст. 301);

пункт 19 змін, що вносяться до актів Кабінету Міністрів України затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 25 серпня 1998 р. N 1336 (1336-98-п) (Офіційний вісник України, 1998 р., N 34, ст. 1277);

постанову Кабінету Міністрів України від 8 лютого 1999 р. N 170 (170-99-п) «Про затвердження Положення про порядок акредитації організацій, що забезпечують реалізацію програм і проектів міжнародної технічної допомоги» (Офіційний вісник України, 1999 р., N 6, ст. 194).

Прем'єр-міністр України

А.Кінах

Інд. 27

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 15 лютого 2002 р. N 153

ПОРЯДОК

залучення, використання та моніторингу міжнародної технічної допомоги

Загальні положення

1. Цей Порядок визначає процедуру залучення, використання та моніторингу міжнародної технічної допомоги, в тому числі державної реєстрації, моніторингу проектів (програм), акредитації виконавців (юридичних осіб - нерезидентів).

2. Поняття, що вживаються у цьому Порядку, мають таке значення:
бенефіціар - центральний орган виконавчої влади, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласна, Київська, Севастопольська міська держадміністрація, до компетенції якої належить реалізація державної політики у відповідній галузі чи регіоні, де передбачається впровадження проекту (програми), що заінтересована в результатах виконання проекту (програми), але безпосередньо не одержує міжнародну технічну допомогу;

виконавець - будь-яка особа (резидент або нерезидент), що має письмову угоду з донором або уповноваженою донором особою та забезпечує реалізацію проекту (програми);

відповідальна особа - фізична особа, яка призначена реципієнтом (бенефіціаром) для організації робіт, пов'язаних з реалізацією проекту (програми), та яка безпосередньо готує звіти для подання Міністерству економіки та з питань європейської інтеграції;

донор - іноземна держава, уряд та уповноважені урядом іноземної держави органи, іноземний муніципальний орган або міжнародна організація, що надають міжнародну технічну допомогу відповідно до міжнародних договорів України;

міжнародна технічна допомога - ресурси та послуги, що відповідно до міжнародних договорів України надаються донорами на безоплатній та безповоротній основі з метою підтримки України;

моніторинг проектів (програм) - система спостереження за станом реалізації проекту (програми);

програма - проекти, об'єднані для досягнення спільної мети;

проект - документ, яким визначаються спільні дії учасників проекту (донорів, виконавців, бенефіціарів, реципієнтів), а також ресурси, необхідні для досягнення цілей надання міжнародної технічної допомоги протягом установлених термінів;

реципієнт - резидент (фізична або юридична особа), який безпосередньо одержує міжнародну технічну допомогу згідно з проектом (програмою);

стратегічна програма - документ, яким на підставі результатів аналізу проблем соціально-економічного розвитку України визначаються пріоритетні напрями техніко-економічного співробітництва між донором та Україною. Цей документ розробляється в порядку та на термін, узгоджений між донором і Міністерством економіки та з питань європейської інтеграції;

щорічна програма - проекти (програми) та/або проектні пропозиції, що формуються з донором на кожний наступний фінансовий рік відповідно до погодженої з ним процедури.

Залучення міжнародної технічної допомоги

3. Міжнародна технічна допомога може залучатись у вигляді:
будь-якого майна, необхідного для забезпечення виконання завдань проектів (програм), яке ввозиться або набувається в Україні;
робіт і послуг;
прав інтелектуальної власності;

*фінансових ресурсів (грантів) у національній чи іноземній валюті;
інших ресурсів, не заборонених законодавством, у тому числі стипендій.*

4. Міністерства, інші центральні та місцеві органи виконавчої влади, Рада міністрів Автономної Республіки Крим щороку до 1 лютого подають до Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції пропозиції щодо визначення регіональних і галузевих пріоритетів для залучення міжнародної технічної допомоги.

5. Міністерство економіки та з питань європейської інтеграції аналізує подані пропозиції на відповідність пріоритетним напрямам, визначеним у Державній програмі економічного і соціального розвитку України на поточний рік і програмах розвитку відповідних галузей та сфер діяльності, затверджених в установленому порядку, та узгоджує з донорами стратегічні програми на основі цих пропозицій.

6. Міністерство економіки та з питань європейської інтеграції виходячи з узгоджених з донорами стратегічних програм формує щорічні програми з урахуванням діючих проектів (програм) і на підставі запитів, які подаються до Міністерства бенефіціарами або потенційними реципієнтами.

У разі потреби Міністерство економіки та з питань європейської інтеграції ініціює утворення тимчасових експертних груп, рад у складі представників бенефіціарів для проведення експертизи, оцінки та погодження зазначених запитів.

7. Запит складається із супровідного листа, проектної пропозиції, листа підтримки.

Супровідний лист містить звернення щодо включення проектної пропозиції до щорічної програми.

Проектна пропозиція складається у довільній формі українською та англійською мовами (або мовою, прийнятною для донора) та повинна містити:

аналіз проблеми, розв'язання якої потребує залучення міжнародної технічної допомоги;

мету та завдання проекту (програми);

перелік видів діяльності, що здійснюватимуться за рахунок міжнародної технічної допомоги;

стислу інформацію про потенційного реципієнта;

очікувану вартість проекту (програми) і термін його реалізації;

очікувані результати від реалізації проекту (програми) та вплив проекту (програми) на розвиток відповідної галузі або регіону.

Лист підтримки надається потенційному реципієнту бенефіціаром.

8. Бенефіціар або потенційний реципієнт у разі надходження від донора пропозицій щодо започаткування проекту (програми) оформляє запит згідно з вимогами пункту 7 цього Порядку і подає його до Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції.

9. У разі, коли реципієнтами є міністерства, інші центральні або місцеві органи виконавчої влади, тексти договорів (угод, меморандумів, протоколів) з питань техніко-економічного співробітництва, які регламентують взаємовідносини між донором і реципієнтом, узгоджуються з Міністерством економіки та з питань європейської інтеграції.

10. Міністерство економіки та з питань європейської інтеграції щороку інформує Кабінет Міністрів України про стан формування стратегічних та щорічних програм.

Державна реєстрація проектів (програм)

11. Проекти (програми), включені до щорічних програм, підлягають обов'язковій державній реєстрації.

12. Державна реєстрація проектів (програм) є підставою для акредитації їх виконавців, а також надання підтверджень щодо наявності відповідних пільг, привілеїв, імунітетів, передбачених законодавством та міжнародними договорами України.

13. Державна реєстрація проектів (програм) провадиться Міністерством економіки та з питань європейської інтеграції.

14. Для державної реєстрації проектів (програм) реципієнт (реципієнти) та донор або уповноважена ними особа подає до Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції звернення, що включає:

1) клопотання про державну реєстрацію проекту (програми), яке містить відомості про:

донора (назва, юридична адреса, адреса в Україні уповноваженого донором органу, ім'я, прізвище, посада координатора робіт);

виконавця (назва, юридична адреса, адреса в Україні, ім'я, прізвище, посада координатора робіт і за наявності - код згідно з ЄДРПОУ (Єдиний державний реєстр підприємств та організацій України) або ДРФО (Державний реєстр фізичних осіб);

реципієнта (назва, юридична адреса, ім'я, прізвище, посада відповідальної особи і за наявності - код згідно з ЄДРПОУ або ДРФО;

бенефіціара (назва, юридична адреса, ім'я, прізвище, посада відповідальної особи).

До клопотання обов'язково вноситься номер проекту (програми), визначений донором;

2) засвідчену донором копію контракту, укладеного між донором і виконавцем, або його частини, в якій визначено цілі, завдання проекту (програми), види та обсяги міжнародної технічної допомоги, яка надається для цілей проекту (програми), кошторисну вартість, термін та етапи реалізації проекту (програми);

3) документ (технічне завдання, меморандум, протокол про наміри, план діяльності тощо), який підтверджує узгодження цілей, завдань, діяльності за проектом (програмою) між донором або виконавцем і реципієнтом (бенефіціаром) та містить перелік майна, робіт і послуг, прав інтелектуальної власності, інших ресурсів, що придбаваються, надаються в рамках проекту (програми).

Окремо виділяються запланована проектом (програмою) діяльність, очікувані результати та критерії їх досягнення;

4) лист-погодження Голодержслужби у разі, коли проектом (програмою) передбачено підготовку, перепідготовку, підвищення кваліфікації державних службовців України.

Усі документи, необхідні для проведення державної реєстрації проектів (програм), подаються мовою їх оригіналів з обов'язковим перекладом українською мовою, засвідченим в установленому порядку.

15. У разі, коли реципієнти утворюються як юридичні особи або визначаються на конкурсній основі під час реалізації проекту (програми), звернення про реєстрацію подається бенефіціаром і донором, про що робиться відмітка в реєстраційній картці.

16. Міністерство економіки та з питань європейської інтеграції розглядає подані документи протягом 20 робочих днів, починаючи від дня

надходження документів, зазначених у пункті 14 цього Порядку, і приймає рішення щодо проведення державної реєстрації проекту (програми).

17. У державній реєстрації проектів (програм) може бути відмовлено в разі:

невідповідності поданих заявником документів вимогам пункту 14 цього Порядку;

невідповідності проекту (програми) узгодженій з донором стратегічній або щорічній програмі;

виявлення в поданих документах недостовірної інформації.

18. Державна реєстрація проекту (програми) підтверджується реєстраційною картою проекту (програми), складеною за формою згідно з додатком 1 до цього Порядку, яка підписується уповноваженою особою Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції, засвідчується печаткою Міністерства та видається заявникові.

Одночасно з видачею реєстраційної картки проекту (програми) робиться відповідний запис у Державному реєстрі проектів (програм), що зберігається в Міністерстві економіки та з питань європейської інтеграції.

19. У Державному реєстрі проектів (програм) зазначаються номер і дата державної реєстрації проекту (програми), назва, цілі та вартість проекту (програми), терміни його виконання, назва донора, номер контракту між донором і виконавцем, виконавець (назва, юридична адреса, адреса в Україні), реципієнт (назва, юридична адреса), відповідальна особа та інші відомості.

20. У разі втрати (знищення) реєстраційної картки проекту (програми) видається її дублікат, для одержання якого заявник або уповноважена ним особа подає до Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції відповідне звернення.

21. Проекти (програми) підлягають перереєстрації у разі зміни донора, виконавців, реципієнтів, назви, цілей, змісту, кошторисної вартості, термінів виконання проекту (програми).

Перереєстрація проекту (програми) провадиться в тому ж порядку, що і реєстрація.

22. Міністерство економіки та з питань європейської інтеграції анулює рішення про державну реєстрацію проекту (програми) у разі:
*відмови донорів, виконавців або реципієнтів від його (її) реалізації;
наявності інших підстав, передбачених законодавством.*

23. Відомості про державну реєстрацію (перереєстрацію або анулювання рішення про реєстрацію) проектів (програм) міжнародної технічної допомоги подаються Міністерством економіки та з питань європейської інтеграції шокварталу Держкомстату, Держмитслужбі та Державній податковій адміністрації за формою згідно з додатком 2 до цього Порядку.

Моніторинг проектів (програм)

24. Моніторинг проводиться Міністерством економіки та з питань європейської інтеграції разом із уповноваженими представниками донора (за згодою) та бенефіціара під час реалізації проекту (програми) (поточний моніторинг) і на заключному етапі реалізації (заключний моніторинг).

25. Для забезпечення поточного моніторингу реципієнт (у випадку, передбаченому пунктом 15 цього Порядку, - бенефіціар) подає до Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції:

один раз на півроку картку піврічного моніторингу проекту (програми), складену за формою згідно з додатком 3 до цього Порядку, завізовану відповідальною особою та підписану керівником реципієнта;

копії протоколів засідань наглядових рад та експертних груп, що утворюються для супроводження діяльності за проектом (програмою), якщо це передбачено проектам (програмою);

щорічний звіт про стан реалізації проекту (програми).

Реципієнт (бенефіціар) сприяє вивченню Міністерством економіки та з питань європейської інтеграції стану реалізації проекту (програми) на місці.

26. Для забезпечення заключного моніторингу реципієнт (у випадку, передбаченому пунктом 15 цього Порядку, - бенефіціар) подає до Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції підсумковий звіт про досягнуті результати відповідно до визначених на початку проекту (програми) критеріїв.

27. Неподання реципієнтом (бенефіціаром) до Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції документів, зазначених у підпун-

ктах 25 і 26 цього Порядку, вважається рівнозначним незадовільному впровадженню проекту (програми).

28. Міністерство економіки та з питань європейської інтеграції аналізує результати поточного та заключного моніторингу щодо:

досягнення очікуваних результатів;

впливу результатів реалізації проекту (програми) на розвиток відповідної галузі або регіону.

29. Міністерство економіки та з питань європейської інтеграції готує відповідні висновки, рекомендації та заходи щодо подальшого процесу залучення та використання міжнародної технічної допомоги.

Для цього у Міністерстві можуть утворюватись експертні ради, робочі групи із залученням представників відповідних органів виконавчої влади, незалежних експертів, представників донорів, виконавців і реципієнтів.

Акредитація виконавців (юридичних осіб - нерезидентів)

30. Для акредитації виконавців (юридичних осіб - нерезидентів) до Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції подаються:

лист-звернення від донора щодо акредитації виконавця (юридичної особи - нерезидента), в якому зазначаються його назва, юридична адреса, адреса в Україні, телефон і факс, ім'я, прізвище, посада офіційного представника в Україні, списки українського та іноземного персоналу в Україні;

легалізоване згідно з вимогами законодавства України доручення про надання повноважень представляти виконавця (юридичну особу - нерезидента) в Україні.

31. Усі документи, необхідні для акредитації виконавця (юридичної особи - нерезидента), подаються мовою оригіналів з обов'язковим офіційним перекладом українською мовою.

32. Міністерство економіки та з питань європейської інтеграції розглядає подані документи протягом 15 робочих днів, починаючи від дня надходження зазначених документів, і приймає рішення щодо акредитації виконавця (юридичної особи - нерезидента).

33. Акредитація виконавця (юридичної особи - нерезидента) підтверджується свідоцтвом за формою згідно з додатком 4 до цього Порядку,

яке підписується уповноваженою особою Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції.

34. Свідоцтво про акредитацію виконавця (юридичної особи - нерезидента) проекту (програми) міжнародної технічної допомоги видається на термін дії договору (контракту) або проекту (програми).

Зазначене свідоцтво є:

підтвердженням статусу виконавця (юридичної особи - нерезидента) як такого, що забезпечує реалізацію проекту (програми) відповідно до положень міжнародного договору України;

підставою для звернення в установленому порядку щодо виготовлення спеціальних печаток і штампів виконавця, відкриття відповідних спеціальних рахунків в уповноважених банках України, що використовуються для впровадження проектів (програм), одержання спеціальних службових карток і номерних знаків транспортних засобів для виконавців та їх іноземних працівників, інших спрямованих на реалізацію проекту (програми) дій, передбачених законодавством.

35. Міністерство економіки та з питань європейської інтеграції подає щокварталу копії свідоцтв про акредитацію виконавців (юридичних осіб - нерезидентів) проектів (програм) міжнародної технічної допомоги до МЗС, МВС, Державної податкової адміністрації.

36. Якщо в інформації, що міститься в документах, зазначених у пункті 30 цього Порядку, сталися будь-які зміни, акредитований виконавець (юридична особа - нерезидент) зобов'язаний надіслати у 5-денний термін письмове повідомлення про це Міністерству економіки та з питань європейської інтеграції і надати відповідні документи. На підставі цього Міністерство видає нове свідоцтво про акредитацію виконавця (юридичної особи - нерезидента) проекту (програми) міжнародної технічної допомоги, якщо такі зміни не суперечать вимогам акредитації.

37. В акредитації може бути відмовлено у разі:
невідповідності поданих документів вимогам законодавства;
виявлення у поданих документах недостовірної інформації.

38. У разі продовження терміну дії відповідного проекту (програми) виконавці (юридичні особи - нерезиденти) підлягають переакредитації в порядку, визначеному в пункті 30 цього Порядку.

39. Міністерство економіки та з питань європейської інтеграції має право анулювати рішення про акредитацію виконавця (юридичної особи - нерезидента) у разі:

офіційного звернення виконавця (юридичної особи - нерезидента) щодо анулювання рішення про акредитацію;
припинення дії контракту на виконання проекту (програми);
анулювання рішення про державну реєстрацію проекту (програми);
наявності інших підстав, передбачених законодавством.

40. Міністерство економіки та з питань європейської інтеграції протягом 5 робочих днів з моменту анулювання рішення про акредитацію виконавця (юридичної особи - нерезидента) зобов'язане повідомити про це зазначеного виконавця, МЗС, МВС, Державну податкову адміністрацію та донора.

41. Після повідомлення щодо анулювання рішення про акредитацію виконавця (юридичної особи - нерезидента) цей виконавець або уповноважена ним особа зобов'язана у 10-денний термін повернути до Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції свідоцтво про акредитацію виконавця (юридичної особи - нерезидента) проекту (програми) міжнародної технічної допомоги, надати довідку про закриття рахунку в уповноваженому банку та передати до МВС спеціальну печатку і штамп.

42. Виконавці (фізичні особи - нерезиденти) підлягають акредитації в установленому законодавством порядку.

Використання міжнародної технічної допомоги

43. Реципієнт забезпечує цільове використання міжнародної технічної допомоги під час реалізації проектів (програм).

44. Реципієнт забезпечує зарахування на баланс матеріальних цінностей, що надійшли в рамках проектів (програм), протягом 10 календарних днів.

45. Бенефіціар здійснює нагляд за цільовим використанням міжнародної технічної допомоги реципієнтом протягом терміну реалізації проекту (програми).

46. У разі виявлення порушень реципієнтами законодавства та міжнародних договорів України, нецільового використання міжнародної тех-

нічної допомоги під час реалізації проектів (програм), незадовільних результатів моніторингу проекту (програми) Міністерство економіки та з питань європейської інтеграції зобов'язане порушити перед донорами питання щодо зупинення реалізації проекту (програми) до усунення реципієнтами виявлених порушень або повного його припинення.

Зразок

Додаток 1 до Порядку

РЕЄСТРАЦІЙНА КАРТКА
проекту (програми)
№ _____

Донор _____
(назва)

Виконавець _____
(назва, код згідно з ЄДРПОУ або ДРФО за наявності)

Реципієнт _____
(назва, код згідно з ЄДРПОУ або ДРФО за наявності)

Бенефіціар _____
(назва)

Назва проекту (програми) _____

Цілі та зміст _____

Кошторисна вартість _____

Термін виконання _____

Етапи виконання _____

Реєстраційний номер проекту (програми), визначений донором (або номер контракту) _____

Міжнародний договір _____

Інші відомості, що стосуються проекту (програми) _____

Дата державної реєстрації « ____ » _____ 200__ р.

Уповноважена особа Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України _____

(підпис)

(ініціали та прізвище)

МП

Зразок

Додаток 2 до Порядку

ВІДОМОСТІ
про державну реєстрацію (перереєстрацію або
анулювання рішення про реєстрацію) проектів
(програм) міжнародної технічної допомоги

№ п/п	номер державної реєстрації проекту (програми)	дата державної реєстрації проекту (програми)	назва проекту (програми)	реєстраційний номер проєкту (програми), визначений донором (або номер контракту)	кошторисна вартість	термін та етапи виконання	донор	виконавець	код згідно з ЄДРПОУ або ДРФО виконавця за наявності	реципієнт	код згідно з ЄДРПОУ або ДРФО реципієнта за наявності
-------	---	--	--------------------------	--	---------------------	---------------------------	-------	------------	---	-----------	--

Уповноважена особа Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України

_____ (підпис)

_____ (ініціали та прізвище)

Зразок

Додаток 3 до Порядку

КАРТКА
піврічного моніторингу проекту (програми)

Назва проекту (програми)	Номер реєстраційної картки	Дата попереднього моніторингу	Дата поточного моніторингу
Мета проекту (програми)		Критерії її досягнення	
Результати впровадження проекту (програми)			
Робота запланована проєктом (програмою)	Результати, досягнуті за звітне півріччя *	Вплив на відповідну галузь чи регіон	Робота, запланована на наступне півріччя

Ризики, проблеми, що виникали під час впровадження проекту (програми):

Пропозиції щодо поліпшення роботи за проектом (програмою):

Відповідальна особа _____

(підпис)

_____ (ініціали та прізвище)

МП

Керівник реципієнта _____

* Інформація щодо проведених семінарів (терміни проведення, кількість учасників, тематика), наданого обладнання, переданих (розроблених) технологій, роботи консультантів (радників), розроблених документів, публікацій, а також навчання, стажування спеціалістів, наданих грантів, стипендій тощо.

Зразок

Додаток 4 до Порядку

Герб

**МІНІСТЕРСТВО ЕКОНОМІКИ
ТА З ПИТАНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ
УКРАЇНИ**

**СВІДОЦТВО N
про акредитацію виконавця (юридичної особи -
нерезидента) проекту (програми) міжнародної
технічної допомоги**

_____ (повна назва виконавця)

_____ який здійснює в рамках міжнародної технічної допомоги _____

_____ (назва проекту (програми))

_____ відповідно до _____

_____ (назва договору, контракту)

Довідник нормативних актів для НПО

Донор _____
(назва)

Державна реєстрація проекту (програми) від «__» _____ 200_ р. № __

Термін дії «__» _____ 200_ р.

Уповноважена особа _____
(ім'я, прізвище, посада)

Адреса виконавця в Україні _____

Дата акредитації _____

Свідоцтво дійсне до «__» _____ 200_ р.

Уповноважена особа Міністерства
економіки та з питань європейської
інтеграції України

(підпис)

(ініціали та прізвище)

МП

Зворотний бік свідоцтва

Свідоцтво про акредитацію виконавця
(юридичної особи - нерезидента) проекту
(програми) міжнародної технічної допомоги
підтверджує його статус як такого, що виконує
проект (програму) міжнародної технічної
допомоги відповідно до міжнародного
договору України

10. Закон України
**ПРО ДЕРЖАВНУ
РЕЄСТРАЦІЮ
ЮРИДИЧНИХ ОСІБ
ТА ФІЗИЧНИХ ОСІБ –
ПІДПРИЄМЦІВ**

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 2003, N 31-32, ст.263)

Цей Закон регулює відносини, які виникають у сфері державної реєстрації юридичних осіб, а також фізичних осіб - підприємців.

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

відокремлений підрозділ юридичної особи - це філія, інший підрозділ юридичної особи, що знаходиться поза її місцезнаходженням та виробляє продукцію, виконує роботи або операції, надає послуги в єдиному замкнутому технологічному процесі з юридичною особою, або представництво, що здійснює представництво і захист інтересів юридичної особи;

державний реєстратор - посадова особа, яка відповідно до цього Закону здійснює державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців;

Єдиний державний реєстр юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців (далі - Єдиний державний реєстр) - автоматизована система збирання, накопичення, захисту, обліку та надання інформації про юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців;

місце проживання фізичної особи - житловий будинок, квартира, інше приміщення, придатне для проживання в ньому (гуртожиток, готель тощо) у відповідному населеному пункті, в якому фізична особа проживає постійно, переважно або тимчасово, що знаходиться за певною адресою, за якою здійснюється зв'язок з фізичною особою - підприємцем;

місцезнаходження юридичної особи - адреса органу або особи, які відповідно до установчих документів юридичної особи чи закону виступають від її імені (далі - виконавчий орган);

(Абзац шостий статті 1 в редакції Закону N 2452-IV (2452-15) від 03.03.2005)

реєстраційна картка - документ встановленого зразка, який підтверджує волевиявлення особи щодо внесення відповідних записів до Єдиного державного реєстру;

реєстраційна справа - папка організаційно-облікового типу з документами або комп'ютерними файлами для постійного зберігання, що подаються державному реєстратору відповідно до закону;

свідоцтво про державну реєстрацію - документ встановленого зразка, який засвідчує факт внесення до Єдиного державного реєстру запису про державну реєстрацію юридичної особи або фізичної особи - підприємця;

спеціалізований друкований засіб масової інформації - видання спеціально уповноваженого органу з питань державної реєстрації, в якому відповідно до цього Закону публікуються відомості з Єдиного державного реєстру;

фонди соціального страхування - Фонд соціального страхування з тимчасової втрати працездатності, Фонд загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття, Фонд соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України.

Стаття 2. Законодавство у сфері державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців

1. Відносини, які виникають у сфері державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців, регулюються Конституцією України (254к/96-ВР), цим Законом та нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до цього Закону.

Стаття 3. Сфера дії Закону

1. Дія цього Закону поширюється на державну реєстрацію всіх юридичних осіб незалежно від організаційно-правової форми, форми власності та підпорядкування, а також фізичних осіб - підприємців.

2. Законом можуть бути встановлені особливості державної реєстрації об'єднань громадян (у тому числі професійних спілок), благодійних організацій, партій, органів державної влади та органів місцевого самоврядування, банків, торгово-промислових палат, фінансових установ (у тому числі кредитних спілок), бірж, а також інших установ та організацій.

3. Об'єднання громадян (у тому числі професійні спілки), благодійні організації, партії, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, банки, торгово-промислові палати, фінансові установи (у тому числі кредитні спілки), біржі, інші установи та організації, для яких законом встановлені особливості державної реєстрації, набувають статусу юридичної особи лише з моменту їх державної реєстрації у порядку, встановленому цим Законом.

Стаття 4. Поняття державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців

1. Державна реєстрація юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців - засвідчення факту створення або припинення юридичної особи,

засвідчення факту набуття або позбавлення статусу підприємця фізичною особою, а також вчинення інших реєстраційних дій, які передбачені цим Законом, шляхом внесення відповідних записів до Єдиного державного реєстру.

2. Порядок проведення державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців включає, зокрема:

перевірку комплекtnості документів, які подаються державному реєстратору, та повноти відомостей, що вказані в реєстраційній картці;

перевірку документів, які подаються державному реєстратору, на відсутність підстав для відмови у проведенні державної реєстрації;

внесення відомостей про юридичну особу або фізичну особу - підприємця до Єдиного державного реєстру;

оформлення і видачу свідоцтва про державну реєстрацію та випуски з Єдиного державного реєстру.

3. Зміни до установчих документів юридичної особи, а також зміна прізвища та/або імені, та/або по батькові (далі - імені) або місця проживання фізичної особи - підприємця підлягають обов'язковій державній реєстрації шляхом внесення відповідних змін до записів Єдиного державного реєстру в порядку, встановленому цим Законом.

4. Відокремлені підрозділи юридичної особи не підлягають державній реєстрації.

5. Представництва, філії іноземних компаній в Україні підлягають акредитації на території України в порядку, встановленому Законом.

Стаття 5. Місце проведення державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців

1. Державна реєстрація юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців проводиться державним реєстратором виключно у виконавчому комітеті міської ради міста обласного значення або у районній, районній у містах Києві та Севастополі державній адміністрації за місцезнаходженням юридичної особи або за місцем проживання фізичної особи - підприємця.

Стаття 6. Державний реєстратор

1. Державний реєстратор на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці:

проводить державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців;

проводить резервування найменувань юридичних осіб;

передає органам державної статистики (далі - органи статистики), державної податкової служби, Пенсійного фонду України та фондів соці-

ального страхування повідомлення та відомості з реєстраційних карток про вчинення реєстраційних дій, які передбачені цим Законом, у тому числі щодо створення або ліквідації відокремлених підрозділів юридичних осіб;

(Абзац четвертий частини першої статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2452-IV (2452-15) від 03.03.2005)

формує, веде та забезпечує зберігання реєстраційних справ;

здійснює оформлення та видачу свідоцтв про державну реєстрацію, а також їх заміну;

оформлює та видає виписки, довідки з Єдиного державного реєстру;

проводить державну реєстрацію змін до установчих документів юридичних осіб та державну реєстрацію зміни імені або місця проживання фізичних осіб - підприємців;

проводить державну реєстрацію припинення юридичних осіб та державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності фізичними особами - підприємцями;

звертається до суду із заявою про зміну мети установи у встановленому законом порядку.

2. Державний реєстратор призначається на посаду та звільняється з посади міським головою міста обласного значення або головою районної, районної в містах Києві та Севастополі державної адміністрації за погодженням із спеціально уповноваженим органом з питань державної реєстрації.

3. Державний реєстратор підпорядковується міському голові міста обласного значення або голові районної, районної в містах Києві та Севастополі державної адміністрації.

4. На посаду державного реєстратора призначається особа з вищою освітою за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра або спеціаліста та стажем роботи за фахом на державній службі не менше одного року, або стажем роботи в інших сферах управління не менше трьох років. Державний реєстратор має посвідчення державного реєстратора та власну печатку.

5. Організаційне та матеріально-технічне забезпечення роботи державного реєстратора здійснює виконавчий комітет міської ради міста обласного значення або районна, районна в містах Києві та Севастополі державна адміністрація.

6. Методологічне та інформаційне забезпечення діяльності державних реєстраторів здійснює спеціально уповноважений орган з питань державної реєстрації.

Стаття 7. Спеціально уповноважений орган з питань державної реєстрації

1. Спеціально уповноваженим органом з питань державної реєстрації є центральний орган виконавчої влади, який забезпечує реалізацію державної політики у сфері підприємництва.

2. Спеціально уповноважений орган з питань державної реєстрації:
здійснює державний нагляд за дотриманням законодавства у сфері державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців;

узагальнює практику застосування нормативно-правових актів з питань державної реєстрації та розробляє проекти нормативно-правових актів у цій сфері;

затверджує нормативно-правові акти щодо формування та ведення Єдиного державного реєстру;

забезпечує формування та ведення Єдиного державного реєстру;

затверджує форми реєстраційних карток, довідки та виписки з Єдиного державного реєстру;

організовує навчальну підготовку та підвищення кваліфікації державних реєстраторів, погоджує кандидатури на зайняття посади державного реєстратора;

видає посвідчення і печатку державного реєстратора;

забезпечує замовлення, постачання, облік та звітність щодо витрачання бланків свідоцтв про державну реєстрацію та бланків виписок з Єдиного державного реєстру;

видає спеціалізований друкований засіб масової інформації.

3. У разі виявлення факту порушення порядку проведення державної реєстрації з боку державного реєстратора спеціально уповноважений орган з питань державної реєстрації має право звернутися до міського голови міста обласного значення або голови районної, районної в містах Києві та Севастополі державної адміністрації з поданням про звільнення державного реєстратора з цієї посади. Рішення про звільнення державного реєстратора із займаної посади повинно бути прийняте протягом п'ятнадцяти календарних днів з дня надходження відповідного подання.

Стаття 8. Вимоги до оформлення документів, які подаються державному реєстратору

1. Документи, які відповідно до вимог цього Закону подаються (надсилаються рекомендованим листом) державному реєстратору, повинні бути викладені державною мовою.

2. Реєстраційна картка заповнюється машинодруком або від руки друкованими літерами. Якщо документи надсилаються державному реєстратору рекомендованим листом, підпис заявника на реєстраційній картці повинен бути нотаріально посвідчений.

3. Установчі документи (установчий акт, статут або засновницький договір, положення) юридичної особи повинні містити відомості, передбачені законом.

4. У разі, коли законом встановлено вимоги щодо реєстрації установчих документів, такі документи подаються з відміткою про їх реєстрацію в органі, визначеному законом.

5. Установчі документи юридичної особи, а також зміни до них, викладаються письмово, прошиваються, пронумеровуються та підписуються засновниками (учасниками), якщо законом не встановлено інший порядок їх затвердження. Підписи засновників (учасників) на установчих документах повинні бути нотаріально посвідчені. У випадках, які передбачені законом, установчі документи повинні бути погоджені з відповідними органами державної влади.

Внесення змін до установчих документів юридичної особи оформляється окремим додатком або викладенням установчих документів у новій редакції. На титульній сторінці додатка до установчих документів юридичної особи робиться відмітка про те, що зазначені документи є невід'ємною частиною відповідних установчих документів.

6. Документ про підтвердження реєстрації іноземної юридичної особи в країні її місцезнаходження повинен бути легалізований у встановленому порядку.

7. Вимоги щодо написання найменування юридичної особи або її відокремленого підрозділу встановлюються спеціально уповноваженим органом з питань державної реєстрації.

Стаття 9. Свідоцтво про державну реєстрацію

1. Державні реєстратори використовують бланки свідоцтв про державну реєстрацію юридичних осіб та бланки свідоцтв про державну реєстрацію фізичних осіб - підприємців єдиних зразків. Описи бланка свідоцтва про державну реєстрацію юридичної особи і бланка свідоцтва про державну реєстрацію фізичної особи - підприємця, а також порядок їх оформлення встановлюються спеціально уповноваженим органом з питань державної реєстрації.

2. Бланки свідоцтв про державну реєстрацію юридичних осіб та бланки свідоцтв про державну реєстрацію фізичних осіб - підприємців є документами суворої звітності, мають облікову серію і номер.

3. У бланку свідоцтва про державну реєстрацію юридичної особи зазначаються:

- найменування юридичної особи;*
- ідентифікаційний код Єдиного державного реєстру підприємств і організацій України;*
- місцезнаходження юридичної особи;*
- місце проведення державної реєстрації;*
- дата проведення державної реєстрації;*
- прізвище та ініціали державного реєстратора.*

4. У бланку свідоцтва про державну реєстрацію фізичної особи - підприємця зазначаються:

- ім'я фізичної особи - підприємця;*
- ідентифікаційний номер фізичної особи - платника податків та інших обов'язкових платежів з Державного реєстру фізичних осіб - платників податків та інших обов'язкових платежів (далі - ідентифікаційний номер фізичної особи - платника податків);*
- місце проживання фізичної особи - підприємця;*
- дата проведення державної реєстрації;*
- місце проведення державної реєстрації;*
- прізвище та ініціали державного реєстратора.*

5. Свідоцтво про державну реєстрацію підписується державним реєстратором та засвідчується його печаткою.

6. Заміна свідоцтва про державну реєстрацію проводиться у разі:
внесення змін до установчих документів юридичної особи, якщо ці зміни пов'язані із зміною найменування юридичної особи; (Абзац другий частини шостої статті 9 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2452-IV (2452-15) від 03.03.2005)

внесення змін до відомостей про юридичну особу, якщо ці зміни пов'язані із зміною місцезнаходження юридичної особи; (Частина шоста статті 9 доповнено абзацом згідно із Законом N 2452-IV (2452-15) від 03.03.2005)

внесення змін до відомостей про фізичну особу - підприємця, якщо ці зміни пов'язані із зміною імені та/або місця проживання фізичної особи - підприємця;

втрати або пошкодження свідоцтва про державну реєстрацію.

7. Заміна свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку із внесенням змін до установчих документів юридичної особи, якщо ці зміни пов'язані із зміною найменування юридичної особи, здійснюється при проведенні державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи. *(Частина сьома статті 9 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2452-IV (2452-15) від 03.03.2005)*

8. Заміна свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку із внесенням змін до відомостей про фізичну особу - підприємця, якщо ці зміни пов'язані із зміною імені та/або місця проживання фізичної особи - підприємця, здійснюється при проведенні державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу - підприємця.

9. Для заміни свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку з його втратою або пошкодженням засновники (учасники) юридичної особи (фізична особа - підприємець) або уповноважений ними орган чи особа повинні подати державному реєстратору особисто (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) такі документи:

заяву встановленого зразка про заміну свідоцтва про державну реєстрацію; не придатне для використання свідоцтво про державну реєстрацію, якщо підставою для заміни свідоцтва є його пошкодження;

документ, що підтверджує внесення плати за публікацію повідомлення про втрату або заміну свідоцтва про державну реєстрацію;

документ про підтвердження внесення реєстраційного збору за заміну свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку з його втратою або пошкодженням.

10. Державному реєстратору забороняється вимагати додаткові документи для проведення заміни свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку з його втратою або пошкодженням, якщо вони не передбачені частиною дев'ятою цієї статті.

11. Якщо документи для проведення заміни свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку з його втратою або пошкодженням, подаються засновником (учасником) юридичної особи чи фізичною особою - підприємцем, або уповноваженою ними особою особисто, державному реєстратору додатково пред'являються паспорт та документ, що засвідчує його (її) повноваження.

12. Документи, які подаються для проведення заміни свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку з його втратою або пошкодженням, приймаються за описом, копія якого в день надходження документів видається (надсилається рекомендованим листом) засновнику (учаснику) юридичної особи чи фізичній особі - підприємцю або уповноваженому ними органу чи особі з відміткою про дату надходження документів.

Дата надходження документів для проведення заміни свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку з його втратою або пошкодженням вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

13. Державний реєстратор має право залишити без розгляду документи, які подані для проведення заміни свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку з його втратою або пошкодженням, якщо:

документи подані за неналежним місцем проведення заміни свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку з його втратою або пошкодженням;

документи не відповідають вимогам, які встановлені частиною першою статті 8, частиною п'ятою статті 10 та частиною двадцятою статті 22 цього Закону;

документи подані не у повному обсязі.

14. Про залишення документів, які подані для проведення заміни свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку з його втратою або пошкодженням, без розгляду засновнику (учаснику) юридичної особи чи фізичній особі - підприємцю або уповноваженому ними органу чи особі не пізніше наступного робочого дня з дати надходження документів державним реєстратором видаються (надсилається рекомендованим листом з описом вкладення) відповідне повідомлення із зазначенням підстав залишення документів без розгляду та документи, що подавалися для проведення заміни свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку з його втратою або пошкодженням, відповідно до опису.

Залишення документів, які подавалися для проведення заміни свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку з його втратою або пошкодженням, без розгляду не перешкоджає засновнику (учаснику) юридичної особи чи фізичній особі - підприємцю або уповноваженому ними органу чи особі повторному зверненню до державного реєстратора в загальному порядку після усунення причин, що були підставою для залишення цих документів без розгляду.

15. Заміна свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку з його втратою або пошкодженням здійснюється протягом двох робочих днів з дати надходження документів для проведення заміни свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку з його втратою або пошкодженням.

Про заміну свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку з його втратою або пошкодженням до Єдиного державного реєстру вноситься відповідний запис.

Стаття 10. Реєстраційний збір за проведення державної реєстрації

1. За проведення державної реєстрації справляється реєстраційний збір у такому розмірі:

десять неоподатковуваних мінімумів доходів громадян - за проведення державної реєстрації юридичної особи;

два неоподатковуваних мінімумів доходів громадян - за проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця.

2. За проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи, державної реєстрації зміни імені або місця проживан-

ня фізичної особи - підприємця справляється реєстраційний збір у розмірі тридцяти відсотків реєстраційного збору, встановленого частиною першою цієї статті.

3. За заміну свідоцтва про державну реєстрацію у зв'язку з його втра-тою або пошкодженням справляється реєстраційний збір у розмірі одно-го неоподаткованого мінімуму доходів громадян.

4. Кошти, одержані відповідно до цього Закону як реєстраційний збір, зараховуються до місцевого бюджету за місцезнаходженням юри-дичної особи або місцем проживання фізичної особи - підприємця.

5. Документом, що підтверджує внесення реєстраційного збору, є ко-пія квитанції, виданої банком, або копія платіжного доручення з відміт-кою банку.

Стаття 11. Ведення реєстраційних справ

1. Державний реєстратор після внесення до Єдиного державного ре-єстру запису про проведення державної реєстрації юридичної особи або фізичної особи - підприємця зобов'язаний сформулювати реєстраційну справу.

2. Реєстраційна справа має реєстраційний номер, який присвоюється при внесенні запису про проведення державної реєстрації до Єдиного державного реєстру.

3. У реєстраційній справі юридичної особи зберігаються:

документи, що подаються для проведення державної реєстрації юридичної особи, зокрема один екземпляр оригіналів установчих документів;

документи, що подаються для проведення державної реєстрації змін до установчих документів, зокрема один екземпляр оригіналів змін до установ-чих документів та/або один екземпляр установчих документів у новій ре-дакції;

документи, що подаються для внесення до Єдиного державного реєстру відомостей про відокремлені підрозділи юридичної особи;

документи, що подаються для заміни свідоцтва про державну реєстрацію;

документи, що подаються для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновників (учасників) або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи;

документи, що подаються для проведення державної реєстрації припи-нення юридичної особи;

судові рішення щодо скасування державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи;

документи, що подаються для внесення до Єдиного державного реєстру судового рішення щодо відміни державної реєстрації припинення юридичної особи;

копії повідомлень, зокрема про відмову у проведенні державної реєстрації змін до установчих документів;

документи про зміну місцезнаходження реєстраційної справи;

копії виписок з Єдиного державного реєстру;

судові рішення, що стали підставою для внесення до Єдиного державного реєстру запису щодо припинення юридичної особи;

заяви, запити про доступ до документів з реєстраційної справи;

постанови про виїмку документів з реєстраційної справи, примірники протоколів виїмки та копії описів документів, які вилучені;

судові рішення про витребування документів з реєстраційної справи, супровідні листи або документи, якими суд уповноважив осіб на їх одержання, копії описів документів, які вилучені.

4. У реєстраційній справі фізичної особи - підприємця зберігаються:

документи, що подаються для проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця;

документи, що подаються для проведення державної реєстрації зміни імені фізичної особи - підприємця;

документи, що подаються для проведення державної реєстрації зміни місця проживання фізичної особи - підприємця;

документи про призначення управителя майном фізичної особи - підприємця;

документи, що подаються для заміни свідоцтва про державну реєстрацію фізичної особи - підприємця;

документи, що подаються для державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця;

документи, що подаються для внесення до Єдиного державного реєстру судового рішення щодо відміни державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця;

копії повідомлень, зокрема про відмову у проведенні державної реєстрації зміни імені та/або місця проживання фізичної особи - підприємця;

документи про зміну місцезнаходження реєстраційної справи;

копії виписок з Єдиного державного реєстру;

судові рішення, що стали підставою для внесення відповідних записів до Єдиного державного реєстру;

заяви, запити про доступ до документів з реєстраційної справи;

постанови про виїмку документів з реєстраційної справи, примірники протоколів виїмки та копії описів документів, які вилучені;

судові рішення про витребування документів з реєстраційної справи, супровідні листи або документи, якими суд уповноважив осіб на їх одержання, копії описів документів, які вилучені.

5. Документи, що знаходяться в реєстраційній справі, не підлягають виїмці або розукомплектуванню, крім випадків, передбачених цим Законом.

6. Право доступу до документів, які знаходяться у відповідній реєстраційній справі, мають засновники (учасники) юридичної особи, фізична особа - підприємець, а також уповноважені ними особи на підставі письмової заяви та працівники контролюючих і правоохоронних органів на підставі відповідного письмового запиту, якщо такий запит подається у зв'язку із здійсненням ними повноважень, що визначені Законом.

Стаття 12. Виїмка документів з реєстраційних справ

1. Виїмка документів з реєстраційних справ здійснюється лише за вмотивованою постановою слідчого відповідно до Закону.

2. Державний реєстратор зобов'язаний зробити копії документів, що вилучаються з реєстраційної справи, пронумерувати, прошити та завірити їх власною печаткою. До реєстраційної справи долучаються копія постанови слідчого про виїмку документів, другий примірник протоколу виїмки документів, а також копія опису документів, які вилучені.

3. Вилучення документів з реєстраційної справи не є підставою для відмови державного реєстратора в проведенні реєстраційних дій, які передбачені цим Законом, крім випадку отримання державним реєстратором відповідного судового рішення.

Стаття 13. Витребування документів з реєстраційних справ

1. Витребування документів з реєстраційних справ здійснюється на підставі судового рішення.

2. Державний реєстратор зобов'язаний зробити копії документів, що вилучаються з реєстраційної справи, пронумерувати, прошити та завірити їх власною печаткою. До реєстраційної справи долучаються судові рішення про витребування документів, супровідний лист або документ, яким суд уповноважив особу на їх одержання, а також копія опису документів, які вилучені. Оригінали документів, які вилучені з реєстраційної справи, надсилаються рекомендованим листом з описом вкладення до суду або передаються безпосередньо особі, уповноваженій судом на їх одержання.

3. Вилучення документів з реєстраційної справи не є підставою для відмови державного реєстратора у проведенні реєстраційних дій, які передбачені цим Законом, крім випадку отримання державним реєстратором відповідного судового рішення.

Стаття 14. Передача реєстраційних справ

1. Передача реєстраційних справ здійснюється в разі:

зміни місцезнаходження юридичної особи, зміни місця проживання фізичної особи - підприємця, якщо нове місцезнаходження юридичної особи або місце проживання фізичної особи - підприємця розташоване на території іншої адміністративно-територіальної одиниці;

утворення, зміни меж або ліквідації адміністративно-територіальної одиниці.

2. Передача реєстраційних справ у випадку, який передбачено абзацом другим частини першої цієї статті, здійснюється на підставі державної реєстрації відповідних змін до установчих документів юридичної особи або державної реєстрації зміни місця проживання фізичної особи - підприємця.

3. Передача реєстраційних справ у випадку, який передбачено абзацом третім частини першої цієї статті, здійснюється лише на підставі відповідного рішення органу, який наділений відповідними повноваженнями.

4. За наявності підстави, що передбачена абзацом другим частини першої цієї статті, державний реєстратор протягом десяти робочих днів з дати державної реєстрації зміни місцезнаходження юридичної особи, зміни місця проживання фізичної особи - підприємця зобов'язаний передати за описом реєстраційну справу державному реєстратору за новим місцезнаходженням юридичної особи або за новим місцем проживання фізичної особи - підприємця.

5. Передача реєстраційних справ у випадку, передбаченому абзацом третім частини першої цієї статті, здійснюється протягом десяти робочих днів з дати прийняття відповідного рішення органу, який наділений відповідними повноваженнями, за актом прийому-передачі, який складається в трьох примірниках, по одному для державних реєстраторів та спеціально уповноваженого органу з питань державної реєстрації.

6. Державний реєстратор, який отримав реєстраційну справу, зобов'язаний протягом десяти робочих днів з дати її прийому повідомити рекомендованим листом юридичну особу або фізичну особу - підприємця про зміну місцезнаходження реєстраційної справи та внести до Єдиного державного реєстру запис про зміну місцезнаходження реєстраційної справи.

Стаття 15. Зберігання реєстраційних справ

1. З дати внесення державним реєстратором до Єдиного державного реєстру запису про припинення юридичної особи або запису про припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем ре-

еєстраційна справа повинна зберігатися у державного реєстратора протягом трьох років. Після закінчення цього строку державний реєстратор повинен передати реєстраційну справу на зберігання до державної архівної установи в порядку, який встановлено законом.

2. Реєстраційна справа повинна зберігатися в державній архівній установі протягом 75 років з дати її передачі до державної архівної установи.

Розділ II. ЄДИНИЙ ДЕРЖАВНИЙ РЕЄСТР

Стаття 16. Єдиний державний реєстр

1. Єдиний державний реєстр створюється з метою забезпечення органів державної влади, а також учасників цивільного обороту достовірною інформацією про юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців з Єдиного державного реєстру.

2. Єдиний державний реєстр ведеться на електронних носіях відповідно до державних стандартів, що забезпечують його сумісність і взаємодію з іншими інформаційними системами та мережами, що складають інформаційний ресурс держави.

3. Технічні та програмні засоби ведення Єдиного державного реєстру повинні забезпечувати:

*автоматизоване ведення еталона Єдиного державного реєстру;
контроль за повнотою внесення записів до Єдиного державного реєстру;
передачу відповідним органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондам соціального страхування повідомлень та відомостей з реєстраційних карток при вчиненні реєстраційних дій, що передбачені цим Законом, у тому числі для постановки на облік, зняття з обліку юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців;*

виконання в повному обсязі функцій адміністратора бази даних Єдиного державного реєстру (накопичення, аналіз даних, актуалізація даних, права доступу тощо);

зберігання відомостей про юридичних осіб або фізичних осіб - підприємців протягом 75 років з дати передачі реєстраційної справи до державної архівної установи;

*захист даних від несанкціонованого доступу;
достовірність та повноту відомостей з реєстраційних карток;
контроль за проведенням реєстраційних дій;
оперативну видачу виписок та довідок з Єдиного державного реєстру, а також документальне відтворення процедур державної реєстрації.*

4. До Єдиного державного реєстру не заносяться відомості, що становлять державну таємницю.

5. Єдиний державний реєстр створюється і ведеться спеціально уповноваженим органом з питань державної реєстрації, який є його розпорядником та адміністратором.

6. Єдиний державний реєстр є об'єктом права державної власності.

Стаття 17. Відомості Єдиного державного реєстру

1. Відомості про юридичну особу або фізичну особу - підприємця включаються до Єдиного державного реєстру шляхом внесення записів на підставі відомостей з відповідних реєстраційних карток.

2. В Єдиному державному реєстрі містяться такі відомості щодо юридичної особи:

повне найменування юридичної особи та скорочене у разі його наявності;

ідентифікаційний код юридичної особи;

форма власності;

організаційно-правова форма;

центральний чи місцевий орган виконавчої влади, до сфери управління якого належить юридична особа державної форми власності чи юридична особа, в статутному фонді якої частка держави становить не менше 25 відсотків;

місцезнаходження юридичної особи;

перелік засновників (учасників) юридичної особи, у тому числі ім'я, місце проживання, ідентифікаційний номер фізичної особи - платника податків, якщо засновник - фізична особа; найменування, місцезнаходження та ідентифікаційний код, якщо засновник - юридична особа;

основні види діяльності;

прізвище, ім'я та по батькові осіб, які мають право вчиняти юридичні дії від імені юридичної особи без довіреності, у тому числі підписувати договори, їх ідентифікаційні номери фізичних осіб - платників податків;

дані про наявність обмежень щодо представництва від імені юридичної особи;

дані про розмір статутного фонду (статутного або складеного капіталу), у тому числі частки кожного із засновників (учасників), а також розмір сплаченого статутного фонду (статутного або складеного капіталу) на дату проведення державної реєстрації та дата закінчення його формування;

дата та номер запису про проведення державної реєстрації юридичної особи, дати та номери записів про внесення змін до нього;

підстави для відмови у проведенні державної реєстрації;

серія та номер свідоцтва про державну реєстрацію, дата видачі або заміни свідоцтва про державну реєстрацію;

дані про установчі документи, дати та номери записів про внесення змін до них;

підстави для відмови у проведенні державної реєстрації змін до установчих документів;

дата та номер запису про скасування державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи;

дані про дату постановки на облік та дату зняття з обліку в органах статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування;

дані про відокремлені підрозділи юридичної особи;

дані про перебування юридичної особи в процесі припинення, зокрема дата реєстрації рішення засновників (учасників) або уповноважених ними органів про припинення юридичної особи, відомості про комісію з припинення (ліквідатора, ліквідаційну комісію тощо);

дата та номер запису про державну реєстрацію припинення юридичної особи, підстава для його внесення;

дата та номер запису про відміну державної реєстрації припинення юридичної особи, підстава для його внесення;

місце проведення державної реєстрації, а також місце проведення інших реєстраційних дій, передбачених цим Законом;

місцезнаходження реєстраційної справи;

дані про видачу виписок, витягів, довідок з Єдиного державного реєстру;

прізвище, ім'я та по батькові посадової особи, що внесла до Єдиного державного реєстру запис про державну реєстрацію юридичної особи, внесла зміни до цього запису або внесла запис про державну реєстрацію припинення юридичної особи;

дата передачі реєстраційної справи до державної архівної установи, адреса її знаходження.

3. В Єдиному державному реєстрі повинні міститися такі відомості щодо фізичної особи - підприємця:

ім'я фізичної особи;

ідентифікаційний номер фізичної особи - платника податків;

місце проживання;

основні види діяльності;

дата та номер запису про проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, дати та номери записів про внесення змін до нього;

підстави для відмови у проведенні державної реєстрації;

серія та номер свідоцтва про державну реєстрацію, дата видачі або заміни свідоцтва про державну реєстрацію;

підстави для відмови у проведенні державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу - підприємця;

дані про дату постановки на облік та дату зняття з обліку в органах статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування;

дані про перебування фізичної особи - підприємця в процесі припинення підприємницької діяльності;

дата та номер запису про державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, а також підстава для його внесення;

дата та номер запису про відміну державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, а також підстава для його внесення;

місце проведення державної реєстрації, а також місце проведення інших реєстраційних дій, передбачених цим Законом;

місцезнаходження реєстраційної справи;

прізвище, ім'я та по батькові посадової особи, що внесла до Єдиного державного реєстру запис про державну реєстрацію фізичної особи - підприємця, внесла зміни до цього запису або внесла запис про державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем;

дата передачі реєстраційної справи до державної архівної установи, адреса її знаходження.

4. В Єдиному державному реєстрі містяться також відомості про відсутність юридичної особи за її місцезнаходженням, про відсутність підтвердження відомостей про юридичну особу, а також відомості про зареєстровані найменування юридичних осіб.

Стаття 18. Статус відомостей Єдиного державного реєстру

1. Якщо відомості, які підлягають внесенню до Єдиного державного реєстру, були внесені до нього, то такі відомості вважаються достовірними і можуть бути використані в спорі з третьою особою, доки до них не внесено відповідних змін.

2. Якщо відомості, які підлягають внесенню до Єдиного державного реєстру, є недостовірними і були внесені до нього, то третя особа може посилатися на них у спорі як на достовірні. Третя особа не може посилатися на них у спорі у разі, якщо вона знала або могла знати про те, що такі відомості є недостовірними.

3. Якщо відомості, які підлягають внесенню до Єдиного державного реєстру, не були до нього внесені, вони не можуть бути використані в спорі з третьою особою.

Стаття 19. Внесення змін до відомостей про юридичну особу, які містяться в Єдиному державному реєстрі

1. У разі, якщо зміна відомостей про юридичну особу, які містяться в Єдиному державному реєстрі, не пов'язана із змінами до установчих документів юридичної особи або не підлягає державній реєстрації, виконавчий орган юридичної особи або уповноважена ним особа зобов'язаний подати (надіслати рекомендованим листом) державному реєстратору за місцезнаходженням реєстраційної справи юридичної особи заповнену реєстраційну картку про внесення змін до відомостей про юридичну особу, які містяться в Єдиному державному реєстрі. У разі, якщо подається (надсилається) реєстраційна картка про внесення змін до відомостей про місцезнаходження юридичної особи, до неї додається свідоцтво про державну реєстрацію юридичної особи. *(Частина перша статті 19 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2452-IV (2452-15) від 03.03.2005)*

2. Державному реєстратору забороняється вимагати додаткові документи для внесення змін до відомостей про юридичну особу, які містяться в Єдиному державному реєстрі, якщо вони не передбачені частиною першою цієї статті.

3. Якщо реєстраційна картка про внесення змін до відомостей про юридичну особу, які містяться в Єдиному державному реєстрі, подається особисто особою, уповноваженою виконавчим органом юридичної особи, державному реєстратору додатково пред'являються її паспорт та документ, що підтверджує її повноваження.

4. Дата надходження реєстраційної картки про внесення змін до відомостей про юридичну особу, які містяться в Єдиному державному реєстрі, вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

5. Державний реєстратор має право залишити без розгляду реєстраційну картку про внесення змін до відомостей про юридичну особу, які містяться в Єдиному державному реєстрі, якщо реєстраційна картка оформлена з порушенням вимог, які встановлені частинами першою та другою статті 8 цього Закону, або якщо до реєстраційної картки не додано документи, передбачені частиною першою цієї статті. *(Абзац перший частини п'ятої статті 19 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2452-IV (2452-15) від 03.03.2005)*

Про залишення без розгляду реєстраційної картки про внесення змін до відомостей про юридичну особу, які містяться в Єдиному державному реєстрі, виконавчому органу юридичної особи або уповноваженій ним особі не пізніше наступного робочого дня з дати її надходження державним реєстратором видається (надсилається рекомендованим листом)

відповідне повідомлення із зазначенням підстав залишення реєстраційної картки про внесення змін до відомостей про юридичну особу, які містяться в Єдиному державному реєстрі, без розгляду.

6. Державний реєстратор за відсутності підстав для залишення без розгляду реєстраційної картки про внесення змін до відомостей про юридичну особу, які містяться в Єдиному державному реєстрі, зобов'язаний не пізніше наступного робочого дня з дати її надходження внести до Єдиного державного реєстру запис про внесення змін до відомостей про юридичну особу. У разі внесення до Єдиного державного реєстру запису про зміну місцезнаходження юридичної особи, державний реєстратор одночасно повинен видати (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) виконавчому органу юридичної особи або уповноваженій нею особі нове свідоцтво про державну реєстрацію юридичної особи та свідоцтво, яке було замінено з відміткою про видачу нового свідоцтва. *(Частина шоста статті 19 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2452-IV (2452-15) від 03.03.2005)*

7. Юридична особа щорічно, починаючи з наступного року з дати її державної реєстрації, протягом одного місяця зобов'язана подати (надіслати рекомендованим листом) державному реєстратору реєстраційну картку встановленого зразка про підтвердження відомостей про юридичну особу. Реєстраційна картка про підтвердження відомостей про юридичну особу залишається державним реєстратором без розгляду, якщо вона не відповідає вимогам частин першої та другої статті 8 цього Закону. Якщо реєстраційна картка про підтвердження відомостей про юридичну особу не була надана юридичною особою в установленій цією частиною строк, державний реєстратор зобов'язаний у строк, що не перевищує десяти робочих днів з дати, яка встановлена для юридичної особи для подання реєстраційної картки про підтвердження відомостей про юридичну особу, направити рекомендованим листом юридичній особі повідомлення про необхідність подання державному реєстратору реєстраційної картки про підтвердження відомостей про юридичну особу. У разі повернення до державного реєстратора рекомендованого листа з відміткою відділення зв'язку про відсутність юридичної особи за вказаною адресою або неподання юридичною особою протягом місяця з дати направлення їй відповідного повідомлення реєстраційної картки про підтвердження відомостей про юридичну особу державний реєстратор повинен внести до Єдиного державного реєстру запис про відсутність юридичної особи за її місцезнаходженням або запис про відсутність підтвердження відомостей про юридичну особу.

Стаття 20. Надання відомостей з Єдиного державного реєстру

1. Відомості, що містяться в Єдиному державному реєстрі, є відкритими і загальнодоступними, за винятком ідентифікаційних номерів фізичних осіб - платників податків.

2. Відомості, що містяться в Єдиному державному реєстрі, надаються у вигляді:

витягу з Єдиного державного реєстру;

довідки про наявність або відсутність в Єдиному державному реєстрі інформації, яка запитується.

3. Форма витягу та довідки з Єдиного державного реєстру встановлюється спеціально уповноваженим органом з питань державної реєстрації. Витяг або довідка з Єдиного державного реєстру підписується державним реєстратором та засвідчується його печаткою.

4. Строк надання відомостей з Єдиного державного реєстру не повинен перевищувати п'яти робочих днів з дати надходження запиту.

5. За одержання витягу та довідки з Єдиного державного реєстру справляється плата, розмір та порядок внесення якої визначається спеціально уповноваженим органом з питань державної реєстрації.

6. Кошти, одержані за отримання відомостей з Єдиного державного реєстру, спрямовуються на фінансування видатків, що пов'язані з його веденням.

7. Документом, що підтверджує внесення плати за отримання відомостей з Єдиного державного реєстру, є копія квитанції, виданої банком, або копія платіжного доручення з відміткою банку.

8. Органи державної влади звільняються від плати за одержання за їх запитом відомостей з Єдиного державного реєстру, якщо такий запит подається у зв'язку із здійсненням ними повноважень, визначених законом.

9. Передача даних з Єдиного державного реєстру третім особам на комерційній основі забороняється.

Стаття 21. Виписка з Єдиного державного реєстру

1. Виписка з Єдиного державного реєстру видається юридичній особі або фізичній особі - підприємцю за їх письмовим запитом протягом двох робочих днів з дати подання цього запиту або на підставі їх письмової заяви при видачі свідоцтва про державну реєстрацію або при його заміні.

2. Державні реєстратори використовують бланк виписки з Єдиного державного реєстру встановленого зразка. Опис бланка виписки з Єдиного державного реєстру встановлюється спеціально уповноваженим органом з питань державної реєстрації.

3. Бланки виписок з Єдиного державного реєстру мають облікову серію і номер.

4. У виписці зазначаються:

*найменування юридичної особи або ім'я фізичної особи - підприємця;
ідентифікаційний код юридичної особи або ідентифікаційний номер фізичної особи - підприємця - платника податків;*

форма власності юридичної особи;

місцезнаходження юридичної особи або місце проживання фізичної особи - підприємця;

прізвище, ім'я та по батькові осіб, які мають право вчиняти юридичні дії від імені юридичної особи без довіреності, у тому числі підписувати договори, їх ідентифікаційні номери фізичних осіб - платників податків;

наявність обмежень щодо представництва від імені юридичної особи або фізичної особи - підприємця;

дата та номер запису в Єдиному державному реєстрі;

дата видачі виписки.

5. Виписка з Єдиного державного реєстру підписується державним реєстратором і засвідчується його печаткою.

6. У разі, коли юридична особа знаходиться у процесі припинення або фізична особа - підприємець знаходиться у процесі припинення підприємницької діяльності, у виписці робиться відповідний запис.

7. Виписка з Єдиного державного реєстру є чинною протягом тридцяти календарних днів з дати її видачі.

8. Виписка з Єдиного державного реєстру не видається юридичній особі у разі наявності в Єдиному державному реєстрі запису про:

відсутність юридичної особи за її місцезнаходженням;

відсутність підтвердження відомостей про юридичну особу.

9. Виписка з Єдиного державного реєстру втрачає чинність раніше строку, який встановлено у частині сьомій цієї статті, якщо до Єдиного державного реєстру були внесені зміни щодо відомостей, які зазначаються у виписці з Єдиного державного реєстру.

10. За одержання виписки з Єдиного державного реєстру справляється плата в розмірі одного неоподаткованого мінімуму доходів громадян.

11. Кошти, одержані за надання виписки з Єдиного державного реєстру, спрямовуються на фінансування видатків, що пов'язані з його веденням.

12. Документом, що підтверджує внесення плати за отримання виписки з Єдиного державного реєстру, є копія квитанції, виданої банком, або копія платіжного доручення з відміткою банку.

Стаття 22. Публікація відомостей з Єдиного державного реєстру

1. Інформація про проведення державної реєстрації юридичної особи, про зміну місцезнаходження юридичної особи, про зміну найменування юридичної особи, про прийняття засновниками (учасниками) або уповноваженим ними органом або судом рішення про виділ, про прийняття засновниками (учасниками) або уповноваженим ними органом рішення щодо припинення юридичної особи, про постановлення судового рішення щодо припинення юридичної особи, якщо таке рішення не пов'язане з банкрутством юридичної особи, про постановлення судового рішення щодо порушення провадження у справі про банкрутство юридичної особи, про зменшення статутного фонду юридичної особи, про проведення державної реєстрації припинення юридичної особи, про втрату або заміну свідоцтва про державну реєстрацію, про прийняття фізичною особою рішення щодо припинення підприємницької діяльності, про постановлення судового рішення щодо припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, якщо таке рішення не пов'язане з банкрутством фізичної особи - підприємця, про постановлення судового рішення щодо порушення провадження у справі про банкрутство фізичної особи - підприємця, про постановлення судового рішення щодо припинення провадження у справі про банкрутство юридичної особи або фізичної особи - підприємця підлягає обов'язковому опублікуванню в спеціалізованому друкованому засобі масової інформації.

2. Повідомлення про проведення державної реєстрації юридичної особи повинно містити відомості про:

- найменування юридичної особи;
- ідентифікаційний код юридичної особи;
- місцезнаходження юридичної особи;
- місце та дату проведення державної реєстрації.

3. Повідомлення про зміну місцезнаходження юридичної особи повинно містити відомості про:

- найменування юридичної особи;*
- ідентифікаційний код юридичної особи;*
- попереднє та нове місцезнаходження юридичної особи;*
- місце та дату внесення запису про зміну місцезнаходження юридичної особи. (Абзац п'ятий частини третьої статті 22 в редакції Закону N 2452-IV (2452-15) від 03.03.2005)*

4. Повідомлення про зміну найменування юридичної особи повинно містити відомості про:

- попереднє та нове найменування юридичної особи;*

ідентифікаційний код юридичної особи;
місцезнаходження юридичної особи;
місце та дату проведення державної реєстрації змін до установчих документів, зокрема щодо зміни найменування юридичної особи.

5. Повідомлення про зменшення статутного фонду (статутного або складеного капіталу) юридичної особи повинно містити відомості про:

найменування юридичної особи;
ідентифікаційний код юридичної особи;
місцезнаходження юридичної особи;
розмір, на який зменшено статутний фонд (статутний або складений капітал), а також розмір статутного фонду (статутного або складеного капіталу) після зменшення;
місце та дату проведення державної реєстрації змін до установчих документів, зокрема щодо зменшення статутного фонду (статутного або складеного капіталу) юридичної особи.

6. Повідомлення про прийняття засновниками (учасниками), уповноваженим ними органом або судом рішення про виділ повинно містити відомості про:

найменування юридичної особи;
ідентифікаційний код юридичної особи;
місцезнаходження юридичної особи;
дату прийняття рішення про виділ, підстава для його прийняття;
місце та дату внесення запису щодо прийняття рішення про виділ;
дату призначення та відомості про комісію з виділу;
порядок і строк заявлення кредиторам вимог до юридичної особи у процесі виділу.

7. Повідомлення про прийняття засновниками (учасниками) або уповноваженим ними органом рішення щодо припинення юридичної особи повинно містити відомості про:

найменування юридичної особи;
ідентифікаційний код юридичної особи;
місцезнаходження юридичної особи;
підставу для прийняття рішення щодо припинення (злиття, приєднання, поділ, перетворення або ліквідація) юридичної особи;
місце та дату внесення запису про прийняття рішення засновниками (учасниками) або уповноваженим ними органом про припинення юридичної особи;
дату призначення та відомості про комісію з припинення (ліквідатора, ліквідаційну комісію тощо);
порядок і строк заявлення кредиторам вимог до юридичної особи, що припиняється.

8. Повідомлення про постановлення судового рішення щодо припинення юридичної особи, якщо таке рішення не пов'язане з банкрутством юридичної особи, повинно містити відомості про:

найменування юридичної особи;

ідентифікаційний код юридичної особи;

місцезнаходження юридичної особи;

дату та підставу для прийняття рішення щодо припинення юридичної особи;

місце та дату внесення запису про судове рішення щодо припинення юридичної особи;

дату призначення та відомості про комісію з припинення (ліквідатора, ліквідаційну комісію тощо);

порядок і строк заявлення кредитором вимог до юридичної особи, що припиняється.

9. Повідомлення про постановлення судового рішення щодо порушення провадження у справі про банкрутство юридичної особи повинно містити відомості про:

найменування юридичної особи;

ідентифікаційний код юридичної особи;

місцезнаходження юридичної особи;

дату постановлення судового рішення щодо порушення провадження у справі про банкрутство юридичної особи;

місце та дату внесення запису про судове рішення щодо порушення провадження у справі про банкрутство юридичної особи.

10. Повідомлення про постановлення судового рішення щодо припинення провадження у справі про банкрутство юридичної особи повинно містити відомості про:

найменування юридичної особи;

ідентифікаційний код юридичної особи;

місцезнаходження юридичної особи;

дату постановлення судового рішення щодо припинення провадження у справі про банкрутство юридичної особи;

місце та дату внесення запису про судове рішення щодо припинення провадження у справі про банкрутство юридичної особи.

11. Повідомлення про проведення державної реєстрації припинення юридичної особи повинно містити відомості про:

найменування юридичної особи;

ідентифікаційний код юридичної особи;

місцезнаходження юридичної особи;

місце та дату проведення державної реєстрації припинення юридичної особи.

12. Повідомлення про втрату або заміну свідоцтва про державну реєстрацію повинно містити відомості про:

*найменування юридичної особи або ім'я фізичної особи - підприємця;
ідентифікаційний код юридичної особи або ідентифікаційний номер фізичної особи - платника податків;*

місцезнаходження юридичної особи або місце проживання фізичної особи - підприємця;

серію та номер свідоцтва, що втрачене або замінене;

місце та дату внесення запису про втрату або заміну свідоцтва.

13. Повідомлення про прийняття фізичною особою - підприємцем рішення щодо припинення підприємницької діяльності повинно містити відомості про:

ім'я фізичної особи - підприємця;

ідентифікаційний номер фізичної особи - платника податків;

місце та дату внесення запису про прийняття рішення щодо припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем.

14. Повідомлення про постановлення судового рішення щодо припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, якщо таке рішення не пов'язане з банкрутством фізичної особи - підприємця, повинно містити відомості про:

ім'я фізичної особи - підприємця;

ідентифікаційний номер фізичної особи - платника податків;

дату та підставу для прийняття судового рішення щодо припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця;

місце та дату внесення запису про судове рішення щодо припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця.

15. Повідомлення про постановлення судового рішення щодо порушення провадження у справі про банкрутство фізичної особи - підприємця повинно містити відомості про:

ім'я фізичної особи - підприємця;

ідентифікаційний номер фізичної особи - платника податків;

дату постановлення судового рішення щодо порушення провадження у справі про банкрутство фізичної особи - підприємця;

місце та дату внесення запису про судове рішення щодо порушення провадження у справі про банкрутство фізичної особи - підприємця.

16. Повідомлення про постановлення судового рішення щодо припинення провадження у справі про банкрутство фізичної особи - підприємця повинно містити відомості про:

ім'я фізичної особи - підприємця;

ідентифікаційний номер фізичної особи - платника податків;

дату постановлення судового рішення щодо припинення провадження у справі про банкрутство фізичної особи - підприємця;

місце та дату внесення запису про судове рішення щодо припинення провадження у справі про банкрутство фізичної особи - підприємця.

17. Підставою для публікації повідомлень у спеціалізованому друкованому засобі масової інформації є внесення відповідного запису до Єдиного державного реєстру.

18. Повідомлення підлягають опублікуванню спеціально уповноваженим органом з питань державної реєстрації в спеціалізованому друкованому засобі масової інформації протягом десяти робочих днів з моменту внесення відповідного запису до Єдиного державного реєстру.

19. За публікацію повідомлень, які зазначені в частинах п'ятій, шостій, сьомій, дванадцятій та тринадцятій цієї статті, справляється плата в розмірі трьох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, яка використовується на відшкодування витрат, пов'язаних з виданням спеціалізованого друкованого засобу масової інформації.

20. Документом, що підтверджує внесення плати за публікацію повідомлень, є копія квитанції, виданої банком, або копія платіжного доручення з відміткою банку.

Розділ III. РЕЄСТРАЦІЯ ЮРИДИЧНОЇ ОСОБИ

Стаття 23. Резервування найменування юридичної особи

1. Юридична особа повинна мати своє найменування, яке містить інформацію про її організаційно-правову форму та назву.

2. Засновник (засновники) юридичної особи має право зарезервувати найменування юридичної особи строком на два місяці, а для відкритих акціонерних товариств - строком на дев'ять місяців.

3. Засновник (засновники) юридичної особи повинен вказати у заяві про резервування найменування юридичної особи повне найменування юридичної особи, під яким він (вони) мають намір її зареєструвати.

4. Для резервування найменування юридичної особи засновник (засновники) юридичної особи або уповноважена ним (ними) особа повинен подати (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) державному реєстратору такі документи:

заяву встановленого зразка про резервування найменування юридичної особи;

документ, що підтверджує внесення плати за проведення резервування найменування юридичної особи.

5. Державному реєстратору забороняється вимагати додаткові документи для проведення резервування найменування юридичної особи, якщо вони не передбачені частиною четвертою цієї статті.

6. Якщо документи для проведення резервування найменування юридичної особи подаються засновником юридичної особи або уповноваженою ним особою особисто, державному реєстратору додатково пред'являються паспорт та документ, що засвідчує його (її) повноваження.

7. Документи, які подані для проведення резервування найменування юридичної особи, приймаються за описом, копія якого в день надходження документів видається (надсилається рекомендованим листом з описом вкладення) засновнику юридичної особи або уповноваженій ним особі з відміткою про дату надходження документів.

Дата надходження документів для проведення резервування найменування юридичної особи вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

8. Державний реєстратор має право залишити без розгляду документи, які подані для проведення резервування найменування юридичної особи, якщо:

найменування не відповідає вимогам щодо обмежень, які встановлені абзацом дев'ятим частини першої статті 27 цього Закону;

найменування юридичної особи не відповідає вимогам щодо найменування юридичних осіб окремих організаційно-правових форм, які встановлені законом;

викладення найменування не відповідає вимогам, встановленим спеціально уповноваженим органом з питань державної реєстрації;

документи не відповідають вимогам, які встановлені частинами третьою та сімнадцятою цієї статті.

9. Про залишення документів, які подані для проведення резервування найменування юридичної особи, без розгляду засновнику юридичної особи або уповноваженій ним особі не пізніше наступного робочого дня з дати їх надходження державним реєстратором видаються (надсилається рекомендованим листом з описом вкладення) відповідне повідомлення із зазначенням підстав залишення документів без розгляду та документи, що подавалися для проведення резервування найменування юридичної особи, відповідно до опису.

Залишення документів, які подавалися для проведення резервування найменування юридичної особи, без розгляду не перешкоджає засновнику юридичної особи або уповноваженій ним особі повторному зверненню до державного реєстратора в загальному порядку після усунення причин, що були підставою для залишення цих документів без розгляду.

10. Резервування найменування юридичної особи здійснюється протягом трьох робочих днів з дати надходження документів, які встановлені у частині четвертій цієї статті.

11. У разі відсутності в Єдиному державному реєстрі найменування юридичної особи тотожного тому, яке зазначено в заяві про резервування найменування юридичної особи, державний реєстратор протягом строку, встановленого в частині десятій цієї статті, вносить до Єдиного державного реєстру запис про резервування найменування юридичної особи і видає (надсилає рекомендованим листом) засновнику юридичної особи або уповноваженій ним особі довідку з Єдиного державного реєстру про резервування найменування юридичної особи, яка дійсна протягом строку резервування.

12. Дата внесення до Єдиного державного реєстру запису про резервування найменування юридичної особи є датою резервування найменування юридичної особи.

13. Якщо протягом строку резервування до Єдиного державного реєстру не буде внесено запис про державну реєстрацію юридичної особи або про державну реєстрацію змін до установчих документів, що пов'язані із зміною найменування юридичної особи відповідно до найменування, яке зарезервоване, запис про резервування найменування юридичної особи повинен бути виключений з Єдиного державного реєстру протягом наступного робочого дня після закінчення строку резервування.

14. У разі наявності в Єдиному державному реєстрі найменування юридичної особи тотожного тому, яке зазначено в заяві про резервування найменування юридичної особи, державний реєстратор протягом строку, який встановлено у частині десятій цієї статті, видає (надсилає рекомендованим листом) засновнику юридичної особи або уповноваженій ним особі повідомлення встановленого зразка про відмову в резервуванні найменування юридичної особи. Плата за проведення резервування найменування юридичної особи в такому випадку не повертається.

15. За проведення резервування найменування юридичної особи справляється плата в розмірі двох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

16. Кошти, які одержані за резервування найменування юридичної особи, спрямовуються на фінансування видатків, що пов'язані з веденням Єдиного державного реєстру.

17. Документом, що підтверджує внесення плати за резервування найменування юридичної особи, є копія квитанції, виданої банком, або копія платіжного доручення з відміткою банку.

Стаття 24. Документи, що подаються для проведення державної реєстрації юридичної особи

1. Для проведення державної реєстрації юридичної особи засновник (засновники) або уповноважена ними особа повинні особисто подати державному реєстратору (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) такі документи:

заповнену реєстраційну картку на проведення державної реєстрації юридичної особи;

копію рішення засновників або уповноваженого ними органу про створення юридичної особи у випадках, передбачених законом;

два примірники установчих документів;

документ, що засвідчує внесення реєстраційного збору за проведення державної реєстрації юридичної особи.

2. У разі, якщо проводилося резервування найменування юридичної особи, крім документів, які передбачені частиною першою цієї статті, додатково подається чинна довідка з Єдиного державного реєстру про резервування найменування юридичної особи.

3. У випадках, що передбачені законом, крім документів, які передбачені частиною першою цієї статті, додатково подається (надсилається) копія рішення органів Антимонопольного комітету України або Кабінету Міністрів України про надання дозволу на узгоджені дії або на концентрацію суб'єктів господарювання.

4. У разі державної реєстрації юридичної особи, для якої законом встановлено вимоги щодо формування статутного фонду (статутного або складеного капіталу), крім документів, які передбачені частиною першою цієї статті, додатково подається документ, що підтверджує внесення засновником (засновниками) вкладу (вкладів) до статутного фонду (статутного або складеного капіталу) юридичної особи в розмірі, який встановлено законом.

5. У разі державної реєстрації відкритих акціонерних товариств крім документів, які передбачені частиною першою цієї статті, додатково подається звіт про проведення підписки на акції, який засвідчено Державною комісією з цінних паперів та фондового ринку України.

6. У разі державної реєстрації фермерського господарства крім документів, які передбачені частиною першою цієї статті, додатково подається копія Державного акта на право приватної власності засновника на землю або копія Державного акта на право постійного користування землею засновником, або нотаріально посвідчена копія договору про право користування землею засновником, зокрема на умовах оренди.

(Частина шоста статті 24 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2454-IV (2454-15) від 03.03.2005)

7. У разі державної реєстрації юридичної особи, засновником (засновниками) якої є іноземна юридична особа, крім документів, які передбачені частиною першою цієї статті, додатково подається документ про підтвердження реєстрації іноземної особи в країні її місцезнаходження, зокрема витяг із торговельного, банківського або судового реєстру, який відповідає вимогам частини шостої статті 8 цього Закону.

8. Державному реєстратору забороняється вимагати додаткові документи для проведення державної реєстрації юридичної особи, якщо вони не передбачені частинами першою - сьомою цієї статті.

9. Якщо документи для проведення державної реєстрації подаються засновником або уповноваженою ним особою особисто, державному реєстратору додатково пред'являються паспорт та документ, що засвідчує його (її) повноваження.

10. Документи, які подані для проведення державної реєстрації юридичної особи, приймаються за описом, копія якого в день надходження документів видається (надсилається рекомендованим листом) засновнику або уповноваженій ним особі з відміткою про дату надходження документів.

Дата надходження документів для проведення державної реєстрації юридичної особи вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

11. Державний реєстратор має право залишити без розгляду документи, які подані для проведення державної реєстрації юридичної особи, якщо:

документи подані за неналежним місцем проведення державної реєстрації;

документи не відповідають вимогам, які встановлені частинами першою, другою, четвертою - сьомою статті 8 та частиною п'ятою статті 10 цього Закону;

документи подані не в повному обсязі.

12. Про залишення документів, які подані для проведення державної реєстрації юридичної особи, без розгляду засновнику або уповноваженій ним особі не пізніше наступного робочого дня з дати їх надходження державним реєстратором видаються (надсилається рекомендованим листом з описом вкладення) відповідне повідомлення із зазначенням підстав залишення документів без розгляду та документи, що подавалися для проведення державної реєстрації юридичної особи, відповідно до опису.

Залишення документів, які подавалися для проведення державної реєстрації юридичної особи, без розгляду не перешкоджає засновнику або уповноваженій ним особі повторному зверненню до державного реєс-

тратора в загальному порядку після усунення причин, що були підставою для залишення цих документів без розгляду.

Стаття 25. Порядок проведення державної реєстрації юридичної особи

1. Державний реєстратор за відсутності підстав для залишення документів, які подані для проведення державної реєстрації юридичної особи, без розгляду зобов'язаний перевірити ці документи на відсутність підстав для відмови у проведенні державної реєстрації юридичної особи, які передбачені частиною першою статті 27 цього Закону.

2. Перевірка на відсутність підстав для відмови, які передбачені абзацами п'ятим - восьмим частини першої статті 27 цього Закону, здійснюється з використанням відомостей з Єдиного державного реєстру.

3. За відсутності підстав для відмови у проведенні державної реєстрації юридичної особи державний реєстратор повинен внести до реєстраційної картки на проведення державної реєстрації юридичної особи ідентифікаційний код заявника відповідно до вимог Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України та внести до Єдиного державного реєстру запис про проведення державної реєстрації юридичної особи на підставі відомостей цієї реєстраційної картки.

4. Дата внесення до Єдиного державного реєстру запису про проведення державної реєстрації юридичної особи є датою державної реєстрації юридичної особи.

5. Строк державної реєстрації юридичної особи не повинен перевищувати три робочих дні з дати надходження документів для проведення державної реєстрації юридичної особи.

6. Свідоцтво про державну реєстрацію юридичної особи повинно бути оформлено і видано (надіслано рекомендованим листом за описом вкладення) засновнику або уповноваженій ним особі державним реєстратором не пізніше наступного робочого дня з дати державної реєстрації юридичної особи. Разом із свідоцтвом про державну реєстрацію юридичної особи засновнику або уповноваженій ним особі видається (надсилається рекомендованим листом) один примірник оригіналу установчих документів з відміткою державного реєстратора про проведення державної реєстрації юридичної особи.

7. Порядок передачі державному реєстратору ідентифікаційних кодів Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України для внесення їх до реєстраційної картки визначається спеціально уповноваженим органом з питань державної реєстрації та спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у сфері статистики.

Стаття 26. Передача відомостей про державну реєстрацію юридичної особи до органів статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України та фондів соціального страхування для взяття юридичної особи на облік

1. Державний реєстратор не пізніше наступного робочого дня з дати державної реєстрації юридичної особи зобов'язаний передати відповідним органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування повідомлення про проведення державної реєстрації юридичної особи із зазначенням номера та дати внесення відповідного запису до Єдиного державного реєстру та відомості з реєстраційної картки на проведення державної реєстрації юридичної особи.

2. Підставою для взяття юридичної особи на облік в органах статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування є надходження до цих органів повідомлення державного реєстратора про проведення державної реєстрації юридичної особи та відомостей з відповідної реєстраційної картки.

Стаття 27. Відмова у проведенні державної реєстрації юридичної особи

1. Підставами для відмови у проведенні державної реєстрації юридичної особи є:

невідповідність відомостей, які вказані в реєстраційній картці на проведення державної реєстрації юридичної особи, відомостям, які зазначені в документах, що подані для проведення державної реєстрації юридичної особи;

невідповідність установчих документів вимогам частини третьої статті 8 цього Закону;

порушення порядку створення юридичної особи, який встановлено законом, зокрема:

наявність обмежень на зайняття відповідних посад, встановлених законом щодо осіб, які зазначені як посадові особи органу управління юридичної особи;

невідповідність відомостей про засновників (учасників) юридичної особи відомостям щодо них, які містяться в Єдиному державному реєстрі;

наявність обмежень щодо вчинення засновниками (учасниками) юридичної особи або уповноваженою ними особою юридичних дій, які встановлені абзацом четвертим частини другої статті 35 цього Закону;

наявність в Єдиному державному реєстрі найменування, яке тотожне найменуванню юридичної особи, яка має намір зареєструватися;

використання у найменуванні юридичної особи повного чи скороченого найменування органу державної влади або органу місцевого самоврядування, або похідних від цих найменувань, або історичного державного найменування, перелік яких встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Відмова у проведенні державної реєстрації юридичної особи з інших підстав не допускається.

2. За наявності підстав для відмови у проведенні державної реєстрації юридичної особи державний реєстратор зобов'язаний не пізніше трьох робочих днів з дати надходження документів для проведення державної реєстрації видати (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) засновнику або уповноваженій ним особі повідомлення про відмову в проведенні державної реєстрації із зазначенням підстав для такої відмови та документи, що подавалися для проведення державної реєстрації юридичної особи, відповідно до опису.

У разі відмови у проведенні державної реєстрації юридичної особи реєстраційний збір не повертається.

3. Після усунення причин, що були підставою для відмови у проведенні державної реєстрації юридичної особи, засновники (учасники) або уповноважена ними особа можуть повторно подати документи на проведення державної реєстрації юридичної особи, які розглядаються у порядку, передбаченому цим Законом для проведення державної реєстрації юридичної особи.

4. Відмову в проведенні державної реєстрації юридичної особи може бути оскаржено в суді.

5. Порушення строків видачі (направлення рекомендованим листом) засновнику або уповноваженій ним особі свідоцтва про державну реєстрацію юридичної особи, повідомлення про відмову у проведенні державної реєстрації або повідомлення про залишення документів без розгляду вважається відмовою у проведенні державної реєстрації юридичної особи і може бути оскаржено в суді.

Стаття 28. Відомості про відокремлені підрозділи юридичної особи

1. Відомості про відокремлені підрозділи юридичної особи залучаються до її реєстраційної справи та включаються до Єдиного державного реєстру.

2. В Єдиному державному реєстрі містяться такі відомості про відокремлені підрозділи юридичної особи:

ідентифікаційний код юридичної особи;

ідентифікаційний код філії, представництва;

повне найменування відокремленого підрозділу;

*місцезнаходження відокремленого підрозділу;
основні види діяльності відокремленого підрозділу;
прізвище, ім'я та по батькові осіб, які мають право вчиняти юридичні дії від імені юридичної особи без довіреності, у тому числі підписувати договори, їх ідентифікаційні номери платників податків;*

дату постановки на облік та зняття з обліку в органах статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування;

дату та номер запису про включення або виключення відомостей до/з Єдиного державного реєстру, дату та номери запису про внесення змін до нього;

місце проведення запису про включення або виключення відомостей до/з Єдиного державного реєстру;

*місцезнаходження реєстраційної справи юридичної особи;
прізвище, ім'я та по батькові посадової особи, що внесла до Єдиного державного реєстру запис про включення відомостей про відокремлений підрозділ юридичної особи, внесла зміни до цього запису або внесла запис про виключення відокремленого підрозділу юридичної особи.*

3. Виконавчий орган юридичної особи або уповноважена ним особа зобов'язані подати (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) державному реєстратору за місцезнаходженням юридичної особи заповнену реєстраційну картку про створення відокремленого підрозділу та рішення органу управління юридичної особи про створення відокремленого підрозділу або повідомлення встановленого зразка про закриття відокремленого підрозділу.

4. Державному реєстратору забороняється вимагати для включення до Єдиного державного реєстру відомостей про відокремлені підрозділи юридичної особи документи, якщо вони не передбачені частиною третьою цієї статті.

5. Якщо документи для включення до Єдиного державного реєстру відомостей про відокремлені підрозділи юридичної особи подаються особою, уповноваженою виконавчим органом юридичної особи, державному реєстратору додатково пред'являються паспорт та документ, що засвідчує її повноваження.

6. Документи, які подані для включення до Єдиного державного реєстру відомостей про відокремлені підрозділи юридичної особи, приймаються за описом, копія якого в день надходження документів видається (надсилається рекомендованим листом) виконавчому органу юридичної особи або уповноваженій ним особі з відміткою про дату надходження документів.

Дата надходження документів для включення до Єдиного державного реєстру відомостей про відокремлені підрозділи юридичної особи вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

7. Державний реєстратор має право залишити без розгляду документи, які передбачені частиною третьою цієї статті, якщо:

*документи подані за неналежним місцем проведення реєстраційних дій;
реєстраційна картка не відповідає вимогам частин першої, другої та сьомої статті 8 цього Закону.*

8. Про залишення документів, які подані для включення до Єдиного державного реєстру відомостей про відокремлені підрозділи юридичної особи, без розгляду виконавчому органу юридичної особи або уповноваженій ним особі не пізніше наступного робочого дня з дати їх надходження державним реєстратором видаються (надсилається рекомендованим листом з описом вкладення) відповідне повідомлення із зазначенням підстав залишення документів без розгляду та документи, що подавалися для включення до Єдиного державного реєстру відомостей про відокремлені підрозділи юридичної особи, відповідно до опису.

Залишення документів, які подавалися для включення до Єдиного державного реєстру відомостей про відокремлені підрозділи юридичної особи, без розгляду не перешкоджає виконавчому органу юридичної особи або уповноваженій ним особі повторному зверненню до державного реєстратора в загальному порядку після усунення причин, що були підставою для залишення цих документів без розгляду.

9. Державний реєстратор за відсутності підстав для залишення документів, які передбачені частиною третьою цієї статті, без розгляду зобов'язаний протягом двох робочих днів з дати надходження цих документів долучити їх до реєстраційної справи даної юридичної особи, внести відповідний запис до Єдиного державного реєстру та передати відповідні відомості про відокремлені підрозділи юридичної особи органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування за місцезнаходженням юридичної особи та за місцезнаходженням відокремленого підрозділу.

10. Порушення строку видачі (направлення рекомендованим листом) повідомлення про залишення без розгляду документів, які подаються для внесення до Єдиного державного реєстру відомостей про створення (закриття) відокремленого підрозділу юридичної особи, має наслідки, передбачені частиною п'ятою статті 27 цього Закону.

Стаття 29. Державна реєстрація змін до установчих документів юридичної особи

1. Для проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи засновники (учасники) або уповноважений ними орган чи особа повинні подати особисто (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) такі документи:

заповнену реєстраційну картку на проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи;

нотаріально посвідчену копію рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу, яким затверджено зміни до установчих документів;

оригінал установчих документів юридичної особи з відміткою про їх державну реєстрацію;

два примірники змін до установчих документів юридичної особи та два примірники установчих документів у новій редакції, або два примірники установчих документів у новій редакції;

документ, що підтверджує внесення реєстраційного збору за проведення державної реєстрації змін до установчих документів.

2. У разі внесення змін до статуту, які пов'язані із зменшенням статутного фонду (статутного або складеного капіталу) юридичної особи, крім документів, які передбачені частиною першою цієї статті, додатково подається документ, що підтверджує внесення плати за публікацію у спеціалізованому друкованому засобі масової інформації відповідного повідомлення.

3. У разі внесення змін до установчих документів, які пов'язані із зміною складу засновників (учасників) юридичної особи, крім документів, які передбачені частиною першою цієї статті, додатково подається або копія рішення про вихід юридичної особи із складу засновників (учасників), завірена в установленому порядку, або нотаріально посвідчена копія заяви фізичної особи про вихід зі складу засновників (учасників), або нотаріально посвідчений документ про передання права засновника (учасника) іншій особі, або рішення уповноваженого органу юридичної особи про примусове виключення засновника (учасника) зі складу засновників (учасників) юридичної особи, якщо це передбачено законом або установчими документами юридичної особи.

4. У разі внесення змін до установчих документів, які пов'язані із зміною складу засновників (учасників) юридичної особи на підставі факту смерті фізичної особи - засновника (учасника) та відмови інших засновників (учасників) у прийнятті спадкоємця (спадкоємців) померлого до складу засновників, крім документів, які передбачені частиною першою

цієї статті, додатково подається нотаріально посвідчена копія свідоцтва про смерть фізичної особи або відповідна довідка органу реєстрації актів громадянського стану чи судове рішення про оголошення громадянина померлим.

5. У разі внесення змін до установчих документів, які пов'язані із зміною найменування юридичної особи, крім документів, які передбачені частиною першою цієї статті, додатково подається свідоцтво про державну реєстрацію юридичної особи. *(Частина н'ята статті 29 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2452-IV (2452-15) від 03.03.2005)*

6. У разі внесення змін до установчих документів, які пов'язані із зміною мети установи, крім документів, які передбачені частиною першою цієї статті, додатково подається копія відповідного судового рішення.

7. Державному реєстратору забороняється вимагати документи для проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи, якщо вони не передбачені частинами першою - шостою цієї статті.

8. Якщо документи для проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи подаються засновником (учасником) юридичної особи або особою, уповноваженою засновниками (учасниками), особисто, державному реєстратору додатково пред'являються паспорт та документ, що засвідчує його (її) повноваження.

9. Документи, які подані для проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи, приймаються за описом, копія якого в день надходження документів видається (надсилається рекомендованим листом) засновникам (учасникам) юридичної особи або уповноваженій ними особі з відміткою про дату надходження документів.

Дата надходження документів для проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

10. Про залишення документів, які подані для проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи, без розгляду засновникам (учасникам) юридичної особи або уповноваженій ними особі не пізніше наступного робочого дня з дати їх надходження державним реєстратором видаються (надсилається рекомендованим листом з описом вкладення) відповідне повідомлення із зазначенням підстав залишення документів без розгляду та документи, що подавалися для проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи, відповідно до опису.

Залишення документів, які подавалися для проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи, без розгляду не

перешкоджає засновникам (учасникам) юридичної особи або уповноваженій ними особі повторному зверненню до державного реєстратора в загальному порядку після усунення причин, що були підставою для залишення цих документів без розгляду.

11. Державний реєстратор має право залишити без розгляду документи, які подані для проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи, якщо:

документи подані за неналежним місцем проведення державної реєстрації;

документи не відповідають вимогам, які встановлені частинами першою, другою, четвертою, п'ятою та сьомою статті 8, частиною п'ятою статті 10 та частиною двадцятою статті 22 цього Закону;

документи подані не у повному обсязі;

документи подані з порушенням строку, який встановлено частиною одинадцятю статті 37 цього Закону.

(Частину дванадцятую статті 29 виключено на підставі Закону N 2452-IV (2452-15) від 03.03.2005)

13. Проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи здійснюється за процедурами, передбаченими частинами першою - п'ятою статті 25 цього Закону для проведення державної реєстрації юридичної особи.

14. Державний реєстратор не пізніше наступного робочого дня з дати проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи повинен видати (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) засновникам (учасникам) юридичної особи або уповноваженому ними органу один примірник оригіналу установчих документів у новій редакції, один примірник оригіналу установчих документів у старій редакції з відмітками державного реєстратора про проведення державної реєстрації змін до установчих документів та передати відповідним органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування повідомлення про проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи із зазначенням номера та дати внесення відповідного запису до Єдиного державного реєстру та відомості з реєстраційної картки на проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи.

15. У разі проведення державної реєстрації змін до установчих документів, які пов'язані із зміною найменування юридичної особи, державний реєстратор крім документів, які передбачені частиною чотирнадцятою цієї статті, додатково повинен видати (надіслати рекомендованим листом) засновникам (учасникам) юридичної особи або уповноважено-

му ними органу нове свідоцтво про державну реєстрацію юридичної особи та свідоцтво, яке було замінено з відміткою про видачу нового свідоцтва. *(Частина п'ятнадцята статті 29 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2452-IV (2452-15) від 03.03.2005)*

Стаття 30. Відмова у проведенні державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи

1. Державний реєстратор відмовляє у проведенні державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи за наявності підстав, встановлених частиною першою статті 27 цього Закону.

Стаття 31. Скасування державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи

1. У разі постановлення судового рішення щодо скасування рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу про внесення змін до установчих документів юридичної особи, або про визнання повністю або частково недійсними змін до установчих документів юридичної особи суд у день набрання законної сили судовим рішенням надсилає його державному реєстратору для внесення запису про судове рішення щодо скасування державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи.

Дата надходження відповідного судового рішення вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

2. Державний реєстратор у строк, що не перевищує двох робочих днів з дати надходження судового рішення щодо скасування державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи, вносить до Єдиного державного реєстру запис щодо скасування державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи, якщо інше не встановлено судовим рішенням, та повідомляє органи статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування про внесення такого запису.

3. У судовому рішенні щодо скасування державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи суд може встановити строк для повторного подання засновниками (учасниками) юридичної особи або уповноваженим ними органом державному реєстратору документів для проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи. У разі, якщо строк для подання документів не порушений, державний реєстратор вносить до Єдиного державного реєстру запис про скасування державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи і проводить державну реєстрацію змін до установчих документів

у порядку, встановленому цим Законом. У разі, якщо строк, який встановлено у судовому рішенні щодо скасування державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи для подання документів, порушений, державний реєстратор не пізніше наступного робочого дня після закінчення такого строку надсилає до суду відповідне повідомлення.

Стаття 32. Особливості проведення державної реєстрації юридичної особи, що створюється шляхом виділу

1. Для проведення державної реєстрації юридичної особи, що створюється шляхом виділу, засновники (учасники) або уповноважені ними орган чи особа крім документів, які передбачені частинами першою - сьомою статті 24 цього Закону, повинні додатково подати нотаріально посвідчену копію розподільчого балансу.

2. Прийом документів державним реєстратором для проведення державної реєстрації юридичної особи, що створюється шляхом виділу, проводиться в порядку, встановленому частинами восьмою - дванадцятьою статті 24 цього Закону.

3. Державна реєстрація юридичної особи, що створюється шляхом виділу, проводиться в порядку, встановленому статтями 25-27 цього Закону, не раніше двох місяців з дати публікації повідомлення про прийняття засновниками (учасниками) або уповноваженим ними органом рішення про виділ у спеціалізованому друкованому засобі масової інформації.

4. Внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновниками (учасниками) або уповноваженим ними органом щодо виділу здійснюється за процедурами, передбаченими статтею 34 цього Закону для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновниками (учасниками) або уповноваженим ними органом щодо припинення юридичної особи.

5. Якщо виділ здійснюється на підставі судового рішення, внесення до Єдиного державного реєстру запису про це здійснюється за процедурами, передбаченими статтею 38 цього Закону для внесення до Єдиного державного реєстру запису про судові рішення щодо припинення юридичної особи.

6. Виділ вважається завершеним з дати державної реєстрації юридичних осіб, утворених в результаті виділу.

Розділ IV. ДЕРЖАВНА РЕЄСТРАЦІЯ ПРИПИНЕННЯ ЮРИДИЧНОЇ ОСОБИ

Стаття 33. Припинення юридичної особи

1. Юридична особа припиняється в результаті передання всього свого майна, прав та обов'язків іншим юридичним особам - правонаступникам у результаті злиття, приєднання, поділу, перетворення (реорганізації) або в результаті ліквідації за рішенням, прийнятим засновниками (учасниками) юридичної особи або уповноваженим ними органом, за судовим рішенням або за рішенням органу державної влади, прийнятим у випадках, передбачених законом.

2. Юридична особа є такою, що припинилася, з дати внесення до Єдиного державного реєстру запису про державну реєстрацію припинення юридичної особи.

Стаття 34. Документи, що подаються для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженим ними органом щодо припинення юридичної особи

1. Для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення щодо припинення юридичної особи засновники (учасники) юридичної особи або уповноважені ними орган чи особа повинні подати (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) державному реєстратору такі документи:

нотаріально посвідчену копію рішення засновників (учасників) або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи;

документ, що підтверджує внесення плати за публікацію повідомлення про прийняття засновниками (учасниками) або уповноваженим ними органом рішення щодо припинення юридичної особи у спеціалізованому друкованому засобі масової інформації.

2. У випадках, встановлених законом, крім документів, що передбачені частиною першою цієї статті, додатково подається документ, який підтверджує одержання згоди відповідних органів державної влади на припинення юридичної особи.

3. У разі припинення юридичної особи шляхом злиття або приєднання рішення щодо припинення юридичної особи підписується уповноваженими особами юридичної особи або юридичних осіб, що припиняються, та юридичної особи - правонаступника.

4. Державному реєстратору забороняється вимагати додаткові документи для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення

засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи, якщо вони не передбачені частинами першою та другою цієї статті.

5. Якщо документи для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи подаються особисто засновником (учасником) або уповноваженою ним особою, державному реєстратору додатково пред'являються паспорт та документ, що засвідчує її повноваження.

6. Документи, які подані для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи, приймаються за описом, копія якого в день надходження документів видається (надсилається рекомендованим листом) засновнику (учаснику) юридичної особи або уповноваженим ним органу чи особі з відміткою про дату надходження документів.

Дата надходження документів для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

7. Державний реєстратор має право залишити без розгляду документи, які подані для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи, якщо:

документи подані за неналежним місцем проведення державної реєстрації припинення юридичної особи за рішенням засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу;

документи не відповідають вимогам, які встановлені частиною першою статті 8 та частиною двадцятою статті 22 цього Закону;

рішення щодо припинення юридичної особи оформлено з порушенням вимог, які встановлені частиною третьою цієї статті;

документи подані не у повному обсязі.

8. Про залишення документів, які подані для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи, без розгляду засновнику (учаснику) юридичної особи або уповноваженим ним органу чи особі не пізніше наступного робочого дня з дати їх надходження державним реєстратором видаються (надсилається рекомендованим листом з описом вкладення) відповідне повідомлення із зазначенням підстав залишення документів без розгляду та документи,

що подавалися для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи, відповідно до опису.

Залишення документів для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи без розгляду не перешкоджає засновникам (учасникам) юридичної особи або уповноваженій ними особі повторному зверненню до державного реєстратора в загальному порядку після усунення причин, що були підставою для залишення цих документів без розгляду.

9. У разі, якщо документи, які подавалися для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи, не залишені державним реєстратором без розгляду, засновники (учасники) юридичної особи або уповноважені ними орган чи особа не пізніше двох робочих днів з дати надходження до державного реєстратора цих документів погоджують з державним реєстратором призначення комісії з припинення (ліквідатора, ліквідаційної комісії тощо), порядок та строки ліквідації юридичної особи шляхом подання (надсилання рекомендованим листом) йому відповідного рішення. Державний реєстратор не пізніше наступного робочого дня від дати надходження відповідного рішення вносить до Єдиного державного реєстру запис про призначення комісії з припинення (ліквідатора, ліквідаційної комісії тощо).

10. У разі, якщо заявник не звернувся до державного реєстратора в строк, що встановлений у частині дев'ятій цієї статті, державний реєстратор не пізніше трьох робочих днів з дати надходження документів, які подані для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи, вносить до Єдиного державного реєстру запис, в якому вказує як голову комісії з припинення (ліквідаційної комісії) юридичної особи керівника органу управління або засновника (учасника) юридичної особи.

11. Державний реєстратор не пізніше наступного робочого дня з дати внесення до Єдиного державного реєстру запису, в якому керівник органу управління або засновник (учасник) юридичної особи вказаний як голова комісії з припинення (ліквідаційної комісії) юридичної особи, зобов'язаний надіслати рекомендованим листом такому керівнику органу управління або засновнику (учаснику) відповідне повідомлення.

Стаття 35. Порядок внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи

1. Державний реєстратор за відсутності підстав для залишення документів, які подані для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи, без розгляду повинен у день надходження цих документів внести до Єдиного державного реєстру запис про рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи та направити відповідне повідомлення органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування відомості про внесення такого запису.

2. З дати внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновників (учасників) юридичної особи або уповноваженого ними органу щодо припинення юридичної особи забороняється:

проведення державної реєстрації змін до установчих документів юридичної особи, щодо якої прийнято рішення щодо припинення;

внесення змін до Єдиного державного реєстру щодо відомостей про відокремлені підрозділи;

проведення державної реєстрації юридичної особи, засновником (учасником) якої є юридична особа, щодо якої прийнято рішення щодо припинення.

Стаття 36. Порядок проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті її ліквідації

1. Для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті її ліквідації голова ліквідаційної комісії або уповноважена ним особа після закінчення процедури ліквідації, яка передбачена законом, але не раніше двох місяців з дати публікації повідомлення у спеціалізованому друкованому засобі масової інформації, повинен подати (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) державному реєстратору такі документи:

заповнену реєстраційну картку на проведення державної реєстрації припинення юридичної особи у зв'язку з ліквідацією;

свідоцтво про державну реєстрацію юридичної особи;

оригінал установчих документів;

акт ліквідаційної комісії з ліквідаційним балансом, який затверджено рішенням засновників (учасників) або уповноваженого ними органу;

довідку відповідного органу державної податкової служби про зняття юридичної особи з обліку як платника податків;

довідку відповідного органу Пенсійного фонду України про зняття з обліку;

довідки відповідних органів фондів соціального страхування про зняття з обліку;

довідку архівної установи про прийняття документів, які відповідно до закону підлягають довгостроковому зберіганню.

2. У випадках, що встановлені законом, крім документів, які передбачені частиною першою цієї статті, додатково подається висновок аудитора щодо достовірності та повноти ліквідаційного балансу.

Підписи на ліквідаційному балансі повинні бути нотаріально посвідчені.

3. Державному реєстратору забороняється вимагати додаткові документи для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті її ліквідації, якщо вони не передбачені частинами першою та другою цієї статті.

4. Якщо документи для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті її ліквідації подаються головою ліквідаційної комісії або уповноваженою ним особою особисто, державному реєстратору додатково пред'являються паспорт та документ, що підтверджує його (її) повноваження.

5. Документи, які подані для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті її ліквідації, приймаються за описом, копія якого в день надходження документів видається (надсилається рекомендованим листом) голові ліквідаційної комісії або уповноваженій ним особі з відміткою про дату надходження документів.

Дата надходження документів для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті її ліквідації вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

6. Державний реєстратор має право залишити без розгляду документи, які подані для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті її ліквідації, якщо:

документи подані за неналежним місцем проведення державної реєстрації;

документи не відповідають вимогам, які встановлені частинами першою та другою статті 8 цього Закону;

ліквідаційний баланс не відповідає вимогам абзацу другого частини другої цієї статті;

документи подані не у повному обсязі;

документи подані раніше строку, встановленого абзацом першим частини першої цієї статті.

7. Про залишення документів, які подані для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті її ліквідації, без розгляду голові ліквідаційної комісії або уповноваженій ним особі не пізніше наступного робочого дня з дати їх надходження державним реєстратором видаються (надсилається рекомендованим листом з описом вкладення) відповідне повідомлення із зазначенням підстав залишення документів без розгляду та документи, що подавалися для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті її ліквідації, відповідно до опису.

Залишення документів, які подавалися для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті її ліквідації, без розгляду не перешкоджає голові ліквідаційної комісії або уповноваженій ним особі повторному зверненню до державного реєстратора в загальному порядку після усунення причин, що були підставою для залишення цих документів без розгляду.

8. За відсутності підстав для залишення документів, які подані для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті її ліквідації, без розгляду державний реєстратор повинен внести до Єдиного державного реєстру запис про проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті її ліквідації.

Дата внесення до Єдиного державного реєстру запису про проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті її ліквідації є датою державної реєстрації припинення юридичної особи.

9. Строк державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті її ліквідації не повинен перевищувати три робочих дні з дати надходження документів для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи.

10. Державний реєстратор не пізніше наступного робочого дня з дати державної реєстрації припинення юридичної особи повинен видати (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) голові ліквідаційної комісії або уповноваженій ним особі один примірник оригіналу установчих документів і свідоцтво про державну реєстрацію юридичної особи, які мають спеціальну відмітку про державну реєстрацію припинення юридичної особи. Така відмітка робиться державним реєстратором також на примірнику оригіналу установчих документів юридичної особи, який залишається у реєстраційній справі.

11. Порядок надання відомостей про державну реєстрацію припинення юридичної особи органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування встановлюється статтею 40 цього Закону.

Стаття 37. Порядок проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті злиття, приєднання, поділу або перетворення

1. Для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті злиття, приєднання, поділу або перетворення голова комісії з припинення або уповноважена ним особа після закінчення процедури припинення, яка передбачена законом, але не раніше двох місяців з дати публікації повідомлення у спеціалізованому друкованому засобі масової інформації, повинні подати особисто (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) державному реєстратору такі документи:

заповнену реєстраційну картку на проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті злиття, приєднання, поділу або перетворення;

свідоцтво про державну реєстрацію юридичної особи;

оригінал установчих документів;

нотаріально посвідчену копію передавального акта, якщо припинення здійснюється в результаті злиття, приєднання або перетворення, або нотаріально посвідчену копію розподільчого балансу, якщо припинення здійснюється в результаті поділу;

довідку архівної установи про прийняття документів, які відповідно до закону підлягають довгостроковому зберіганню;

документ про узгодження плану реорганізації з органом державної податкової служби;

довідку відповідного органу державної податкової служби про зняття юридичної особи з обліку як платника податків;

довідку відповідного органу Пенсійного фонду України про зняття з обліку;

довідки відповідних органів фондів соціального страхування про зняття з обліку.

2. У випадках, що встановлені законом, крім документів, які передбачені частиною першою цієї статті, додатково подається висновок аудитора щодо достовірності та повноти передавального акта або розподільчого балансу.

3. У разі державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті перетворення документи, які передбачені абзацами шостим - десятим частини першої цієї статті, державному реєстратору не подаються.

4. Передавальний акт або розподільчий баланс повинен бути затверджений засновниками (учасниками) юридичної особи або органом, який прийняв рішення про припинення юридичної особи. Підписи на передавальному акті або розподільчому балансі повинні бути нотаріально посвідчені.

5. Державному реєстратору забороняється вимагати додаткові документи для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті злиття, приєднання, поділу, перетворення, якщо вони не передбачені частинами першою - третьою цієї статті.

6. Прийом документів, які подані для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті злиття, приєднання, поділу або перетворення, здійснюється відповідно до вимог частин четвертої - п'ятої статті 36 цього Закону.

7. Державний реєстратор має право залишити без розгляду документи, які подані для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті злиття, приєднання, поділу або перетворення, якщо:

документи подані за неналежним місцем проведення державної реєстрації;

документи подані не у повному обсязі;

документи не відповідають вимогам, які встановлені частинами першою та другою статті 8 цього Закону;

передавальний акт або розподільчий баланс не відповідає вимогам, які встановлені частиною четвертою цієї статті;

документи подані раніше строку, встановленого абзацом першим частини першої цієї статті.

8. Порядок залишення документів, які передбачені частинами першою та другою цієї статті, без розгляду встановлюється частинами шостою - сьомою статті 36 цього Закону.

9. Порядок внесення державним реєстратором запису про проведення державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті злиття, приєднання, поділу або перетворення встановлюється відповідно частинами восьмою - десятою статті 36 цього Закону.

10. Порядок надання відомостей про державну реєстрацію припинення юридичної особи органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування встановлюється статтею 40 цього Закону.

11. Зміни до установчих документів юридичної особи, що не припиняється в результаті приєднання, підлягають державній реєстрації після державної реєстрації припинення юридичної особи в результаті приєднання у порядку, встановленому статтею 29 цього Закону. Приєднання вважається завершеним з моменту державної реєстрації таких змін до установчих документів та державної реєстрації припинення юридичних осіб, що припиняються в результаті приєднання.

12. Державна реєстрація юридичної особи, яка утворена в результаті злиття або поділу, здійснюється у порядку, встановленому статтями 24-27 цього Закону.

13. Злиття вважається завершеним з моменту державної реєстрації новоутвореної юридичної особи та державної реєстрації припинення юридичних осіб, що припиняються у результаті злиття.

14. Поділ вважається завершеним з моменту державної реєстрації новоутворених юридичних осіб та державної реєстрації припинення юридичної особи, що припиняється у результаті поділу.

15. Державна реєстрація юридичної особи, яка утворена в результаті перетворення, здійснюється у порядку, який встановлено статтями 24-27 цього Закону. При перетворенні юридичної особи до неї не застосовуються обмеження, встановлені частиною другою статті 35 цього Закону. Перетворення вважається завершеним з моменту державної реєстрації новоутвореної юридичної особи та державної реєстрації припинення юридичної особи, що припиняється у результаті перетворення.

Стаття 38. Порядок державної реєстрації припинення юридичної особи на підставі судового рішення, що не пов'язане з банкрутством юридичної особи

1. Суд, який постановив рішення щодо припинення юридичної особи, що не пов'язане з банкрутством юридичної особи, у день набрання таким рішенням законної сили направляє його копію державному реєстратору за місцезнаходженням юридичної особи для внесення до Єдиного державного реєстру запису про судове рішення. Дата надходження відповідного судового рішення вноситься державним реєстратором до журналу обліку реєстраційних дій.

2. Підставами для постановлення судового рішення щодо припинення юридичної особи, що не пов'язано з банкрутством юридичної особи, зокрема є:

визнання недійсним запису про проведення державної реєстрації через порушення закону, допущені при створенні юридичної особи, які не можна усунути;

провадження нею діяльності, що суперечить установчим документам, або такої, що заборонена законом;

невідповідність мінімального розміру статутного фонду юридичної особи вимогам закону;

неподання протягом року органам державної податкової служби податкових декларацій, документів фінансової звітності відповідно до закону;

наявність в Єдиному державному реєстрі запису про відсутність юридичної особи за вказаним її місцезнаходженням.

3. Державний реєстратор повинен не пізніше наступного робочого дня з дати надходження судового рішення щодо припинення юридичної

особи, що не пов'язано з банкрутством юридичної особи, внести до Єдиного державного реєстру запис щодо цього судового рішення та повідомити органи статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування та юридичну особу, щодо якої було прийнято судове рішення, про внесення до Єдиного державного реєстру такого запису.

4. З дати внесення до Єдиного державного реєстру запису про судове рішення щодо припинення юридичної особи застосовуються обмеження, які встановлені законом, зокрема частиною другою статті 35 цього Закону.

5. Суд призначає в рішенні щодо припинення юридичної особи у зв'язку з її ліквідацією комісію з припинення (ліквідаційну комісію) та встановлює строк і порядок її роботи. Державний реєстратор вносить до Єдиного державного реєстру запис про призначення комісії з припинення (ліквідаційної комісії) не пізніше наступного робочого дня з дати надходження відповідного рішення.

6. У разі, якщо в судовому рішенні щодо припинення юридичної особи у зв'язку з її ліквідацією не призначена комісія з припинення (ліквідаційна комісія), державний реєстратор не пізніше трьох робочих днів від дати надходження такого судового рішення вносить до Єдиного державного реєстру запис, в якому вказує як голову комісії з припинення (ліквідаційної комісії) юридичної особи керівника органу управління або засновника (учасника) юридичної особи, якщо інше не встановлено судовим рішенням.

7. Державний реєстратор не пізніше наступного робочого дня з дати внесення до Єдиного державного реєстру запису, в якому керівник органу управління або засновник (учасник) юридичної особи вказаний як голова комісії з припинення (ліквідаційної комісії) юридичної особи зобов'язаний надіслати такому керівнику органу управління або засновнику (учаснику) юридичної особи, а також суду, який постановив рішення щодо припинення юридичної особи у зв'язку з її ліквідацією, відповідне повідомлення.

8. Документи для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи подаються головою комісії з припинення (ліквідаційної комісії) юридичної особи, яку призначив суд, або головою комісії з припинення (ліквідаційної комісії), якого вказав в Єдиному державному реєстрі державний реєстратор, у порядку, який встановлено частинами першою - п'ятою статті 36 або частинами першою - шостою статті 37 цього Закону.

9. Порядок залишення документів, які передбачені частинами першою та другою цієї статті, без розгляду встановлюється частинами шостою та сьомою статті 36 цього Закону.

10. Порядок внесення державним реєстратором запису про проведення державної реєстрації припинення юридичної особи встановлюється відповідно частинами восьмою - десятою статті 36 цього Закону.

11. Порядок надання відомостей про державну реєстрацію припинення юридичної особи органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування встановлюється статтею 40 цього Закону.

12. Судове рішення щодо припинення юридичної особи може бути оскаржено в порядку відповідно до закону.

Стаття 39. Порядок державної реєстрації припинення юридичної особи за судовим рішенням щодо визнання юридичної особи банкрутом

1. Суд, який постановив рішення про порушення провадження у справі про банкрутство юридичної особи, у день набрання рішенням законної сили направляє його державному реєстратору за місцезнаходженням юридичної особи для внесення до Єдиного державного реєстру запису про відповідне судове рішення.

Дата надходження судового рішення про порушення провадження у справі про банкрутство юридичної особи вноситься державним реєстратором до журналу обліку реєстраційних дій.

2. Державний реєстратор повинен не пізніше наступного робочого дня з дати надходження судового рішення про порушення провадження у справі про банкрутство юридичної особи внести до Єдиного державного реєстру запис про таке рішення суду та повідомити органи статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування про внесення до Єдиного державного реєстру такого запису.

3. З дати внесення до Єдиного державного реєстру запису про судове рішення про порушення провадження у справі про банкрутство юридичної особи застосовуються обмеження, які встановлені законом, зокрема частиною другою статті 35 цього Закону.

4. Порядок призначення арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) встановлюється Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (2343-12).

5. У разі, якщо після завершення ліквідаційної процедури в процесі банкрутства, яка встановлена законом, судом постановлене рішення про ліквідацію юридичної особи - банкрута, суд, що виніс відповідне рішення, в день набрання ним законної сили направляє його державному реєстратору за місцезнаходженням юридичної особи - банкрута для проведення державної реєстрації припинення юридичної особи.

Дата надходження судового рішення про ліквідацію юридичної особи у зв'язку з визнанням її банкрутом вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

6. Державний реєстратор повинен не пізніше наступного робочого дня з дати надходження судового рішення про ліквідацію юридичної особи - банкрута заповнити реєстраційну картку про державну реєстрацію припинення юридичної особи, внести до Єдиного державного реєстру запис про проведення державної реєстрації припинення юридичної особи та передати органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування повідомлення про внесення до Єдиного державного реєстру запису про проведення державної реєстрації припинення для зняття юридичної особи з обліку.

Дата внесення до Єдиного державного реєстру запису про проведення державної реєстрації припинення юридичної особи є датою припинення юридичної особи.

7. При надходженні до державного реєстратора оригіналу установчих документів та свідоцтва про державну реєстрацію юридичної особи, яку ліквідовано у зв'язку з визнанням її банкрутом, державний реєстратор зобов'язаний зробити на зазначених документах відмітку про державну реєстрацію припинення юридичної особи та видати (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) зазначені документи на адресу місця проживання одного із засновників (учасників) юридичної особи, що припинилася.

8. У разі, якщо після завершення ліквідаційної процедури у процесі банкрутства, яка встановлена законом, судом постановлене рішення щодо припинення провадження у справі про банкрутство юридичної особи, суд, що виніс відповідне рішення, в день набрання ним законної сили направляє його державному реєстратору за місцезнаходженням юридичної особи - банкрута для внесення до Єдиного державного реєстру запису щодо припинення провадження у справі про банкрутство юридичної особи. Дата надходження судового рішення щодо припинення провадження у справі про банкрутство юридичної особи вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

9. Державний реєстратор повинен не пізніше наступного робочого дня з дати надходження судового рішення щодо припинення провадження у справі про банкрутство юридичної особи внести до Єдиного державного реєстру запис про припинення провадження у справі про банкрутство юридичної особи та направити відповідне повідомлення органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування про внесення такого запису для зняття юридичної особи з обліку.

Стаття 40. Порядок надання відомостей органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування щодо реєстрації припинення юридичної особи

1. Державний реєстратор не пізніше наступного робочого дня від дати державної реєстрації припинення юридичної особи відповідно до статей 36-38 цього Закону зобов'язаний надіслати відповідним органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування повідомлення про проведення державної реєстрації припинення юридичної особи із зазначенням номера та дати внесення відповідного запису до Єдиного державного реєстру та відомості реєстраційної картки на проведення державної реєстрації припинення юридичної особи.

2. Повідомлення про проведення державної реєстрації припинення юридичної особи на підставі рішення суду щодо ліквідації юридичної особи та відомості відповідної реєстраційної картки є підставою для зняття юридичної особи з обліку в органах статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування.

Стаття 41. Порядок внесення до Єдиного державного реєстру судового рішення щодо відміни державної реєстрації припинення юридичної особи

1. Підставою для внесення до Єдиного державного реєстру запису про відміну державної реєстрації припинення юридичної особи є постановлення судом рішення щодо відміни державної реєстрації припинення юридичної особи.

2. Суд, який постановив рішення щодо відміни державної реєстрації припинення юридичної особи, у день набрання таким рішенням законної сили направляє його державному реєстратору за місцем реєстрації юридичної особи для внесення до Єдиного державного реєстру запису про відміну державної реєстрації припинення юридичної особи.

Дата надходження судового рішення щодо відміни державної реєстрації припинення юридичної особи вноситься державним реєстратором до журналу обліку реєстраційних дій.

3. Державний реєстратор повинен не пізніше наступного робочого дня з дати надходження судового рішення щодо відміни державної реєстрації припинення юридичної особи внести до Єдиного державного реєстру запис про відміну державної реєстрації припинення юридичної особи та направити відповідне повідомлення органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування про внесення такого запису для взяття юридичної особи на облік, а також повідомити юридичну особу про внесення до Єдиного державного реєстру запису про відміну державної реєстрації її припинення.

4. При надходженні до державного реєстратора оригіналу установчих документів та свідоцтва про державну реєстрацію юридичної особи, державна реєстрація припинення якої була відмінена на підставі відповідного судового рішення, державний реєстратор зобов'язаний зробити на зазначених документах відмітку про відміну державної реєстрації припинення юридичної особи та видати (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) на адресу місця проживання одного із засновників (учасників) юридичної особи, щодо якої було постановлено судове рішення щодо відміни державної реєстрації припинення юридичної особи.

Розділ V. ДЕРЖАВНА РЕЄСТРАЦІЯ ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ, ЯКА МАЄ НАМІР СТАТИ ПІДПРИЄМЦЕМ

Стаття 42. Документи, що подаються для проведення державної реєстрації фізичної особи, яка має намір стати підприємцем

1. Для проведення державної реєстрації фізична особа, яка має намір стати підприємцем (далі - заявник), повинна подати особисто (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) державному реєстратору за місцем проживання такі документи:

заповнену реєстраційну картку на проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця;

копію довідки про включення заявника до Державного реєстру фізичних осіб - платників податків та інших обов'язкових платежів;

документ, що підтверджує внесення реєстраційного збору за проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця.

2. Державному реєстратору забороняється вимагати додаткові документи для проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, якщо вони не передбачені частиною першою цієї статті.

3. Якщо документи для проведення державної реєстрації подаються заявником особисто, державному реєстратору додатково пред'являється паспорт.

4. Документи, які подаються для проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, приймаються за описом, копія якого в день надходження документів видається (надсилається рекомендованим листом) заявнику з відміткою про дату надходження документів.

Дата надходження документів на проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

5. Державний реєстратор має право залишити без розгляду документи, які подані для проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, якщо:

документи подані за неналежним місцем проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця;

документи не відповідають вимогам частин першої та другої статті 8 та частини п'ятої статті 10 цього Закону;

документи подані не у повному обсязі.

6. Про залишення документів, які подавалися для проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, без розгляду заявнику в день надходження документів державним реєстратором видаються (надсилається рекомендованим листом з описом вкладення) відповідне повідомлення із зазначенням підстав залишення документів, які подавалися для проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, без розгляду та документи, що подавалися для проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, відповідно до опису.

Залишення документів, які подавалися для проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, без розгляду не перешкоджає повторному зверненню заявника до державного реєстратора в загальному порядку після усунення причин, що були підставою для залишення цих документів без розгляду.

Стаття 43. Порядок проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця

1. Державний реєстратор за відсутності підстав для залишення документів, які подані для проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, без розгляду зобов'язаний перевірити ці документи на відсутність підстав для відмови у проведенні державної реєстрації фізичної особи - підприємця, які передбачені частиною першою статті 44 цього Закону. Перевірка на відсутність підстав для відмови у проведенні державної реєстрації фізичної особи - підприємця, які передбачені абзацами

третім та четвертим частини першої статті 44 цього Закону, здійснюється з використанням відомостей Єдиного державного реєстру.

2. За відсутності підстав для відмови у проведенні державної реєстрації фізичної особи - підприємця державний реєстратор повинен внести до Єдиного державного реєстру запис про проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця на підставі відомостей реєстраційної картки на проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця.

Дата внесення до Єдиного державного реєстру запису про проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця є датою державної реєстрації фізичної особи - підприємця.

3. Строк державної реєстрації фізичної особи - підприємця не повинен перевищувати два робочих дні з дати надходження документів для проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця.

4. Свідцтво про державну реєстрацію фізичної особи - підприємця повинно бути оформлено державним реєстратором і видано (надіслано рекомендованим листом) заявнику не пізніше наступного робочого дня з дати державної реєстрації фізичної особи - підприємця.

5. Державний реєстратор не пізніше наступного робочого дня з дати державної реєстрації фізичної особи - підприємця, зобов'язаний передати відповідним органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування повідомлення про проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця із зазначенням номера та дати внесення відповідного запису до Єдиного державного реєстру та відомості з реєстраційної картки на проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, для взяття фізичної особи - підприємця на облік.

Стаття 44. Відмова у проведенні державної реєстрації фізичної особи - підприємця

1. Підставами для відмови у проведенні державної реєстрації фізичної особи - підприємця є:

невідповідність відомостей, які вказані у реєстраційній картці на проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, відомостям, які зазначені у документах, що подані для проведення державної реєстрації;

наявність обмежень на зайняття підприємницькою діяльністю, які встановлені законом, щодо фізичної особи, яка має намір стати підприємцем;

наявність в Єдиному державному реєстрі запису, що заявник є підприємцем.

2. Відмова у проведенні державної реєстрації фізичної особи - підприємця з інших підстав не допускається.

3. За наявності підстав для відмови у проведенні державної реєстрації фізичної особи - підприємця, державний реєстратор зобов'язаний не пізніше двох робочих днів з дати надходження документів для проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, видати (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) заявнику повідомлення про відмову у проведенні державної реєстрації, із зазначенням підстав для такої відмови, та документи, що подавалися для проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, відповідно до опису.

У разі відмови у проведенні державної реєстрації фізичної особи - підприємця, реєстраційний збір не повертається.

4. Після усунення причин, що були підставою для відмови у проведенні державної реєстрації фізичної особи - підприємця, фізична особа може повторно подати документи на проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, які розглядаються у порядку, передбаченому цим Законом для проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця.

5. Відмову у проведенні державної реєстрації фізичної особи - підприємця, може бути оскаржено у суді.

6. Порушення строків видачі (направлення рекомендованим листом) свідоцтва про державну реєстрацію фізичної особи - підприємця, повідомлення про відмову у проведенні державної реєстрації або повідомлення про залишення документів без розгляду вважається відмовою у проведенні державної реєстрації фізичної особи - підприємця, і може бути оскаржено у суді.

Стаття 45. Державна реєстрація змін до відомостей про фізичну особу - підприємця, які містяться в Єдиному державному реєстрі

1. Зміни до відомостей про фізичну особу - підприємця, які містяться в Єдиному державному реєстрі, а саме зміни щодо імені фізичної особи або місця її проживання, набувають чинності з дня їх державної реєстрації.

2. Для проведення державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу - підприємця, що передбачені частиною першою цієї статті, фізична особа - підприємець, подає державному реєстратору особисто (надсилає рекомендованим листом з описом вкладення) такі документи:

заповнену реєстраційну картку на проведення державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу - підприємця;

оригінал свідоцтва про державну реєстрацію фізичної особи - підприємця;

документ, що підтверджує сплату реєстраційного збору за державну реєстрацію змін до відомостей про фізичну особу - підприємця.

3. Державному реєстратору забороняється вимагати документи для проведення державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу - підприємця, якщо вони не передбачені частиною другою цієї статті.

4. Якщо документи для проведення державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу - підприємця, подаються фізичною особою - підприємцем особисто, державному реєстратору додатково пред'являється паспорт.

5. Документи, які подаються для проведення державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу - підприємця, приймаються за описом, копія якого в день надходження документів видається (надсилається рекомендованим листом) заявнику з відміткою про дату надходження документів.

6. Дата надходження документів на проведення державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу - підприємця, вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

7. Державний реєстратор має право залишити без розгляду документи, які подані для проведення державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу - підприємця, якщо:

документи подані за неналежним місцем проведення державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу - підприємця;

документи не відповідають вимогам частин першої та другої статті 8 та частини п'ятої статті 10 цього Закону;

документи подані не у повному обсязі.

8. Про залишення документів, які подавалися для проведення державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу - підприємця, без розгляду заявнику не пізніше наступного робочого дня з дати надходження документів, які подані для проведення державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу - підприємця, державним реєстратором видаються (надсилається рекомендованим листом з описом вкладення) відповідне повідомлення із зазначенням підстав залишення документів, які подавалися для проведення державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу - підприємця, без розгляду та документи, що подавалися для проведення державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу - підприємця, відповідно до опису.

Залишення документів, які подавалися для проведення державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу - підприємця, без розгляду

не перешкоджає повторному зверненню заявника до державного реєстратора в загальному порядку після усунення причин, що були підставою для залишення цих документів без розгляду.

9. Державна реєстрація змін до відомостей про фізичну особу - підприємця здійснюється за процедурами, передбаченими статтею 43 цього Закону для проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця.

Розділ VI ДЕРЖАВНА РЕЄСТРАЦІЯ ПРИПИНЕННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ - ПІДПРИЄМЦЯ

Стаття 46. Державна реєстрація припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця

1. Державна реєстрація припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця проводиться у разі:

прийняття фізичною особою - підприємцем, рішення про припинення підприємницької діяльності;

смерті фізичної особи - підприємця;

постановлення судового рішення про оголошення фізичної особи померлою або визнання безвісно відсутньою;

постановлення судового рішення про визнання фізичної особи, яка є підприємцем, недієздатною або про обмеження її цивільної дієздатності;

постановлення судового рішення про припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця.

2. Підставами для постановлення судового рішення про припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця є:

визнання фізичної особи - підприємця банкрутом;

провадження нею підприємницької діяльності, що заборонена законом;

неподання протягом року органам державної податкової служби податкових декларацій, документів фінансової звітності відповідно до закону.

3. Фізична особа позбавляється статусу підприємця з дати внесення до Єдиного державного реєстру запису про державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця.

Стаття 47. Порядок державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця за її рішенням

1. Для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення фізичної особи - підприємця, щодо припинення нею підприємницької діяльності фізична особа - підприємець, або уповноважена нею особа

повинні подати державному реєстратору (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) такі документи:

нотаріально посвідчену заяву про припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем;

документ, що підтверджує внесення плати за публікацію повідомлення про прийняття фізичною особою - підприємцем рішення щодо припинення підприємницької діяльності.

2. Державному реєстратору забороняється вимагати додаткові документи для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення фізичної особи - підприємця, щодо припинення нею підприємницької діяльності, якщо вони не передбачені частиною першою цієї статті.

3. Якщо документи для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення фізичної особи - підприємця, щодо припинення нею підприємницької діяльності подаються заявником особисто, державному реєстратору додатково пред'являється паспорт.

4. Документи, які подаються для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення фізичної особи - підприємця, щодо припинення нею підприємницької діяльності, приймаються за описом, копія якого в день надходження документів видається (надсилається рекомендованим листом) заявнику з відміткою про дату надходження документів.

Дата надходження документів для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення фізичної особи - підприємця, щодо припинення нею підприємницької діяльності вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

5. Державний реєстратор має право залишити документи, які передбачені частиною першою цієї статті, без розгляду, якщо:

документи подані за неналежним місцем проведення державної реєстрації припинення фізичною особою - підприємцем, підприємницької діяльності;

документи не відповідають вимогам частини першої статті 8 та частини двадцятої статті 22 цього Закону;

документи подані не в повному обсязі.

6. Про залишення документів, які подавалися для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення фізичної особи - підприємця, щодо припинення нею підприємницької діяльності, без розгляду заявнику в день надходження документів державним реєстратором видаються (надсилається рекомендованим листом з описом вкладення) відповідне повідомлення із зазначенням підстав залишення документів, які подавалися для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення фізичної особи - підприємця, щодо припинення нею підприємницької діяльності, без розгляду та документи, що подавалися для

проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, відповідно до опису.

Залишення документів, які подавалися для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення фізичної особи - підприємця, щодо припинення нею підприємницької діяльності, без розгляду не перешкоджає повторному зверненню заявника до державного реєстратора в загальному порядку після усунення причин, що були підставою для залишення цих документів без розгляду.

7. Державний реєстратор за відсутності підстав для залишення документів, які подані для внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення фізичної особи - підприємця, щодо припинення нею підприємницької діяльності, без розгляду зобов'язаний не пізніше наступного робочого дня з дати надходження цих документів внести до Єдиного державного реєстру запис про рішення щодо припинення нею підприємницької діяльності та передати органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування повідомлення про внесення такого запису.

8. З дати внесення до Єдиного державного реєстру запису щодо рішення про припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, забороняється проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, щодо якої прийнято рішення про припинення підприємницької діяльності.

9. Для проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, за її рішенням фізична особа - підприємець, або уповноважена нею особа не раніше двох місяців з дати публікації повідомлення у спеціалізованому друкованому засобі масової інформації подає державному реєстратору особисто (надсилає рекомендованим листом з описом вкладення) такі документи:

заповнену реєстраційну картку на проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, за її рішенням;

свідоцтво про державну реєстрацію фізичної особи - підприємця;

довідку відповідного органу державної податкової служби про зняття фізичної особи - підприємця, з обліку як платника податків;

довідку відповідного органу Пенсійного фонду України про зняття з обліку;

довідки відповідних органів фондів соціального страхування про зняття з обліку.

10. Державному реєстратору забороняється вимагати додаткові документи для проведення державної реєстрації припинення фізичної особи - підприємця, якщо вони не передбачені частиною дев'ятою цієї статті.

11. Якщо документи для проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, подаються заявником особисто, державному реєстратору додатково пред'являється паспорт.

12. Документи, які подаються для проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, приймаються за описом, копія якого в день надходження документів видається (надсилається рекомендованим листом) заявнику з відміткою про дату надходження документів.

Дата надходження документів для проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

13. Державний реєстратор має право залишити без розгляду документи, які передбачені частинами першою та другою цієї статті, якщо:

документи подані за неналежним місцем проведення державної реєстрації;

документи не відповідають вимогам, які встановлені частинами першою та другою статті 8 цього Закону;

документи подані не в повному обсязі;

документи подані раніше строку, встановленого абзацом першим частини дев'ятої цієї статті.

14. Про залишення документів, які подавалися для проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, без розгляду заявнику в день надходження документів державним реєстратором видається (надсилається рекомендованим листом з описом вкладення) відповідне повідомлення із зазначенням підстав залишення документів, які подавалися для проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, без розгляду та документи, що подавалися для проведення державної реєстрації фізичної особи - підприємця, відповідно до опису.

Залишення документів, які подавалися для проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, без розгляду не перешкоджає повторному зверненню заявника до державного реєстратора в загальному порядку після усунення причин, що були підставою для залишення цих документів без розгляду.

15. За відсутності підстав для залишення документів, які передбачені частиною тринадцятою цієї статті, без розгляду державний реєстратор повинен внести до Єдиного державного реєстру запис про проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця.

Дата внесення до Єдиного державного реєстру запису про проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, є датою державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем.

16. Строк державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, не повинен перевищувати два робочих дні з дати надходження документів для проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем.

17. Державний реєстратор не пізніше наступного робочого дня з дати державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, повинен видати або надіслати заявнику копію свідоцтва про державну реєстрацію фізичної особи - підприємця, із спеціальною відміткою про державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем.

18. Порядок надання відомостей про державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування встановлюється статтею 51 цього Закону.

Стаття 48. Порядок державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця у разі її смерті, оголошення її померлою або визнання фізичної особи - підприємця безвісно відсутньою

1. У разі смерті фізичної особи - підприємця, третя особа, зокрема спадкоємець, може подати державному реєстратору особисто (надіслати рекомендованим листом) нотаріально посвідчену копію свідоцтва про смерть фізичної особи або нотаріально посвідчену копію довідки органу реєстрації актів громадянського стану про смерть фізичної особи.

2. Суд, який постановив рішення про оголошення фізичної особи - підприємця, померлою або визнання фізичної особи - підприємця, безвісно відсутньою, в день набрання таким рішенням законної сили направляє його копію державному реєстратору за місцем реєстрації фізичної особи - підприємця.

3. У судовому рішенні про оголошення фізичної особи - підприємця, померлою або визнання фізичної особи - підприємця, безвісно відсутньою вказується особа, яка призначена управителем майна фізичної особи - підприємця, за поданням органу опіки та піклування, якщо інше не встановлено законом.

Дата надходження документів для державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, у разі її смерті або оголошення її померлою, або визнання фізичної особи - підприємця, безвісно відсутньою вноситься державним реєстратором до журналу обліку реєстраційних дій.

4. Державний реєстратор зобов'язаний не пізніше наступного робочого дня з дати надходження документів для проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, у разі її смерті або оголошення її померлою, або визнання фізичної особи - підприємця, безвісно відсутньою заповнити реєстраційну картку на проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, у зв'язку з її смертю або оголошенням її померлою, або визнанням її безвісно відсутньою та внести до Єдиного державного реєстру запис про державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, у зв'язку з її смертю або оголошенням її померлою, або визнанням її безвісно відсутньою.

5. Порядок надання відомостей про державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування встановлюється статтею 51 цього Закону.

Стаття 49. Порядок державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця за судовим рішенням, що не пов'язано з банкрутством фізичної особи - підприємця

1. Суд, який постановив рішення про припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, у тому числі рішення про визнання фізичної особи - підприємця, недієздатною або про обмеження її цивільної дієздатності, в день набрання таким рішенням законної сили направляє його копію державному реєстратору за місцем реєстрації фізичної особи - підприємця, для внесення до Єдиного державного реєстру запису про судові рішення щодо припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця.

Дата надходження судового рішення щодо припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, вноситься державним реєстратором до журналу обліку реєстраційних дій.

2. У разі, якщо підставою для постановлення судового рішення щодо припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, є визнання її недієздатною або обмеження її цивільної дієздатності у

судовому рішенні щодо припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, в зв'язку з визнанням фізичної особи - підприємця, недієздатною або обмеженням її цивільної дієздатності суд може вказати особу, яка призначена управителем майна фізичної особи - підприємця, за поданням органу опіки та піклування, якщо інше не встановлено законом.

3. Державний реєстратор зобов'язаний не пізніше наступного робочого дня з дати надходження судового рішення щодо припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, внести до Єдиного державного реєстру запис про судове рішення щодо припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, та повідомити органи статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування та фізичну особу - підприємця, щодо якої було постановлено судове рішення про внесення такого запису.

4. З дати внесення до Єдиного державного реєстру запису про судове рішення щодо припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, застосовуються обмеження, які встановлені законом, зокрема частиною восьмою статті 47 цього Закону.

5. Порядок державної реєстрації припинення підприємницької діяльності за судовим рішенням, що не пов'язано з банкрутством фізичної особи - підприємця, здійснюється за процедурами, встановленими частинами дев'ятою - вісімнадцятою статті 47 цього Закону.

Стаття 50. Порядок державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, за судовим рішенням щодо визнання фізичної особи - підприємця банкрутом

1. Суд, який постановив рішення щодо визнання фізичної особи - підприємця, банкрутом, у день набрання ним законної сили направляє його копію державному реєстратору за місцем державної реєстрації фізичної особи - підприємця, для внесення до Єдиного державного реєстру запису про судове рішення. Дата надходження відповідного судового рішення вноситься державним реєстратором до журналу обліку реєстраційних дій.

2. Державний реєстратор повинен не пізніше наступного робочого дня з дати надходження судового рішення щодо визнання фізичної особи - підприємця, банкрутом внести до Єдиного державного реєстру запис про судове рішення щодо визнання фізичної особи - підприємця, банкрутом та повідомити органи статистики, державної податкової

служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування, а також фізичну особу - підприємця, щодо якої було прийнято рішення суду, про внесення такого запису.

3. У разі, якщо після завершення процедури банкрутства, яка встановлена законом, судом постановлене рішення про припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, у зв'язку з визнанням її банкрутом, суд, що постановив відповідне рішення, в день набрання ним законної сили направляє його державному реєстратору за місцем реєстрації фізичної особи - підприємця, для внесення відповідного запису. Дата надходження відповідного судового рішення вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

4. Державний реєстратор повинен не пізніше наступного робочого дня з дати надходження судового рішення щодо припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, у зв'язку з визнанням її банкрутом заповнити реєстраційну картку про державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, внести до Єдиного державного реєстру запис про проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, у зв'язку з визнанням її банкрутом.

5. Порядок надання відомостей про державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування встановлюється статтею 51 цього Закону.

6. При надходженні до державного реєстратора свідоцтва про державну реєстрацію фізичної особи - підприємця, державний реєстратор зобов'язаний зробити на свідоцтві відмітку про державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності та видати (надіслати рекомендованим листом) його за місцем проживання фізичної особи - підприємця, щодо якої була проведена державна реєстрація припинення.

7. У разі, якщо після завершення процедури банкрутства, яка встановлена законом, судом прийнято рішення щодо припинення провадження у справі про банкрутство, суд, що постановив відповідне судові рішення, в день набрання ним законної сили направляє його державному реєстратору за місцем реєстрації фізичної особи - підприємця, для внесення до Єдиного державного реєстру запису щодо судового рішення щодо припинення провадження у справі про банкрутство.

Дата надходження судового рішення щодо припинення провадження у справі про банкрутство вноситься до журналу обліку реєстраційних дій.

9. Державний реєстратор повинен не пізніше наступного робочого дня з дати надходження судового рішення про припинення провадження у справі про банкрутство внести до Єдиного державного реєстру запис про припинення провадження у справі про банкрутство фізичної особи - підприємця, та повідомити органи статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування про внесення такого запису для взяття фізичної особи - підприємця на облік.

Стаття 51. Порядок надання відомостей органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування щодо реєстрації припинення фізичної особи - підприємця

1. Державний реєстратор не пізніше наступного робочого дня віддати державній реєстрації припинення фізичної особи - підприємця, у порядку, визначеному статтями 47-50 цього Закону, зобов'язаний надіслати відповідним органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування повідомлення про державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності фізичною особою - підприємцем, та відомості реєстраційної картки про проведення державної реєстрації припинення фізичної особи - підприємця.

2. Повідомлення про проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, у разі її смерті або оголошення її померлою, або визнання її безвісно відсутньою або повідомлення про проведення державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, за судовим рішенням щодо визнання фізичної особи - підприємця, банкрутом, а також відомості відповідної реєстраційної картки є підставою для зняття фізичної особи - підприємця, з обліку в органах статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування.

Стаття 52. Порядок внесення до Єдиного державного реєстру судового рішення щодо відміни державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця

1. Підставою для внесення до Єдиного державного реєстру запису про відміну державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, є постановлення судом рішення щодо відміни державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця.

2. Суд, який постановив рішення щодо відміни державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, у день набрання таким рішенням законної сили направляє його державному реєстратору за місцем реєстрації фізичної особи для внесення до Єдиного державного реєстру запису про відміну державної реєстрації фізичної особи - підприємця.

Дата надходження судового рішення щодо відміни державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, вноситься державним реєстратором до журналу обліку реєстраційних дій.

3. Державний реєстратор повинен не пізніше наступного робочого дня з дати надходження судового рішення щодо відміни державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, внести до Єдиного державного реєстру запис про відміну державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, та направити відповідне повідомлення органам статистики, державної податкової служби, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування про внесення такого запису для взяття фізичної особи - підприємця, на облік, а також повідомити фізичну особу - підприємця, про внесення до Єдиного державного реєстру запису про поновлення державної реєстрації фізичної особи - підприємця.

4. При надходженні до державного реєстратора свідоцтва про державну реєстрацію фізичної особи - підприємця, державна реєстрація припинення підприємницької діяльності якої була відмінена на підставі відповідного судового рішення, державний реєстратор зобов'язаний зробити на зазначеному документі відмітку про відміну державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця, та видати (надіслати рекомендованим листом з описом вкладення) на адресу місця проживання фізичної особи - підприємця, щодо якої було прийнято судове рішення про відміну державної реєстрації припинення.

Розділ VII. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИКОНАННЯ ЦЬОГО ЗАКОНУ

Стаття 53. Відповідальність у сфері державної реєстрації

1. Державні реєстратори за порушення законодавства у сфері державної реєстрації несуть дисциплінарну, цивільно-правову, адміністративну або кримінальну відповідальність у порядку, встановленому законом.

2. Дії або бездіяльність державного реєстратора можуть бути оскаржені до суду у порядку, встановленому законом.

3. Шкода, що заподіяна державним реєстратором фізичним чи юридичним особам під час виконання своїх обов'язків, підлягає відшкодуванню у порядку, встановленому Законом.

Розділ VIII. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з 1 липня 2004 року.

2. Державний реєстратор протягом 2004-2005 років при надходженні від юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців реєстраційної картки, відповідно до вимог статті 19 цього Закону, зобов'язаний провести заміну раніше виданих їм свідоцтв про державну реєстрацію на свідоцтва про державну реєстрацію єдиного зразка. При цьому реєстраційний збір за заміну свідоцтва про державну реєстрацію не стягується.

3. Закони, нормативно-правові акти, прийняті до набрання чинності цим Законом, діють у частині, що не суперечить цьому Закону.

4. Кабінету Міністрів України:

у тримісячний строк після опублікування цього Закону подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законодавчих актів України у відповідність із цим Законом;

у шестимісячний строк після опублікування цього Закону привести свої рішення у відповідність із цим Законом і забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їхніх нормативних актів у відповідність із цим Законом.

Президент України

Л.Кучма

м. Київ, 15 травня 2003 року

N 755-IV

10.1. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ДЕРЖАВНУ РЕЄСТРАЦІЮ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ ТА ФІЗИЧНИХ ОСІБ - ПІДПРИЄМЦІВ»

10.1.1. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 8 серпня 2005 р. N 321-р «Про першочергові заходи щодо поліпшення стану справ із прискореного перегляду регуляторних актів та вдосконалення реєстраційної і дозвільної процедури»

КАБІNET МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

від 8 серпня 2005 р. N 321-р

Київ

Про першочергові заходи щодо поліпшення стану справ із прискореного перегляду регуляторних актів та вдосконален- ня реєстраційної і дозвільної процедури

1. Визнати незадовільною роботу:

- Мінагрополітики, Мінпаливенерго, Мінтрансв'язку, МНС, Міністерства молоді та спорту, МОН, Міністерства культури і туризму, МОЗ, Мінприроди, Мінпраці, Держкомстату, Антимонопольного комітету, Держмитслужби, Державіаслужби, Держкомзему, НКРЕ, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, Дніпропетровської, Закарпатської, Запорізької, Хмельницької та Черкаської обласних, Севастопольської міської держадміністрацій - в частині дотримання строку утворення робочих груп із прискореного перегляду регуляторних актів;

- Мінагрополітики, МОН, МОЗ, Міністерства культури і туризму, До-нецької, Львівської та Херсонської облдержадміністрацій - в частині виконання вимоги щодо включення до складу робочих груп не менше поло-

вини представників об'єднань суб'єктів господарювання, об'єднань роботодавців та об'єднань споживачів, а також наукових установ;

- Міністерства культури і туризму, МОЗ, Мінпраці, МОН, Мінфіну, Держводгоспу - в частині дотримання строків складення переліків власних регуляторних актів та регуляторних актів Кабінету Міністрів України;

- Мінпаливенерго та МОЗ - в частині подання Держпідприємництву переліків регуляторних актів, що відповідають принципам державної регуляторної політики, для проведення їх експертизи.

2. Центральним органам виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським держадміністраціям забезпечити:

- проведення аналізу відповідності власних регуляторних актів, унесених до Єдиного державного реєстру нормативно-правових актів, що не були предметом прискореного перегляду, принципам державної регуляторної політики, за результатами якого прийняти рішення про визнання їх такими, що втратили чинність, або внесення змін до регуляторних актів, що не відповідають зазначеним принципам;

- подання до 10 серпня 2005 р. Держпідприємництву для проведення експертизи регуляторних актів, що відповідають принципам державної регуляторної політики, з обґрунтуванням їх відповідності зазначеним принципам;

- закінчення до 1 вересня ц. р. процедури визнання такими, що втратили чинність, або внесення змін до власних регуляторних актів, що не відповідають принципам державної регуляторної політики, та щотижневе подання інформації Держпідприємництву про прийняті рішення стосовно кожного регуляторного акта.

3. Центральним органам виконавчої влади подавати щотижня Держпідприємництву інформацію про внесені на розгляд Кабінету Міністрів України за результатами прискореного перегляду регуляторних актів проекти рішень щодо визнання такими, що втратили чинність, або внесення змін до регуляторних актів Кабінету Міністрів України.

4. Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським держадміністраціям до 20 серпня поточно-го року:

- скласти переліки документів дозвільного характеру, що видаються на рівні Автономної Республіки Крим, області, району, міста;

- вжити заходів за участю Верховної Ради Автономної Республіки Крим і органів місцевого самоврядування до забезпечення організації роботи із скасування вимог стосовно необхідності отримання документів дозвільного характеру, видача яких не передбачена законом, а також тих, що є недоцільні та необґрунтовані;

- рекомендувати провести розрахунок видатків, пов'язаних із забезпеченням ефективного функціонування центрів видачі документів дозвільного характеру за принципом організаційної єдності, з метою визначення необхідних коштів у місцевих бюджетах на 2006 рік.

5. Мінекономіки прискорити розроблення Порядку надання органами виконавчої влади та підприємствами, установами і організаціями, що належать до сфери їх управління, платних адміністративних послуг та визначення вартості таких послуг.

6. Центральним органам виконавчої влади забезпечити проведення до 1 вересня ц. р. перегляду нормативно-правових актів з питань видачі документів дозвільного характеру щодо їх правомірності і обґрунтованості, прийняти рішення про визнання такими, що втратили чинність, або внесення змін до власних нормативно-правових актів та подати пропозиції стосовно визнання такими, що втратили чинність, або внесення змін до актів Кабінету Міністрів України. Про результати роботи поінформувати Мінюст та Держпідприємництво.

7. Центральним органам виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським держадміністраціям забезпечити створення інфраструктури для діяльності центрів видачі документів дозвільного характеру за принципом організаційної єдності, участь посадових осіб цих органів у роботі центрів, а також комплексність видачі документів дозвільного характеру, пов'язаних з відведенням земельної ділянки та будівництвом (реконструкцією) об'єктів.

8. Державній податковій адміністрації, Мінпраці за участю Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань, Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування на випадок безробіття, Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності з метою реалізації принципу «єдиного вікна» внести до 15 серпня 2005 р. відповідні зміни до власних нормативно-правових актів, що регулюють питання взяття на облік (реєстрації

страхувальників) новостворених суб'єктів господарювання після їх державної реєстрації.

9. Держпідприємству, Держкомстату, Державній податковій адміністрації, Пенсійному фонду, Мінпраці за участю Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань, Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування на випадок безробіття, Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності закінчити до 1 вересня ц. р. роботу з упровадження електронного обміну інформацією між державними реєстраторами та органами, що беруть суб'єктів господарювання на облік та знімають з нього.

10. Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським держадміністраціям до 1 вересня поточного року забезпечити:

- приведення кількості державних реєстраторів у відповідність з реальним обсягом реєстраційних дій та реєстраційних справ;
- проведення протягом усього робочого тижня державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців;
- обов'язкове дотримання вимог частини третьої статті 6 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» (755-15) та постанови Кабінету Міністрів України від 13 грудня 1999 р. № 2288 (2288-99-п) «Про впорядкування умов оплати праці працівників апарату органів виконавчої влади, місцевого самоврядування та їх виконавчих органів, органів прокуратури, судів та інших органів»;
- належне матеріально-технічне обладнання робочого приміщення державних реєстраторів та недопущення покладення на них не передбачених законодавством повноважень та функцій.

11. Попередити керівників центральних органів виконавчої влади, Голову Ради міністрів Автономної Республіки Крим, голів обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій про персональну відповідальність за невиконання або неналежне виконання рішень та доручень Президента України і Кабінету Міністрів України щодо прискореного перегляду регуляторних актів та вдосконалення реєстраційної і дозвільної процедури.

11. Закон України
**ПРО ОПОДАТКУВАННЯ
ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВ**
(У ЧАСТИНІ ОПОДАТКУВАННЯ
НПО, ПІДПРИЄМСТВ ТА
ОРГАНІЗАЦІЙ, ГРОМАДСЬКИХ
ОРГАНІЗАЦІЙ ІНВАЛІДІВ)

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про оподаткування прибутку підприємств

(у частині оподаткування НПО, підприємств та організацій, громадських організацій інвалідів)

7.11. Оподаткування неприбуткових установ і організацій

7.11.1. Ця стаття застосовується до неприбуткових установ і організацій, які є:

а) органами державної влади України, органами місцевого самоврядування та створеними ними установами або організаціями, що утримуються за рахунок коштів відповідних бюджетів;

(До 1 квітня 2001 року правами благодійних організацій, визначених Декретом Кабінету Міністрів України «Про прибутковий податок з громадян» (13-92), користуються неприбуткові організації, визначені в абзаці «а» підпункту 7.11.1 пункту 7.11 статті 7 (крім політичних партій, їх блоків або об'єднань) згідно із Законом N 2136-III (2136-14) від 07.12.2000)

б) благодійними фондами і благодійними організаціями, створеними у порядку, визначеному законом для проведення благодійної діяльності, в тому числі громадськими організаціями, створеними з метою провадження екологічної, оздоровчої, аматорської спортивної, культурної, освітньої та наукової діяльності, а також творчими спілками та політичними партіями, громадськими організаціями інвалідів та їх місцевими осередками, створеними згідно з Законом України «Про об'єднання громадян», науково-дослідними установами та вищими навчальними закладами III-IV рівнів акредитації, внесеними до Державного реєстру наукових установ, яким надається підтримка держави, заповідниками, музеями-заповідниками; *(Абзац «б» підпункту 7.11.1 пункту 7.11 статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законами N 639/97-ВР від 18.11.97, N 285-XIV (285-14) від 01.12.98, N 1805-III (1805-14) від 08.06.2000 - набирає чинності з 1 січня 2001 року, N 2136-III (2136-14) від 07.12.2000, N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)*

в) пенсійними фондами, кредитними спілками, створеними у порядку, визначеному законом;

г) іншими, ніж визначені у абзаці «б» цього підпункту юридичними особами, діяльність яких не передбачає одержання прибутку згідно з нормами відповідних законів;

д) спілками, асоціаціями та іншими об'єднаннями юридичних осіб, створеними для представлення інтересів засновників, що утримуються

лише за рахунок внесків таких засновників та не проводять господарської діяльності, за винятком отримання пасивних доходів; *(Абзац «д» підпункту 7.11.1 пункту 7.11 статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97, N 2866-III (2866-14) від 29.11.2001 - набуває чинності з 01.01.2002 року)*

е) релігійними організаціями, зареєстрованими у порядку, передбаченому законом;

є) житлово-будівельними кооперативами, об'єднаннями співвласників багатоквартирних будинків, створеними у порядку, визначеному законом; *(Підпункт 7.11.1 пункту 7.11 статті 7 доповнено абзацом «є» згідно із Законом N 2866-III (2866-14) від 29.11.2001 - набуває чинності з 01.01.2002 року)*

(До 1 квітня 2001 року правами благодійних організацій, визначених Декретом Кабінету Міністрів України «Про прибутковий податок з громадян» (13-92), користуються неприбуткові організації, визначені в абзаці «е» підпункту 7.11.1 пункту 7.11 статті 7 (крім політичних партій, їх блоків або об'єднань) згідно із Законом N 2136-III (2136-14) від 07.12.2000)

ж) професійними спілками, їх об'єднаннями та організаціями профспілок, утвореними в порядку, визначеному законом. *(Підпункт 7.11.1 пункту 7.11 статті 7 доповнено абзацом «ж» згідно із Законом N 1096-IV (1096-15) від 10.07.2003)*

7.11.2. Від оподаткування звільняються доходи неприбуткових організацій, визначених у абзаці «а» підпункту 7.11.1, отримані у вигляді:

коштів або майна, які надходять безоплатно або у вигляді безповоротної фінансової допомоги чи добровільних пожертвувань;

пасивних доходів;

коштів або майна, які надходять до таких неприбуткових організацій як компенсація вартості отриманих державних послуг, у тому числі доходів державних професійно-технічних навчальних закладів, отриманих від виготовлення та реалізації товарів (виконання робіт, надання послуг), пов'язаних з їх основною, статутною діяльністю; (Абзац четвертий підпункту 7.11.2 пункту 7.11 статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1158-IV (1158-15) від 15.10.2003)

дотацій або субсидій, отриманих з державного або місцевого бюджетів, державних цільових фондів або у межах благодійної, у тому числі гуманітарної допомоги чи технічної допомоги, що надаються таким неприбутковим організаціям відповідно до умов міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, крім дотацій на регулювання цін на платні послуги, які надаються таким неприбутковим

організаціям або через них їх отримувачам згідно із законодавством, з метою зниження рівня таких цін. (Підпункт 7.11.2 пункту 7.11 статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)

7.11.3. Від оподаткування звільняються доходи неприбуткових організацій, визначених у абзаці «б» підпункту 7.11.1, отримані у вигляді:

коштів або майна, які надходять безоплатно або у вигляді безповоротної фінансової допомоги чи добровільних пожертвувань;

пасивних доходів;

коштів або майна, які надходять таким неприбутковим організаціям, від проведення їх основної діяльності, з урахуванням положень підпункту 7.11.11 цієї статті;

дотацій або субсидій, отриманих з державного або місцевого бюджетів, державних цільових фондів або у межах благодійної, у тому числі гуманітарної допомоги чи технічної допомоги, що надаються таким неприбутковим організаціям відповідно до умов міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, крім дотацій на регулювання цін на платні послуги, які надаються таким неприбутковим організаціям або через них їх отримувачам згідно із законодавством, з метою зниження рівня таких цін. (Підпункт 7.11.3 пункту 7.11 статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)

7.11.4. Від оподаткування звільняються доходи неприбуткових організацій, визначених у абзаці «в» підпункту 7.11.1, отримані у вигляді:

коштів, які надходять до кредитних спілок та пенсійних фондів у вигляді внесків на недержавне пенсійне забезпечення або внесків на інші потреби, передбачені законодавством; (Абзац другий підпункту 7.11.4 пункту 7.11 статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)

доходів від здійснення операцій з активами (у тому числі пасивних доходів) недержавних пенсійних фондів та кредитних спілок, за пенсійними вкладками (внесками), рахунками учасників фондів банківського управління відповідно до закону з цих питань; (Абзац третій підпункту 7.11.4 пункту 7.11 статті 7 в редакції Закону N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)

дотацій або субсидій, отриманих з державного або місцевого бюджетів, державних цільових фондів або у межах благодійної, у тому числі гуманітарної допомоги чи технічної допомоги, що надаються таким неприбутковим організаціям відповідно до умов міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, крім дотацій на регулювання цін на платні послуги, які надаються таким неприбутковим

організаціям або через них їх отримувачам згідно із законодавством, з метою зниження рівня таких цін. (Підпункт 7.11.4 пункту 7.11 статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)

7.11.5. Від оподаткування звільняються доходи неприбуткових організацій, визначених у абзаці «г» підпункту 7.11.1, отримані у вигляді:

коштів або майна, які надходять таким неприбутковим організаціям від проведення їх основної діяльності та у вигляді пасивних доходів;

дотацій або субсидій, отриманих з державного або місцевого бюджетів, державних цільових фондів або у межах благодійної, у тому числі гуманітарної допомоги чи технічної допомоги, що надаються таким неприбутковим організаціям відповідно до умов міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, крім дотацій на регулювання цін на платні послуги, які надаються таким неприбутковим організаціям або через них їх отримувачам згідно із законодавством, з метою зниження рівня таких цін.

(Підпункт 7.11.5 пункту 7.11 статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)

7.11.6. Від оподаткування звільняються доходи неприбуткових організацій, визначених у абзаці «д» підпункту 7.11.1, отримані у вигляді:

разових або періодичних внесків засновників та членів; (Абзац другий підпункту 7.11.6 пункту 7.11 статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97)

пасивних доходів;

дотацій або субсидій, отриманих з державного або місцевого бюджетів, державних цільових фондів або у межах благодійної, у тому числі гуманітарної допомоги чи технічної допомоги, що надаються таким неприбутковим організаціям відповідно до умов міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, крім дотацій на регулювання цін на платні послуги, які надаються таким неприбутковим організаціям або через них їх отримувачам згідно із законодавством, з метою зниження рівня таких цін. (Підпункт 7.11.6 пункту 7.11 статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)

7.11.7. Від оподаткування звільняються доходи неприбуткових організацій, визначених у абзаці «е» підпункту 7.11.1, отримані у вигляді:

коштів або майна, які надходять безоплатно або у вигляді безповоротної фінансової допомоги чи добровільних пожертвувань;

будь-яких інших доходів від надання культових послуг, а також пасивних доходів.

Від оподаткування звільнюються доходи неприбуткових організацій, визначених в абзаці «є» підпункту 7.11.1, отримані у вигляді внесків, коштів або майна, які надходять таким неприбутковим організаціям для забезпечення потреб їх основної діяльності, та у вигляді пасивних доходів. *(Підпункт 7.11.7 пункту 7.11 статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 2866-III (2866-14) від 29.11.2001 - набуває чинності з 01.01.2002 року)*

Від оподаткування звільнюються доходи неприбуткових організацій, визначених в абзаці «ж» підпункту 7.11.1, отримані у вигляді членських внесків, відрахувань коштів підприємств, установ, організацій на культурно-масову, фізкультурну й оздоровчу роботу, безповоротної фінансової допомоги чи добровільних пожертвувань і пасивних доходів. *(Підпункт 7.11.7 пункту 7.11 статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 1096-IV (1096-15) від 10.07.2003)*

7.11.8. Доходи або майно неприбуткових організацій, за винятком неприбуткових організацій, визначених у абзацах «а» та «в» підпункту 7.11.1, не підлягають розподілу між їх засновниками, учасниками або членами та не можуть використовуватися для вигоди будь-якого окремого засновника, учасника або члена такої неприбуткової організації, її посадових осіб (крім оплати їх праці та відрахувань на соціальні заходи). *(Абзац перший підпункту 7.11.8 пункту 7.11 статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1096-IV (1096-15) від 10.07.2003)*

Доходи неприбуткових організацій, визначених у абзаці «а» підпункту 7.11.1, у тому числі доходи закладів і установ освіти, науки, культури, охорони здоров'я, а також архівних установ, які утримуються за рахунок бюджету, зараховуються до складу кошторисів (на спеціальний рахунок) на утримання таких неприбуткових організацій і використовуються виключно на фінансування видатків такого кошторису (включаючи фінансування виробничої діяльності згідно з їх статутами), розрахованого та затвердженого у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України. *(Абзац другий підпункту 7.11.8 пункту 7.11 статті 7 в редакції Закону N 639/97-ВР від 18.11.97)*

У разі, коли за наслідками звітного (податкового) року доходи кошторису на утримання зазначених організацій перевищують суму визначених кошторисом витрат, сума перевищення враховується у складі кошторису наступного року. *(Абзац третій підпункту 7.11.8 пункту 7.11 статті 7 в редакції Закону N 639/97-ВР від 18.11.97)*

При цьому з суми перевищення доходів над витратами зазначених неприбуткових організацій податок на прибуток, передбачений у пункті

10.1 статті 10 цього Закону, не сплачується. *(Абзац четвертий підпункту 7.11.8 пункту 7.11 статті 7 в редакції Закону N 639/97-ВР від 18.11.97)*

Перелік платних послуг, які можуть надаватись зазначеними закладами, встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Доходи неприбуткових організацій, визначених у абзаці «в» підпункту 7.11.1, розподіляються виключно між їх засновниками (учасниками) у порядку, встановленому відповідним законодавством.

7.11.9. У разі, коли доходи неприбуткових організацій, отримані протягом звітного (податкового) року з джерел, визначених підпунктом 7.11.5, на кінець першого кварталу наступного за звітним року перевищують 25 відсотків загальних валових доходів, отриманих протягом такого звітного (податкового) року, така неприбуткова організація зобов'язана сплатити податок з нерозподіленої суми прибутку за ставкою, встановленою пунктом 10.1 статті 10 цього Закону, до суми такого перевищення. Внесення до бюджету зазначеного податку здійснюється за результатами першого кварталу наступного за звітним року у строки, встановлені для інших платників податку. *(Абзац перший підпункту 7.11.9 пункту 7.11 статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)*

Незалежно від положень абзацу першого цього підпункту, у разі, коли неприбуткова організація отримує дохід з джерел, інших ніж визначені відповідними підпунктами 7.11.2 - 7.11.7 цього пункту, така неприбуткова організація зобов'язана сплатити податок на прибуток, який визначається як сума доходів, отриманих з таких інших джерел, зменшена на суму витрат, пов'язаних із отриманням таких доходів, але не вище суми таких доходів.

При підрахунку суми перевищення доходів над витратами згідно із абзацом першим цього підпункту, а також при визначенні сум оподаткованого прибутку згідно із абзацом другим цього підпункту, сума амортизаційних відрахувань не враховується. *(Підпункт 7.11.9 пункту 7.11 статті 7 в редакції Закону N 639/97-ВР від 18.11.97)*

7.11.10. З метою оподаткування центральний податковий орган веде реєстр всіх неприбуткових організацій, які звільняються від оподаткування згідно з положеннями цієї статті.

Державна реєстрація неприбуткових організацій здійснюється у порядку, передбаченому відповідним законодавством.

7.11.11. У разі ліквідації неприбуткової організації її активи повинні бути передані іншій неприбутковій організації відповідного виду або заховані до доходу бюджету. У разі ліквідації недержавного пенсійного фонду його активи підлягають розподілу відповідно до закону, що регулює питання недержавного пенсійного забезпечення. *(Абзац перший підпункту 7.11.11 пункту 7.11 статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)*

Активи неприбуткової організації, визначеної в абзаці «ж» підпункту 7.11.1, у разі її ліквідації (саморозпуску) повинні бути використані відповідно до закону про таку організацію з урахуванням положень підпункту 7.11.8. *(Підпункт 7.11.11 пункту 7.11 статті 7 доповнено абзацом другим згідно із Законом N 1096-IV (1096-15) від 10.07.2003)*

7.11.12. Центральний податковий орган встановлює порядок обліку і подання податкової звітності про використання коштів неприбуткових організацій (неприбуткових організацій, визначених в абзаці «ж» підпункту 7.11.1, у частині обліку і подання податкової звітності за доходами, що підлягають оподаткуванню) та вирішує питання про виключення організацій з реєстру неприбуткових організацій і оподаткування їх доходів у разі порушення ними положень цього Закону та інших законодавчих актів про неприбуткові організації. Рішення центрального податкового органу можуть бути оскаржені в судовому порядку. *(Абзац перший пункту 7.11.12 пункту 7.11 статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1096-IV (1096-15) від 10.07.2003)*

Набуття статусу неприбуткової організації здійснюється при її первісній реєстрації. Перереєстрація такої неприбуткової організації у випадках, передбачених законом, здійснюється без справляння будь-якої плати з такої неприбуткової організації. *(Підпункт 7.11.12 пункту 7.11 статті 7 доповнено абзацом згідно із Законом N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)*

7.11.13. Під терміном «державні послуги» слід розуміти будь-які платні послуги, обов'язковість отримання яких встановлюється законодавством та які надаються фізичним чи юридичним особам органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування та створеними ними установами і організаціями, що утримуються за рахунок коштів відповідних бюджетів. До терміну «державні послуги» не включаються податки, збори (обов'язкові платежі), визначені Законом України «Про систему оподаткування» (1251-12).

Під терміном «пасивні доходи» слід розуміти доходи, отримані у вигляді процентів, дивідендів, страхових виплат і відшкодувань, а також роялті.

Під терміном «основна діяльність» слід розуміти діяльність неприбуткових організацій з надання благодійної допомоги, просвітніх, культурних, наукових, освітніх та інших подібних послуг для суспільного споживання, зі створення систем соціального самозабезпечення громадян (недержавні пенсійні фонди, кредитні спілки та інші подібні організації). До основної діяльності також включається продаж неприбутковою організацією товарів (послуг), які пропагують принципи та ідеї, для захисту яких було створено таку неприбуткову організацію, та які є тісно пов'язаними з її основною діяльністю, якщо ціна таких товарів (послуг) є нижчою за звичайну, або коли така ціна регулюється державою. До основної діяльності не включаються операції з надання товарів (послуг) неприбутковими організаціями, визначеними в абзацах «в» - «д» підпункту 7.11.1 цього пункту, особам іншим, ніж засновники (члени, учасники) таких організацій. Кабінет Міністрів України може вводити тимчасові обмеження щодо поширення норм цього пункту на продаж неприбутковими організаціями окремих товарів чи послуг у разі, коли такий продаж загрожує або суперечить правилам конкуренції на ринку визначеного товару, при існуванні достатніх доказів, наданих особами, які оподатковуються цим податком, та надають аналогічні товари (послуги), про таке порушення. Статутні документи неприбуткових організацій мають містити вичерпний перелік видів їх діяльності. *(Абзац третій підпункту 7.11.13 пункту 7.11 статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97; в редакції Закону N 349-IV (349-15) від 24.12.2002; дію другого речення абзацу третього підпункту 7.11.13 пункту 7.11 статті 7 зупинено на 2004 рік згідно із Законом N 1344-IV (1344-15) від 27.11.2003; із змінами, внесеними згідно із Законом N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004; дію другого речення абзацу третього підпункту 7.11.13 пункту 7.11 статті 7 зупинено на 2005 рік згідно із Законом N 2285-IV (2285-15) від 23.12.2004, N 2505-IV (2505-15) від 25.03.2005)*

7.11.14. Від оподаткування звільняються доходи неприбуткових організацій, отримані у вигляді коштів як третейський збір. *(Пункт 7.11 статті 7 доповнено підпунктом 7.11.14 згідно із Законом N 1701-IV (1701-15) від 11.05.2004, в редакції Закону N 2505-IV (2505-15) від 25.03.2005)*

7.12. Особливості оподаткування підприємств та організацій громадських організацій інвалідів

7.12.1. Звільняється від оподаткування прибуток підприємств та організацій громадських організацій інвалідів, майно яких є їх власністю, отриманий від продажу товарів (робіт, послуг), крім підакцизних товарів та прибутку, одержаного від грального бізнесу, де протягом попереднього звітного (податкового) періоду кількість інвалідів, які мають там основне місце роботи, становить не менше 50 відсотків загальної чисельності працюючих за умови, що фонд оплати праці таких інвалідів становить протягом звітного періоду не менше 25 відсотків суми загальних витрат на оплату праці, що відносяться до складу валових витрат виробництва (обігу).

Зазначені підприємства та організації громадських організацій інвалідів мають право застосовувати цю пільгу за наявності дозволу на право користування такою пільгою, який надається міжвідомчою Комісією з питань діяльності підприємств та організацій громадських організацій інвалідів відповідно до Закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» (875-12).

Підприємства та організації, на які поширюється дія цього підпункту, реєструються у відповідному органі податкової служби у порядку, передбаченому для платників цього податку. *(Пункт 7.12 статті 7 в редакції Закону N 1926-III (1926-14) від 13.07.2000)*

**11.1. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ
ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ
ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ОПОДАТКУВАННЯ
ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВ» (У ЧАСТИНІ
ОПОДАТКУВАННЯ НПО, ПІДПРИЄМСТВ
ТА ОРГАНІЗАЦІЙ, ГРОМАДСЬКИХ
ОРГАНІЗАЦІЙ ІНВАЛІДІВ)**

**11.1.1. Наказ Державної податкової адміністрації України
N 222 від 01.06.2001 Про внесення змін до Порядку
ведення і складання податкового звіту про прибуток,
який звільняється від оподаткування, підприємств, що
засновані всеукраїнськими громадськими організаціями
інвалідів та майно яких є їх власністю, отриманий
від продажу товарів (робіт, послуг), крім прибутку,
одержаного від грального бізнесу**

**ДЕРЖАВНА ПОДАТКОВА АДМІНІСТРАЦІЯ
УКРАЇНИ**

НАКАЗ

N 222 від 01.06.2001
м.Київ

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
19 червня 2001 р.
за N 525/5716

Про внесення змін до Порядку ведення і складання податкового звіту про прибуток, який звільняється від оподаткування, підприємств, що засновані всеукраїнськими громадськими організаціями інвалідів та майно яких є їх власністю, отриманий від продажу товарів (робіт, послуг), крім прибутку, одержаного від грального бізнесу

У зв'язку з набранням чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законів України щодо оподаткування підприємств та організацій інвалідів» від 13 липня 2000 року N 1926-III (1926-14), на виконання

статті 4 Закону України «Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами» (2181-14) та керуючись статтею 8 Закону України «Про державну податкову службу в Україні» (509-12), **н а к а з у ю:**

1. Внести зміни до Порядку ведення і складання податкового звіту про прибуток, який звільняється від оподаткування, підприємств, що засновані всеукраїнськими громадськими організаціями інвалідів та майно яких є їх власністю, отриманий від продажу товарів (робіт, послуг), крім прибутку, одержаного від грального бізнесу, затвердженого наказом Державної податкової адміністрації України від 30 липня 1997 року N 270 (з0315-97) (у редакції наказу від 16.01.98 N 26 (з0061-98), виклавши його в новій редакції (додається).

2. Начальнику Головного управління оподаткування прибутку та відрахувань до цільових фондів Жеребних А.М. подати цей наказ та Порядок ведення і складання податкового звіту про прибуток, що звільняється від оподаткування у підприємств та організацій громадських організацій інвалідів, майно яких є їх власністю, отриманий від продажу товарів (робіт послуг), крім підакцизних товарів та прибутку, одержаного від грального бізнесу, до Міністерства юстиції України для державної реєстрації.

3. Начальнику Головного управління масово-роз'яснювальної роботи Сисоєву В.О. через засоби масової інформації довести цей наказ до відома платників податку на прибуток.

4. Головному редактору журналу «Вісник податкової служби України» Кудрицькому Д.А. опублікувати зазначений наказ після його державної реєстрації у Міністерстві юстиції України.

5. Начальнику управління справами Коваленку В.В. у триденний термін від дня реєстрації цього наказу в Міністерстві юстиції України забезпечити його тиражування та надсилання державним податковим адміністраціям в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі.

6. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Голови Оперенка Г.М.

Голова

М.Я.Азаров

Затверджено
Наказ Державної податкової
адміністрації України 30.07.1997
N 270 (z0315-97)
(у редакції наказу Державної податкової
адміністрації України від 01.06.2001 N 222)

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України 19 червня 2001 р. за
N 525/5716

Порядок ведення і складання податкового звіту про прибуток, що звільняється від оподаткування, підприємств та організацій громадських організацій інвалідів, майно яких є їх власністю, отриманий від продажу товарів (робіт, послуг), крім підакцизних товарів та прибутку, одержаного від грального бізнесу

1. Цей Порядок розроблено відповідно до статті 5 Закону України від 13 липня 2000 року N 1926-III (1926-14) «Про внесення змін до деяких законів України щодо оподаткування підприємств та організацій громадських організацій інвалідів».

2. Податковий звіт про прибуток, що звільняється від оподаткування, підприємств та організацій громадських організацій інвалідів, майно яких є їх власністю, отриманий від продажу товарів (робіт, послуг), крім підакцизних товарів та прибутку, одержаного від грального бізнесу (далі - звіт), подають об'єднання, підприємства, організації, установи та їх філії (далі - підприємства), які засновані громадськими організаціями інвалідів, майно яких є їх власністю і які відповідно до зазначеного Закону є платниками податку на прибуток та зобов'язані подавати до податкового органу податкову декларацію про прибуток (далі - декларація), а також підпадають під дію пункту 7.12 статті 7 Закону «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР) (далі - Закон). Звільняється від оподаткування прибуток підприємств, майно яких є їх власністю, отриманий від продажу товарів (робіт, послуг), крім підакцизних товарів та прибутку, одержаного від грального бізнесу, де протягом попереднього звітного (податкового) періоду кількість інвалідів, які мають там основне місце роботи, становить не менше 50 відсотків загальної чисельності працюю-

чих за умови, що фонд оплати праці таких інвалідів становить протягом звітного періоду не менше 25 відсотків суми загальних витрат на оплату праці, що відносяться до складу валових витрат виробництва (обігу). Форма звіту додається.

3. Зазначені підприємства мають право застосовувати цю пільгу за наявності дозволу на право користування такою пільгою, який надається міжвідомчою Комісією з питань діяльності підприємств та організацій громадських організацій інвалідів відповідно до Закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні».

Підприємства, на які поширюється дія цього підпункту, реєструються у відповідному органі податкової служби в порядку, передбаченому для платників цього податку.

4. Звіт подається одночасно з декларацією до державної податкової інспекції за місцезнаходженням підприємства протягом 40 календарних днів, наступних за останнім календарним днем звітного (податкового) кварталу.

Ураховуючи, що прибуток, отриманий від продажу товарів (робіт, послуг), звільняється від оподаткування, то підприємствам необхідно вести податковий облік доходів та витрат, що пов'язані з продажем товарів (робіт, послуг), окремо від інших доходів та витрат, у тому числі пов'язаних з продажем підакцизних товарів та веденням грального бізнесу.

Якщо підприємство отримує інші доходи та несе за ними витрати, у тому числі від продажу підакцизних товарів і ведення грального бізнесу, то такі доходи і витрати відображаються в декларації у загальнозстановленому порядку.

Якщо підприємство отримує тільки прибуток, що звільняється від оподаткування, то декларація такими підприємствами не подається, подається тільки звіт.

5. Дані, вказані у звіті, повинні підтверджуватися первинними документами, даними бухгалтерського обліку.

6. Показники звіту наводяться в тисячах гривень з одним десятковим знаком після коми, чорнилом, кульковою ручкою, за допомогою друкарських машинок, принтерів, засобів механізації та інших засобів, які б забезпечили збереження цих записів протягом установленого терміну зберігання звітності та запобігли б унесенню несанкціонованих і непомітних виправлень.

Підприємства мають право не пізніше ніж за 10 днів до закінчення терміну подання звіту надіслати його до податкового органу поштою з повідомленням про вручення. Порядок оформлення зазначених поштових відправлень установлюється Кабінетом Міністрів України.

7. У звіті проставляються дані за всіма передбаченими звітом показниками наростаючим підсумком з початку звітного (податкового) року.

8. У звіті не повинно бути жодних підчисток і помарок. Виправлення помилок здійснюється з дотриманням чинного порядку щодо документального забезпечення записів у бухгалтерському обліку.

9. У заголовній частині звіту зазначаються повна назва підприємства, його місцезнаходження, телефон, ідентифікаційний код, форма власності і підпорядкованість (якщо звіт подає філія, то вказуються також назва, місцезнаходження і телефон підприємства, до складу якого входить філія); назва, адреса і телефон засновників підприємства; реєстраційний номер підприємства у податковому органі; номер дозволу на право користування пільгою, що надається міжвідомчою Комісією з питань діяльності підприємств та організацій громадських організацій інвалідів; назва податкового органу, до якого подається звіт.

10. У рядках звіту зазначаються:

у рядку 1 - дохід, отриманий від продажу товарів (робіт, послуг), крім доходу, що отриманий від продажу підакцизних товарів та від грального бізнесу;

у рядку 2 - витрати, пов'язані з продажем товарів (робіт, послуг), крім витрат, що пов'язані з організацією, веденням продажу підакцизних товарів та грального бізнесу;

у рядку 3 - амортизаційні відрахування, нараховані на основні фонди і нематеріальні активи, що безпосередньо пов'язані з продажем товарів (робіт, послуг), крім амортизаційних відрахувань на основні фонди і нематеріальні активи, що безпосередньо пов'язані з продажем підакцизних товарів та веденням грального бізнесу;

у рядку 4 - прибуток (+), збиток (-) від продажу товарів (робіт, послуг), що визначаються шляхом зменшення доходу від продажу товарів (робіт, послуг) на суму витрат, пов'язаних з продажем товарів (робіт, послуг) і амортизаційних відрахувань;

у рядку 5 - прибуток (+), збиток (-), отриманий підприємством згідно з даними, що наведені в декларації. Зазначені дані мають інформаційний ха-

раक्टर і наводяться в звіті, якщо підприємство отримує інші доходи, у тому числі від продажу ідакцизних товарів і ведення грального бізнесу;

у рядку 6 - дані про загальну чисельність працівників на підприємстві;

у рядку 7 - дані про кількість інвалідів, які мають основне місце роботи на цьому підприємстві;

у рядку 8 - питома вага загальної чисельності інвалідів у загальній чисельності працівників. Якщо зазначений показник менше 50 відсотків, то прибуток, отриманий підприємством від продажу товарів (робіт, послуг), не звільняється від оподаткування.

Дані про чисельність працівників на підприємстві визначаються відповідно до Інструкції зі статистики чисельності працівників, зайнятих у народному господарстві України (затвердженої наказом Міністерства статистики України від 7 липня 1995 року N 171 (з0287-95) та зареєстрованої у Міністерстві юстиції України 7 серпня 1995 року за N 287/823);

у рядку 9 - сума загальних витрат на оплату праці, що віднесені у звітному (податковому) періоді до складу валових витрат підприємства;

у рядку 10 - сума виплат на оплату праці інвалідів, які мають основне місце роботи на цьому підприємстві;

у рядку 11 - питома вага фонду оплати праці (виплат на оплату) інвалідів у сумі загальних виплат, що віднесені у звітному (податковому) періоді до складу валових витрат виробництва. Якщо зазначений показник менше 25 відсотків, то прибуток, отриманий підприємством від продажу товарів (робіт, послуг), не звільняється від оподаткування.

11. Вказані показники визначаються з урахуванням усіх особливостей їх визначення, зазначених у Законі.

12. Достовірність даних звіту засвідчується підписами керівника і головного бухгалтера підприємства чи організації, у разі їх відсутності - підписами осіб, які виконують їх обов'язки і мають право на такі підписи.

**Начальник Головного управління
оподаткування прибутку та
відрахувань до цільових фондів**

А.М.Жеребних

Додаток
до Порядку ведення і складання
податкового звіту про прибуток, що
звільняється від оподаткування, підпри-
ємств та організацій громадських
організацій інвалідів, майно яких є їх
власністю, отриманий від продажу това-
рів (робіт послуг), крім підакцизних
товарів та прибутку, одержаного від
грального бізнесу

ПОДАТКОВИЙ ЗВІТ

про прибуток, що звільняється від оподаткування, підприємств та
організацій громадських організацій інвалідів, майно яких є їх власніс-
тю, отриманий від продажу товарів (робіт послуг), крім підакцизних то-
варів та прибутку, одержаного від грального бізнесу

Підприємство чи організація _____ (назва підприємства чи організації)	Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ _____ _____
Адреса, телефон підприємства чи орга- нізації _____ _____	Форма звітності (КФП) _____ _____
Засновник підприємства чи організації _____ (назва, адреса і телефон підприємства чи організації громадської організації інвалідів, яка є їх власником)	Підпорядкованість _____ _____
Реєстраційний номер у податковому органі _____	
Номер дозволу, який видається міжви- домчою Комісією з питань діяльності підприємств та організацій громадських організацій інвалідів _____	Номер _____ Дата _____
Податковий період 200 року	квартал _____ півріччя _____ 9 місяців _____ рік _____
Назва податкового органу, до якого подається звіт _____ _____	

Відмітка про одержання звіту податковим органом

		Штамп ДПІ або ДПА (дата, номер)
Показники	Код рядка	Наростаючим підсумком з початку звітного (по- даткового) року
Дохід, отриманий від продажу товарів (робіт, послуг)	1	
Витрати, пов'язані з продажем товарів (робіт, послуг)	2	
Амортизаційні відрахування	3	
Прибуток (+), збиток (-) від продажу товарів робіт послуг (ряд.1 - ряд.2 -- ряд.3)	4	
Прибуток (+), збиток (-) згідно з декларацією	5	
Загальна чисельність працівників на підприємстві чи організації (осіб)	6	
Кількість інвалідів, які мають основне місце роботи на цьому підприємстві чи організації (осіб)	7	
Питома вага загальної чисельності інвалідів у загаль- ній чисельності працівників (ряд.7 : ряд.6) x 100, (%)	8	
Сума загальних витрат на оплату праці, що віднесені у звітному періоді до складу валових витрат підприємства	9	
Сума витрат на оплату праці інвалідів, які мають основне місце роботи на цьому підприємстві чи організації	10	
Питома вага фонду оплати праці (виплат на оплату праці) інвалідів у сумі загальних виплат, що віднесені у звітному (податковому) періоді до складу валових витрат виробництва (ряд.10: ряд.11) x 100, (%)	11	

Примітка. Показники звіту (рядки з 1 до 5, 9, 10) наводяться в тисячах гривень з одним десятковим знаком після коми.

« ___ » _____ 200_ р.
(дата подання звіту)

Керівник _____
(прізвище)

Виконавець _____
(прізвище) (телефон)

Головний бухгалтер _____
(прізвище)

12. Закон України
**ПРО ОПОДАТКУВАННЯ
ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВ**
(У ЧАСТИНІ ВАЛОВИХ
ВИТРАТ)

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про оподаткування прибутку підприємств (у частині валових витрат)

Стаття 5. Валові витрати

5.1. Валові витрати виробництва та обігу (далі - валові витрати) - сума будь-яких витрат платника податку у грошовій, матеріальній або нематеріальній формах, здійснюваних як компенсація вартості товарів (робіт, послуг), які придбаються (виготовляються) таким платником податку для їх подальшого використання у власній господарській діяльності.

5.2. До складу валових витрат включаються:

5.2.1. Суми будь-яких витрат, сплачених (нарахованих) протягом звітного періоду у зв'язку з підготовкою, організацією, веденням виробництва, продажем продукції (робіт, послуг) і охороною праці, у тому числі витрати з придбання електричної енергії (включаючи реактивну), з урахуванням обмежень, установлених пунктами 5.3-5.7 цієї статті. *(Підпункт 5.2.1 пункту 5.2 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законами N 639/97-ВР від 18.11.97, N 349-IV (349-15) від 24.12.2002, N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)*

5.2.2. Суми коштів або вартість товарів (робіт, послуг), добровільно перераховані (передані) протягом звітного року до Державного бюджету України або бюджетів місцевого самоврядування, до неприбуткових організацій, визначених у пункті 7.11 статті 7 цього Закону суми коштів, що перераховані юридичним особам, у тому числі неприбутковим організаціям - засновникам постійно діючого третейського суду, у розмірі, що перевищує два відсотки, але не більше п'яти відсотків оподаткованого прибутку попереднього звітного року, за винятком внесків, передбачених підпунктом 5.6.2 пункту 5.6 цієї статті, та внесків, передбачених підпунктом 5.2.17 цього пункту. *(Абзац перший підпункту 5.2.2 пункту 5.2 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004, N 2505-IV (2505-15) від 25.03.2005)*

(Абзац другий підпункту 5.2.2 пункту 5.2 статті 5 виключено на підставі Закону N 2505-IV (2505-15) від 25.03.2005)

(Підпункт 5.2.2 пункту 5.2 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97, в редакції Закону N 349-IV (349-15) від 24.12.2002, із змінами, внесеними згідно із Законом N 1701-IV (1701-15) від 11.05.2004)

5.2.3. Сума коштів, перерахованих підприємствами всеукраїнських об'єднань осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, на яких працює за основним місцем роботи не менше 75 відсотків таких осіб, цим об'єднанням для проведення їх благодійної діяльності, але не більше 10 відсотків оподаткованого прибутку попереднього звітного періоду. *(Підпункт 5.2.3 пункту 5.2 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97)*

5.2.4. Суми коштів, внесені до страхових резервів у порядку, передбаченому статтею 12 цього Закону.

5.2.5. Суми внесених (нарахованих) податків, зборів (обов'язкових платежів), установлених Законом України «Про систему оподаткування» (1251-12) (крім тих, що прямо не визначені у переліку податків, зборів (обов'язкових платежів), визначених зазначеним Законом), включаючи акцизний збір та рентні платежі, а також збір у вигляді цільової надбавки до діючого тарифу на електричну та теплову енергію, за винятком податків, зборів (обов'язкових платежів), передбачених підпунктами 5.3.3, 5.3.4, та пені, штрафів, неустойок, передбачених підпунктом 5.3.5 цієї статті. *(Абзац перший підпункту 5.2.5 пункту 5.2 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законами N 349-IV (349-15) від 24.12.2002, N 849-IV (849-15) від 22.05.2003)*

Для платників податку, основною діяльністю яких є виробництво сільськогосподарської продукції, до складу валових витрат включається плата за землю, що не використовується в сільськогосподарському виробничому обороті.

5.2.6. Суми витрат, не віднесені до складу валових витрат минулих звітних податкових періодів у зв'язку з втратою, знищенням або зіпсуванням документів, установлених правилами податкового обліку, та підтверджених такими документами у звітному податковому періоді.

5.2.7. Суми витрат, не враховані у минулих податкових періодах у зв'язку з допущенням помилок та виявлених у звітному податковому періоді у розрахунку податкового зобов'язання.

5.2.8. Суми безнадійної заборгованості в частині, що не була віднесена до валових витрат, у разі коли відповідні заходи щодо стягнення таких боргів не привели до позитивного наслідку. Для банків та інших небанківських фінансових установ норми цього пункту діють з урахуванням

норм статті 12 цього Закону. *(Підпункт 5.2.8 пункту 5.2 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законами N 639/97-ВР від 18.11.97, N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)*

5.2.9. Суми витрат по операціях, передбачених пунктом 5.9 цієї статті та статтею 7 цього Закону.

5.2.10. Суми витрат, пов'язаних з поліпшенням основних фондів у межах, встановлених підпунктом 8.7.1 цього Закону, та суми перевищення балансової вартості основних фондів та нематеріальних активів над вартістю їх продажу, визначені у порядку, встановленому статтею 8 цього Закону. *(Підпункт 5.2.10 пункту 5.2 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97)*

5.2.11. Суми витрат, пов'язаних з безоплатним наданням працівникам вугільної промисловості, непрацюючим пенсіонерам, які мають стаж роботи на підприємствах галузі не менш як 10 років на підземних роботах або не менш як 20 років на поверхні, інвалідам з числа осіб, що під час роботи на цих підприємствах отримали каліцтво або професійні захворювання, а також сім'ям працівників вугільної промисловості, що загинули на виробництві, які отримують пенсію в разі втрати годувальника, вугілля на побутові потреби за нормами, що встановлюються у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України. *(Пункт 5.2 статті 5 доповнено підпунктом 5.2.11 згідно із Законом N 1133-XIV (1133-14) від 07.10.99)*

5.2.12. Суми коштів, спрямовані уповноваженими банками до додаткового спеціального резерву страхування коштів пенсійного фонду банківського управління відповідно до Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про проведення експерименту в житловому будівництві на базі холдингової компанії «Київміськбуд» (3044-14). *(Пункт 5.2 статті 5 доповнено підпунктом 5.2.12 згідно із Законом N 1694-III (1694-14) від 20.04.2000, в редакції Закону N 3045-III (3045-14) від 07.02.2002)*

5.2.13. Суми коштів або вартість майна, добровільно перераховані (передані) для цільового використання з метою охорони культурної спадщини установам науки, освіти, культури, заповідникам, музеям-заповідникам, у розмірі, що перевищує два відсотки, але не більше десяти відсотків оподаткованого прибутку попереднього звітного періоду. *(Пункт 5.2 статті 5 доповнено підпунктом 5.2.13 згідно із Законом N 1805-III (1805-14) від 08.06.2000 - набирає чинності з 1 січня 2001 року, із зміна-*

ми, внесеними згідно із Законами N 349-IV (349-15) від 24.12.2002, N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004, N 2245-IV (2245-15) від 16.12.2004, N 2505-IV (2505-15) від 25.03.2005)

(Підпункт 5.2.14 пункту 5.2 статті 5 виключено на підставі Закону N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)

5.2.15. Суми витрат, пов'язаних з підтвердженням відповідності продукції, систем якості, систем управління якістю, систем управління довкіллям, персоналу встановленим вимогам відповідно до Закону України «Про підтвердження відповідності» (2406-14). *(Статтю 5 доповнено підпунктом 5.2.15 згідно із Законом N 2406-III (2406-14) від 17.05.2001)*

5.2.16. Суми витрат, пов'язаних з розвідкою (дорозвідкою) та облаштуванням нафтових та газових родовищ (за винятком витрат на спорудження будь-яких свердловин, що використовуються для розробки нафтових та газових родовищ, а також інших витрат, пов'язаних з придбанням (виготовленням) основних фондів, які підлягають амортизації на умовах статті 8 цього Закону). *(Пункт 5.2 статті 5 доповнено підпунктом 5.2.16 згідно із Законом N 2712-III (2712-14) від 20.09.2001 - набуває чинності з 01.01.2002 року, в редакції Закону N 2505-IV (2505-15) від 25.03.2005)*

5.2.17. Суми коштів або вартість майна, добровільно перераховані (передані) організаціям роботодавців та їх об'єднанням, створеним відповідно до закону з цього питання, у вигляді вступних, членських та цільових внесків, але не більше 0,2 відсотка фонду оплати праці платника податку у розрахунку за звітний рік. *(Пункт 5.2 статті 5 доповнено підпунктом 5.2.17 згідно із Законом N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)*

5.3. Не включаються до складу валових витрат витрати на:

5.3.1. Потреби, не пов'язані з веденням господарської діяльності, а саме: *організацію та проведення прийомів, презентацій, свят, розваг та відпочинку, придбання та розповсюдження подарунків (крім благодійних внесків та пожертвувань неприбутковим організаціям, визначеним пунктом 7.11 цього Закону, та витрат, пов'язаних з проведенням рекламної діяльності, які регулюються нормами підпункту 5.4.4 цієї статті). Обмеження частини другої цього підпункту не стосуються платників податку, основною діяльністю яких є організація прийомів, презентацій і свят за замовленням та за рахунок інших осіб;*

*придбання лотерей, участь в азартних іграх;
фінансування особистих потреб фізичних осіб за винятком виплат, передбачених пунктами 5.6 і 5.7 цієї статті, та в інших випадках, передбачених нормами цього Закону.*

5.3.2. Придбання, будівництво, реконструкцію, модернізацію, ремонт та інші поліпшення основних фондів та витрати, пов'язані з видобутком корисних копалин, а також з придбанням нематеріальних активів, які підлягають амортизації, згідно із статтями 8 і 9 та підпунктом 7.9.4 цього Закону. *(Підпункт 5.3.2 пункту 5.3 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97)*

5.3.3. Сплату податку на прибуток підприємств, податку на нерухомість, а також податків, установлених пунктами 7.8, 10.2 і статтею 13 цього Закону; сплату податку на додану вартість, включеного до ціни товарів (робіт, послуг), що придбаваються платником податку для виробничого або невиробничого використання, сплату податків на доходи фізичних осіб, які відраховуються за рахунок сум виплат таких доходів згідно із законом України про оподаткування доходів фізичних осіб.

Для платників податку на прибуток підприємств, які не зареєстровані як платники податку на додану вартість, до складу валових витрат виробництва (обігу) входять суми податків на додану вартість, сплачених у складі ціни придбання товарів (робіт, послуг), вартість яких належать до валових витрат такого платника податку.

У разі, якщо платник податку на прибуток, зареєстрований як платник податку на додану вартість, одночасно здійснює операції з продажу товарів (робіт, послуг), що оподатковуються податком на додану вартість та звільнені від оподаткування, або не є об'єктом оподаткування таким податком, податок на додану вартість, сплачений у складі витрат на придбання товарів (робіт, послуг), які відносяться до складу валових витрат, та основних фондів і нематеріальних активів, що підлягають амортизації, включається відповідно до валових витрат або балансова вартість відповідної групи основних фондів збільшується на суму, що не включена до складу податкового кредиту такого платника податку згідно із Законом України «Про податок на додану вартість» (168/97-ВР). *(Підпункт 5.3.3 доповнено абзацом третім згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97)*

5.3.4. Сплату вартості торгових патентів, яка враховується у зменшення податкових зобов'язань платника податку в порядку, передбаченому пунктом 16.3 цього Закону.

5.3.5. Сплату штрафів та/або неустойки чи пені за рішенням сторін договору або за рішенням відповідних державних органів, суду. *(Підпункт 5.3.5 пункту 5.3 статті із змінами, внесеними згідно із Законом N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)*

5.3.6. Утримання органів управління об'єднань платників податку, включаючи утримання холдингових компаній, які є окремими юридичними особами.

Під терміном «холдингові компанії» слід розуміти юридичних осіб, які є власниками інших юридичних осіб або здійснюють контроль над такими юридичними особами як пов'язані особи, відповідно до пункту 1.26 цього Закону. *(Підпункт 5.3.6 доповнено абзацом другим згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97)*

(Підпункт 5.3.7 пункту 5.3 статті 5 виключено на підставі Закону N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)

5.3.8. Виплату дивідендів.

5.3.9. Виплату винагород або інших видів заохочень пов'язаним з таким платником податку фізичним чи юридичним особам у разі, якщо немає документальних доказів, що таку виплату або заохочення було проведено як компенсацію за фактично надану послугу (відпрацьований час). За наявності зазначених документальних доказів віднесенню до складу валових витрат підлягають фактичні суми виплат (заохочень), але не більші ніж суми, розраховані за звичайними цінами.

Не підлягають віднесенню до складу валових витрат суми збитків платника податку, понесених у зв'язку з продажем товарів (робіт, послуг) або їх обміном за цінами, що нижчі за звичайні, пов'язаним з таким платником податку особам.

У разі коли сума виплат (заохочень) або її частина пов'язаним фізичним особам не визнаються валовими витратами, така сума (або її частина) є базою для нарахування внесків на соціальні заходи, передбачені пунктом 5.7 цієї статті.

Не належать до складу валових витрат будь-які витрати, не підтверджені відповідними розрахунковими, платіжними та іншими документами, обов'язковість ведення і зберігання яких передбачена правилами ведення податкового обліку.

У разі втрати, знищення або відсуття зазначених документів платник податку має право письмово заявити про це податковому органу та здійснити заходи, необхідні для поновлення таких документів. Письмова за-

ява має бути надіслана до/або разом з поданням розрахунку податкових зобов'язань звітнього періоду.

Якщо платник податку не подасть у такий строк письмову заяву та не поновить зазначених документів до закінчення податкового періоду, що настає за звітним, непідтверджені відповідними документами витрати не визнаються валовими витратами і на суму недосплаченого податку нараховується пеня у розмірі облікової ставки Національного банку України, збільшеної в 1,2 раза. Якщо платник податку поновить зазначені документи у наступних періодах, підтверджені витрати (з урахуванням сплаченої пені) включаються до валових витрат податкового періоду, на який припадає таке поновлення. *(Підпункт 5.3.9 пункту 5.3 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97)*

5.4. Особливості віднесення витрат подвійного призначення до складу валових витрат платника податку

До валових витрат включаються:

5.4.1. Витрати платника податку на забезпечення найманих працівників спеціальним одягом, взуттям, обмундируванням, що необхідні для виконання професійних обов'язків, а також продуктами спеціального харчування за переліком, що встановлюється Кабінетом Міністрів України.

5.4.2. Витрати, крім тих, що підлягають амортизації, пов'язані з науково-технічним забезпеченням господарської діяльності, на винахідництво і раціоналізацію господарських процесів, проведення дослідно-експериментальних та конструкторських робіт, виготовлення та дослідження моделей і зразків, пов'язаних з основною діяльністю платника податку, виплатою роялті та придбанням нематеріальних активів (крім тих, що підлягають амортизації) для їх використання в господарській діяльності платника податку. Норми цього підпункту стосуються витрат на зазначені заходи незалежно від того, чи призвели такі заходи до збільшення доходів платника податку.

Витрати на придбання літератури для інформаційного забезпечення господарської діяльності платника податку, у тому числі з питань законодавства, і передплату спеціалізованих періодичних видань, а також на проведення аудиту згідно з чинним законодавством, включаючи проведення добровільного аудиту за рішенням платника податку. *(Абзац другий підпункту 5.4.2 пункту 5.4 статті 5 в редакції Закону N 639/97-ВР від 18.11.97)*

Витрати платника податку, пов'язані з професійною підготовкою або перепідготовкою за профілем такого платника податку фізичних осіб, що перебувають у трудових відносинах з таким платником податку, в українських закладах освіти, за винятком фізичних осіб, пов'язаних з таким платником податку. Порядок професійної підготовки і перепідготовки та розміри витрат на такі цілі встановлюються Кабінетом Міністрів України.

(Абзац четвертий підпункту 5.4.2 пункту 5.4 статті 5 виключено на підставі Закону N 639/97-ВР від 18.11.97)

Обов'язки з доведення зв'язку витрат на цілі, обумовлені цим підпунктом, з основною діяльністю платника податку, покладаються на такого платника податку.

У разі виникнення розбіжностей між податковим органом та платником податку стосовно зв'язку витрат на цілі, обумовлені цим підпунктом, з основною діяльністю платника податку, такі податкові органи зобов'язані звернутися до Міністерства України у справах науки і технологій, чий експертний висновок є підставою для прийняття рішення податковим органом.

Оскарження рішень податкових органів, прийнятих на підставі експертних висновків Міністерства України у справах науки і технологій, провадиться платниками податку в загальному порядку.

5.4.3. Будь-які витрати на гарантійний ремонт (обслуговування) або гарантійні заміни товарів, проданих платником податку, вартість яких не компенсується за рахунок покупців таких товарів, але не більше від суми, яка відповідає рівню гарантійних замін, прийнятих (оприлюднених) платником податку, але не вище 10 відсотків від сукупної вартості таких товарів, що були продані, та по яких не закінчився строк гарантійного обслуговування. *(Абзац перший підпункту 5.4.3 пункту 5.4 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97)*

У разі здійснення гарантійних замін товарів платник податку зобов'язаний вести окремі облік бракованих товарів, повернутих покупцями, а також облік покупців, що отримали таку заміну або послуги з ремонту (обслуговування), у порядку, встановленому центральним податковим органом.

Здійснення заміни товару без зворотного отримання бракованого товару або без належного ведення зазначеного обліку не дає права на збільшення валових витрат продавця такого товару на вартість замін.

Порядок гарантійного ремонту (обслуговування) або гарантійних замін, а також перелік товарів, на які встановлюється гарантійне обслуго-

ування, визначаються Кабінетом Міністрів України на підставі норм законодавства з питань захисту прав споживачів.

Під терміном «оприлюднення» слід розуміти розповсюджене в змісті реклами, технічної документації, договору або іншого документа зобов'язання продавця щодо умов та строків гарантійного обслуговування.

5.4.4. Витрати платника податку на проведення передпродажних та рекламних заходів стосовно товарів (робіт, послуг), що продаються (надаються) такими платниками податку. Витрати на організацію прийомів, презентацій і свят, придбання і розповсюдження подарунків, включаючи безоплатну роздачу зразків товарів або безоплатне надання послуг (виконання робіт) з рекламними цілями, але не більше двох відсотків від оподаткованого прибутку платника податку за попередній звітний (податковий) рік. *(Абзац другий підпункту 5.4.4 пункту 5.4 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законами N 639/97-ВР від 18.11.97, N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)*

5.4.5. Будь-які витрати платника податку, пов'язані з утриманням та експлуатацією фондів природоохоронного призначення (крім витрат, що підлягають амортизації або відшкодуванню згідно із нормами статей 8 і 9 цього Закону), які перебувають у його власності, витрати із самостійного зберігання, переробки, захоронення або оплати послуг із зберігання, переробки, захоронення та ліквідації відходів від господарської діяльності платника податку сторонніми організаціями, з очищення стічних вод, інші витрати на збереження екологічних систем, які перебувають під негативним впливом господарської діяльності платника податку.

У разі виникнення розбіжностей між податковим органом та платником податку стосовно зв'язку проведених витрат на природоохоронні заходи з діяльністю платника податку податкові органи зобов'язані звернутися до Міністерства охорони навколишнього природного середовища та ядерної безпеки України, чий експертний висновок є підставою для прийняття рішення податковим органом.

5.4.6. Будь-які витрати зі страхування ризиків загибелі врожаю, транспортування продукції платника податку, цивільної відповідальності, пов'язаної з експлуатацією транспортних засобів, що перебувають у складі основних фондів платника податку; екологічної та ядерної шкоди, що може бути завдана платником податку іншим особам; майна платника податку; кредитних та інших ризиків платника податку, пов'язаних із здійсненням ним господарської діяльності, у межах звичайної ціни стра-

хового тарифу відповідного виду страхування, діючого на момент укладення такого страхового договору, за винятком страхування життя, здоров'я або інших ризиків, пов'язаних з діяльністю фізичних осіб, що перебувають у трудових відносинах з платником податку, обов'язковість якого не передбачена законодавством, або будь-які витрати зі страхування сторонніх фізичних чи юридичних осіб. *(Абзац перший підпункту 5.4.6 пункту 5.4 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)*

Якщо умови страхування передбачають виплату страхового відшкодування на користь платника податку - страхувальника, застраховані збитки, понесені таким платником податку, відносяться до його валових витрат у податковий період їх понесення, а суми страхового відшкодування таких збитків включаються до валових доходів такого платника податку у податковий період їх отримання.

Віднесення до складу валових витрат платника податку витрат із страхування (крім витрат по медичному, пенсійному страхуванню та за обов'язковими видами страхування) здійснюється в розмірі, що не перевищує 5 відсотків валових витрат за звітний податковий період, наростаючим підсумком з початку року, а для сільськогосподарських підприємств - за звітний податковий рік.

(Підпункт 5.4.6 пункту 5.4 статті 5 доповнено абзацом згідно із Законом N 2505-IV (2505-15) від 25.03.2005; із змінами, внесеними згідно із Законом N 2642-IV (2642-15) від 03.06.2005, N 2771-IV (2771-15) від 07.07.2005)

5.4.7. Будь-які витрати на придбання ліцензій та інших спеціальних дозволів, виданих державними органами для ведення основної діяльності, включаючи плату за реєстрацію підприємства в органах державної реєстрації, зокрема, в органах місцевого самоврядування, їх виконавчих органах, крім витрат на придбання торгових патентів, установлених Законом України «Про патентування деяких видів підприємницької діяльності» (98/96-ВР). Витрати на придбання ліцензій та інших спеціальних дозволів на право здійснення за межами України вилову риби та морепродуктів, а також надання транспортних послуг.

(Підпункт 5.4.7 пункту 5.4 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97)

5.4.8. Витрати на відрядження фізичних осіб, що перебувають у трудових відносинах з таким платником податку або є членами керівних органів платника податку, у межах фактичних витрат особи, яка відрядже-

на, на проїзд (включаючи перевезення багажу) як до місця відрядження і назад, так і за місцем відрядження, оплату вартості проживання у готелях (мотелях), а також включених до таких рахунків витрат на харчування чи побутові послуги (прання, чистка, лагодження та прасування одягу, взуття чи білизни), найм інших жилих приміщень, телефонних рахунків, оформлення закордонних паспортів, дозволів на в'їзд (віз), обов'язкового страхування, витрат на усний та письмовий переклади, інших документально оформлених витрат, пов'язаних з правилами в'їзду та перебування у місці відрядження, включаючи будь-які збори і податки, що підлягають сплаті у зв'язку зі здійсненням таких витрат. *(Абзац перший підпункту 5.4.8 пункту 5.4 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97)*

Зазначені витрати можуть бути включені до складу валових витрат платника податку лише за наявності підтверджуючих документів, що засвідчують вартість цих витрат у вигляді транспортних квитків або транспортних рахунків (багажних квитанцій), рахунків з готелів (мотелів) або від інших осіб, що надають послуги з розміщення та проживання фізичної особи, страхових полісів тощо. Не включається до складу витрат платника податку готівка, витрачена на цілі, визначені підпунктами 5.3.1 та 5.4.4 цієї статті, а також на цілі, не пов'язані з відшкодуванням особистих витрат фізичної особи, яка перебуває у відрядженні.

Не дозволяється відносити до складу витрат на харчування вартість алкогольних напоїв та тютюнових виробів, суми «чайових», за винятком випадків, коли суми таких «чайових» включаються до рахунку згідно із законами країни перебування, а також плати за видовищні заходи.

Додатково до витрат, визначених абзацом першим цього підпункту, відносяться не підтверджені документально витрати на харчування та фінансування інших власних потреб фізичної особи (добових витрат), понесених у зв'язку з її відрядженням, у межах граничних норм, встановлених Кабінетом Міністрів України за кожний повний день відрядження, включаючи день від'їзду та приїзду.

Зазначені граничні норми встановлюються в гривнях:

в єдиній сумі для відряджень за кордон незалежно від країни відрядження та статусу населених пунктів;

в єдиній сумі для відряджень у межах України незалежно від статусу населених пунктів.

Кабінетом Міністрів України окремо визначаються граничні норми добових для відряджених членів екіпажів суден (інших транспортних за-

собів) або суми, що направляються на харчування таких членів екіпажів замість добових, у разі, якщо такі судна (інші транспортні засоби): *(Підпункт 5.4.8 пункту 5.4 статті 5 доповнено абзацом восьмим згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97)*

здійснюють комерційну, промислову, науково-пошукову чи риболовецьку діяльність за межами територіального моря (вод) України; (Підпункт 5.4.8 пункту 5.4 статті 5 доповнено абзацом дев'ятим згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97)

виконують міжнародні рейси для здійснення навігаційної діяльності чи перевезення пасажирів або вантажів за плату за межами повітряного або митного кордонів України; (Підпункт 5.4.8 пункту 5.4 статті 5 доповнено абзацом десятим згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97)

використовуються для аварійно-рятувальних та пошуково-рятувальних робіт за межами митного кордону або територіального моря (вод) України. (Підпункт 5.4.8 пункту 5.4 статті 5 доповнено абзацом одинадцятим згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97)

Сума добових визначається:

у разі відрядження у межах України та країн, з якими не встановлено або спрощено прикордонний контроль, - згідно з відмітками відряджуючої та приймаючої сторони на посвідченні про відрядження, форма якого затверджується центральним податковим органом;

у разі відрядження до країн, з якими встановлено повний прикордонний митний контроль, - згідно з відмітками органів прикордонного контролю у паспорті або документі, що його замінює.

За відсутності зазначених відміток сума добових не включається до валових витрат платника податку.

Будь-які витрати на відрядження можуть бути включені до складу валових витрат платника податку за наявності підтверджуючих документів щодо зв'язку такого відрядження з основною діяльністю такого платника податку - запрошень приймаючої сторони, діяльність якої збігається з діяльністю платника податку; укладеного договору (контракту); інших документів, які встановлюють або засвідчують бажання встановити цивільно-правові відносини; документів, що засвідчують участь особи, яка відряджена стороною, у переговорах, конференціях або симпозіумах, які проводяться за тематикою, що збігається з основною діяльністю платника податку.

За запитом представника податкового органу платник податку має забезпечити за власний рахунок переклад звітних та підтверджуючих документів, виданих іноземною мовою.

Суми та склад витрат на відрядження державних службовців, а також інших осіб, які направляються у відрядження підприємствами, установами та організаціями, які повністю або частково утримуються (фінансуються) за рахунок бюджетних коштів, визначаються Кабінетом Міністрів України. Сума добових для таких категорій фізичних осіб не може перевищувати суму, встановлену абзацом другим цього підпункту для інших відряджених осіб. Власник або уповноважена ним особа може встановлювати додаткові обмеження щодо сум та цілей використання коштів, наданих на відрядження.

5.4.9. До валових витрат відносяться витрати платника податку на утримання, експлуатацію та забезпечення основної діяльності таких об'єктів соціальної інфраструктури, що перебували на балансі та утримувалися за рахунок такого платника податку на момент набрання чинності цим Законом (крім капітальних затрат, які підлягають амортизації): *(Абзац перший підпункту 5.4.9 пункту 5.4 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)*

дитячих ясел або садків;

закладів середньої та середньої професійно-технічної освіти та закладів підвищення кваліфікації працівників такого платника податку;

дитячих, музичних та художніх шкіл, шкіл мистецтв, у разі якщо вони не надають платних послуг та не займаються іншою комерційною діяльністю;

закладів охорони здоров'я, пунктів безоплатного медичного обстеження, профілактики та допомоги працівникам;

спортивних залів і площадок, що використовуються безоплатно для фізичного оздоровлення та психологічного відтворення працівників, клубів і будинків культури, в разі якщо вони не використовуються для надання платних послуг та іншої комерційної діяльності (крім будинків відпочинку, туристичних баз та інших подібних закладів);

приміщень, що використовуються платником податку для організації харчування працівників такого платника податку;

багатоквартирного житлового фонду, включаючи гуртожитки, одноквартирного житлового фонду в сільській місцевості та об'єктів житлово-комунального господарства, які перебувають на балансі юридичних осіб, щодо яких платником податку прийнято документально оформлене рішення про передачу на баланс місцевих рад;

дитячих таборів відпочинку за умови, що вони не здаються в оренду, не використовуються для надання платних послуг або іншої комерційної діяльності.

(Підпункт 5.4.9 пункту 5.4 статті 5 доповнено абзацом дев'ятим згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97)

5.4.10. До валових витрат платника податку відносяться витрати на утримання, експлуатацію та забезпечення основної діяльності (крім тих, що підлягають амортизації): *(Абзац перший підпункту 5.4.10 пункту 5.4 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)*

пунктів медичного огляду найманих працівників, наявність яких зумовлена законодавством або колективними договорами, укладеними згідно із законом; (Підпункт 5.4.10 пункту 5.4 статті 5 доповнено абзацом другим згідно із Законом N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)

приміщень житлового фонду, які належать юридичним особам, основною діяльністю яких є надання платних послуг з туристичного обслуговування сторонніх громадян чи здавання таких приміщень в оренду (найм) стороннім громадянам або організаціям у порядку, визначеному цим Законом;

легкових автомобілів, побутових літальних апаратів, моторних човнів, катерів і яхт, призначених для відпочинку, що належать платникам податку, основною діяльністю яких є надання платних послуг з транспортно-го чи туристичного обслуговування сторонніх громадян або організацій, а також якщо ці засоби належать спортивним організаціям і використовуються як спортивне знаряддя. (Абзац підпункту 5.4.10 пункту 5.4 статті 5 в редакції Закону N 639/97-ВР від 18.11.97)

Не включаються до складу валових витрат витрати платника податку (крім витрат на оплату праці) на утримання і експлуатацію приміщень житлового фонду (крім житлового фонду, визначеного у підпункті 5.4.9 цієї статті), побутових літальних апаратів, моторних човнів, катерів і яхт, призначених для відпочинку, що використовуються з іншими цілями, ніж зазначені у цьому підпункті, або іншими платниками податку, ніж зазначені у цьому підпункті; витрати, пов'язані з стоянкою та паркуванням легкових автомобілів, а також 50 відсотків витрат на придбання пально-мастильних матеріалів для легкових автомобілів та оперативну оренду легкових автомобілів. При цьому платник податку звільняється від обов'язків доведення зв'язку таких витрат з його господарською діяльністю. *(Абзац підпункту 5.4.10 пункту 5.4 статті 5 в редакції Закону N 639/97-ВР від 18.11.97; із змінами, внесеними згідно із Законами N 977-XIV (977-14) від 15.07.99, N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)*

Обмеження, встановлені цим підпунктом, не стосуються платників податку, основною діяльністю яких є надання послуг з утримання та ек-

сплуатації приміщень житлового фонду, побутових літальних апаратів, моторних човнів, катерів і яхт, призначених для відпочинку, які належать іншим особам, за замовленням та за рахунок таких інших осіб.

5.5. Особливості визначення складу витрат платника податку у разі сплати процентів за борговими зобов'язаннями

5.5.1. До складу валових витрат відносяться будь-які витрати, пов'язані з виплатою або нарахуванням процентів за борговими зобов'язаннями (у тому числі за будь-якими кредитами, депозитами) протягом звітного періоду, якщо такі виплати або нарахування здійснюються у зв'язку з веденням господарської діяльності платника податку. *(Підпункт 5.5.1 пункту 5.5 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 977-XIV (977-14) від 15.07.99)*

5.5.2. Для платника податку, 50 та більше відсотків статутного фонду (акцій, інших корпоративних прав) якого перебуває у власності або управлінні нерезидента (нерезидентів), віднесення до складу валових витрат витрат на виплату або нарахування процентів за кредитами та іншими борговими зобов'язаннями на користь таких нерезидентів та пов'язаних з ними осіб дозволяється у сумі, що не перевищує суму доходів такого платника податку, отриману протягом звітного періоду у вигляді процентів від розміщення власних активів, збільшену на суму, що дорівнює 50 відсоткам оподаткованого прибутку звітного періоду, без урахування суми таких отриманих процентів. *(Підпункт 5.5.2 пункту 5.5 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законами N 639/97-ВР від 18.11.97, N 977-XIV (977-14) від 15.07.99, в редакції Закону N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)*

5.5.3. До нерезидентів, визначених у підпункті 5.5.2, прирівнюються з метою оподаткування також юридичні особи, звільнені від сплати цього податку згідно з положеннями пунктів 7.11-7.13, 7.19 статті 7 цього Закону, чи ті, що відповідно до законодавства сплачують цей податок за ставками іншими, ніж встановлені у пункті 7.2 статті 7 або статті 10 цього Закону. *(Підпункт 5.5.3 пункту 5.5 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законами N 977-XIV (977-14) від 15.07.99, N 349-IV (349-15) від 24.12.2002, в редакції Закону N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)*

5.5.4. Для цілей підпункту 5.5.2 оподатковуваний прибуток без врахування процентів визначається як скоригований валовий дохід звітного

періоду без урахування доходу звітного періоду, отриманого у вигляді процентів, зменшений на суму валових витрат звітного періоду, за винятком валових витрат звітного періоду, пов'язаних із виплатою процентів.

5.5.5. Витрати на сплату процентів, які відповідають вимогам підпункту 5.5.1, але не віднесені до складу витрат виробництва (обігу) згідно з положеннями підпункту 5.5.2 протягом звітного періоду, підлягають перенесенню на результати майбутніх податкових періодів із збереженням обмежень, передбачених пунктом 5.5.2.

5.6. Особливості визначення складу витрат на оплату праці

5.6.1. З урахуванням норм пункту 5.3 цієї статті до складу валових витрат платника податку відносяться витрати на оплату праці фізичних осіб, що перебувають у трудових відносинах з таким платником податку (далі - працівники), які включають витрати на виплату основної і додаткової заробітної плати та інших видів заохочень і виплат, виходячи з тарифних ставок, у вигляді премій, заохочень, відшкодувань вартості товарів (робіт, послуг), витрати на виплату авторських винагород та виплат за виконання робіт (послуг), згідно з договорами цивільно-правового характеру, будь-які інші виплати в грошовій або натуральній формі, встановлені за домовленістю сторін (крім сум матеріальної допомоги, які звільняються від оподаткування згідно з нормами закону, що регулює питання оподаткування доходів фізичних осіб (законодавства, що встановлює правила оподаткування прибутковим податком з громадян). *(Підпункт 5.6.1 пункту 5.6 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)*

5.6.2. Додатково до виплат, передбачених підпунктом 5.6.1 цієї статті, до складу валових витрат платника податку включаються обов'язкові виплати, а також компенсація вартості послуг, які надаються працівникам у випадках, передбачених законодавством, внески платника податку на обов'язкове страхування життя або здоров'я працівників у випадках, передбачених законодавством, а також внески, визначені абзацом другим цього підпункту.

Якщо відповідно до договору довгострокового страхування життя або будь-якого виду недержавного пенсійного забезпечення платник цього податку сплачує за власний рахунок добровільні внески на страхування (недержавне пенсійне забезпечення) найманої ним фізичної особи, то такий платник податку має право віднести до складу валових витрат кож-

ного звітнього податкового періоду (наростаючим підсумком) суму таких внесків, яка сукупно не перевищує 15 відсотків від заробітної плати, нарахованої такій найманій особі протягом податкового року, на який припадають такі податкові періоди.

При цьому сума таких платежів не може перевищувати розмірів, визначених у підпункті 6.5.1 пункту 6.5 статті 6 Закону України «Про податок з доходів фізичних осіб» (889-15) протягом такого податкового періоду. *(Підпункт 5.6.2 пункту 5.6 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 349-IV (349-15) від 24.12.2002, в редакції Закону N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)*

(Підпункт 5.6.3 пункту 5.6 статті 5 виключено на підставі Закону N 639/97-ВР від 18.11.97)

5.7. Особливості віднесення до складу витрат сум внесків на соціальні заходи

5.7.1. До складу валових витрат платника податку відносяться суми збору на обов'язкове державне пенсійне страхування та внесків на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, нараховані на виплати, зазначені в підпункті 5.6.1 цієї статті, у розмірах і порядку, встановлених законом. *(Підпункт 5.7.1 пункту 5.7 статті 5 в редакції Закону N 429-IV (429-15) від 16.01.2003)*

5.7.2. Якщо наймана особа доручає працедавцю здійснювати внески на довгострокове страхування життя або будь-який вид недержавного пенсійного забезпечення за рахунок витрат на оплату праці такої найманої особи, включених до складу валових витрат платника податку відповідно до підпункту 5.6.1 пункту 5.6 цієї статті, або на пенсійний вклад відповідно до пункту 22.25 цього Закону, то такий працедавець не включає суму таких внесків до складу своїх валових витрат та до бази для нарахування суми внесків на пенсійне та інші види державного (соціального) обов'язкового страхування. *(Підпункт 5.7.2 пункту 5.7 статті 5 в редакції Закону N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)*

(Пункт 5.8 статті 5 виключено на підставі Закону N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)

5.9. Платник податку веде податковий облік приросту (убутку) балансової вартості товарів (крім тих, що підлягають амортизації, та цінних паперів), сировини, матеріалів, комплектуючих виробів, напівфабрикатів, малоцінних предметів (далі - запасів) на складах, у незавершеному вироб-

ництві та залишках готової продукції, витрати на придбання та поліпшення (перетворення, зберігання) яких включаються до складу валових витрат згідно з цим Законом (за винятком тих, що отримані безкоштовно).

Вартість запасів оплачених, але не отриманих (не оприбуткованих) платником податку - покупцем, до приросту запасів не включається.

Вартість запасів оплачених, але не відвантажених (не знятих з обліку) платником податку - продавцем, до убутку запасів не включається.

У разі коли балансова вартість таких запасів на кінець звітного періоду перевищує їх балансову вартість на початок того ж звітного періоду, різниця включається до складу валових доходів платника податку у такому звітному періоді.

У разі коли балансова вартість таких запасів на кінець звітного періоду є меншою за їх балансову вартість на початок того ж звітного періоду, різниця включається до складу валових витрат платника податку у такому звітному періоді.

Для виробників сільськогосподарської продукції, визначених статтею 14 цього Закону, норми цього пункту застосовуються для податкового періоду, що дорівнює дванадцяти календарним місяцям, починаючи з 1 липня поточного звітного (бюджетного) року. *(Абзац шостий пункту 5.9 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)*

Якщо платник податку приймає рішення про уцінку (дооцінку) запасів згідно з правилами бухгалтерського обліку, то така уцінка (дооцінка) з метою податкового обліку не змінює балансову вартість запасів та валові доходи або валові витрати такого платника податку, пов'язані з придбанням таких запасів.

З метою податкового обліку платник податку за своїм вибором здійснює оцінку вибуття запасів за одним з таких методів бухгалтерського обліку, визначених у відповідному стандарті: *(Абзац восьмий пункту 5.9 статті 5 в редакції Закону N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)*

ідентифікованої вартості відповідної одиниці запасів; (Пункт 5.9 статті 5 доповнено абзацом згідно із Законом N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)

середньозваженої вартості однорідних запасів; (Пункт 5.9 статті 5 доповнено абзацом згідно із Законом N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)

вартості перших за часом надходження запасів (ФІФО); (Пункт 5.9 статті 5 доповнено абзацом згідно із Законом N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)

нормативних затрат; (Пункт 5.9 статті 5 доповнено абзацом згідно із Законом N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)

ціни продажу запасів (виключно для запасів, що реалізуються через роздрібну торгівлю). (Пункт 5.9 статті 5 доповнено абзацом згідно із Законом N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)

Для всіх одиниць податкового обліку запасів, що мають однакове призначення та однакові умови використання, застосовується тільки один із наведених методів. *(Пункт 5.9 статті 5 доповнено абзацом згідно із Законом N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)*

У разі обрання платником податку методу оцінки вартості вибуття запасів зміна такого методу протягом податкового року для цілей податкового обліку не дозволяється. *(Пункт 5.9 статті 5 доповнено абзацом згідно із Законом N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004)*

Податковий облік приросту (убутку) балансової вартості запасів, які використовуються з метою виробництва електроенергії за переліком, визначеним Кабінетом Міністрів України, здійснюється за наслідками звітного (податкового) року, а решта запасів підлягає коригуванню в загальному порядку. *(Пункт 5.9 статті 5 доповнено абзацом згідно із Законом N 1957-IV (1957-15) від 01.07.2004, в редакції Закону N 2505-IV (2505-15) від 25.03.2005) (Пункт 5.9 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 639/97-ВР від 18.11.97, в редакції Закону N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)*

5.10. У разі, коли після продажу товарів (робіт, послуг) здійснюється будь-яка зміна суми компенсації їх вартості, включаючи перерахунок у випадках повернення проданих товарів чи права власності на такі товари (результати робіт, послуг) продавцю, платник податку - продавець та платник податку - покупець здійснюють відповідний перерахунок валових доходів або валових витрат (балансової вартості основних фондів) у звітному періоді, в якому сталася така зміна суми компенсації.

Цей пункт не регулює правила визначення та коригування валових витрат та валових доходів внаслідок проведення процедур урегулювання сумнівної або безнадійної заборгованості чи визнання боргу покупця безнадійним, що визначаються статтею 12 цього Закону. *(Статтю 5 доповнено пунктом 5.10 згідно із Законом N 349-IV (349-15) від 24.12.2002)*

5.11. Установлення додаткових обмежень щодо віднесення витрат до складу валових витрат платника податку, крім тих, що зазначені у цьому Законі, не дозволяється.

12.1. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ОПОДАТКУВАННЯ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВ» (У ЧАСТИНІ ВАЛОВИХ ВИТРАТ)

**12.1.1. Постанова Кабінету Міністрів України
від 27 червня 2003 р. N 994 «Про затвердження
переліку заходів та засобів з охорони праці, витрати
на здійснення та придбання яких включаються
до валових витрат»**

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 27 червня 2003 р. N 994

Київ

Про затвердження переліку заходів та засобів з охорони праці, витрати на здійснення та придбання яких включаються до валових витрат

Відповідно до статті 19 Закону України «Про охорону праці» (2694-12) та статей 5 і 8 Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

1. Затвердити перелік заходів та засобів з охорони праці, витрати на здійснення та придбання яких включаються до валових витрат, що додається.

2. Установити, що:

визначені в переліку заходи та засоби з охорони праці, витрати на які належать до валових витрат юридичної особи, що відповідно до законодавства використовує найману працю, здійснюються з урахуванням вимог підпунктів 5.4.1, 5.4.2, 5.4.7 і 5.4.10 статті 5 та підпункту 8.7 статті 8 Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР);

суми витрат, сплачених (нарахованих) у зв'язку з вжиттям заходів та придбанням засобів з охорони праці, які є складовою частиною підготовки,

організації і ведення виробництва, а також суми заробітної плати виконавців робіт або інші витрати на заходи та засоби з охорони праці відповідно до переліку повинні враховуватися у складі валових витрат лише один раз;

у податковому та бухгалтерському звіті сума асигнувань та фактичні витрати на зазначені цілі наводяться окремим рядком.

3. Центральним органам виконавчої влади привести власні нормативно-правові відповідність з цією постановою.

Перший віце-прем'єр-міністр України

М.Азаров

Інд. 33

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 27 червня 2003 р. N 994

ПЕРЕЛІК

заходів та засобів з охорони праці, витрати на здійснення та придбання яких включаються до валових витрат

1. Приведення основних фондів у відповідність з вимогами нормативно-правових актів з охорони праці щодо:

механізації вантажно-розвантажувальних та інших важких робіт, робіт з розливу і транспортування отруйних, агресивних, легкозаймистих і горючих речовин;

захисту працюючих від ураження електричним струмом, дії статичної електрики та розрядів блискавок;

безпечного виконання робіт на висоті;

діючого технологічного та іншого виробничого обладнання;

систем вентиляції та аспірації, пристроїв, які вловлюють пил, і установок для кондиціонування повітря у приміщеннях діючого виробництва та на робочих місцях;

систем природного та штучного освітлення виробничих, адміністративних та інших приміщень, робочих місць, проходів, аварійних виходів тощо;

систем теплових, водяних або повітряних завіс, а також установок для нагрівання (охолодження) повітря виробничих, адміністративних та інших

приміщень, а під час роботи на відкритому повітрі – споруд для обігрівання працівників та укриття від сонячних променів і атмосферних опадів;

виробничих та санітарно-побутових приміщень, робочих місць, евакуаційних виходів тощо, технологічних розривів, проходів та габаритних розмірів;

обладнання спеціальних перехідних галерей, тунелів у місцях масового переходу працівників, зон руху транспортних засобів;

впровадження в умовах діючого виробництва автоматизованих інформаційних систем охорони праці, систем аналізу та прогнозування аварійних ситуацій, автоматичного та дистанційного керування технологічними процесами і виробничим обладнанням, систем автоматичного контролю і сигналізації про наявність (виникнення) небезпечних або шкідливих виробничих факторів та Пристроїв аварійного вимкнення обладнання чи комунікацій у разі виникнення небезпеки для працівників, а також відповідного програмного забезпечення та електронних баз даних з охорони праці у порядку та обсягах, погоджених з територіальними органами державного нагляду за охороною праці.

2. Усунення впливу на працівників небезпечних і шкідливих виробничих факторів або приведення їх рівнів на робочих місцях до вимог нормативно-правових актів з охорони праці (державні міжгалузеві та галузеві нормативні акти з охорони праці).

3. Проведення атестації робочих місць на відповідність нормативно-правовим актам з охорони праці та аудиту з охорони праці, оформлення стендів, оснащення кабінетів, виставок, придбання необхідних нормативно-правових актів, наочних посібників, літератури, плакатів, відеофільмів, макетів, програмних продуктів тощо з питань охорони праці.

4. Проведення цільового навчання з охорони праці працівників. організація семінарів та оглядів-конкурсів з цих питань за умови, що витрати на їх проведення не будуть перевищувати двох відсотків оподаткованого прибутку платника податку за попередній звітний (податковий) рік.

5. Забезпечення працівників спеціальним одягом, взуттям та засобами індивідуального захисту відповідно до встановлених норм (включаючи забезпечення мийними засобами та засобами, що нейтралізують небезпечну дію на організм або шкіру шкідливих речовин, у зв'язку з виконанням робіт, які не виключають можливості забруднення цими речовинами).

6. Надання працівникам, зайнятим на роботах із шкідливими умовами праці, спеціального харчування, молока чи рівноцінних харчових продуктів, а також газованої солоної води.

7. Проведення обов'язкового попереднього, періодичного і позапланового медичного огляду працівників, зайнятих на важких роботах, роботах з небезпечними чи шкідливими умовами праці або таких, де є потреба у професійному доборі.

**12.1.2. Постанова Кабінету Міністрів України
від 17 вересня 2003 р. N 1478 «Про затвердження
Порядку ведення обліку отриманих валових доходів
і валових витрат під час провадження видавничої
діяльності, виготовлення і розповсюдження книжкової
продукції»**

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 17 вересня 2003 р. N 1478

Київ

**Про затвердження Порядку ведення обліку отриманих валових
доходів і валових витрат під час провадження видавничої
діяльності, виготовлення і розповсюдження книжкової продукції**

Відповідно до підпункту 7.13.7 пункту 7.13 статті 7 Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР) Кабінет Міністрів України **п о с т а н о в л я є**:

1. Затвердити Порядок ведення обліку отриманих валових доходів і валових витрат під час провадження видавничої діяльності, виготовлення і розповсюдження книжкової продукції (додається).

2. Ця постанова набирає чинності з 1 січня 2004 р. і діє до 1 січня 2008 року.

Прем'єр-міністр України
Інд. 51

В.Янукович

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 17 вересня 2003 р. № 1478

ПОРЯДОК

ведення обліку отриманих валових доходів і валових витрат під час провадження видавничої діяльності, виготовлення і розповсюдження книжкової продукції

1. Цей Порядок регулює ведення обліку отриманих валових доходів і валових витрат під час провадження видавничої діяльності, виготовлення і розповсюдження книжкової продукції.

2. Дія цього Порядку поширюється на суб'єктів господарської діяльності - платників податку на прибуток, видавництва, видавничі організації та підприємства поліграфії, які провадять видавничу діяльність, виготовляють і розповсюджують книжкову продукцію, вироблену в Україні, і включені до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюдjuвачів видавничої продукції, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28 вересня 1998 р. № 1540 (1540-98-п), а також на суб'єктів книговидавничої справи, які відповідно до законодавства провадять діяльність без включення до зазначеного Реєстру (далі - платники податку).

Дія цього Порядку не поширюється на видавців, виготівників та розповсюдjuвачів друкованих засобів масової інформації.

3. Книжковою продукцією, виробленою в Україні, є продукція, підготовлена і випущена платниками податку.

4. Платники податку ведуть окремий облік отриманих валових доходів і валових витрат від підготовки і випуску книжкової продукції, виготовлення тиражу книжкового видання поліграфічними та іншими технічними засобами і розповсюдження книжкової продукції через торговельну мережу та іншими засобами.

5. Під час визначення суми валових витрат, здійснених у зв'язку з отриманням звільнених доходів, сума загальногосподарських та інших витрат, які безпосередньо не можуть бути включені до витрат, зазначе-

них у пункті 4 цього Порядку, включається до цих витрат у розмірі, що дорівнює величині, яка визначається шляхом множення суми загальногосподарських (інших витрат) на коефіцієнт, який дорівнює співвідношенню суми звільнених доходів і загальної суми валових доходів платника податку.

Платники податку заповнюють відповідні рядки та додатки до декларації з податку на прибуток підприємств, у яких зазначаються доходи (прибутки), що звільняються від оподаткування в порядку, передбаченому пунктом 7.20 статті 7 Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» (334/94-ВР).

13. Закон України
**ПРО ПОДАТОК З ДОХОДІВ
ФІЗИЧНИХ ОСІБ**
(У ЧАСТИНІ ПОДАТКОВОГО
КРЕДИТУ)

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про податок з доходів фізичних осіб (у частині податкового кредиту)

Стаття 5. Податковий кредит

5.1. Право платника податку на податковий кредит

5.1.1. Платник податку має право на податковий кредит за наслідками звітного податкового року.

5.1.2. Підстави для нарахування податкового кредиту із зазначенням конкретних сум відображаються платником податку у річній податковій декларації.

5.2. Документальне підтвердження витрат, які включаються до складу податкового кредиту

5.2.1. До складу податкового кредиту включаються фактично понесені витрати, підтвержені платником податку документально, а саме: фіскальним або товарним чеком, касовим ордером, товарною накладною, іншими розрахунковими документами або договором, які ідентифікують продавця товарів (робіт, послуг) та визначають суму таких витрат.

5.2.2. Зазначені у підпункті 5.2.1 цього пункту документи не надсилаються податковому органу, але підлягають зберіганню платником податку протягом строку, достатнього для проведення податковим органом податкової перевірки стосовно нарахування такого податкового кредиту.

5.3. Перелік витрат, дозволених до включення до складу податкового кредиту

Платник податку має право включити до складу податкового кредиту звітного року такі витрати, фактично понесені ним протягом такого звітного року:

5.3.1. частину суми процентів за іпотечним кредитом, сплачених платником податку, яка розраховується за правилами, визначеними згідно із статтею 10 цього Закону;

5.3.2. суму коштів або вартість майна, переданих платником податку у вигляді пожертвувань або благодійних внесків неприбутковим організаціям, зареєстрованим в Україні, у розмірі, що перевищує два відсотки, але не є більшим п'яти відсотків від суми його загального оподаткованого доходу такого звітного року;

5.3.3 суму коштів, сплачених платником податку на користь закладів освіти для компенсації вартості середньої професійної або вищої форми навчання такого платника податку, іншого члена його сім'ї першого ступеня споріднення, але не більше суми, визначеної у підпункті 6.5.1 пункту 6.5 статті 6 цього Закону, у розрахунку за кожний повний або неповний місяць навчання протягом звітного податкового року.

Такі витрати включаються:

а) при навчанні платника податку або іншого члена його сім'ї першого ступеня споріднення - до податкового кредиту одного з таких членів за їх вибором;

б) при навчанні обох членів подружжя - окремо до податкового кредиту кожного, відповідно до вартості його навчання.

Зазначений у підпункті «а» цього підпункту вибір вважається здійсненим, якщо платник податку подає податкову декларацію, у якій визначається сума таких витрат.

Для цілей цього підпункту членами подружжя вважаються особи, які перебувають у шлюбі, зареєстрованому згідно із законом;

5.3.4. суму власних коштів платника податку, сплачених на користь закладів охорони здоров'я для компенсації вартості платних послуг з лікування такого платника податку або члена його сім'ї першого ступеня споріднення, у тому числі для придбання ліків, донорських компонентів, протезно-ортопедичних пристосувань у розмірах, що не покриваються виплатами з фонду загальнообов'язкового медичного страхування, крім витрат на:

а) косметичне лікування або косметичну хірургію (включаючи косметичне протезування, не пов'язане з медичними показаннями);

б) водолікування та геліотерапію, не пов'язані з лікуванням хронічних захворювань;

в) лікування та протезування зубів з використанням дорогоцінних металів, гальванопластики та порцеляни;

г) аборти, крім абортів, які проводяться за медичними показаннями, або якщо вагітність стала наслідком звалтування;

д) операції з переміни статі;

- е) лікування венеричних захворювань, крім СНІДу та венеричних захворювань, причиною яких стало нестатеве зараження або згвалтування;*
- є) лікування тютюнової чи алкогольної залежності;*
- ж) клонування людини або її органів;*
- з) придбання ліків, медичних засобів та пристосувань, оплати вартості медичних послуг, які не підпадають під перелік життєво необхідних, встановлений Кабінетом Міністрів України;*

5.3.5. суму витрат платника податку на сплату за власний рахунок страхових внесків, страхових премій та пенсійних внесків страховику-резиденту, недержавному пенсійному фонду, установі банку за договорами довгострокового страхування життя, недержавного пенсійного забезпечення, за пенсійним контрактом з недержавним пенсійним фондом, а також внесків на банківський пенсійний депозитний рахунок, на пенсійні вклади як такого платника податку, так і членів його сім'ї першого ступеня споріднення, яка не перевищує (у розрахунку за кожний з повних чи неповних місяців звітного податкового року, протягом яких діяв договір страхування): *(Абзац перший підпункту 5.3.5 пункту 5.3 статті 5 в редакції Закону N 1958-IV (1958-15) від 01.07.2004)*

а) при страхуванні платника податку або за пенсійним контрактом з недержавним пенсійним фондом платника податку або на банківський пенсійний депозитний рахунок чи за їх сукупністю - суму, визначену у підпункті 6.5.1 пункту 6.5 статті 6 цього Закону; *(Абзац другий підпункту 5.3.5 пункту 5.3 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1958-IV (1958-15) від 01.07.2004)*

б) при страхуванні члена сім'ї платника податку першого ступеня споріднення або за пенсійним контрактом з недержавним пенсійним фондом або на банківський пенсійний депозитний рахунок на користь такого члена сім'ї чи за їх сукупністю - 50 відсотків суми, визначеної у підпункті 6.5.1 пункту 6.5 статті 6 цього Закону, у розрахунку на кожного застрахованого члена сім'ї. *(Абзац третій підпункту 5.3.5 пункту 5.3 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1958-IV (1958-15) від 01.07.2004)*

Якщо платник податку або члени його сім'ї першого ступеня споріднення були застраховані їх працедавцями або працедавці є вкладниками недержавних пенсійних фондів чи пенсійних депозитних рахунків на їх користь, згідно з підпунктом «в» підпункту 4.2.4 пункту 4.2 статті 4 цього Закону, то гранична сума, встановлена підпунктом «а» або «б» цього підпункту, зменшується для відповідної застрахованої особи або учасника недержавного пенсійного фонду на суму страхових внесків або внесків до недержавних пенсійних фондів чи на пенсійні депозитні рахунки, сплачених її працедавцем протягом такого звітного податкового року.

(Абзац четвертий підпункту 5.3.5 пункту 5.3 статті 5 в редакції Закону N 1958-IV (1958-15) від 01.07.2004)

Якщо член сім'ї платника податку першого ступеня споріднення самостійно застрахував такі самі ризики за окремим страховим договором або він є вкладником недержавного пенсійного фонду за окремим пенсійним контрактом, то: *(Абзац п'ятий підпункту 5.3.5 пункту 5.3 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1958-IV (1958-15) від 01.07.2004)*

платник податку не має права включати до складу податкового кредиту суму, визначену у підпункті «б» підпункту 5.3.5 цього пункту стосовно такого члена сім'ї;

такий член сім'ї має право включити до складу свого податкового кредиту суму страхових (пенсійних) внесків (премій), сплачених за таким окремим страховим договором чи пенсійним контрактом на умовах підпункту «б» підпункту 5.3.5 цього пункту; (Абзац сьомий підпункту 5.3.5 пункту 5.3 статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1958-IV (1958-15) від 01.07.2004)

5.3.6. суми витрат платника податку із:
штучного запліднення, незалежно від того, чи перебуває він у шлюбі з донором, чи ні;

оплати вартості державних послуг, включаючи сплату державного мита, пов'язаних з усиновленням дитини.

5.4. Обмеження права на нарахування податкового кредиту

5.4.1. Податковий кредит може бути нарахований виключно резидентом, що має індивідуальний ідентифікаційний номер.

5.4.2. Загальна сума нарахованого податкового кредиту не може перевищувати суми загального оподаткованого доходу платника податку, одержаного протягом звітного року як заробітна плата.

5.4.3. Якщо платник податку не скористався правом на нарахування податкового кредиту за наслідками звітного податкового року, то таке право на наступні податкові роки не переноситься.

5.5. Центральний податковий орган видає інструкцію з питань застосування норм цієї статті та провадить безоплатні роз'яснення порядку документального підтвердження прав на податковий кредит та подання податкової декларації, у тому числі шляхом проведення відповідних навчань, семінарів тощо, забезпечує безоплатне надання бланків декларацій з цього податку, інших розрахунків, передбачених цим Законом, податковими органами за першим запитом платника цього податку.

13.1. НОРМАТИВНІАКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ « ПРО ПОДАТОК З ДОХОДІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ (У ЧАСТИНІ ПОДАТКОВОГО КРЕДИТУ)

13.1.1. Наказ Державної податкової адміністрації України від 22.09.2003 N 442 «Про затвердження Інструкції про податковий кредит»

ДЕРЖАВНА ПОДАТКОВА АДМІНІСТРАЦІЯ УКРАЇНИ

НАКАЗ

22.09.2003 N 442

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
1 жовтня 2003 р.
за N 879/8200

Про затвердження Інструкції про податковий кредит

На виконання статті 5 Закону України від 22 травня 2003 року N 889-IV (889-15) «Про податок з доходів фізичних осіб» та керуючись статтею 8 Закону України «Про державну податкову службу в Україні» (509-12),
н а к а з у ю:

1. Затвердити Інструкцію про порядок нарахування платником податку податкового кредиту щодо податку з доходів фізичних осіб (додається).
2. Департаменту оподаткування фізичних осіб (Цебенко А.Л.) подати цей наказ до Міністерства юстиції України на державну реєстрацію.
3. Управлінню справами (Ніку В.О.) у 10-денний термін після державної реєстрації цього наказу забезпечити тиражування його та надси-

ланню державним податковим адміністраціям в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі.

4. Департаменту громадських зв'язків та масово-роз'яснювальної роботи (Косарчук В.П.) після державної реєстрації цього наказу забезпечити його опублікування у засобах масової інформації.

5. Цей наказ набирає чинності з 1 січня 2004 року.

6. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Голови Степанова М.В.

Голова

Ю.Ф.Кравченко

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Державної податкової
адміністрації України
22.09.2003 N 442

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
1 жовтня 2003 р.
за N 879/8200

ІНСТРУКЦІЯ

про порядок нарахування платником податку податкового кредиту щодо податку з доходів фізичних осіб

1. Загальні положення

Інструкцію про порядок нарахування платником податку податкового кредиту щодо податку з доходів фізичних осіб розроблено на підставі пункту 5.5 статті 5 Закону України «Про податок з доходів фізичних осіб» (889-15) (далі - Закон), Закону України «Про систему оподаткування в Україні» (1251-12), Закону України «Про державну податкову службу в Україні» (509-12) та інших нормативно-правових актів.

Інструкцією встановлюється порядок нарахування платником податку податкового кредиту для повернення надміру сплаченого податку.

У цій Інструкції терміни вживаються у такому значенні:

1.1. Дохід у вигляді заробітної плати - дохід, нарахований (виплачений, наданий) внаслідок здійснення платником податку трудової діяльності на території України, від працедавця, незалежно від того, чи є такий працедавець резидентом або нерезидентом, а також заробітної плати, нарахованої особі за здійснення роботи за наймом у складі екіпажу (команди) транспортного засобу, який перебуває за межами території України, її територіальних вод (виключної економічної зони), у тому числі на якірних стоянках, та належить резиденту на правах власності або перебуває у його тимчасовому (строковому) користуванні та/або є зареєстрованим у Державному судновому реєстрі України чи Судновій книзі України.

1.2. Загальний оподатковуваний дохід - будь-який дохід, що підлягає оподаткуванню згідно з Законом (889-15), нарахований (виплачений) на користь платника податку протягом звітного податкового періоду.

Загальний оподатковуваний дохід складається з:

доходів, які підлягають кінцевому оподаткуванню при їх нарахуванні (виплаті);

доходів, які підлягають оподаткуванню у складі загального річного оподаткованого доходу;

доходів, які оподатковуються за іншими правилами, визначеними цим Законом (889-15).

1.3. Загальний річний оподатковуваний дохід - складається з суми (дорівнює сумі) загальних місячних оподатковуваних доходів звітного року, а також іноземних доходів, отриманих (нарахованих) протягом такого звітного податкового року.

Загальний місячний оподатковуваний дохід дорівнює сумі оподатковуваних доходів, виплачених (нарахованих) протягом такого звітного податкового місяця.

Іноземний дохід - дохід, відмінний від доходу з джерелом його походження з території України.

1.4. Звітний податковий період (податковий рік) - проміжок часу, який розпочинається з першого календарного дня першого місяця такого періоду (року) та закінчується останнім календарним днем останнього місяця такого періоду (року).

1.5. Іпотечний житловий кредит - фінансовий кредит, що надається фізичній особі, товариству співвласників квартир або житловому кооперативу строком не менше п'яти повних календарних років для фінансу-

вання витрат, пов'язаних з будівництвом або придбанням квартири (кімнати) або житлового будинку (його частини) (з урахуванням землі, що знаходиться під таким житловим будинком, чи присадибної ділянки), які надаються у власність позичальника з прийняттям кредитором такого житла (землі, що знаходиться під ним, чи присадибної ділянки) у заставу. Правила надання та погашення іпотечного житлового кредиту визначаються Національним банком України.

1.6. Неприбуткові установи і організації, зареєстровані в Україні, - установи і організації, які є:

а) органами державної влади України, органами місцевого самоврядування та створеними ними установами або організаціями, що утримуються за рахунок коштів відповідних бюджетів;

б) благодійними фондами і благодійними організаціями, створеними у порядку, визначеному законом для проведення благодійної діяльності, в тому числі громадськими організаціями, створеними з метою провадження екологічної, оздоровчої, аматорської спортивної, культурної, освітньої та наукової діяльності, а також творчими спілками та політичними партіями, громадськими організаціями інвалідів та їх місцевими осередками, створеними згідно з Законом України «Про об'єднання громадян» (2460-12), науково-дослідними установами та вищими навчальними закладами III - IV рівнів акредитації, внесеними до Державного реєстру наукових установ, яким надається підтримка держави, заповідниками, музеями-заповідниками;

в) пенсійними фондами, кредитними спілками, створеними у порядку, визначеному законом;

г) іншими, ніж визначені у абзаці «б» цього підпункту, юридичними особами, діяльність яких не передбачає одержання прибутку згідно з нормами відповідних законів;

г) спілками, асоціаціями та іншими об'єднаннями юридичних осіб, створеними для представлення інтересів засновників, що утримуються лише за рахунок внесків таких засновників та не проводять господарської діяльності, за винятком отримання пасивних доходів;

д) релігійними організаціями, зареєстрованими у порядку, передбаченому законом;

е) житлово-будівельними кооперативами, об'єднаннями співвласників багатоквартирних будинків, створеними у порядку, визначеному законом.

1.7. Об'єкт оподаткування резидента - фізичної особи:

загальний місячний оподатковуваний дохід;

чистий річний оподатковуваний дохід, який визначається шляхом зменшення загального річного оподаткованого доходу на суму податкового кредиту такого звітного року;

доходи з джерелом їх походження з України, які підлягають кінцевому оподаткуванню при їх виплаті; іноземні доходи.

1.8. Податкова адреса фізичної особи - місце постійного або переважного проживання платника податку, місце податкової реєстрації платника податку, визначене згідно із законодавством.

1.9. Податковий кредит - сума (вартість) витрат, понесених платником податку - резидентом у зв'язку з придбанням товарів (робіт, послуг) у резидентів - фізичних або юридичних осіб протягом звітного року (крім витрат на сплату податку на додану вартість та акцизного збору), на суму яких дозволяється зменшення суми його загального річного оподаткованого доходу, одержаного за наслідками такого звітного року, у випадках, визначених Законом (889-15).

1.10. Платник податку - фізична особа:

резидент, який отримує як доходи з джерелом їх походження з території України, так і іноземні доходи;

нерезидент, який отримує доходи з джерелом їх походження з України.

Не є платником податку нерезидент, який отримує доходи з джерелом їх походження з території України і має дипломатичні привілеї та імунітет, встановлені на умовах взаємності міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, щодо доходів, одержуваних ним безпосередньо від здійснення такої дипломатичної чи привілейованої до неї таким міжнародним договором іншої діяльності.

1.11. Професійно-технічними закладами освіти є: професійно-технічне училище, професійно-художнє училище, професійне училище соціальної реабілітації, училище-агрофірма, училище-завод, вище професійне училище, навчально-виробничий центр, центр підготовки і перепідготовки робітничих кадрів, навчально-курсний комбінат, інші типи закладів, що надають професійно-технічну освіту.

Вищими закладами освіти є: технікум (училище), коледж, інститут, консерваторія, академія, університет та інші. (Вищі заклади освіти у встановленому порядку можуть створювати різні типи навчально-науково-виробничих комплексів, об'єднань, центрів, інститутів, філій, коледжів, ліцеїв, гімназій).

1.12. Резиденти - юридичні особи та суб'єкти господарської діяльності України, що не мають статусу юридичної особи (філії, представництва тощо), які створені та здійснюють свою діяльність відповідно до законодавства України з місцезнаходженням на її території;

дипломатичні представництва, консульські установи та інші офіційні представництва України за кордоном, які мають дипломатичні привілеї та імунітет, а також філії і представництва підприємств та організацій України за кордоном, що не здійснюють господарської діяльності;

фізичні особи - резиденти.

1.12.1. Фізична особа-резидент - фізична особа, яка має місце проживання в Україні.

У разі, якщо фізична особа має місце проживання також в іноземній державі, вона вважається резидентом, якщо така особа має місце постійного проживання в Україні; якщо особа має місце постійного проживання також в іноземній державі, вона вважається резидентом, якщо має більш тісні особисті чи економічні зв'язки (центр життєвих інтересів) в Україні.

У разі, якщо державу, в якій фізична особа має центр життєвих інтересів, не можна визначити, або якщо фізична особа не має місця постійного проживання у жодній з держав, вона вважається резидентом, якщо перебуває в Україні не менше 183 днів (включаючи день приїзду та від'їзду) протягом періоду або періодів податкового року.

Достатньою (але не виключною) умовою визначення місця знаходження центру життєвих інтересів фізичної особи є місце постійного проживання членів її сім'ї або її реєстрації як суб'єкта підприємницької діяльності.

Якщо неможливо визначити резидентський статус фізичної особи, використовуючи попередні положення цього підпункту, фізична особа вважається резидентом, якщо вона є громадянином України.

Якщо всупереч закону фізична особа - громадянин України має також громадянство іншої країни, то з метою оподаткування цим податком така особа вважається громадянином України, який не має права на залік податків, сплачених за кордоном, передбаченого цим Законом (889-15) або нормами міжнародних угод України.

Якщо фізична особа є особою без громадянства і на неї не поширюються положення абзаців першого - четвертого цього підпункту, то її статус визначається згідно з нормами міжнародного права.

Достатньою підставою для визначення особи резидентом є самостійне визначення нею основного місця проживання на території України у

порядку, встановленому Законом (889-15), або її реєстрація як самозайнятої особи.

1.13. Річна декларація про майновий стан і доходи (податкова декларація) (далі - декларація) - документ, що подається платником податку, який:

- а) зобов'язаний подавати таку декларацію згідно з нормами Закону (889-15) або інших законів;*
- б) має право подати таку декларацію для отримання податкового кредиту.*

1.14. Страхування - вид цивільно-правових відносин щодо захисту майнових інтересів громадян та юридичних осіб у разі настання певних подій (страхових випадків), визначених договором страхування або чинним законодавством, за рахунок грошових фондів, що формуються шляхом сплати громадянами та юридичними особами страхових платежів (страхових внесків, страхових премій) та доходів від розміщення коштів цих фондів.

1.14.1. Договір страхування - письмова угода між страхувальником і страховиком, згідно з якою страховик бере на себе зобов'язання у разі настання страхового випадку здійснити страхову виплату страхувальнику або іншій особі, визначеній у договорі страхування страхувальником, на користь якої укладено договір страхування (подати допомогу, виконати послугу тощо), а страхувальник зобов'язується сплачувати страхові платежі у визначені строки та виконувати інші умови договору.

Страховики, які здійснюють страхування життя, зобов'язані вести персоналізований (індивідуальний) облік договорів страхування життя в порядку та на умовах, визначених спеціальним уповноваженим органом у сфері регулювання ринків фінансових послуг.

1.14.2. Страховий платіж (страховий внесок, страхова премія) - плата за страхування, яку страхувальник зобов'язаний внести страховику згідно з договором страхування.

1.14.3. Страхування життя - це вид особистого страхування, який передбачає обов'язок страховика здійснити страхову виплату згідно з договором страхування у разі смерті застрахованої особи, а також, якщо це передбачено договором страхування, у разі дожиття застрахованої особи до закінчення строку дії договору страхування та (або) досягнення застрахованою особою визначеного договором віку.

1.14.4. Договір довгострокового страхування життя - договір страхування життя строком на 10 років і більше, який містить умову сплати страхових внесків (платежів, премій) протягом не менш як 5 років та передбачає страхову виплату, якщо застрахована особа дожила до закінчення строку дії договору або досягла віку, визначеного договором. Такий договір не може передбачати часткових виплат протягом перших 10 років його дії, крім тих, що проводяться у разі настання страхових випадків, пов'язаних із смертю застрахованої особи або нещасним випадком чи хворобою застрахованої особи, що призвели до повної стійкої втрати нею працездатності.

1.15. Членами сім'ї фізичної особи є її дружина або чоловік, діти як фізичної особи, так і її дружини або чоловіка (у тому числі усиновлені), батьки, баба або дід як фізичної особи, так і її дружини або чоловіка, брати чи сестри як фізичної особи, так і її дружини або чоловіка, онуки як фізичної особи, так і її дружини або чоловіка, інші утриманці такої фізичної особи або її опікуни, визнані такими згідно із Законом.

1.15.1. Членами сім'ї фізичної особи першого ступеня споріднення вважаються її батьки та батьки її чоловіка або дружини, її чоловік або дружина, діти як такої фізичної особи, так і її чоловіка або дружини, у тому числі усиновлені ними діти. Інші члени сім'ї фізичної особи вважаються такими, що мають другий ступінь споріднення.

2. Нарахування податкового кредиту

2.1. Платник податку - резидент, який має індивідуальний ідентифікаційний номер, має право на нарахування податкового кредиту за наслідками звітного податкового року.

2.2. Підстави для нарахування податкового кредиту із зазначенням конкретних сум відображаються платником податку в річній податковій декларації.

2.3. Річна податкова декларація заповнюється платником податку самостійно або іншою особою, нотаріально уповноваженою на це платником податку. Декларація подається до податкового органу за місцем податкової адреси платника до 1 квітня року, наступного за звітним.

2.4. Платник податку або особа, нотаріально уповноважена платником на заповнення декларації, до 1 березня року, наступного за звітним, має право звернутися із запитом до відповідного податкового органу з прохан-

ням заповнити річну декларацію, а податковий орган зобов'язаний надати безоплатні послуги із такого заповнення. Відмова посадової (службової) особи податкового органу надати зазначені послуги звільняє платника від будь-якої відповідальності за неповне або невірне заповнення декларації.

2.4.1. Запит платника податку (заявника) щодо заповнення його річної декларації не поширюється на розділ декларації, у якому відображаються відомості щодо нарахування податкового кредиту, оскільки відповідно до підпунктів 2.2 та 2.5 цієї Інструкції безпосередньо платником податку мають бути зазначені підстави для нарахування податкового кредиту і конкретні (документально підтвержені) суми витрат. Зазначені у підпункті 2.5 цієї Інструкції документи не надсилаються податковому органу, але підлягають зберіганню платником податку протягом строку, достатнього для проведення податковим органом податкової перевірки стосовно нарахування такого податкового кредиту.

2.4.2. Запит платника податку (заявника) щодо заповнення його річної декларації безпосередньо податковим органом повинен бути здійснений у письмовій формі. При цьому заявник обов'язково має зазначити, у який спосіб податковий орган може проінформувати його про відмову у заповненні його річної декларації (наприклад, надіслати відмову електронною поштою, рекомендованим листом або поінформувати особисто).

2.4.3. За письмовими запитами, які надійшли своєчасно до податкового органу (до 1 березня року, наступного за звітним), може бути прийнято позитивне або негативне рішення (відмова). При цьому інформація (рішення) про відмову податкового органу в заповненні декларації (у спосіб, зазначений заявником у запиті) повинна бути надіслана платнику податку (доведена до його відома) не пізніше 20 березня такого року, тобто у платника податку має бути достатньо часу для самостійного заповнення декларації та її своєчасної подачі до податкового органу. У разі прийняття рішення про задоволення запиту платника спеціальна інформація про це до нього не надсилається.

Податковий орган веде окремий облік запитів у формі спеціального Реєстру запитів платників податку на заповнення їх декларацій податковим органом та окремий Реєстр про відмову податкового органу в заповненні декларації.

2.4.4. Рішення про відмову посадової (службової) особи податкового органу надати послуги щодо заповнення декларації може мати місце лише за таких об'єктивних підстав:

за відсутності необхідної інформації в базах даних податкового органу щодо об'єктів оподаткування конкретного платника податку (заявника) та сплачених до бюджету (утриманих) податків із таких об'єктів, в тому числі внаслідок форс-мажорних обставин (обставин непереборної сили);

внаслідок технічної неможливості своєчасно здійснити заповнення, перевірку та узгодження цієї декларації, тобто до закінчення повного циклу обробки декларації, визначення надміру сплачених сум податку (переплат), які підлягають поверненню (до 1 червня року, наступного за звітним).

2.5. До складу податкового кредиту включаються наведені в пункті 3 цієї Інструкції фактично понесені витрати, підтверджені платником податку документально, а саме: фіскальним або товарним чеком, касовим ордером, товарною накладною, іншими розрахунковими документами або договором, які ідентифікують продавця товарів (робіт, послуг) та визначають суму таких витрат.

2.6. Загальна сума нарахованого платником податку податкового кредиту не може перевищувати суми загального оподаткованого доходу платника податку, одержаного протягом звітного податкового року як заробітна плата.

Якщо сума нарахованого платником податку податкового кредиту перевищує суму загального оподаткованого доходу платника податку, одержаного протягом звітного року як заробітна плата, податковий кредит надається такому платнику податку в розмірі суми загального оподаткованого доходу платника податку, одержаного протягом звітного податкового року як заробітна плата.

2.7. Якщо платник податку не скористався правом на нарахування податкового кредиту за наслідками звітного податкового року, то таке право на наступні податкові роки не переноситься.

3. Витрати платника податку, які дозволено включати до складу податкового кредиту

До складу податкового кредиту платник податку - резидент має право включити такі витрати, фактично понесені ним протягом звітного податкового року:

3.1. У разі, якщо за рахунок іпотечного житлового кредиту будується чи придбається житловий будинок (квартира, кімната), визначений платником податку - резидентом як основне місце його проживання,

платник податку - резидент має право включити до складу податкового кредиту частину фактично сплаченої протягом звітного податкового року суми процентів за таким іпотечним житловим кредитом.

3.1.1. Частина суми процентів, яка включається до складу податкового кредиту платника податку - позичальника іпотечного житлового кредиту, дорівнює добутку суми процентів, фактично сплачених платником податку протягом звітного податкового року у рахунок його погашення, на коефіцієнт, який розраховується за формулою

$$K = MP / FP,$$

де K - коефіцієнт;

MP - мінімальна загальна площа житла, яка дорівнює 100 квадратним метрам;

FP - фактична загальна площа житла, яке будується (придбається) платником податку за рахунок іпотечного кредиту.

Якщо цей коефіцієнт є більшим одиниці, то до складу податкового кредиту включається сума фактично сплачених процентів за іпотечним кредитом без застосування такого коефіцієнта.

Сума фактично сплачених процентів за іпотечним кредитом повинна бути документально підтверджена платником податку наявністю договору про іпотечний кредит та платіжних документів, які свідчать про перерахування ним коштів у рахунок погашення такого кредиту протягом звітного податкового року (рахунок з відбитком каси про перерахування коштів, платіжне доручення банку з відміткою про перерахування коштів).

3.1.2. Якщо товариство співвласників житла або житловий кооператив не виконує обов'язків із своєчасного погашення основної суми чи процентів за іпотечним житловим кредитом, то стягнення не може бути спрямовано на житло особи, яка не має заборгованості за основною сумою та процентами з таким іпотечним кредитом, а також на місця загального користування у частині, що припадає на неї.

3.1.3. Продаж підвалів або горищ товариства співвласників житла або житлового кооперативу, надання їх в оренду чи надання права на здійснення будь-яких перебудов чи надбудов (мансард) відбувається у випадку, якщо таке товариство або кооператив відповідно до їх статуту (поло-

ження) укладає відповідну цивільно-правову угоду, а за наявності залученого ними іпотечного кредиту - за письмової згоди кредитора.

Кошти, отримані за такою угодою, зараховуються на рахунок такого товариства або кооперативу та спрямовуються на погашення основної суми та процентів за іпотечним житловим кредитом, а за відсутності зобов'язань з такого кредиту - зараховуються на рахунок особи, яка надає комунальні послуги такому товариству або кооперативу у порядку, визначеному їх керівними органами.

3.1.4. Право на включення до складу податкового кредиту суми, розрахованої у зазначеному вище порядку, надається платнику податку не частіше одного разу на 10 календарних років, починаючи з року, в якому об'єкт житлової іпотеки придбається або починає будуватися.

Якщо іпотечний житловий кредит має строк погашення більший, ніж 10 календарних років, право на включення частини суми процентів до складу податкового кредиту за новим іпотечним житловим кредитом виникає у платника податку після повного погашення основної суми та процентів попереднього іпотечного житлового кредиту.

У разі, коли подружжя, у спільній сумісній власності яких знаходився об'єкт іпотеки, розлучається, то зазначені строки поширюються на колишнього члена подружжя, у власності якого залишається об'єкт іпотеки, а у разі поділу такого об'єкта між колишніми членами подружжя - на кожного такого члена.

Включення до складу податкового кредиту частини суми процентів, фактично сплачених за новим іпотечним житловим кредитом, провадиться за наявності у платника податку документів, що свідчать про припинення розрахунків за попереднім іпотечним кредитом або з підстав, зазначених у підпункті 3.1.5 («а» - «г») цієї Інструкції.

3.1.5. Платник податку має право відновити право на включення частини суми процентів, фактично сплачених за новим іпотечним житловим кредитом, до складу податкового кредиту, без дотримання зазначених у підпункті 3.1.4 строків, у разі:

- а) примусового продажу або конфіскації об'єкта іпотеки у випадках, передбачених законом;
- б) ліквідації об'єкта житлової іпотеки за рішенням органу місцевої влади у випадках, передбачених законом;
- в) зруйнування об'єкта житлової іпотеки або визнання його непридатним для використання з причин нездоланної сили (форс-мажору);

г) продажу об'єкта іпотеки у зв'язку з неплатоспроможністю (банкрутством) платника податку відповідно до закону.

3.1.6. Право на включення частини суми процентів, фактично сплачених за іпотечним житловим кредитом, до складу податкового кредиту має особа, яка досягла 18-річного віку. Це правило не поширюється на випадки, коли:

а) об'єкт іпотеки перебуває у спільній частковій або спільній сумісній власності подружжя, один з членів якого молодший за віком;

б) за умовами заповіту об'єкт іпотеки передається у спадщину фізичній особі, що має менший вік.

3.1.7. Право на включення до складу податкового кредиту частини суми процентів, фактично сплаченої за іпотечним житловим кредитом, надається одному з членів подружжя, у спільній частковій або спільній сумісній власності якого знаходиться об'єкт іпотеки. При цьому кредитна угода має бути підписаною обома членами такого подружжя, або одним з членів подружжя за наявності нотаріально завіреної довіреності іншого члена подружжя на таке підписання.

Якщо таке подружжя розлучається, то право на включення до складу податкового кредиту частини суми процентів, фактично сплаченої за іпотечним житловим кредитом, має платник податку, у власності якого залишається за домовленістю сторін або за рішенням суду такий об'єкт іпотеки.

3.1.8. Якщо внаслідок розлучення подружжя об'єкт іпотеки поділяється між колишніми членами подружжя, то правом на включення до складу податкового кредиту частини суми процентів за іпотечним житловим кредитом мають обидва колишніх члени подружжя, відповідно до розподіленого між ними обов'язку з погашення суми такого кредиту та процентів за ним, якщо такий розподіл дозволено кредитним іпотечним договором.

3.1.9. Якщо член подружжя, який мав право на включення до складу податкового кредиту частини суми процентів за іпотечним житловим кредитом, помирає або визнається за рішенням суду померлим чи безвісно відсутнім, то таке право переходить до іншого члена подружжя, починаючи з процентів, сплачених з початку звітного року, на який припадає така смерть або таке рішення суду.

3.1.10. Якщо позичальник бере шлюб після отримання іпотечного житлового кредиту або його частини, то особою, відповідальною за його погашення є такий позичальник, а власність, яка перебуває в іпотеці

згідно з договором іпотечного житлового кредитування, не може бути включеною до складу спільної часткової або спільної сумісної власності такого подружжя до повного погашення такого іпотечного житлового кредиту та процентів за ним.

3.1.11. Платник податку достроково позбавляється права на включення частини суми процентів за іпотечним житловим кредитом до складу податкового кредиту у разі втрати ним резидентського статусу, а також при виїзді такого платника податку за межі України на постійне місце проживання (із втратою резидентського статусу або без такої втрати).

3.2. Суму коштів або вартість майна, переданих платником податку у вигляді пожертвувань або благодійних внесків неприбутковим організаціям, зареєстрованим в Україні, у розмірі, що перевищує два відсотки, але не є більшим п'яти відсотків від суми його загального оподатковуваного доходу такого звітного року.

Включення платником до податкового кредиту зазначених сум або вартості майна провадиться за умови наявності в нього відповідних документів, що підтверджують внесення ним сум до благодійних організацій, зокрема таких, як платіжне доручення на безготівкове перерахування благодійних внесків; квитанції банку, відділення зв'язку, неприбуткової організації; довідка працедавця, який за дорученням платника податку здійснював перерахування сум таких внесків до неприбуткових організацій із одержуваного ним (платником податку) доходу.

Якщо сума коштів або вартість майна, що були передані у звітному податковому році платником податку у вигляді пожертвувань або благодійних внесків неприбутковим організаціям, становить менше двох відсотків від суми його загального оподатковуваного доходу такого звітного податкового року, така сума коштів або вартість майна не включається платником податку до податкового кредиту.

Якщо сума коштів або вартість майна, що були передані у звітному податковому році платником податку у вигляді пожертвувань або благодійних внесків неприбутковим організаціям, перевищує п'ять відсотків від суми його загального оподатковуваного доходу такого звітного податкового року, розмір такого перевищення також не включається платником податку до податкового кредиту.

Відповідно до підпункту 9.7.7 пункту 9.7 статті 9 Закону (889-15) забороняється надавати благодійну чи спонсорську допомогу органам державного управління та органам місцевої влади або створеним ними благодійним фондам чи іншим неприбутковим організаціям чи за їх

дорученням - третім особам, якщо надання такої благодійної допомоги є попередньою або наступною умовою видачі платнику будь-якого дозволу, ліцензії, узгодження, державної послуги чи іншого рішення на його користь або прискорення такої видачі (спрошення її процедури). У разі надання платником такої благодійної допомоги зазначеним органам вона до податкового кредиту не включається.

Платник податку не зобов'язаний доводити податковому органу, що установа (організація), до якої здійснені пожертвування (благодійні внески) коштів (майна), включена до Реєстру неприбуткових установ і організацій. Приналежність конкретної установи (організації) до категорії неприбуткової та її знаходження у Реєстрі неприбуткових установ і організацій встановлюється компетентним працівником податкового органу під час виконання процедур перевірки відповідних платіжних документів, при цьому зазначена процедура є складовою функціональних обов'язків компетентного працівника податкового органу.

3.3. Суму коштів, сплачених платником податку на користь закладів освіти для компенсації вартості середньої професійної або вищої форми навчання такого платника податку, іншого члена його сім'ї першого ступеня споріднення.

Зазначена сума витрат включається платником податку до податкового кредиту у розмірі, визначеному за кожний повний або неповний місяць навчання протягом звітного податкового року.

Підставою для включення платником податку до податкового кредиту сум коштів, сплачених за навчання, є наявність у нього відповідних документів, що підтверджують сплату ним цих сум, наприклад таких, як платіжне доручення на безготівкове перерахування коштів; або квитанція банку чи відділення зв'язку; або довідка працедавця, який за дорученням платника податку здійснював перерахування сум коштів із одержуваного ним доходу на його навчання або навчання інших членів його сім'ї першого ступеня споріднення до навчальних закладів.

Такі витрати включаються до податкового кредиту:

а) при навчанні платника податку або іншого члена його сім'ї першого ступеня споріднення - до податкового кредиту одного з таких членів за їх вибором;

б) при навчанні обох членів подружжя - окремо до податкового кредиту кожного, відповідно до вартості його навчання.

Зазначений у підпункті «а» цього підпункту вибір вважається здійсненим, якщо платник податку подає декларацію, у якій визначається сума таких витрат.

Загальна сума коштів, сплачена платником податку на користь навчального закладу протягом звітного податкового року, яку платник податку або члени його сім'ї першого ступеня споріднення мають право включити до податкового кредиту, не повинна перевищувати суми місячного прожиткового мінімуму для працездатної особи, встановленого на 1 січня звітного податкового року, помноженої на 1,4 та округленої до найближчих 10 гривень, помноженої на кількість місяців (повних або неповних) навчання протягом такого звітного податкового року.

Сума витрат на навчання, що перевищує зазначений розмір, не включається до складу податкового кредиту як платника податку, так і членів його сім'ї.

Для цілей цього підпункту членами подружжя вважаються особи, які перебувають у шлюбі, зареєстрованому згідно із законом.

3.4. Суму власних коштів платника податку, сплачених на користь закладів охорони здоров'я для компенсації вартості платних послуг з лікування такого платника податку або члена його сім'ї першого ступеня споріднення, у тому числі для придбання ліків, донорських компонентів, протезно-ортопедичних пристосувань у розмірах, що не покриваються виплатами з фонду загальнообов'язкового медичного страхування.

До складу податкового кредиту не включаються витрати на:

- а) косметичне лікування або косметичну хірургію (включаючи косметичне протезування, не пов'язане з медичними показаннями);
- б) водолікування та геліотерапію, не пов'язані з лікуванням хронічних захворювань;
- в) лікування та протезування зубів з використанням дорогоцінних металів, гальванопластики та порцеляни;
- г) аборти, крім абортів, які проводяться за медичними показаннями, або якщо вагітність стала наслідком звалтування;
- г) операції з переміни статі;
- д) лікування венеричних захворювань, крім СНІДу та венеричних захворювань, причиною яких стало нестатеве зараження або звалтування;
- е) лікування тютюнової чи алкогольної залежності;
- є) клонування людини або її органів;
- ж) придбання ліків, медичних засобів та пристосувань, оплату вартості медичних послуг, які не підпадають під перелік життєво необхідних, встановлений Кабінетом Міністрів України.

Компенсація платнику податку витрат на оплату послуг з лікування, що включаються до складу податкового кредиту, здійснюється за умови підтвердження понесених платником податку витрат відповідними роз-

рахунковими документами (платіжне доручення на безготівкове перерахування коштів; або квитанція банку чи відділення зв'язку; або касовий ордер, інші), що визначають суму таких витрат.

3.5. Суму витрат платника податку на сплату за власний рахунок страхових внесків, страхових премій страховику-резиденту за договорами довгострокового страхування життя та недержавного пенсійного страхування як такого платника податку, так і членів його сім'ї першого ступеня споріднення, яка не перевищує (у розрахунку за кожний з повних чи неповних місяців звітного податкового року, протягом яких діяв договір страхування):

а) при страхуванні платника податку - суму, визначену у підпункті 6.5.1 пункту 6.5 статті 6 Закону (889-15), тобто розміру, що не перевищує суми місячного прожиткового мінімуму для працездатної особи, встановленого на 1 січня звітного податкового року, помноженої на 1,4 та округленої до найближчих 10 гривень;

б) при страхуванні члена сім'ї платника податку першого ступеня споріднення - 50 відсотків від суми, визначеної у частині «а» цього підпункту, у розрахунку на кожного застрахованого члена сім'ї.

Якщо платник податку або члени його сім'ї першого ступеня споріднення були застраховані їх працедавцями згідно з підпунктом «в» підпункту 4.2.4 пункту 4.2 статті 4 Закону (889-15), то гранична сума, зазначена в частині «а» або «б» цього підпункту, зменшується для відповідної застрахованої особи на суму страхових внесків, сплачених її працедавцем протягом такого звітного податкового року.

(Працедавцем - резидентом за свій рахунок за договорами довгострокового страхування життя або недержавного пенсійного страхування платника податку може бути сплачена за такого платника податку сума страхових внесків (страхових премій), що не включається до загального місячного оподаткованого доходу, якщо така сума у розрахунку на такого платника податку не перевищує 15 відсотків нарахованої таким працедавцем суми заробітної плати платнику податку протягом кожного звітного податкового місяця, у якому сплачується такий страховий внесок (премія), але не вище суми місячного прожиткового мінімуму для працездатної особи, встановленого на 1 січня звітного податкового року, помноженої на 1,4 та округленої до найближчих 10 гривень).

Якщо член сім'ї платника податку першого ступеня споріднення самостійно застрахував такі самі ризики за окремим страховим договором, то:

платник податку не має права включати до складу податкового кредиту суму, визначену у підпункті «б» цього пункту стосовно такого члена сім'ї; такий член сім'ї має право включити до складу свого податкового кредиту суму страхових внесків (премій), сплачених за таким окремим страховим договором на умовах підпункту «б» цього пункту.

3.6. Суми витрат платника податку із: штучного запліднення, незалежно від того, чи перебуває він у відносинах шлюбу з донором або ні; оплати вартості державних послуг, включаючи сплату державного мита, пов'язаних з усиновленням дитини.

4. Обов'язки платника податку та відповідальність за неповне або несвоєчасне повернення сум надміру сплаченого податку його платнику

4.1. Платник податку зобов'язаний вести облік доходів і витрат у обсягах, достатніх для визначення суми загального річного оподатковуваного доходу, у разі, коли такий платник податку зобов'язаний Законом подавати декларацію або має право на таке подання з метою повернення надміру сплаченого податку, у тому числі при застосуванні права на податковий кредит.

4.2. Платник податку зобов'язаний отримувати та зберігати протягом строку давності, встановленого законом, документи первинного обліку, на підставі яких формується податковий кредит платника податку.

4.3. Платник податку зобов'язаний на вимогу податкового органу та у межах його компетенції, визначеної законодавством, пред'являти документи і відомості, пов'язані з виникненням доходу або права на отримання податкового кредиту, обчисленням і сплатою податку, та підтверджувати необхідними документами достовірність відомостей, зазначених у декларації з цього податку.

4.4. Перевірка достовірності даних, визначених у деклараціях, здійснюється податковим органом у порядку, встановленому законодавством.

4.5. Сума коштів, яка підлягає поверненню платнику податку, зараховується на його банківський рахунок, відкритий у будь-якому комерційному банку, або надсилається поштовим переказом на адресу, визначену у декларації протягом 60 календарних днів від дня отримання такої декларації.

4.6. Особою, яка несе відповідальність за неповне або несвоєчасне повернення суми надміру сплаченого податку, у тому числі внаслідок застосування права на податковий кредит, є:

а) податковий орган, який порушує строки подання розрахунку такої суми або занижує його розмір;

б) орган Державного казначейства України, що порушує строки такого повернення або занижує його розмір.

4.7. Відповідно до підпункту 20.4.2 пункту 20.4 статті 20 Закону (889-15) за неповне або несвоєчасне повернення суми надміру сплаченого податку, у тому числі внаслідок застосування права на податковий кредит, на користь платника податку сплачуються такі штрафи:

якщо платник податку не отримує таку суму у строк, визначений цим Законом, при затримці до 30 календарних днів, наступних за останнім днем граничного строку її виплати, - у розмірі 10 відсотків від такої суми;

якщо платник податку не отримує таку суму у строк, визначений цим Законом (889-15), при затримці від 31 до 90 календарних днів, наступних за останнім днем граничного строку її виплати, - у розмірі 50 відсотків від такої суми;

якщо платник податку не отримує таку суму у строк, визначений цим Законом (889-15), при затримці від 91 календарного дня, наступного за останнім днем граничного строку її виплати, - у розмірі 100 відсотків від такої суми.

Нарахування таких штрафів самостійно здійснюється органом Державного казначейства України у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

4.8. Повернення суми надміру сплаченого податку, у тому числі внаслідок застосування права на податковий кредит, та штрафів відповідно до підпункту 20.4.2 пункту 20.4 статті 20 Закону (889-15) здійснюється органом державного казначейства за рахунок доходів бюджету, до якого зараховується такий податок.

У тому разі, коли штрафні (фінансові) санкції застосовуються внаслідок наявності причин, визначених підпунктом «а» підпункту 20.4.1 пункту 20.4 статті 20 Закону (889-15) (підпункт 4.6 цієї Інструкції), така сума стягується у безспірному порядку з бюджетного рахунку, призначеного для утримання відповідного податкового органу.

4.9. У тому разі, коли особи, що зобов'язані цим пунктом нести відповідальність за неповне або несвоєчасне надання платнику податку бюд-

жетного відшкодування, не здійснюють або відмовляються здійснювати зазначене відшкодування (його частини) всупереч нормам Закону (889-15), платник податку має право оскаржити їх дії (бездіяльність) у суді (господарському суді) без попередньої сплати державного мита у зв'язку з поданням позовної заяви (скарги).

5. Прикінцеві положення

5.1. Включення платником податку до податкового кредиту частини суми процентів за іпотечним кредитом, фактично сплачених та нарахованих ним відповідно до підпункту 3.1 цієї Інструкції, провадиться після набрання чинності законом, що регулює питання іпотеки, але не раніше 1 січня 2005 року.

5.2. Підпункт 3.4 цієї Інструкції набирає чинності з початку податкового року, наступного за роком, в якому набере чинності закон про загальнообов'язкове медичне страхування.

5.3. Включення до податкового кредиту витрат у частині недержавного пенсійного страхування (підпункт 3.5 цієї Інструкції) набирає чинності після набрання чинності законом, що регулює питання недержавного пенсійного страхування, але не раніше 1 січня 2005 року.

**Заступник директора Департаменту
оподаткування фізичних осіб**

З.Й.Мороз

14. Закон України
**ПРО ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОЇ
РЕГУЛЯТОРНОЇ ПОЛІТИКИ
У СФЕРІ ГОСПОДАРСЬКОЇ
ДІЯЛЬНОСТІ**

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності

(Відомості Верховної Ради (ВВР), 2004, N 9, ст. 79)

Цей Закон визначає правові та організаційні засади реалізації державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності.

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

державна регуляторна політика у сфері господарської діяльності (далі - державна регуляторна політика) - напрям державної політики, спрямований на вдосконалення правового регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, недопущення прийняття економічно недоцільних та неефективних регуляторних актів, зменшення втручання держави у діяльність суб'єктів господарювання та усунення перешкод для розвитку господарської діяльності, що здійснюється в межах, у порядку та у спосіб, що встановлені Конституцією (254к/96-ВР) та законами України;

регуляторний акт - це:

прийнятий уповноваженим регуляторним органом нормативно-правовий акт, який або окремі положення якого спрямовані на правове регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання;

прийнятий уповноваженим регуляторним органом інший офіційний письмовий документ, який встановлює, змінює чи скасовує норми права, застосовується неодноразово та щодо невизначеного кола осіб і який або окремі положення якого спрямовані на правове регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, незалежно від того, чи вважається цей документ відповідно до закону, що регулює відносини у певній сфері, нормативно-правовим актом;

регуляторний орган - Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України, Національний банк України, Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення, інший державний орган, цен-

тральний орган виконавчої влади, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцевий орган виконавчої влади, орган місцевого самоврядування, а також посадова особа будь-якого із зазначених органів, якщо відповідно до законодавства ця особа має повноваження одноособово приймати регуляторні акти. До регуляторних органів також належать територіальні органи центральних органів виконавчої влади, державні спеціалізовані установи та організації, некомерційні самоврядні організації, які здійснюють керівництво та управління окремими видами загальнообов'язкового державного соціального страхування, якщо ці органи, установи та організації відповідно до своїх повноважень приймають регуляторні акти;

регуляторна діяльність - діяльність, спрямована на підготовку, прийняття, відстеження результативності та перегляд регуляторних актів, яка здійснюється регуляторними органами, фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями, територіальними громадами в межах, у порядку та у спосіб, що встановлені Конституцією України (254к/96-ВР), цим Законом та іншими нормативно-правовими актами;

відстеження результативності регуляторного акта - заходи, спрямовані на оцінку стану впровадження регуляторного акта та досягнення цим актом цілей, задекларованих при його прийнятті;

перегляд регуляторного акта - заходи, спрямовані на приведення регуляторним органом прийнятого ним регуляторного акта у відповідність з принципами державної регуляторної політики;

показники результативності регуляторного акта - показники, на підставі яких при проведенні відстеження результативності регуляторного акта здійснюється оцінка стану впровадження цього регуляторного акта та досягнення ним цілей, задекларованих при його прийнятті;

аналіз регуляторного впливу - документ, який містить обґрунтування необхідності державного регулювання шляхом прийняття регуляторного акта, аналіз впливу, який справлятиме регуляторний акт на ринкове середовище, забезпечення прав та інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави, а також обґрунтування відповідності проекту регуляторного акта принципам державної регуляторної політики;

звіт про відстеження результативності регуляторного акта - документ, який містить дані про результати відстеження результативності регуляторного акта та про методи, за допомогою яких було здійснено таке відстеження;

розробник проекту регуляторного акта - регуляторний орган або інший орган, установа, організація, особа чи група осіб, що уповноважені розроб-

лювати або організовувати, спрямовувати та координувати діяльність з розроблення проекту регуляторного акта.

Стаття 2. Законодавство України про державну регуляторну політику

Законодавство України про державну регуляторну політику складається із цього Закону, а також законів України та інших нормативно-правових актів, що регулюють відносини у сфері державної регуляторної політики.

Якщо міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені цим Законом, то застосовуються правила міжнародного договору України.

Стаття 3. Сфера дії Закону

Дія цього Закону поширюється на відносини у сфері здійснення державної регуляторної політики та регуляторної діяльності.

Дія цього Закону не поширюється на здійснення регуляторної діяльності, пов'язаної з прийняттям:

постанов Верховної Ради України;

актів Національного банку України, за винятком нормативно-правових актів Національного банку України, які спрямовані на виконання ним функцій, визначених пунктами 4, 6, 7, 9, 11 та 17 статті 7 Закону України «Про Національний банк України» (679-14), і мають ознаки регуляторного акта;

актів Рахункової палати, Центральної виборчої комісії та Національної служби посередництва і примирення;

стандартів, кодексів усталеної практики, технічних умов, за винятком випадків, коли положення стандартів, кодексів усталеної практики, технічних умов, прийнятих органами державної влади та органами місцевого самоврядування, маючи у передбачених законом випадках обов'язковий характер, встановлюють вимоги до суб'єктів господарювання щодо проведення обов'язкових погоджень, аналізів, експертиз, обстежень, випробувань тощо за допомогою третіх осіб;

санітарних норм, державних норм і правил у сфері містобудування, у тому числі державних будівельних норм, державних норм і правил пожежної безпеки, у тому числі загальнодержавних, міжгалузевих, галузевих нормативних актів з питань пожежної безпеки, державних міжгалузевих та галузевих нормативних актів про охорону праці, норм, правил і стандартів з ядерної та радіаційної безпеки, нормативних документів з метрології, затверджених центральними органами виконавчої влади, фармакопейних ста-

тей, Державної Фармакопеї України, технологічних регламентів виготовлення лікарського засобу, за винятком випадків, коли у положеннях зазначених документів містяться вимоги до суб'єктів господарювання щодо проведення обов'язкових погоджень, аналізів, експертиз, обстежень, випробувань тощо за допомогою третіх осіб;

актів, прийнятих з питань запровадження та здійснення заходів правового режиму воєнного, надзвичайного стану, оголошення зони надзвичайної екологічної ситуації, а також з питань мобілізації та демобілізації;

актів, що містять державну таємницю України;

актів, що містять індивідуально-конкретні приписи, за винятком актів, у яких одночасно містяться нормативні та індивідуально-конкретні приписи;

актів, якими доводяться до відома фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань рішення органів, які є вищестоящими по відношенню до органів, які приймають ці акти.

Дія цього Закону також не поширюється на порядок укладання, виконання, опублікування, реєстрації та денонсації міжнародних договорів України.

Стаття 4. Принципи державної регуляторної політики

Принципами державної регуляторної політики є:

доцільність - обґрунтована необхідність державного регулювання господарських відносин з метою вирішення існуючої проблеми;

адекватність - відповідність форм та рівня державного регулювання господарських відносин потребі у вирішенні існуючої проблеми та ринковим вимогам з урахуванням усіх прийнятних альтернатив;

ефективність - забезпечення досягнення внаслідок дії регуляторного акта максимально можливих позитивних результатів за рахунок мінімально необхідних витрат ресурсів суб'єктів господарювання, громадян та держави;

збалансованість - забезпечення у регуляторній діяльності балансу інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави;

передбачуваність - послідовність регуляторної діяльності, відповідність її цілям державної політики, а також планам з підготовки проектів регуляторних актів, що дозволяє суб'єктам господарювання здійснювати планування їхньої діяльності;

прозорість та врахування громадської думки - відкритість для фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань дій регуляторних органів на всіх етапах їх регуляторної діяльності, обов'язковий розгляд регуляторними органами ініціатив, зауважень та пропозицій, наданих у встановленому

законом порядку фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями, обов'язковість і своєчасність доведення прийнятих регуляторних актів до відома фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань, інформування громадськості про здійснення регуляторної діяльності.

Стаття 5. Забезпечення здійснення державної регуляторної політики

Забезпечення здійснення державної регуляторної політики включає:
встановлення єдиного підходу до підготовки аналізу регуляторного впливу та до здійснення відстежень результативності регуляторних актів;

підготовку аналізу регуляторного впливу;
планування діяльності з підготовки проектів регуляторних актів;
оприлюднення проектів регуляторних актів з метою одержання зауважень і пропозицій від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань, а також відкриті обговорення за участю представників громадськості питань, пов'язаних з регуляторною діяльністю;

відстеження результативності регуляторних актів;
перегляд регуляторних актів;
систематизацію регуляторних актів;
недопущення прийняття регуляторних актів, які є непослідовними або не узгоджуються чи дублюють діючі регуляторні акти;

викладення положень регуляторного акта у спосіб, який є доступним та однозначним для розуміння особами, які повинні впроваджувати або виконувати вимоги цього регуляторного акта;
оприлюднення інформації про здійснення регуляторної діяльності.

Стаття 6. Права громадян, суб'єктів господарювання, їх об'єднань, наукових установ та консультативно-дорадчих органів у здійсненні державної регуляторної політики

Громадяни, суб'єкти господарювання, їх об'єднання та наукові установи, а також консультативно-дорадчі органи, що створені при органах державної влади та органах місцевого самоврядування і представляють інтереси громадян та суб'єктів господарювання, мають право:

подавати до регуляторних органів пропозиції про необхідність підготовки проектів регуляторних актів, а також про необхідність їх перегляду;
у випадках, передбачених законодавством, брати участь у розробці проектів регуляторних актів;

подавати зауваження та пропозиції щодо оприлюднених проектів регуляторних актів, брати участь у відкритих обговореннях питань, пов'язаних з регуляторною діяльністю;

бути залученими регуляторними органами до підготовки аналізів регуляторного впливу, експертних висновків щодо регуляторного впливу та виконання заходів з відстеження результативності регуляторних актів;

самостійно готувати аналіз регуляторного впливу проектів регуляторних актів, розроблених регуляторними органами, відстежувати результативність регуляторних актів, подавати за наслідками цієї діяльності зауваження та пропозиції регуляторним органам або органам, які відповідно до цього Закону на підставі аналізу звітів про відстеження результативності регуляторних актів приймають рішення про необхідність їх перегляду;

одержувати від регуляторних органів у відповідь на звернення, подані у встановленому законом порядку, інформацію щодо їх регуляторної діяльності.

Стаття 7. Планування діяльності з підготовки проектів регуляторних актів

Регуляторні органи затверджують плани діяльності з підготовки ними проектів регуляторних актів на наступний календарний рік не пізніше 15 грудня поточного року, якщо інше не встановлено законом.

План діяльності з підготовки проектів регуляторних актів повинен містити визначення видів і назв проектів, цілей їх прийняття, строків підготовки проектів, найменування органів та підрозділів, відповідальних за розроблення проектів регуляторних актів.

Затверджені плани діяльності з підготовки проектів регуляторних актів, а також зміни до них оприлюднюються у спосіб, передбачений статтею 13 цього Закону, не пізніш як у десятиденний строк після їх затвердження.

Якщо регуляторний орган готує або розглядає проект регуляторного акта, який не внесений до затвердженого цим регуляторним органом плану діяльності з підготовки проектів регуляторних актів, цей орган повинен внести відповідні зміни до плану не пізніше десяти робочих днів з дня початку підготовки цього проекту або з дня внесення проекту на розгляд до цього регуляторного органу, але не пізніше дня оприлюднення цього проекту.

Стаття 8. Підготовка аналізу регуляторного впливу

Стосовно кожного проекту регуляторного акта його розробником готується аналіз регуляторного впливу.

Аналіз регуляторного впливу готується до оприлюднення проекту регуляторного акта з метою одержання зауважень та пропозицій.

Розробник проекту регуляторного акта при підготовці аналізу регуляторного впливу повинен:

визначити та проаналізувати проблему, яку пропонується розв'язати шляхом державного регулювання господарських відносин, а також оцінити важливість цієї проблеми;

обґрунтувати, чому визначена проблема не може бути розв'язана за допомогою ринкових механізмів і потребує державного регулювання;

обґрунтувати, чому визначена проблема не може бути розв'язана за допомогою діючих регуляторних актів, та розглянути можливість внесення змін до них;

визначити очікувані результати прийняття запропонованого регуляторного акта, у тому числі здійснити розрахунок очікуваних витрат та вигод суб'єктів господарювання, громадян та держави внаслідок дії регуляторного акта;

визначити цілі державного регулювання;

визначити та оцінити усі прийнятні альтернативні способи досягнення встановлених цілей, у тому числі ті з них, які не передбачають безпосереднього державного регулювання господарських відносин;

арґументувати переваги обраного способу досягнення встановлених цілей;

описати механізми і заходи, які забезпечать розв'язання визначеної проблеми шляхом прийняття запропонованого регуляторного акта;

обґрунтувати можливість досягнення встановлених цілей у разі прийняття запропонованого регуляторного акта;

обґрунтовано довести, що досягнення запропонованим регуляторним актом встановлених цілей є можливим з найменшими витратами для суб'єктів господарювання, громадян та держави;

обґрунтовано довести, що вигоди, які виникатимуть внаслідок дії запропонованого регуляторного акта, виправдовують відповідні витрати у випадку, якщо витрати та/або вигоди не можуть бути кількісно визначені;

оцінити можливість впровадження та виконання вимог регуляторного акта залежно від ресурсів, якими розпоряджаються органи державної влади, органи місцевого самоврядування, фізичні та юридичні особи, які повинні впроваджувати або виконувати ці вимоги;

оцінити ризик впливу зовнішніх чинників на дію запропонованого регуляторного акта;

обґрунтувати запропонований строк чинності регуляторного акта;

визначити показники результативності регуляторного акта;

визначити заходи, за допомогою яких буде здійснюватися відстеження результативності регуляторного акта в разі його прийняття.

Якщо проект регуляторного акта одночасно містить норми, що регулюють господарські відносини або адміністративні відносини між регу-

ляторними органами чи іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, та норми, що регулюють інші суспільні відносини, а також індивідуально-конкретні приписи, то аналіз регуляторного впливу готується лише щодо норм, які регулюють господарські відносини або адміністративні відносини між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання.

Методика підготовки аналізу регуляторного впливу для застосування Національним банком України затверджується спільно Кабінетом Міністрів України та Національним банком України, а методика підготовки аналізу регуляторного впливу для застосування іншими розробниками проектів регуляторних актів - Кабінетом Міністрів України. Методика підготовки аналізу регуляторного впливу є обов'язковою для застосування розробниками проектів регуляторних актів.

Аналіз регуляторного впливу підписується розробником проекту регуляторного акта, а в разі, якщо розробником проекту є регуляторний орган, інший орган, установа чи організація - керівником цього органу, установи чи організації.

Стаття 9. Оприлюднення проектів регуляторних актів з метою одержання зауважень і пропозицій

Кожен проект регуляторного акта оприлюднюється з метою одержання зауважень і пропозицій від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань.

Про оприлюднення проекту регуляторного акта з метою одержання зауважень і пропозицій розробник цього проекту повідомляє у спосіб, передбачений статтею 13 цього Закону.

У випадках, встановлених цим Законом, може здійснюватися повторне оприлюднення проекту регуляторного акта.

Проект регуляторного акта разом із відповідним аналізом регуляторного впливу оприлюднюється у спосіб, передбачений статтею 13 цього Закону, не пізніше п'яти робочих днів з дня оприлюднення повідомлення про оприлюднення цього проекту регуляторного акта.

Повідомлення про оприлюднення проекту регуляторного акта повинно містити:

стислий виклад змісту проекту;

поштову та електронну, за її наявності, адресу розробника проекту та інших органів, до яких відповідно до цього Закону або за ініціативою розробника надсилаються зауваження та пропозиції;

інформацію про спосіб оприлюднення проекту регуляторного акта та відповідного аналізу регуляторного впливу (назва друкованого засобу масової

інформації та/або адреса сторінки в мережі Інтернет, де опубліковано чи розміщено проект регуляторного акта та аналіз регуляторного впливу, або інформація про інший спосіб оприлюднення, передбачений частиною п'ятою статті 13 цього Закону);

інформацію про строк, протягом якого приймаються зауваження та пропозиції від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань;

інформацію про спосіб надання фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями зауважень та пропозицій.

Строк, протягом якого від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань приймаються зауваження та пропозиції, встановлюється розробником проекту регуляторного акта і не може бути меншим ніж один місяць та більшим ніж три місяці з дня оприлюднення проекту регуляторного акта та відповідного аналізу регуляторного впливу.

Усі зауваження і пропозиції щодо проекту регуляторного акта та відповідного аналізу регуляторного впливу, одержані протягом встановленого строку, підлягають обов'язковому розгляду розробником цього проекту. За результатами цього розгляду розробник проекту регуляторного акта повністю чи частково враховує одержані зауваження і пропозиції або мотивовано їх відхиляє.

Оприлюднення проекту регуляторного акта з метою одержання зауважень і пропозицій не може бути перешкодою для проведення громадських слухань та будь-яких інших форм відкритих обговорень цього проекту регуляторного акта.

Стаття 10. Відстеження результативності регуляторних актів

Стосовно кожного регуляторного акта послідовно здійснюються базове, повторне та періодичне відстеження його результативності.

Відстеження результативності регуляторного акта включає:

виконання заходів з відстеження результативності;

підготовку та оприлюднення звіту про відстеження результативності.

Для відстеження результативності регуляторних актів можуть бути використані статистичні дані та дані наукових досліджень і соціологічних опитувань.

Одержані при здійсненні повторного відстеження результативності значення показників результативності порівнюються із значеннями цих показників, що були одержані при здійсненні базового відстеження. Періодичні відстеження результативності здійснюються з метою перевірки сталого досягання регуляторним актом цілей, задекларованих при його

прийнятті, після здійснення повторного відстеження результативності цього регуляторного акта.

Базове відстеження результативності регуляторного акта здійснюється до дня набрання чинності цим регуляторним актом або набрання чинності більшістю його положень. Якщо для визначення значень показників результативності регуляторного акта використовуються виключно статистичні дані, базове відстеження результативності може бути здійснене після набрання чинності цим регуляторним актом або набрання чинності більшістю його положень, але не пізніше дня, з якого починається проведення повторного відстеження результативності цього акта.

Періодичні відстеження результативності регуляторного акта здійснюються раз на кожні три роки, починаючи з дня закінчення заходів з повторного відстеження результативності цього акта, у тому числі і в разі, коли дію регуляторного акта, прийнятого на визначений строк, було продовжено після закінчення цього визначеного строку.

Якщо строк дії регуляторного акта, встановлений при його прийнятті, є меншим ніж один рік, періодичні відстеження його результативності не здійснюються, а повторне відстеження результативності здійснюється за три місяці до дня закінчення визначеного строку, якщо інше не встановлено рішенням регуляторного органу, який прийняв цей акт, але не пізніше дня закінчення визначеного строку. У разі, якщо продовжується дія регуляторного акта, який було прийнято на визначений строк, що є меншим ніж один рік, періодичні відстеження результативності цього регуляторного акта здійснюються у строки, встановлені частиною сьомою цієї статті.

Рішення регуляторного органу про строк, після якого чи до якого починається повторне відстеження результативності регуляторного акта, визначається в самому регуляторному акті або в іншому акті цього регуляторного органу.

Виконання заходів з відстеження результативності регуляторного акта забезпечується регуляторним органом, який прийняв цей акт, якщо інше не встановлено цим Законом.

Строк виконання заходів з відстеження результативності регуляторного акта не може бути більшим ніж сорок п'ять робочих днів.

Регуляторний орган, який прийняв відповідний акт, якщо інше не встановлено цим Законом, готує звіт про відстеження результативності цього регуляторного акта та не пізніш як у десятиденний строк з дня підписання цього звіту оприлюднює його у спосіб, передбачений статтею 13 цього Закону.

У звіті про відстеження результативності регуляторного акта зазначаються: *кількісні та якісні значення показників результативності, що є результатами відстеження результативності;*

*дані та припущення, на основі яких здійснено відстеження результативності, а також способи їх одержання;
використані методи одержання результатів відстеження результативності.*

Методика відстеження результативності регуляторних актів, прийнятих Національним банком України, затверджується спільно Кабінетом Міністрів України та Національним банком України, а методика відстеження результативності регуляторних актів, прийнятих іншими регуляторними органами, - Кабінетом Міністрів України. Методика відстеження результативності регуляторних актів є обов'язковою для застосування регуляторними органами.

Звіт про відстеження результативності підписується керівником регуляторного органу, що підготував цей звіт.

Витрати на виконання заходів з відстеження результативності фінансуються за рахунок регуляторного органу, який відповідно до цього Закону забезпечує виконання цих заходів.

Стаття 11. Перегляд регуляторних актів

Перегляд регуляторного акта здійснюється:

на підставі аналізу звіту про відстеження результативності цього регуляторного акта;

за ініціативою регуляторного органу, який прийняв відповідний регуляторний акт;

в інших випадках, передбачених Конституцією (254к/96-ВР) та іншими законодавчими актами України.

У разі наявності підстав, визначених у частині першій цієї статті, регуляторний орган, який прийняв відповідний акт, а у випадках, передбачених Конституцією України (254к/96-ВР) та цим Законом, - інший орган може приймати рішення про зупинення дії регуляторного акта, визнання його неконституційним, про скасування чи про необхідність залишення цього регуляторного акта без змін або про необхідність його перегляду.

Якщо відповідно до цього Закону рішення щодо регуляторного акта, визначені в частинах другій та третій цієї статті, приймаються іншим органом, цей орган подає відповідні пропозиції регуляторному органу, який прийняв відповідний регуляторний акт.

Стаття 12. Офіційне оприлюднення регуляторних актів

Регуляторні акти, прийняті Верховною Радою України, Президентом України та Кабінетом Міністрів України, офіційно оприлюднюються

відповідно до Конституції України (254к/96-ВР) та інших законодавчих актів.

Регуляторні акти, прийняті Верховною Радою Автономної Республіки Крим, офіційно оприлюднюються у визначених нею друкованих засобах масової інформації не пізніш як у десятиденний строк з дня їх підписання Головою Верховної Ради Автономної Республіки Крим.

Регуляторні акти, прийняті Національним банком України, Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення, іншими державними органами, центральними органами виконавчої влади, державними спеціалізованими установами та організаціями, некомерційними самоврядними організаціями, які здійснюють керівництво та управління окремими видами загальнообов'язкового державного соціального страхування, а також їх посадовими особами, офіційно оприлюднюються в «Офіційному віснику» та у газеті «Урядовий кур'єр» не пізніш як у десятиденний строк після їх державної реєстрації або прийняття та підписання, у випадку, якщо ці регуляторні акти не підлягають державній реєстрації.

Регуляторні акти, прийняті Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими органами виконавчої влади, територіальними органами центральних органів виконавчої влади, а також їх посадовими особами, офіційно оприлюднюються в друкованих засобах масової інформації, визначених Кабінетом Міністрів України, не пізніш як у десятиденний строк після їх державної реєстрації або прийняття та підписання, у випадку, якщо ці регуляторні акти не підлягають державній реєстрації.

Регуляторні акти, прийняті органами та посадовими особами місцевого самоврядування, офіційно оприлюднюються в друкованих засобах масової інформації відповідних рад, а у разі їх відсутності - у місцевих друкованих засобах масової інформації, визначених цими органами та посадовими особами, не пізніш як у десятиденний строк після їх прийняття та підписання.

Стаття 13. Способи оприлюднення документів, підготовлених у процесі здійснення регуляторної діяльності

План діяльності регуляторного органу з підготовки проектів регуляторних актів та зміни до нього оприлюднюються шляхом опублікування в друкованих засобах масової інформації цього регуляторного органу, а у разі їх відсутності - у друкованих засобах масової інформації, визначених цим регуляторним органом, та/або шляхом розміщення плану та змін до

нього на офіційній сторінці відповідного регуляторного органу в мережі Інтернет.

Повідомлення про оприлюднення проекту регуляторного акта з метою одержання зауважень і пропозицій, проект регуляторного акта та відповідний аналіз регуляторного впливу оприлюднюються шляхом опублікування в друкованих засобах масової інформації розробника цього проекту, а у разі їх відсутності - у друкованих засобах масової інформації, визначених розробником цього проекту, та/або шляхом розміщення на офіційній сторінці розробника проекту регуляторного акта в мережі Інтернет.

Звіт про відстеження результативності регуляторного акта оприлюднюється шляхом опублікування в друкованих засобах масової інформації регуляторного органу, який прийняв цей регуляторний акт, а у разі їх відсутності - у друкованих засобах масової інформації, визначених цим регуляторним органом, та/або шляхом розміщення на офіційній сторінці цього регуляторного органу в мережі Інтернет.

При визначенні регуляторними органами друкованих засобів масової інформації, в яких публікуються документи, зазначені у частинах першій - третій цієї статті:

*надається перевага офіційним друкованим засобам масової інформації;
забезпечується відповідність сфери компетенції регуляторного органу на відповідній території сфері розповсюдження друкованого засобу масової інформації.*

Якщо в межах адміністративно-територіальної одиниці чи в населеному пункті не розповсюджуються друковані засоби масової інформації, а місцеві органи виконавчої влади, територіальні органи центральних органів виконавчої влади, органи та посадові особи місцевого самоврядування не мають своїх офіційних сторінок у мережі Інтернет, документи, зазначені у частинах першій - третій цієї статті, можуть оприлюднюватися у будь-який інший спосіб, який гарантує доведення інформації до мешканців відповідної адміністративно-територіальної одиниці чи до відповідної територіальної громади.

Витрати, пов'язані з оприлюдненням документів, зазначених у частинах першій - третій цієї статті, фінансуються за рахунок розробників проектів регуляторних актів або регуляторних органів, які оприлюднюють ці документи.

Стаття 14. Оприлюднення інформації про здійснення регуляторної діяльності

Регуляторні органи публікують у друкованих засобах масової інформації та/або розміщують на своїх офіційних сторінках у мережі Інтернет

або оприлюднюють в інший спосіб, у тому числі через телебачення і радіо, інформацію про здійснення ними регуляторної діяльності.

Розділ II. ЗДІЙСНЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ РЕГУЛЯТОРНОЇ ПОЛІТИКИ ВЕРХОВНОЮ РАДОЮ УКРАЇНИ

Стаття 15. Порядок здійснення державної регуляторної політики Верховною Радою України

Порядок планування діяльності Верховної Ради України з підготовки проєктів законів, що регулюють господарські відносини та адміністративні відносини між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, порядок розгляду цих проєктів законів Верховною Радою України, порядок забезпечення принципу прозорості та врахування громадської думки у здійсненні Верховною Радою України державної регуляторної політики, а також порядок відстеження результативності та перегляду законів, що регулюють господарські відносини та адміністративні відносини між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, визначаються законом про Регламент Верховної Ради України з урахуванням вимог цього Закону.

Стаття 16. Подання Верховній Раді України інформації про здійснення державної регуляторної політики

Кабінет Міністрів України подає Верховній Раді України інформацію про здійснення державної регуляторної політики в системі органів виконавчої влади.

Щорічні звіти Кабінету Міністрів України оприлюднюються шляхом їх опублікування в газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр».

Розділ III. ЗДІЙСНЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ РЕГУЛЯТОРНОЇ ПОЛІТИКИ ВЕРХОВНОЮ РАДОЮ АВТОНОМНОЇ РЕСПУБЛІКИ КРИМ

Стаття 17. Правові та організаційні засади здійснення державної регуляторної політики Верховною Радою Автономної Республіки Крим

Правові та організаційні засади здійснення державної регуляторної політики Верховною Радою Автономної Республіки Крим визначаються Конституцією України (254к/96-ВР), цим Законом, іншими законами

України, Конституцією Автономної Республіки Крим (гб239к002-98) та нормативно-правовими актами Верховної Ради Автономної Республіки Крим з питань, віднесених до її компетенції.

Розділ IV. ЗДІЙСНЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ РЕГУЛЯТОРНОЇ ПОЛІТИКИ КАБІНЕТОМ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ, ЦЕНТРАЛЬНИМИ ОРГАНАМИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ТА ЇХ ТЕРИТОРІАЛЬНИМИ ОРГАНАМИ, РАДОЮ МІНІСТРІВ АВТОНОМНОЇ РЕСПУБЛІКИ КРИМ, МІСЦЕВИМИ ОРГАНАМИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Стаття 18. Організаційні засади здійснення державної регуляторної політики центральними органами виконавчої влади та їх територіальними органами, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими органами виконавчої влади

Центральні органи виконавчої влади та їх територіальні органи, за винятком спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань державної регуляторної політики (далі - спеціально уповноважений орган) і його територіальних органів, та місцеві органи виконавчої влади з метою реалізації покладених на них цим Законом повноважень у здійсненні державної регуляторної політики створюють у своєму складі в межах граничної чисельності структурні підрозділи з питань реалізації державної регуляторної політики або покладають реалізацію цих повноважень на один з існуючих структурних підрозділів чи окремих посадових осіб відповідних органів.

Організаційні засади здійснення державної регуляторної політики Радою міністрів Автономної Республіки Крим визначаються Конституцією України (254к/96-ВР), цим Законом, іншими законами України, Конституцією Автономної Республіки Крим (гб239к002-98), нормативно-правовими актами Верховної Ради Автономної Республіки Крим з питань, віднесених до її компетенції.

Стаття 19. Особливості планування діяльності Кабінету Міністрів України та центральних органів виконавчої влади з підготовки проектів регуляторних актів

Планування діяльності з підготовки Кабінетом Міністрів України проектів регуляторних актів здійснюється в порядку, встановленому Регламентом Кабінету Міністрів України (915-2000-п), з урахуванням вимог частин третьої та четвертої статті 7 цього Закону.

Плани діяльності центральних органів виконавчої влади з підготовки проектів регуляторних актів формуються на основі затвердженого плану

діяльності Кабінету Міністрів України з підготовки проектів регуляторних актів.

Стаття 20. Особливості оприлюднення проектів регуляторних актів, які розробляються органами виконавчої влади, з метою одержання зауважень і пропозицій

Зауваження і пропозиції щодо оприлюдненого проекту регуляторного акта, розробленого органом виконавчої влади, та відповідного аналізу регуляторного впливу надаються фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями, крім розробника цього проекту:

спеціально уповноваженому органу – при оприлюдненні проектів регуляторних актів, розроблених центральними органами виконавчої влади;

відповідному територіальному органу спеціально уповноваженого органу – при оприлюдненні проектів регуляторних актів, розроблених Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими органами виконавчої влади, територіальними органами центральних органів виконавчої влади.

За рішенням Кабінету Міністрів України або робочого органу Кабінету Міністрів України, утвореного для узгодження та підготовки питань для розгляду на засіданнях Кабінету Міністрів України (далі - урядовий комітет), на розгляд якого внесено проект регуляторного акта:

оприлюднюються проекти регуляторних актів, які не оприлюднювалися до внесення їх на розгляд до Кабінету Міністрів України;

можуть повторно оприлюднюватися проекти регуляторних актів, які оприлюднювалися до внесення їх на розгляд до Кабінету Міністрів України.

У разі оприлюднення проекту регуляторного акта за рішенням Кабінету Міністрів України чи відповідного урядового комітету функцію розробника цього проекту виконує орган виконавчої влади, який вніс на розгляд відповідний проект, якщо інше не встановлено у рішенні Кабінету Міністрів України чи урядового комітету про оприлюднення цього проекту.

Стаття 21. Погодження проектів регуляторних актів, які розробляються органами виконавчої влади, із спеціально уповноваженим органом або його територіальними органами

Проекти регуляторних актів, які розробляються центральними органами виконавчої влади, підлягають погодженню із спеціально уповноваженим органом.

Проекти регуляторних актів, які розробляються Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими органами виконавчої влади, територіальними органами центральних органів виконавчої влади, підля-

гають погодженню з відповідними територіальними органами спеціально уповноваженого органу.

Для погодження до спеціально уповноваженого органу разом з проектом регуляторного акта подаються аналіз регуляторного впливу цього проекту та копія оприлюдненого повідомлення про оприлюднення проекту з метою одержання зауважень і пропозицій.

Тривалість погодження проекту регуляторного акта не може перевищувати одного місяця з дня одержання проекту спеціально уповноваженим органом або його територіальним органом.

Спеціально уповноважений орган або його територіальний орган розглядає проект регуляторного акта та документи, що додаються до нього, і приймає рішення про погодження цього проекту або рішення про відмову в його погодженні. Це рішення не пізніше наступного робочого дня з дня його прийняття подається до органу, який розробив проект регуляторного акта.

Рішення про відмову в погодженні проекту регуляторного акта повинно містити обґрунтовані зауваження та пропозиції щодо цього проекту та/або щодо відповідного аналізу регуляторного впливу.

Після доопрацювання проекту регуляторного акта та/або відповідного аналізу регуляторного впливу з урахуванням наданих зауважень та пропозицій цей проект подається у встановленому цим Законом порядку на повторне погодження до спеціально уповноваженого органу або його територіального органу.

У разі незгоди з рішенням про відмову в погодженні проекту регуляторного акта розробник цього проекту може звернутися відповідно до спеціально уповноваженого органу чи його територіального органу з ініціативою щодо утворення погоджувальної групи для проведення консультацій з метою усунення суперечностей. До складу погоджувальної групи входять представники розробника проекту регуляторного акта та спеціально уповноваженого органу або його територіального органу.

Якщо поданий на погодження проект регуляторного акта не оприлюднювався розробником цього проекту, спеціально уповноважений орган чи його територіальний орган залишає цей проект без розгляду, про що повідомляє розробникові проекту в письмовій формі не пізніше наступного робочого дня з дня одержання відповідного проекту спеціально уповноваженим органом або його територіальним органом.

Після оприлюднення проект регуляторного акта, який було залишено без розгляду, подається його розробником на погодження до спеціально уповноваженого органу чи його територіального органу в порядку, встановленому цим Законом.

Стаття 22. Апеляційні регуляторні комісії

Для розгляду скарг Ради міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих органів виконавчої влади, територіальних органів центральних органів виконавчої влади щодо відмови територіальних органів спеціально уповноваженого органу в погодженні проектів регуляторних актів в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі утворюються апеляційні регуляторні комісії.

Положення про апеляційну регуляторну комісію затверджується Кабінетом Міністрів України, а її склад - відповідно Головою Ради міністрів Автономної Республіки Крим, головою обласної, Київської та Севастопольської міської державної адміністрації за погодженням із спеціально уповноваженим органом.

До складу апеляційних регуляторних комісій входять представники місцевих органів виконавчої влади, територіальних органів центральних органів виконавчої влади, об'єднань громадян та суб'єктів господарювання.

Кількість представників об'єднань громадян та суб'єктів господарювання повинна становити не менше третини від загальної кількості членів апеляційної регуляторної комісії.

Організаційне, інформаційне та матеріально-технічне забезпечення діяльності апеляційних регуляторних комісій здійснює відповідно Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації.

Стаття 23. Оскарження відмови спеціально уповноваженого органу або його територіального органу в погодженні проекту регуляторного акта

Розробник проекту регуляторного акта має право оскаржити рішення про відмову спеціально уповноваженого органу або його територіального органу в погодженні проекту регуляторного акта. При цьому центральний орган виконавчої влади оскаржує таку відмову до урядового комітету, визначеного Кабінетом Міністрів України, а Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцевий орган виконавчої влади, територіальний орган центрального органу виконавчої влади - до апеляційної регуляторної комісії.

Одночасно з поданням скарги розробник проекту регуляторного акта надсилає відповідно до спеціально уповноваженого органу чи його територіального органу повідомлення про оскарження відмови в погодженні проекту.

До скарги щодо відмови в погодженні проекту регуляторного акта додаються копії цього проекту та рішення спеціально уповноваженого органу чи його територіального органу про відмову в його погодженні, а в разі необхідності за рішенням скаржника - інші матеріали.

Строк розгляду скарги встановлюється урядовим комітетом або апеляційною регуляторною комісією, але не може бути більшим ніж один місяць з дня одержання цієї скарги відповідно урядовим комітетом або апеляційною регуляторною комісією.

Спеціально уповноважений орган або його територіальний орган може подати на засідання відповідно урядового комітету чи апеляційної регуляторної комісії додаткові матеріали, які обґрунтовують його відмову в погодженні проекту.

За результатами розгляду скарги відповідно урядовий комітет або апеляційна регуляторна комісія приймає рішення про задоволення скарги або про відмову в її задоволенні.

У разі задоволення скарги проект регуляторного акта затверджується або вноситься його розробником до іншого органу, до компетенції якого належить розгляд або прийняття цього регуляторного акта, без погодження відповідно із спеціально уповноваженим органом чи його територіальним органом.

У разі відмови у задоволенні скарги проект регуляторного акта повертається його розробнику на доопрацювання та подання його на повторне погодження відповідно із спеціально уповноваженим органом чи його територіальним органом.

Стаття 24. Особливості розгляду Кабінетом Міністрів України проектів регуляторних актів

Кожен проект регуляторного акта, що внесений на розгляд до Кабінету Міністрів України, подається для підготовки експертного висновку щодо регуляторного впливу до структурного підрозділу Секретаріату Кабінету Міністрів України, на який рішенням Кабінету Міністрів України покладено відповідну функцію.

Порядок та строки підготовки експертних висновків щодо регуляторного впливу проектів регуляторних актів, внесених на розгляд Кабінету Міністрів України, встановлюються Регламентом Кабінету Міністрів України.

На засідання урядового комітету разом із проектом регуляторного акта подаються аналіз регуляторного впливу, яким супроводжується цей проект, та експертний висновок щодо регуляторного впливу відповідно до проекту регуляторного акта.

Стаття 25. Особливості прийняття регуляторних актів органами виконавчої влади, їх посадовими особами

Регуляторний акт не може бути прийнятий або схвалений уповноваженим на це органом виконавчої влади або його посадовою особою, якщо наявна хоча б одна з таких обставин:

відсутній аналіз регуляторного впливу;
проект регуляторного акта не був оприлюднений;
проект регуляторного акта не був поданий на погодження із спеціально уповноваженим органом або його відповідним територіальним органом;
щодо проекту регуляторного акта спеціально уповноваженим органом або його територіальним органом було прийнято рішення про відмову в його погодженні;

урядовим комітетом або апеляційною регуляторною комісією не прийнято рішення стосовно поданої розробником проекту регуляторного акта скарги щодо відмови в погодженні цього проекту спеціально уповноваженим органом чи його територіальним органом;

розробником проекту регуляторного акта не виконано рішення урядового комітету або апеляційної регуляторної комісії стосовно скарги щодо відмови в погодженні цього проекту спеціально уповноваженим органом чи його територіальним органом.

У разі виявлення будь-якої з цих обставин спеціально уповноважений орган, його територіальний орган повідомляє про це орган виконавчої влади, його посадову особу, уповноважену на прийняття або схвалення регуляторного акта, а якщо регуляторний акт підлягає державній реєстрації в органах юстиції - також орган юстиції, до компетенції якого належить здійснення державної реєстрації цього регуляторного акта.

Якщо в ході перевірки на підставі повідомлення спеціально уповноваженого органу або його територіального органу органом юстиції буде виявлена будь-яка з обставин, визначених у частині першій цієї статті, орган юстиції відмовляє в державній реєстрації регуляторного акта або не пізніше десяти робочих днів з дня одержання цього повідомлення скасовує прийняте рішення про державну реєстрацію цього регуляторного акта.

Стаття 26. Особливості відстеження результативності та перегляду регуляторних актів, прийнятих органами виконавчої влади

Виконання заходів з відстеження результативності регуляторних актів, прийнятих Кабінетом Міністрів України, забезпечується центральними органами виконавчої влади, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими органами виконавчої влади, які були головними розробниками проектів цих регуляторних актів або до компетенції яких належать питання, що регулюються цими регуляторними актами.

Звіт про відстеження результативності регуляторного акта, прийнятого Кабінетом Міністрів України, не пізніше наступного робочого дня з дня оприлюднення цього звіту подається до урядового комітету, який схвалив проект цього регуляторного акта.

Рішення про необхідність перегляду регуляторного акта, прийнятого Кабінетом Міністрів України, на підставі аналізу звіту про відстеження його результативності приймає урядовий комітет, який схвалив проект цього регуляторного акта, або розробник проекту цього регуляторного акта.

Звіт про відстеження результативності регуляторного акта, прийнятого центральним органом виконавчої влади, не пізніше наступного робочого дня з дня його оприлюднення передається до спеціально уповноваженого органу.

Звіт про відстеження результативності регуляторного акта, прийнятого Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевим органом виконавчої влади, територіальним органом центрального органу виконавчої влади, не пізніше наступного робочого дня з дня його оприлюднення передається до територіального органу спеціально уповноваженого органу.

Стаття 27. Прийняття спеціально уповноваженим органом рішень про необхідність усунення порушень принципів державної регуляторної політики

Спеціально уповноважений орган має право здійснювати експертизу регуляторних актів центральних органів виконавчої влади, їх територіальних органів, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих органів виконавчої влади на відповідність цих актів вимогам статей 4, 5, 8-13 цього Закону.

Підставами для проведення експертизи регуляторних актів спеціально уповноваженим органом є:

відповідне звернення фізичних та/або юридичних осіб, їх об'єднань, а також консультативно-дорадчих органів, що створені при органах державної влади та органах місцевого самоврядування і представляють інтереси громадян та суб'єктів господарювання;

аналіз спеціально уповноваженим органом звітів про відстеження результативності регуляторних актів.

У разі виявлення в регуляторних актах або в діях органів, зазначених у частині першій цієї статті, порушень вимог статей 4, 5, 8-13 цього Закону спеціально уповноважений орган приймає рішення про необхідність усунення виявлених порушень принципів державної регуляторної політики органом, що прийняв цей акт.

Рішення про необхідність усунення порушень принципів державної регуляторної політики може стосуватися регуляторного акта у цілому або окремих його положень.

Рішення спеціально уповноваженого органу не пізніше наступного робочого дня після його прийняття надсилається органу виконавчої вла-

ди, що прийняв регуляторний акт, щодо якого було прийнято відповідне рішення.

Рішення спеціально уповноваженого органу про необхідність усунення порушень принципів державної регуляторної політики не підлягають державній реєстрації в органах юстиції.

Стаття 28. Виконання рішень спеціально уповноваженого органу про необхідність усунення порушень принципів державної регуляторної політики

Рішення спеціально уповноваженого органу про необхідність усунення порушень принципів державної регуляторної політики підлягає виконанню органом виконавчої влади, щодо регуляторного акта якого було прийнято це рішення, у двомісячний строк з дня прийняття такого рішення.

Виконання органами виконавчої влади рішень спеціально уповноваженого органу передбачає підготовку проекту акта про внесення змін до регуляторного акта, щодо якого було прийнято рішення, або про визнання цього регуляторного акта таким, що втратив чинність.

У разі підготовки проекту акта про внесення змін до регуляторного акта, щодо якого було прийнято відповідне рішення, цей проект подається у встановленому цим Законом порядку на погодження до спеціально уповноваженого органу не пізніше як за п'ять робочих днів до закінчення строку виконання відповідного рішення спеціально уповноваженого органу. У разі прийняття спеціально уповноваженим органом рішення про погодження проекту змін рішення спеціально уповноваженого органу про необхідність усунення порушень принципів державної регуляторної політики вважається виконаним.

Погодження проекту змін до регуляторного акта, щодо якого спеціально уповноваженим органом було прийнято рішення про необхідність усунення порушень принципів державної регуляторної політики, здійснюється в порядку та у строки, встановлені цим Законом, з урахуванням зауважень та пропозицій, викладених у відповідному рішенні.

У разі визнання таким, що втратив чинність, регуляторного акта, щодо якого спеціально уповноваженим органом було прийнято рішення, орган виконавчої влади, що прийняв цей регуляторний акт, не пізніше одного робочого дня до закінчення строку виконання відповідного рішення подає до спеціально уповноваженого органу копію акта про визнання таким, що втратив чинність, цього регуляторного акта.

У разі невиконання рішення спеціально уповноваженого органу про необхідність усунення порушень принципів державної регуляторної по-

літики або неоскарження цього рішення органом виконавчої влади протягом встановленого в цьому Законі строку дія регуляторного акта або окремих його положень, щодо яких було прийнято відповідне рішення, зупиняється наступного дня з дня закінчення строку для виконання такого рішення.

Спеціально уповноважений орган публікує в газеті «Урядовий кур'єр» повідомлення про зупинення дії регуляторного акта або окремих його положень не пізніше десяти робочих днів з дня зупинення дії цього регуляторного акта або окремих його положень.

Якщо рішення про необхідність усунення порушень принципів державної регуляторної політики прийнято щодо регуляторного акта, зареєстрованого в органі юстиції, спеціально уповноважений орган не пізніше трьох робочих днів з дня зупинення дії регуляторного акта або окремих його положень за умови неподання органом виконавчої влади скарги щодо рішення спеціально уповноваженого органу до урядового комітету, визначеного Кабінетом Міністрів України, надсилає повідомлення про зупинення дії до органу юстиції, який зареєстрував відповідний регуляторний акт.

Орган юстиції не пізніше п'яти робочих днів з дня одержання повідомлення спеціально уповноваженого органу скасовує прийняте ним рішення про державну реєстрацію регуляторного акта, дію якого або окремих його положень було зупинено, і повідомляє про це спеціально уповноважений орган та орган виконавчої влади, що прийняв цей регуляторний акт.

Стаття 29. Оскарження рішень спеціально уповноваженого органу про необхідність усунення порушень принципів державної регуляторної політики

Рішення спеціально уповноваженого органу про необхідність усунення порушень принципів державної регуляторної політики може бути оскаржено до урядового комітету, визначеного Кабінетом Міністрів України, протягом десяти робочих днів з дня одержання органом виконавчої влади відповідного рішення.

Одночасно з поданням скарги орган виконавчої влади, що прийняв регуляторний акт, надсилає до спеціально уповноваженого органу повідомлення про оскарження його рішення.

Скарга щодо рішення спеціально уповноваженого органу повинна бути підписаною керівником органу виконавчої влади. До скарги додаються копія рішення, яке оскаржується, та матеріали, що обґрунтовують необхідність його скасування.

У разі оскарження рішення спеціально уповноваженого органу, прийнятого щодо спільного акта органів виконавчої влади, подається спільна скарга, яка підписується керівниками цих органів.

Урядовий комітет розглядає скаргу щодо рішення спеціально уповноваженого органу протягом тридцяти робочих днів з дня її одержання за участі керівника спеціально уповноваженого органу та керівника органу виконавчої влади, щодо регуляторного акта якого прийнято відповідне рішення. У розгляді спільної скарги участь керівників цих органів є обов'язковою.

Спеціально уповноважений орган подає на засідання урядового комітету матеріали, які обґрунтовують прийняття рішення, що оскаржується.

Подання скарги щодо рішення спеціально уповноваженого органу не зупиняє дії цього рішення.

За результатами розгляду скарги урядовий комітет приймає рішення про задоволення скарги або про відмову в її задоволенні.

У разі задоволення скарги спеціально уповноважений орган не пізніше трьох робочих днів з дня прийняття рішення про задоволення скарги скасовує своє рішення, яке було оскаржено.

У разі відмови у задоволенні скарги орган виконавчої влади, що прийняв регуляторний акт і подав скаргу:

не пізніше трьох робочих днів з дня прийняття рішення про відмову у задоволенні скарги подає на погодження до спеціально уповноваженого органу проект акта, яким вносяться зміни до регуляторного акта, щодо якого спеціально уповноваженим органом було прийнято рішення, або проект акта, яким цей регуляторний акт визнається таким, що втратив чинність; забезпечує затвердження цього проекту акта.

Розділ V. ПОВНОВАЖЕННЯ СПЕЦІАЛЬНО УПОВНОВАЖЕНОГО ОРГАНУ ЩОДО ЗДІЙСНЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ РЕГУЛЯТОРНОЇ ПОЛІТИКИ

Стаття 30. Повноваження спеціально уповноваженого органу щодо здійснення державної регуляторної політики

Спеціально уповноваженим органом є центральний орган виконавчої влади, який забезпечує реалізацію державної політики у сфері підприємництва.

До повноважень спеціально уповноваженого органу щодо здійснення державної регуляторної політики належать:

підготовка та подання пропозицій щодо формування та забезпечення здійснення державної регуляторної політики;

узагальнення практики застосування законодавства про державну регуляторну політику, підготовка та подання пропозицій щодо його вдосконалення;

методичне забезпечення діяльності регуляторних органів, пов'язаної із здійсненням державної регуляторної політики;

проведення аналізу проектів регуляторних актів, що подаються на погодження, та відповідних аналізів регуляторного впливу на відповідність вимогам статей 4, 5, 8 і 9 цього Закону та прийняття рішень про погодження цих проектів або про відмову в їх погодженні;

здійснення експертизи регуляторних актів центральних органів виконавчої влади та їх територіальних органів, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих органів виконавчої влади на їх відповідність вимогам статей 4, 5, 8-13 цього Закону, прийняття у разі виявлення порушень цих вимог рішень про необхідність усунення порушень принципів державної регуляторної політики;

проведення експертиз проектів законів України, інших нормативно-правових актів, які регулюють господарські відносини та адміністративні відносини між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, надання розробникам цих проектів пропозицій про їх вдосконалення відповідно до принципів державної регуляторної політики;

звернення до регуляторних органів з пропозиціями про внесення змін або визнання такими, що втратили чинність, прийнятих цими органами регуляторних актів, що суперечать принципам державної регуляторної політики або прийняті з порушенням вимог цього Закону;

звернення до Президента України, органів державної влади, їх посадових осіб, органів та посадових осіб місцевого самоврядування, які у випадках та в порядку, встановлених Конституцією (254к/96-ВР) та законами України, мають право скасовувати або зупиняти дію актів інших органів державної влади, їх посадових осіб, органів та посадових осіб місцевого самоврядування, з поданнями про скасування або зупинення дії регуляторних актів, що суперечать принципам державної регуляторної політики або прийняті з порушенням вимог цього Закону;

аналіз листів центральних органів виконавчої влади, їх територіальних органів, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих органів виконавчої влади, їх посадових осіб, у яких роз'яснюються положення регуляторних актів, надання цим органам та посадовим особам пропозицій про відкликання цих листів у разі, якщо вони суперечать законодавству;

надання роз'яснень положень законодавства про державну регуляторну політику;

вжиття у межах, встановлених законами України, заходів щодо захисту прав та законних інтересів суб'єктів господарювання, порушених внаслідок дії регуляторних актів;

інформування фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань про свою діяльність та здійснення державної регуляторної політики в Україні.

Розділ VI. ЗДІЙСНЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ РЕГУЛЯТОРНОЇ ПОЛІТИКИ ОРГАНАМИ ТА ПОСАДОВИМИ ОСОБАМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Стаття 31. Організаційні засади здійснення державної регуляторної політики органами та посадовими особами місцевого самоврядування

Сільські, селищні, міські, районні у містах, районні та обласні ради з метою реалізації покладених на них цим Законом повноважень у здійсненні державної регуляторної політики можуть створювати у своєму складі постійні комісії з питань реалізації державної регуляторної політики або можуть покласти ці повноваження на одну з існуючих постійних комісій відповідної ради (далі - відповідальна постійна комісія).

Виконавчі органи сільських, селищних, міських, районних у містах рад з метою реалізації покладених на них цим Законом повноважень у здійсненні державної регуляторної політики створюють у своєму складі в межах граничної чисельності структурні підрозділи з питань реалізації державної регуляторної політики або покладають реалізацію цих повноважень на один з існуючих структурних підрозділів чи окремих посадових осіб відповідного виконавчого органу ради (далі - відповідальний структурний підрозділ).

Організаційне забезпечення здійснення державної регуляторної політики сільським, селищним та міським головою здійснює відповідальний структурний підрозділ виконавчого органу сільської, селищної, міської ради.

Організаційні засади здійснення державної регуляторної політики у системі місцевого самоврядування у місті Києві визначаються цим Законом та Законом України «Про столицю України - місто-герой Київ» (401-14).

Стаття 32. Особливості планування діяльності органів та посадових осіб місцевого самоврядування з підготовки проектів регуляторних актів

Планування діяльності сільських, селищних, міських, районних у містах, районних та обласних рад з підготовки проектів регуляторних актів здійснюється в рамках підготовки та затвердження планів роботи відповідних рад у порядку, встановленому Законом України «Про місцеве

самоврядування в Україні» (280/97-ВР) та регламентами відповідних рад, з урахуванням вимог частин третьої та четвертої статті 7 цього Закону.

Стаття 33. Підготовка аналізу регуляторного впливу проектів регуляторних актів, розроблених органами та посадовими особами місцевого самоврядування

У разі внесення на розгляд сесії ради проекту регуляторного акта без аналізу регуляторного впливу відповідальна постійна комісія приймає рішення про направлення проекту регуляторного акта на доопрацювання органу чи особі, яка внесла цей проект.

За мотивованим поданням депутата ради, постійної комісії ради, голови районної або обласної ради відповідальна постійна комісія може прийняти рішення про забезпечення підготовки в порядку, встановленому частинами другою та третьою статті 34 цього Закону, експертного висновку щодо регуляторного впливу проекту регуляторного акта, внесенного цим депутатом ради, постійною комісією ради, головою районної або обласної ради. У цьому разі аналіз регуляторного впливу не готується, а експертний висновок щодо регуляторного впливу готується відповідно до вимог статті 8 цього Закону.

У разі внесення на розгляд засідання виконавчого органу ради чи внесення на затвердження сільським, селищним, міським головою проекту регуляторного акта без аналізу регуляторного впливу цей проект повертається його розробникові на доопрацювання.

Стаття 34. Особливості розгляду сільською, селищною, міською, районною у місті, районною, обласною радою проектів регуляторних актів

Кожен проект регуляторного акта, що внесений на розгляд до сільської, селищної, міської, районної у місті, районної, обласної ради, подається до відповідальної постійної комісії для вивчення та надання висновків про відповідність проекту регуляторного акта вимогам статей 4 та 8 цього Закону.

Відповідальна постійна комісія забезпечує підготовку експертного висновку щодо регуляторного впливу внесеного проекту регуляторного акта.

Порядок та строки підготовки експертних висновків щодо регуляторного впливу внесених проектів регуляторних актів встановлюються регламентами відповідних рад.

На підставі аналізу регуляторного впливу, яким супроводжувався проект регуляторного акта при його внесенні на розгляд сесії відповідної ра-

ди, а також експертного висновку щодо регуляторного впливу цього проекту відповідальна постійна комісія готує свої висновки про відповідність проекту регуляторного акта вимогам статей 4 та 8 цього Закону. У випадках, визначених частиною другою статті 33 цього Закону, такі висновки готуються на підставі експертного висновку щодо регуляторного впливу.

Висновки відповідальної постійної комісії готуються на підставі аналізу регуляторного впливу, яким проект регуляторного акта супроводжувався при його внесенні, лише у разі, якщо експертний висновок щодо регуляторного впливу не був наданий відповідальній постійній комісії протягом строку, встановленого для його підготовки. Це правило не застосовується у випадках, передбачених частиною другою статті 33 цього Закону.

Висновки відповідальної постійної комісії передаються для вивчення до постійної комісії, до сфери відання якої належить супроводження розгляду проекту регуляторного акта у відповідній раді (далі - головна постійна комісія), за винятком випадків, коли відповідальна постійна комісія є головною постійною комісією.

При представленні на пленарному засіданні сесії ради проекту регуляторного акта голова відповідальної постійної комісії доповідає висновки цієї постійної комісії про відповідність проекту регуляторного акта вимогам статей 4 та 8 цього Закону.

Стаття 35. Особливості оприлюднення проектів регуляторних актів, прийняття яких належить до компетенції органів та посадових осіб місцевого самоврядування, з метою одержання зауважень і пропозицій

Оприлюднення з метою одержання зауважень і пропозицій проектів регуляторних актів, прийняття яких належить до компетенції виконавчих органів сільських, селищних, міських, районних у містах рад, а також сільських, селищних та міських голів, проводиться до внесення цих проектів на розгляд засідання відповідного виконавчого органу ради або до внесення їх на затвердження відповідному сільському, селищному, міському голові.

За рішенням сільської, селищної, міської, районної у місті, районної, обласної ради або відповідальної постійної комісії відповідної ради:

оприлюднюються проекти регуляторних актів, які не оприлюднювалися до внесення їх на розгляд сесії відповідної ради;

можуть повторно оприлюднюватися проекти регуляторних актів, які оприлюднювалися до внесення їх на розгляд сесії відповідної ради.

У разі оприлюднення проектів регуляторних актів за рішенням відповідної ради або відповідальної постійної комісії цієї ради функцію роз-

робника проекту виконує орган, особа чи група осіб, які внесли цей проєкт на розгляд сесії відповідної ради, якщо інше не встановлено у рішенні ради чи відповідальної постійної комісії.

Зауваження і пропозиції щодо оприлюдненого проєкту регуляторного акта, внесеного на розгляд сесії ради, та відповідного аналізу регуляторного впливу надаються фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями розробникові цього проєкту та головній постійній комісії ради.

Стаття 36. Особливості прийняття регуляторних актів органами та посадовими особами місцевого самоврядування

Регуляторний акт не може бути прийнятий або схвалений уповноваженим на це органом чи посадовою особою місцевого самоврядування, якщо наявна хоча б одна з таких обставин:

відсутній аналіз регуляторного впливу;

проєкт регуляторного акта не був оприлюднений.

У разі виявлення будь-якої з цих обставин орган чи посадова особа місцевого самоврядування має право вжити передбачених законодавством заходів для припинення виявлених порушень, у тому числі відповідно до закону скасувати або зупинити дію регуляторного акта, прийнятого з порушеннями.

Стаття 37. Особливості відстеження результативності та перегляду регуляторних актів, прийнятих органами та посадовими особами місцевого самоврядування

Виконання заходів з відстеження результативності регуляторних актів, прийнятих сільськими, селищними, міськими та районними у містах радами, забезпечується виконавчими органами відповідних рад.

Виконання заходів з відстеження результативності регуляторних актів, прийнятих районними та обласними радами, забезпечується виконавчим апаратом відповідних рад, а у разі, якщо рішеннями районних, обласних рад повноваження щодо забезпечення виконання заходів з відстеження результативності цих регуляторних актів делеговано відповідно районним або обласним державним адміністраціям - районними, обласними державними адміністраціями.

Звіт про відстеження результативності регуляторного акта, прийнятого відповідною радою, не пізніше наступного робочого дня з дня оприлюднення цього звіту подається до головної постійної комісії відповідної ради.

Рішення про необхідність перегляду регуляторного акта, прийнятого сільською, селищною, міською, районною у місті, районною, обласною

радою, на підставі аналізу звіту про відстеження його результативності приймає головна постійна комісія відповідної ради або розробник проекту цього регуляторного акта.

Виконання заходів з відстеження результативності регуляторних актів, прийнятих сільськими, селищними, міськими головами, забезпечується виконавчими органами сільської, селищної, міської ради, визначеними для виконання цих заходів відповідними сільськими, селищними, міськими головами.

Стаття 38. Заслуховування радами звітів про здійснення державної регуляторної політики

Сільська, селищна, міська, районна у місті рада заслуховує щорічний звіт сільського, селищного, міського голови, голови районної у місті ради про здійснення державної регуляторної політики виконавчими органами відповідної сільської, селищної, міської, районної у місті ради.

Районна, обласна рада заслуховує щорічний звіт голови районної, обласної ради про здійснення державної регуляторної політики виконавчим апаратом відповідної ради.

Відповідальна постійна комісія відповідної ради готує і попередньо розглядає питання щодо звітів посадових осіб, зазначених у частинах першій та другій цієї статті, про здійснення державної регуляторної політики у частині, що віднесена законом до компетенції постійних комісій рад.

Щорічні звіти посадових осіб, зазначених у частинах першій та другій цієї статті, оприлюднюються шляхом їх опублікування в друкованих засобах масової інформації рад, які заслуховують відповідні звіти, а у разі їх відсутності - в інших місцевих друкованих засобах масової інформації.

Розділ VII. ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ РЕГУЛЯТОРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 39. Особливості здійснення регуляторної діяльності щодо положень нормативних документів

Обов'язкові для виконання у передбачених законом випадках положення стандартів, кодексів ustalеної практики, технічних умов, прийнятих органами державної влади та органами місцевого самоврядування, санітарних норм, державних норм і правил у сфері містобудування, у тому числі державних будівельних норм, державних норм і правил пожежної безпеки, у тому числі загальнодержавних, міжгалузевих, галузевих нормативних актів з питань пожежної безпеки, державних міжгалузевих та галузевих нормативних актів про охорону праці,

норм, правил і стандартів з ядерної та радіаційної безпеки, нормативних документів з метрології, затверджених центральними органами виконавчої влади, фармакопейних статей, Державної Фармакопеї України, технологічних регламентів виготовлення лікарського засобу, які встановлюють вимоги до суб'єктів господарювання щодо проведення обов'язкових погоджень, аналізів, експертиз, обстежень, випробувань тощо за допомогою третіх осіб, розробляються, приймаються та переглядаються у порядку, встановленому цим Законом, за винятком вимог статті 12 цього Закону.

Нормативні документи, які містять зазначені у частині першій цієї статті положення, розробляються, приймаються та переглядаються у порядку, встановленому Законом України «Про стандартизацію» (2408-14) та іншими законами України, що регулюють відносини у відповідних сферах.

Стаття 40. Особливості здійснення регуляторної діяльності в умовах воєнного, надзвичайного стану та оголошення зони надзвичайної екологічної ситуації

В умовах воєнного, надзвичайного стану, оголошення зони надзвичайної екологічної ситуації відповідно до Конституції України (254к/96-ВР) та в установленому порядку регуляторна діяльність здійснюється з урахуванням обмежень прав і свобод людини і громадянина, які в умовах воєнного та надзвичайного стану, оголошення зони надзвичайної екологічної ситуації встановлюються відповідно до Конституції України (254к/96-ВР), Закону України «Про правовий режим воєнного стану» (1647-14), Закону України «Про правовий режим надзвичайного стану» (1550-14) та Закону України «Про зону надзвичайної екологічної ситуації» (1908-14).

Розділ VIII. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ПОРЯDKУ РЕГУЛЯТОРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 41. Відповідальність за порушення порядку регуляторної діяльності

Державні службовці та посадові особи місцевого самоврядування, винні у порушенні порядку регуляторної діяльності, встановленого цим Законом, притягуються до дисциплінарної відповідальності відповідно до Закону.

Розділ IX. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності через три місяці з дня його опублікування, за винятком пункту 5 Прикінцевих положень, який набирає чинності з дня опублікування цього Закону.

2. До приведення законів та інших нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом вони застосовуються у частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Стаття 12 цього Закону в частині офіційного оприлюднення законів та інших нормативно-правових актів, що визначають права і обов'язки громадян, діє до моменту набрання чинності законом, яким згідно з частиною другою статті 57 Конституції України (254к/96-ВР) буде встановлено порядок доведення до відома населення законів та інших нормативно-правових актів, що визначають права і обов'язки громадян.

4. Частину першу статті 44 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» (280/97-ВР) (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 24, ст. 170) доповнити пунктом 18 такого змісту:

«18) забезпечення виконання заходів з відстеження результативності регуляторних актів, прийнятих районними, обласними радами».

5. Протягом трьох місяців з дня опублікування цього Закону Кабінету Міністрів України відповідно до статей 8 та 10 цього Закону:

спільно з Національним банком України підготувати та затвердити Методику підготовки аналізу регуляторного впливу для застосування Національним банком України та Методику відстеження результативності регуляторних актів, прийнятих Національним банком України;

підготувати та затвердити Методику підготовки аналізу регуляторного впливу для застосування іншими розробниками проектів регуляторних актів та Методику відстеження результативності регуляторних актів, прийнятих іншими регуляторними органами.

6. Кабінету Міністрів України:

а) протягом двох місяців з дня набрання чинності цим Законом:
підготувати та подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законодавчих актів України у відповідність із цим Законом; відповідно до своїх повноважень забезпечити прийняття нормативно-правових актів, необхідних для реалізації цього Закону;

забезпечити відповідно до частини першої статті 24 цього Закону здійснення функції з підготовки експертних висновків щодо регуляторного впливу проектів регуляторних актів, внесених на розгляд Кабінету Міністрів України;

привести свої нормативно-правові акти, які визначають порядок розгляду та прийняття регуляторних актів, у відповідність з вимогами цього Закону;

забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їхніх нормативно-правових актів, які визначають порядок підготовки та прийняття регуляторних актів, у відповідність з вимогами цього Закону;

б) протягом року з дня набрання чинності цим Законом: *переглянути свої регуляторні акти та привести їх у відповідність з вимогами статті 4 цього Закону;*

забезпечити перегляд міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їхніх регуляторних актів та приведення їх у відповідність з вимогами статті 4 цього Закону;

в) при розробці проекту Закону України про Державний бюджет України на 2004 рік та наступні роки передбачити фінансування витрат на виконання вимог цього Закону.

7. Національному банку України, Національній раді України з питань телебачення і радіомовлення, а також іншим державним органам, державним спеціалізованим установам та організаціям, некомерційним самоврядним організаціям, які здійснюють керівництво та управління окремими видами загальнообов'язкового державного соціального страхування, що відповідно до статті 1 цього Закону належать до регуляторних органів:

протягом двох місяців з дня набрання чинності цим Законом привести свої нормативно-правові акти, які визначають порядок підготовки та прийняття регуляторних актів, у відповідність з вимогами цього Закону;

протягом року з дня набрання чинності цим Законом переглянути свої регуляторні акти та привести їх у відповідність з вимогами статті 4 цього Закону.

8. Верховній Раді Автономної Республіки Крим, Раді міністрів Автономної Республіки Крим:

а) протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом: *забезпечити відповідно до статті 17 та частини другої статті 18 цього Закону реалізацію організаційних засад здійснення державної регуляторної політики;*

привести свої нормативно-правові акти, які визначають порядок розгляду та прийняття регуляторних актів, у відповідність з вимогами цього Закону;

б) протягом року з дня набрання чинності цим Законом переглянути свої регуляторні акти та привести їх у відповідність з вимогами статті 4 цього Закону.

9. Органам та посадовим особам місцевого самоврядування:

Закон України «Про засади державної регуляторної політики у сфері госп. діяльності»

а) протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом привести свої нормативно-правові акти, які визначають порядок підготовки та прийняття регуляторних актів, у відповідність з вимогами цього Закону;

б) протягом року з дня набрання чинності цим Законом переглянути свої регуляторні акти та привести їх у відповідність з вимогами статті 4 цього Закону.

Президент України

Л.Кучма

м. Київ, 11 вересня 2003 року

N 1160-IV

14.1. ДЕЯКІ ПРОЕКТИ ЗАКОНІВ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ПРЕДМЕТУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАКОНОМ «ПРО ПРО ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОЇ РЕГУЛЯТОРНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ»

14.1.1. Проект закону України «Про внесення змін до деяких законів України у зв'язку з прийняттям Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» №5312 від 25.03.2004 року, внесений начальником Управління стратегії реформування відносин власності та регуляторної політики В.Струком

Коментар.

Проектом Закону передбачається внести зміни до ряду Законів України, а саме:

- *«Про об'єднання громадян»;*
- *«Про інформацію»;*
- *«Про Національну програму сприяння розвитку малого підприємництва в Україні».*

14.2. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ПРО ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОЇ РЕГУЛЯТОРНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ»

14.2.1. Указ Президента «Про деякі заходи щодо забезпечення здійснення державної регуляторної політики»

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про деякі заходи щодо забезпечення здійснення державної регуляторної політики

З метою забезпечення додержання принципів державної регуляторної політики щодо відповідності форм та рівня державного регулювання господарських відносин реальним потребам та вимогам ринку, досягнення у регуляторній діяльності балансу інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави **п о с т а н о в л я ю:**

1. Кабінету Міністрів України:

1) вжити до 1 липня 2005 року заходів щодо зміцнення кадрового потенціалу регуляторних органів, зокрема шляхом запровадження системи навчання працівників органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування з питань забезпечення виконання Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» (1160-15);

2) опрацювати до 1 вересня 2005 року питання щодо започаткування проведення у галузях (сферах) економіки оцінки системності та узгодженості регуляторних актів, що регулюють відносини у відповідних галузях (сферах), у тому числі визначити галузі (сфери) економіки, правове регулювання в яких підлягає першочерговій оцінці на предмет системності та узгодженості.

2. Кабінету Міністрів України, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адмі-

ністраціям передбачати при підготовці проектів відповідно Державного бюджету України, бюджету Автономної Республіки Крим, обласних бюджетів, бюджетів міст Києва, Севастополя на 2006 та наступні роки фінансування заходів, програм щодо реалізації державної регуляторної політики.

3. Кабінету Міністрів України на виконання пункту 1 статті 1 Указу Президента України від 12 травня 2005 року N 779 (779/2005) «Про лібералізацію підприємницької діяльності та державну підтримку підприємництва» запровадити порядок прискореного перегляду регуляторних актів щодо їх відповідності принципам державної регуляторної політики, передбачивши, зокрема:

1) забезпечення проведення аналізу регуляторних актів Кабінету Міністрів України на їх відповідність принципам державної регуляторної політики центральними та місцевими органами виконавчої влади, що були головними розробниками проектів відповідних актів або до компетенції яких належать питання, що регулюються такими регуляторними актами;

2) утворення у п'ятиденний строк центральними органами виконавчої влади, їх територіальними органами, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими державними адміністраціями робочих груп із прискореного перегляду регуляторних актів; не менше половини складу кожної з таких груп мають становити представники об'єднань суб'єктів господарювання, об'єднань роботодавців та об'єднань споживачів, а також представники наукових установ (далі - робочі групи);

3) складання у п'ятиденний строк робочими групами переліків регуляторних актів органів, що утворили робочі групи, та регуляторних актів Кабінету Міністрів України, головними розробниками проектів яких були зазначені органи або якими регулюються питання, що належать до компетенції цих органів (далі - регуляторні акти);

4) у місячний строк проведення робочими групами аналізу регуляторних актів та складання переліків регуляторних актів, що не відповідають принципам державної регуляторної політики і підлягають перегляду шляхом внесення до них змін, визнання їх такими, що втратили чинність, подання зазначених переліків органам, які утворили такі групи, для підготовки відповідних проектів та прийняття актів про внесення змін до регуляторних актів, визнання регуляторних актів такими, що втратили чинність, або внесення в установленому порядку відповідних пропозицій Кабінету Міністрів України;

5) у місячний строк складання робочими групами переліків регуляторних актів, що відповідають принципам державної регуляторної політики, та підготовку обґрунтувань відповідності зазначеним принципам кожного регуляторного акта, який увійшов до такого переліку;

б) подання у тридцятип'ятиденний строк Державному комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва переліків регуляторних актів, що відповідають принципам державної регуляторної політики, для проведення експертизи регуляторних актів;

7) у сорокаденний строк прийняття Державним комітетом України з питань регуляторної політики та підприємництва за результатами зазначеної експертизи у разі потреби рішень про необхідність усунення виявлених порушень принципів державної регуляторної політики, забезпечення виконання таких рішень, у тому числі шляхом скасування органами юстиції прийнятих ними рішень про державну реєстрацію відповідних регуляторних актів;

8) подання у сорокап'ятиденний строк Міністерству юстиції України та Державному комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва переліків регуляторних актів, зазначених у пункті 3 цієї статті, для узагальнення, складання узагальненого переліку, зіставлення його з даними Єдиного державного реєстру нормативно-правових актів, виявлення регуляторних актів, які не були предметом прискореного перегляду, підготовки та подання в установленому порядку пропозицій щодо визнання цих регуляторних актів такими, що втратили чинність.

4. Державному комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва, Міністерству юстиції України, іншим центральним органам виконавчої влади підготувати та подати до 1 липня 2005 року в установленому порядку пропозиції щодо приведення регуляторних актів Президента України у відповідність із принципами державної регуляторної політики.

5. Рекомендувати органам місцевого самоврядування здійснити протягом червня - липня 2005 року прискорений перегляд прийнятих ними регуляторних актів щодо їх відповідності принципам державної регуляторної політики.

6. Покласти на Державний комітет України з питань регуляторної політики та підприємництва надання офіційних роз'яснень щодо цього Указу та координацію діяльності регуляторних органів із його виконання.

7. Кабінету Міністрів України інформувати Державного секретаря України про виконання цього Указу.

Президент України

м. Київ, 1 червня 2005 року N 901/2005

В.Ющенко

14.2.2. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 8 вересня 2005 р. N 391-р «Про подальші заходи щодо здійснення державної регуляторної політики»

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

від 8 вересня 2005 р. N 391-р

Київ

Про подальші заходи щодо здійснення державної регуляторної політики

1. Держпідприємству, іншим центральним органам виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським держадміністраціям:

вжити заходів до проведення у галузях (сферах) економіки оцінки системності та узгодженості регуляторних актів, передбачивши, зокрема, постійну участь у цій роботі робочих груп, що створені згідно з Указом Президента України від 1 червня 2005 р. N 901 (901/2005) «Про деякі заходи щодо забезпечення здійснення державної регуляторної політики», та зміцнення їх складу;

провести до 15 жовтня 2005 р. публічні громадські обговорення результатів проведення згідно із зазначеним Указом Президента України прискореного перегляду регуляторних актів щодо їх відповідності принципам державної регуляторної політики, вжити додаткових заходів до подальшого вдосконалення правового регулювання господарських відносин.

2. Держпідприємству:

надавати роз'яснення з питань проведення у галузях (сферах) економіки оцінки системності та узгодженості відповідних регуляторних актів;

забезпечити до 1 жовтня 2005 р. оприлюднення узагальненого переліку регуляторних актів, які за результатами прискореного перегляду визнані такими, що відповідають принципам державної регуляторної політики;

подати до 1 грудня ц. р. в установленому порядку до Кабінету Міністрів проект плану заходів щодо здійснення державної регуляторної політики на 2006 рік.

3. Рекомендувати органам місцевого самоврядування продовжити до кінця поточного року роботу, пов'язану з проведенням аналізу власних регуляторних актів щодо їх відповідності принципам державної регуляторної політики, а також із внесенням змін або визнання такими, що втратили чинність, регуляторних актів, що не відповідають зазначеним принципам.

Прем'єр-міністр України

Інд. 25

Ю.Тимошенко

**1.4.2.3. Розпорядження Кабінету Міністрів України
від 19 липня 2005 р. N 272-р «Про деякі заходи
щодо приведення регуляторних актів у відповідність
із принципами державної регуляторної політики»**

КАБІNET МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

від 19 липня 2005 р. N 272-р

Київ

**Про деякі заходи щодо приведення регуляторних актів
у відповідність із принципами державної регуляторної
політики**

Затвердити графік звітування у серпні 2005 р. міністерств та інших центральних органів виконавчої влади на засіданнях Кабінету Міністрів України про стан виконання ними рішень Президента України і Кабінету Міністрів України щодо скасування або внесення змін до власних регуляторних актів, які не відповідають принципам державної регуляторної політики, та подання Держпідприємництвом аналітичної інформації щодо стану виконання зазначеними центральними органами виконавчої влади вимог Указу Президента України від 1 червня 2005 р. N 901 (901/2005) згідно з додатком.

Прем'єр-міністр України

Інд. 25

Ю.Тимошенко

Додаток
до розпорядження Кабінету Міністрів
України
від 19 липня 2005 р. N 272-р

ГРАФІК
звітування у серпні 2005 р. міністерств та
інших центральних органів виконавчої влади щодо
скасування або внесення змін до власних регулятор-
них актів та подання Держпідприємництвом аналі-
тичної інформації щодо стану виконання
зазначеними центральними органами
виконавчої влади вимог Указу
Президента України
від 1 червня 2005 р. N 901
(901/2005)

3 серпня - Державна податкова адміністрація, Державна комісія з регулювання ринків фінансових послуг, Мінекономіки, Держкомзем, Мінпаливенерго і Мінтрансв'язку; Держпідприємництво

10 серпня - Міністерство культури і туризму, МВС, НКРЕ, МНС, МОН і Міністерство у справах молоді та спорту; Держпідприємництво

17 серпня - Мінпраці, Мінпромполітики, Пенсійний фонд, МОЗ, Мінфін і Мін'юст; Держпідприємництво

25 серпня - Мінприроди, Держнаглядохоронпраці, Держбуд, Держводгосп, Держжитлокомунгосп і Держлісгосп; Держпідприємництво

31 серпня - Держкомстат, Антимонопольний комітет, Держмитслужба, Держспоживстандарт, Державна комісія з цінних паперів та фондового ринку, Держатомрегулювання і Мінагрополітики; Держпідприємництво

**1.4.2.4. Рзпорядження Кабінету Міністрів України
від 19 березня 2004 р. N 152-р «Про підготовку
та оприлюднення щорічної інформації Кабінету
Міністрів України про здійснення державної
регуляторної політики органами
виконавчої влади»**

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

від 19 березня 2004 р. N 152-р

Київ

**Про підготовку та оприлюднення щорічної інформації
Кабінету Міністрів України про здійснення державної
регуляторної політики органами виконавчої влади**

З метою забезпечення виконання статті 16 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» (1160-15):

1. Центральним органам виконавчої влади, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським держадміністраціям забезпечити відповідно до своєї компетенції підготовку матеріалів до щорічної інформації Кабінету Міністрів України про здійснення державної регуляторної політики органами виконавчої влади та подання Держпідприємству до 1 лютого.

2. Держпідприємству:

розробити та затвердити до 1 червня методичні рекомендації щодо підготовки органами виконавчої влади інформації про здійснення ними державної регуляторної політики;

узгаальнювати зазначені в пункті 1 цього розпорядження матеріали та до 15 лютого року, що настає за звітним періодом, подавати Кабінетові Міністрів України.

3. Редакції газети «Урядовий кур'єр» забезпечити оприлюднення щорічної інформації Кабінету Міністрів України про здійснення державної регуляторної політики органами виконавчої влади.

Прем'єр-міністр України

Інд. 25

В.Янукович

**15. ЦИВІЛЬНИЙ
КОДЕКС УКРАЇНИ
(ЮРИДИЧНА ОСОБА)**

ЦИВІЛЬНИЙ КОДЕКС УКРАЇНИ

Підрозділ 2 ЮРИДИЧНА ОСОБА

Глава 7. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ЮРИДИЧНУ ОСОБУ

Стаття 80. Поняття юридичної особи

1. Юридичною особою є організація, створена і зареєстрована у встановленому законом порядку.

Юридична особа наділяється цивільною правосдатністю і дієздатністю, може бути позивачем та відповідачем у суді.

Стаття 81. Види юридичних осіб

1. Юридична особа може бути створена шляхом об'єднання осіб та (або) майна.

2. Юридичні особи, залежно від порядку їх створення, поділяються на юридичних осіб приватного права та юридичних осіб публічного права.

Юридична особа приватного права створюється на підставі установчих документів відповідно до статті 87 цього Кодексу.

Юридична особа публічного права створюється розпорядчим актом Президента України, органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування.

3. Цим Кодексом встановлюються порядок створення, організаційно-правові форми, правовий статус юридичних осіб приватного права.

Порядок утворення та правовий статус юридичних осіб публічного права встановлюються Конституцією України (254к/96-ВР) та законом.

4. Юридична особа може бути створена шляхом примусового поділу (виділу) у випадках, встановлених законом.

Стаття 82. Участь юридичних осіб публічного права у цивільних відносинах

1. На юридичних осіб публічного права у цивільних відносинах поширюються положення цього Кодексу, якщо інше не встановлено законом.

Стаття 83. Організаційно-правові форми юридичних осіб

1. Юридичні особи можуть створюватися у формі товариств, установ та в інших формах, встановлених законом.

2. Товариством є організація, створена шляхом об'єднання осіб (учасників), які мають право участі у цьому товаристві. Товариство може бути створено однією особою, якщо інше не встановлено законом.

Товариства поділяються на підприємницькі та непідприємницькі.

3. Установою є організація, створена однією або кількома особами (засновниками), які не беруть участі в управлінні нею, шляхом об'єднання (виділення) їхнього майна для досягнення мети, визначеної засновниками, за рахунок цього майна.

Особливості правового статусу окремих видів установ встановлюються законом.

4. Положення цієї глави застосовуються до всіх товариств та установ, якщо інші правила для окремих видів товариств або установ не встановлені законом.

Стаття 84. Підприємницькі товариства

1. Товариства, які здійснюють підприємницьку діяльність з метою одержання прибутку та наступного його розподілу між учасниками (підприємницькі товариства), можуть бути створені лише як господарські товариства (повне товариство, командитне товариство, товариство з обмеженою або додатковою відповідальністю, акціонерне товариство) або виробничі кооперативи.

Стаття 85. Непідприємницькі товариства

1. Непідприємницькими товариствами є товариства, які не мають на меті одержання прибутку для його наступного розподілу між учасниками.

2. Особливості правового статусу окремих видів непідприємницьких товариств встановлюються законом.

Стаття 86. Здійснення підприємницької діяльності непідприємницькими товариствами та установами

1. Непідприємницькі товариства (споживчі кооперативи, об'єднання громадян тощо) та установи можуть поряд зі своєю основною діяльністю здійснювати підприємницьку діяльність, якщо інше не встановлено законом і якщо ця діяльність відповідає меті, для якої вони були створені, та сприяє її досягненню.

Стаття 87. Створення юридичної особи

1. Для створення юридичної особи її учасники (засновники) розробляють установчі документи, які викладаються письмово і підписуються

всіма учасниками (засновниками), якщо законом не встановлений інший порядок їх затвердження.

2. Установчим документом товариства є затверджений учасниками статут або засновницький договір між учасниками, якщо інше не встановлено законом.

Товариство, створене однією особою, діє на підставі статуту, затвердженого цією особою.

3. Установа створюється на підставі індивідуального або спільного установчого акта, складеного засновником (засновниками). Установчий акт може міститися також і в заповіті. До створення установи установчий акт, складений однією або кількома особами, може бути скасований засновником (засновниками).

4. Юридична особа вважається створеною з дня її державної реєстрації.

Стаття 88. Вимоги до змісту установчих документів

1. У статуті товариства вказуються найменування юридичної особи, органи управління товариством, їх компетенція, порядок прийняття ними рішень, порядок вступу до товариства та виходу з нього, якщо додаткові вимоги щодо змісту статуту не встановлені цим Кодексом або іншим законом.

2. У засновницькому договорі товариства визначаються зобов'язання учасників створити товариство, порядок їх спільної діяльності щодо його створення, умови передання товариству майна учасників, якщо додаткові вимоги щодо змісту засновницького договору не встановлені цим Кодексом або іншим законом.

3. В установчому акті установи вказується її мета, визначаються майно, яке передається установі, необхідне для досягнення цієї мети, структура управління установою. Якщо в установчому акті, який міститься у заповіті, відсутні окремі із зазначених вище положень, їх встановлює орган, що здійснює державну реєстрацію. *(Стаття 88 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2452-IV (2452-15) від 03.03.2005)*

Стаття 89. Державна реєстрація юридичної особи

1. Юридична особа підлягає державній реєстрації у порядку, встановленому законом. Дані державної реєстрації включаються до єдиного державного реєстру, відкритого для загального ознайомлення.

2. Порушення встановленого законом порядку створення юридичної особи або невідповідність її установчих документів закону є підставою для відмови у державній реєстрації юридичної особи. Відмова у державній реєстрації з інших мотивів (недоцільність тощо) не допускається.

3. Відмова у державній реєстрації, а також зволікання з її проведенням можуть бути оскаржені до суду.

4. До єдиного державного реєстру вносяться відомості про організаційно-правову форму юридичної особи, її найменування, місцезнаходження, органи управління, філії та представництва, мету установи, а також інші відомості, встановлені законом.

5. Зміни до установчих документів юридичної особи набирають чинності для третіх осіб з дня їх державної реєстрації, а у випадках, встановлених законом, - з моменту повідомлення органу, що здійснює державну реєстрацію, про такі зміни. Юридичні особи та їх учасники не мають права посилалися на відсутність державної реєстрації таких змін у відносинах із третіми особами, які діяли з урахуванням цих змін.

Стаття 90. Найменування юридичної особи

1. Юридична особа повинна мати своє найменування, яке містить інформацію про її організаційно-правову форму.

Найменування установи має містити інформацію про характер її діяльності.

Юридична особа може мати крім повного найменування скорочене найменування.

2. Юридична особа, що є підприємницьким товариством, може мати комерційне (фірмове) найменування.

Комерційне (фірмове) найменування юридичної особи може бути зареєстроване у порядку, встановленому законом.

3. Найменування юридичної особи вказується в її установчих документах і вноситься до єдиного державного реєстру.

4. У разі зміни свого найменування юридична особа крім виконання інших вимог, встановлених законом, зобов'язана помістити оголошення про це в друкованих засобах масової інформації, в яких публікуються відомості про державну реєстрацію юридичної особи, та повідомити про це всім особам, з якими вона перебуває у договірних відносинах.

5. Юридична особа не має права використовувати найменування іншої юридичної особи.

Стаття 91. Цивільна правоздатність юридичної особи

1. Юридична особа здатна мати такі ж цивільні права та обов'язки (цивільну правоздатність), як і фізична особа, крім тих, які за своєю природою можуть належати лише людині.

2. Цивільна правоздатність юридичної особи може бути обмежена лише за рішенням суду.

3. Юридична особа може здійснювати окремі види діяльності, перелік яких встановлюється законом, після одержання нею спеціального дозволу (ліцензії).

4. Цивільна правоздатність юридичної особи виникає з моменту її створення і припиняється з дня внесення до єдиного державного реєстру запису про її припинення.

Стаття 92. Цивільна дієздатність юридичної особи

1. Юридична особа набуває цивільних прав та обов'язків і здійснює їх через свої органи, які діють відповідно до установчих документів та закону.

Порядок створення органів юридичної особи встановлюється установчими документами та законом.

2. У випадках, встановлених законом, юридична особа може набувати цивільних прав та обов'язків і здійснювати їх через своїх учасників.

3. Орган або особа, яка відповідно до установчих документів юридичної особи чи закону виступає від її імені, зобов'язана діяти в інтересах юридичної особи, добросовісно і розумно та не перевищувати своїх повноважень.

У відносинах із третіми особами обмеження повноважень щодо представництва юридичної особи не має юридичної сили, крім випадків, коли юридична особа доведе, що третя особа знала чи за всіма обставинами не могла не знати про такі обмеження.

4. Якщо члени органу юридичної особи та інші особи, які відповідно до закону чи установчих документів виступають від імені юридичної особи, порушують свої обов'язки щодо представництва, вони несуть солідарну відповідальність за збитки, завдані ними юридичній особі.

Стаття 93. Місцезнаходження юридичної особи

1. Місцезнаходженням юридичної особи є адреса органу або особи, які відповідно до установчих документів юридичної особи чи закону виступають від її імені. *(Стаття 93 в редакції Закону N 2452-IV (2452-15) від 03.03.2005)*

Стаття 94. Особисті немайнові права юридичної особи

1. Юридична особа має право на недоторканність її ділової репутації, на таємницю кореспонденції, на інформацію та інші особисті немайнові права, які можуть їй належати.

Особисті немайнові права юридичної особи захищаються відповідно до глави 3 цього Кодексу.

Стаття 95. Філії та представництва

1. Філією є відокремлений підрозділ юридичної особи, що розташований поза її місцезнаходженням та здійснює всі або частину її функцій.

2. Представництвом є відокремлений підрозділ юридичної особи, що розташований поза її місцезнаходженням та здійснює представництво і захист інтересів юридичної особи.

3. Філії та представництва не є юридичними особами. Вони наділяються майном юридичної особи, що їх створила, і діють на підставі затвердженого нею положення.

4. Керівники філій та представництв призначаються юридичною особою і діють на підставі виданої нею довіреності.

5. Відомості про філії та представництва юридичної особи включаються до єдиного державного реєстру.

Стаття 96. Відповідальність юридичних осіб

1. Юридична особа самостійно відповідає за своїми зобов'язаннями.

2. Юридична особа відповідає за своїми зобов'язаннями усім належним їй майном.

3. Учасник (засновник) юридичної особи не відповідає за зобов'язаннями юридичної особи, а юридична особа не відповідає за зобов'язаннями її учасника (засновника), крім випадків, встановлених установчими документами та законом.

4. Особи, які створюють юридичну особу, несуть солідарну відповідальність за зобов'язаннями, що виникли до її державної реєстрації.

Юридична особа відповідає за зобов'язаннями її учасників (засновників), що пов'язані з її створенням, тільки у разі наступного схвалення їхніх дій відповідним органом юридичної особи.

Стаття 97. Управління товариством

1. Управління товариством здійснюють його органи.

2. Органами управління товариством є загальні збори його учасників і виконавчий орган, якщо інше не встановлено законом.

Стаття 98. Загальні збори учасників товариства

1. Загальні збори учасників товариства мають право приймати рішення з усіх питань діяльності товариства, у тому числі і з тих, що передані загальними зборами до компетенції виконавчого органу.

2. Рішення загальних зборів приймаються простою більшістю від числа присутніх учасників, якщо інше не встановлено установчими документами або законом.

Рішення про внесення змін до статуту товариства, відчуження майна товариства на суму, що становить п'ятдесят і більше відсотків майна то-

вариства, та про ліквідацію товариства приймаються більшістю не менш як у 3/4 голосів, якщо інше не встановлено законом.

3. Учасник товариства не має права голосу при вирішенні загальними зборами товариства питань щодо вчинення з ним правочину та щодо спору між ним і товариством.

4. Порядок скликання загальних зборів визначається в установчих документах товариства. Учасники товариства, що володіють не менш як десятьма відсотками голосів, можуть вимагати скликання загальних зборів.

Якщо вимога учасників про скликання загальних зборів не виконана, ці учасники мають право самі скликати загальні збори.

5. Рішення загальних зборів може бути оскаржене учасником товариства до суду.

Стаття 99. Виконавчий орган товариства

1. Загальні збори товариства своїм рішенням створюють виконавчий орган та встановлюють його компетенцію і склад.

2. Виконавчий орган товариства може складатися з однієї або кількох осіб. Виконавчий орган, що складається з кількох осіб, приймає рішення у порядку, встановленому абзацом першим частини другої статті 98 цього Кодексу.

3. Члени виконавчого органу можуть бути у будь-який час усунені від виконання своїх обов'язків, якщо в установчих документах не визначені підстави усунення членів виконавчого органу від виконання своїх обов'язків.

4. Назвою виконавчого органу товариства відповідно до установчих документів або закону може бути «правління», «дирекція» тощо.

Стаття 100. Право участі у товаристві

1. Право участі у товаристві є особистим немайновим правом і не може окремо передаватися іншій особі.

2. Учасники товариства мають право вийти з товариства, якщо установчими документами не встановлений обов'язок учасника письмово попередити про свій вихід з товариства у визначений строк, який не може перевищувати одного року.

3. Учасник товариства у випадках та в порядку, встановлених установчими документами або законом, може бути виключений з товариства.

Стаття 101. Управління установою

1. Засновники установи не беруть участі в управлінні нею.

В установі обов'язково створюється правління, до якого застосовуються положення статті 99 цього Кодексу.

Установчий акт може передбачати створення також інших органів, визначати порядок формування цих органів та їх склад.

2. Нагляд за діяльністю установи здійснює її наглядова рада.

Наглядова рада здійснює нагляд за управлінням майном установи, додержанням мети установи та за її іншою діяльністю відповідно до установчого акта.

Стаття 102. Передання майна установі

1. В установчому акті визначається майно, яке засновник (а в разі його смерті - зобов'язана особа) повинен передати установі після її державної реєстрації.

Стаття 103. Зміна мети установи та структури управління

1. Якщо здійснення мети установи стало неможливим або воно загрожує суспільним інтересам, то відповідний орган, який здійснює державну реєстрацію, може звернутися до суду з заявою про визначення іншої мети установи за погодженням з органами управління установою.

2. У разі зміни мети установи суд повинен враховувати наміри засновника та дбати про те, щоб вигоди від використання майна установи передавалися тим дестинаторам, яким ці вигоди призначалися за наміром засновника.

3. Суд може змінити структуру управління установи, якщо це необхідно внаслідок зміни мети установи або з інших поважних причин.

4. У разі зміни мети установи або зміни структури управління установи її правління зобов'язане повідомити суд у письмовій формі про свою думку з цього питання.

Стаття 104. Припинення юридичної особи

1. Юридична особа припиняється в результаті передання всього свого майна, прав та обов'язків іншим юридичним особам - правонаступникам (злиття, приєднання, поділу, перетворення) або в результаті ліквідації.

2. Юридична особа є такою, що припинилася, з дня внесення до єдиного державного реєстру запису про її припинення.

3. Порядок припинення юридичної особи в процесі відновлення її платоспроможності або банкрутства встановлюється законом.

Стаття 105. Обов'язки особи, що прийняла рішення про припинення юридичної особи

1. Учасники юридичної особи, суд або орган, що прийняв рішення про припинення юридичної особи, зобов'язані негайно письмово пові-

домити про це орган, що здійснює державну реєстрацію, який вносить до єдиного державного реєстру відомості про те, що юридична особа перебуває у процесі припинення.

2. Учасники юридичної особи, суд або орган, що прийняв рішення про припинення юридичної особи, призначають за погодженням з органом, який здійснює державну реєстрацію, комісію з припинення юридичної особи (ліквідаційну комісію, ліквідатора тощо) та встановлюють порядок і строки припинення юридичної особи відповідно до цього Кодексу.

Виконання функцій комісії з припинення юридичної особи може бути покладено на орган управління юридичної особи.

3. З моменту призначення комісії до неї переходять повноваження щодо управління справами юридичної особи. Комісія виступає в суді від імені юридичної особи, яка припиняється.

4. Комісія з припинення юридичної особи поміщає в друкованих засобах масової інформації, в яких публікуються відомості про державну реєстрацію юридичної особи, що припиняється, повідомлення про припинення юридичної особи та про порядок і строк заявлення кредитором вимог до неї. Цей строк не може становити менше двох місяців з дня публікації повідомлення про припинення юридичної особи.

Комісія вживає усіх можливих заходів щодо виявлення кредиторів, а також письмово повідомляє їх про припинення юридичної особи.

Стаття 106. Злиття, приєднання, поділ та перетворення юридичної особи

1. Злиття, приєднання, поділ та перетворення юридичної особи здійснюються за рішенням його учасників або органу юридичної особи, уповноваженого на це установчими документами, а у випадках, передбачених законом, - за рішенням суду або відповідних органів державної влади.

2. Законом може бути передбачено одержання згоди відповідних органів державної влади на припинення юридичної особи шляхом злиття або приєднання.

Стаття 107. Порядок припинення юридичної особи шляхом злиття, приєднання, поділу та перетворення

1. Кредитор юридичної особи, що припиняється, може вимагати від неї припинення або дострокового виконання зобов'язання.

2. Після закінчення строку для пред'явлення вимог кредиторами та задоволення чи відхилення цих вимог комісія з припинення юридичної особи складає передавальний акт (у разі злиття, приєднання або перетво-

рення) або розподільчий баланс (у разі поділу), які мають містити положення про правонаступництво щодо всіх зобов'язань юридичної особи, що припиняється, стосовно всіх її кредиторів та боржників, включаючи зобов'язання, які оспоруються сторонами.

3. Передавальний акт та розподільчий баланс затверджуються учасниками юридичної особи або органом, який прийняв рішення про її припинення.

Нотаріально посвідчені копії передавального акта та розподільчого балансу передаються в орган, який здійснює державну реєстрацію, за місцем державної реєстрації юридичної особи, що припиняється, а також в орган, який здійснює державну реєстрацію, за місцем державної реєстрації юридичної особи правонаступника.

4. Порушення положень частин другої та третьої цієї статті є підставою для відмови у внесенні до єдиного державного реєстру запису про припинення юридичної особи та державній реєстрації створюваних юридичних осіб - правонаступників.

5. Якщо правонаступниками юридичної особи є кілька юридичних осіб і точно визначити правонаступника щодо конкретних зобов'язань юридичної особи, що припинилася, неможливо, юридичні особи - правонаступники несуть солідарну відповідальність перед кредиторами юридичної особи, що припинилася.

Стаття 108. Перетворення юридичної особи

1. Перетворенням юридичної особи є зміна її організаційно-правової форми.

2. У разі перетворення до нової юридичної особи переходять усе майно, усі права та зобов'язки попередньої юридичної особи.

Стаття 109. Виділ

1. Виділом є перехід за розподільчим балансом частини майна, прав та зобов'язань юридичної особи до однієї або кількох створюваних нових юридичних осіб.

2. До виділу застосовуються за аналогією положення частин першої, другої та четвертої статті 105 та положення статей 106 і 107 цього Кодексу.

Стаття 110. Ліквідація юридичної особи

1. Юридична особа ліквідується:

1) за рішенням її учасників або органу юридичної особи, уповноваженого на це установчими документами, в тому числі у зв'язку із закінченням строку, на який було створено юридичну особу, досягненням мети,

для якої її створено, а також в інших випадках, передбачених установчими документами;

2) за рішенням суду про визнання судом недійсною державної реєстрації юридичної особи через допущені при її створенні порушення, які не можна усунути, а також в інших випадках, встановлених законом.

2. Вимога про ліквідацію юридичної особи на підставах, зазначених у пункті 2 частини першої цієї статті, може бути пред'явлена до суду органом, що здійснює державну реєстрацію, а також учасником юридичної особи.

Рішенням суду про ліквідацію юридичної особи на його учасників або орган, уповноважений установчими документами приймати рішення про ліквідацію юридичної особи, можуть бути покладені обов'язки щодо проведення ліквідації юридичної особи.

3. Якщо вартість майна юридичної особи є недостатньою для задоволення вимог кредиторів, юридична особа ліквідується в порядку, встановленому законом про відновлення платоспроможності або визнання банкрутом.

4. Особливості ліквідації банків встановлюються законом про банки і банківську діяльність.

Стаття 111. Порядок ліквідації юридичної особи

1. Ліквідаційна комісія після закінчення строку для пред'явлення вимог кредиторами складає проміжний ліквідаційний баланс, який містить відомості про склад майна юридичної особи, що ліквідується, перелік пред'явлених кредиторами вимог, а також про результати їх розгляду.

Проміжний ліквідаційний баланс затверджується учасниками юридичної особи або органом, який прийняв рішення про ліквідацію юридичної особи.

2. Виплата грошових сум кредиторам юридичної особи, що ліквідується, провадиться у порядку черговості, встановленої статтею 112 цього Кодексу, відповідно до проміжного ліквідаційного балансу, починаючи від дня його затвердження, за винятком кредиторів четвертої черги, виплати яким провадяться зі спливом місяця від дня затвердження проміжного ліквідаційного балансу.

В разі недостатності у юридичної особи, що ліквідується, грошових коштів для задоволення вимог кредиторів ліквідаційна комісія здійснює продаж майна юридичної особи.

3. Після завершення розрахунків з кредиторами ліквідаційна комісія складає ліквідаційний баланс, який затверджується учасниками юридичної особи або органом, що прийняв рішення про ліквідацію юридичної особи.

4. Майно юридичної особи, що залишилося після задоволення вимог кредиторів, передається її учасникам, якщо інше не встановлено установчими документами юридичної особи або законом.

5. Юридична особа є ліквідованою з дня внесення до єдиного державного реєстру запису про її припинення.

Стаття 112. Задоволення вимог кредиторів

1. У разі ліквідації платоспроможної юридичної особи вимоги її кредиторів задовольняються у такій черговості:

1) у першу чергу задовольняються вимоги щодо відшкодування шкоди, завданої каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю, та вимоги кредиторів, забезпечені заставою чи іншим способом;

2) у другу чергу задовольняються вимоги працівників, пов'язані з трудовими відносинами, вимоги автора про плату за використання результату його інтелектуальної, творчої діяльності;

3) у третю чергу задовольняються вимоги щодо податків, зборів (обов'язкових платежів);

4) у четверту чергу задовольняються всі інші вимоги.

Вимоги однієї черги задовольняються пропорційно сумі вимог, що належать кожному кредитору цієї черги.

2. У разі відмови ліквідаційної комісії у задоволенні вимог кредитора або ухилення від їх розгляду кредитор має право до затвердження ліквідаційного балансу юридичної особи звернутися до суду із позовом до ліквідаційної комісії. За рішенням суду вимоги кредитора можуть бути задоволені за рахунок майна, що залишилося після ліквідації юридичної особи.

3. Вимоги кредитора, заявлені після спливу строку, встановленого ліквідаційною комісією для їх пред'явлення, задовольняються з майна юридичної особи, яку ліквідовують, що залишилося після задоволення вимог кредиторів, заявлених своєчасно.

4. Вимоги кредиторів, які не визнані ліквідаційною комісією, якщо кредитор у місячний строк після одержання повідомлення про повну або часткову відмову у визнанні його вимог не звертався до суду з позовом, вимоги, у задоволенні яких за рішенням суду кредиторіві відмовлено, а також вимоги, які не задоволені через відсутність майна юридичної особи, що ліквідується, вважаються погашеними.

Глава 8 ПІДПРИЄМНИЦЬКІ ТОВАРИСТВА

Параграф 1. Господарські товариства

1. Загальні положення

Стаття 113. Поняття та види господарських товариств

1. Господарським товариством є юридична особа, статутний (складений) капітал якої поділений на частки між учасниками.

2. Господарські товариства можуть бути створені у формі повного товариства, командитного товариства, товариства з обмеженою або додатковою відповідальністю, акціонерного товариства.

Стаття 114. Учасники господарського товариства

1. Учасником господарського товариства може бути фізична або юридична особа.

Обмеження щодо участі у господарських товариствах може бути встановлено законом.

2. Господарське товариство, крім повного і командитного товариств, може бути створене однією особою, яка стає його єдиним учасником.

Стаття 115. Майно господарського товариства

1. Господарське товариство є власником:

1) майна, переданого йому учасниками товариства у власність як вклад до статутного (складеного) капіталу;

2) продукції, виробленої товариством у результаті господарської діяльності;

3) одержаних доходів;

4) іншого майна, набутого на підставах, що не заборонені законом.

2. Вкладом до статутного (складеного) капіталу господарського товариства можуть бути гроші, цінні папери, інші речі або майнові чи інші відчужувані права, що мають грошову оцінку, якщо інше не встановлено законом.

Грошова оцінка вкладу учасника господарського товариства здійснюється за згодою учасників товариства, а у випадках, встановлених законом, вона підлягає незалежній експертній перевірці.

Стаття 116. Права учасників господарського товариства

1. Учасники господарського товариства мають право у порядку, встановленому установчим документом товариства та законом:

1) брати участь в управлінні товариством у порядку, визначеному в установчому документі, крім випадків, встановлених законом;

2) брати участь у розподілі прибутку товариства і одержувати його частину (дивіденди);

3) вийти у встановленому порядку з товариства;

4) здійснити відчуження часток у статутному (складеному) капіталі товариства, цінних паперів, що засвідчують участь у товаристві, у порядку, встановленому законом;

5) одержувати інформацію про діяльність товариства у порядку, встановленому установчим документом

2. Учасники господарського товариства можуть також мати інші права, встановлені установчим документом товариства та законом.

Стаття 117. Обов'язки учасників господарського товариства

1. Учасники господарського товариства зобов'язані:

1) додержуватися установчого документа товариства та виконувати рішення загальних зборів;

2) виконувати свої зобов'язання перед товариством, у тому числі ті, що пов'язані з майновою участю, а також робити вклади (оплачувати акції) у розмірі, в порядку та засобами, що передбачені установчим документом;

3) не розголошувати комерційну таємницю та конфіденційну інформацію про діяльність товариства.

2. Учасники господарського товариства можуть також мати інші обов'язки, встановлені установчим документом товариства та законом.

Стаття 118. Залежне господарське товариство

1. Господарське товариство (товариство з обмеженою або додатковою відповідальністю, акціонерне товариство) є залежним, якщо іншому (головному) господарському товариству належать двадцять або більше відсотків статутного капіталу товариства з обмеженою або додатковою відповідальністю чи двадцять або більше відсотків простих акцій акціонерного товариства.

2. Господарське товариство, яке придбало або іншим чином набуло двадцять або більше відсотків статутного капіталу товариства з обмеженою або додатковою відповідальністю чи двадцять або більше відсотків простих акцій акціонерного товариства, зобов'язане оприлюднити цю інформацію в порядку, встановленому Законом.

3. Повне товариство

Стаття 119. Поняття повного товариства

1. Повним є товариство, учасники якого відповідно до укладеного між ними договору здійснюють підприємницьку діяльність від імені то-

вариства і солідарно несуть додаткову (субсидіарну) відповідальність за його зобов'язаннями усім майном, що їм належить.

2. Особа може бути учасником тільки одного повного товариства.

3. Учасник повного товариства не має права без згоди інших учасників вчиняти від свого імені та у своїх інтересах або в інтересах третіх осіб правочини, що є однорідними з тими, які становлять предмет діяльності товариства.

У разі порушення цього правила товариство має право за своїм вибором вимагати від такого учасника або відшкодування завданих товариству збитків, або передання товариству усієї вигоди, набутої за такими правочинами.

4. Найменування повного товариства має містити імена (найменування) всіх його учасників, слова «повне товариство» або містити ім'я (найменування) одного чи кількох учасників з доданням слів «і компанія», а також слова «повне товариство».

Стаття 120. Засновницький договір повного товариства

1. Повне товариство створюється і діє на підставі засновницького договору. Засновницький договір підписується всіма його учасниками.

2. Засновницький договір повного товариства крім відомостей, передбачених статтею 88 цього Кодексу, має містити відомості про: розмір та склад складеного капіталу товариства; розмір та порядок зміни часток кожного з учасників у складеному капіталі; розмір, склад та строки внесення ними вкладів.

Стаття 121. Управління повним товариством

1. Управління діяльністю повного товариства здійснюється за спільною згодою всіх учасників. Засновницьким договором товариства можуть бути передбачені випадки, коли рішення приймається більшістю голосів учасників.

2. Кожний учасник повного товариства має один голос, якщо засновницьким договором не передбачений інший порядок визначення кількості голосів.

3. Кожний учасник повного товариства, незалежно від того, чи уповноважений він вести справи товариства, має право ознайомлюватися з усією документацією щодо ведення справ товариства. Відмова від цього права чи його обмеження, зокрема за домовленістю учасників товариства, є нікчемною.

Стаття 122. Ведення справ повного товариства

1. Кожний учасник повного товариства має право діяти від імені товариства, якщо засновницьким договором не визначено, що всі учасники ведуть справи спільно, або що ведення справ доручено окремим учасникам.

У разі спільного ведення учасниками справ товариства для вчинення кожного правочину є необхідною згода всіх учасників товариства. Якщо ведення справ доручено окремим учасникам повного товариства, інші учасники можуть вчиняти правочини від імені товариства за наявності у них довіреності, виданої учасниками, яким доручено ведення справ товариства.

У відносинах з третіми особами повне товариство не може посилатися на положення засновницького договору, які обмежують повноваження учасників повного товариства щодо права діяти від імені товариства, крім випадків, коли буде доведено, що третя особа у момент вчинення правочину знала чи могла знати про відсутність в учасника товариства права діяти від імені товариства.

2. Учасник повного товариства, що діяв у спільних інтересах, але не мав на це повноважень, має право у разі, якщо його дії не були схвалені іншими учасниками, вимагати від товариства відшкодування здійснених ним витрат, якщо він доведе, що у зв'язку з його діями товариство зберегло чи набуло майно, яке за вартістю перевищує ці витрати.

3. У разі спору між учасниками повного товариства повноваження на ведення справ товариства, надані одному чи кільком учасникам, можуть бути припинені судом на вимогу одного чи кількох інших учасників товариства за наявності для цього достатніх підстав, зокрема внаслідок грубого порушення учасником, уповноваженим на ведення справ товариства, своїх обов'язків чи виявлення його нездатності до розумного ведення справ. На підставі рішення суду до засновницького договору товариства вносяться необхідні зміни.

Стаття 123. Розподіл прибутку та збитків повного товариства

1. Прибуток та збитки повного товариства розподіляються між його учасниками пропорційно до їхніх часток у складеному капіталі, якщо інше не передбачено засновницьким договором або домовленістю учасників.

2. Позбавлення учасника повного товариства права на участь у розподілі прибутку чи збитків не допускається.

Стаття 124. Відповідальність учасників повного товариства за його зобов'язаннями

1. У разі недостатності у повного товариства майна для задоволення вимог кредиторів у повному обсязі учасники повного товариства солі-

дарно відповідають за зобов'язаннями товариства усім своїм майном, на яке може бути звернене стягнення.

2. Учасник повного товариства відповідає за боргами товариства незалежно від того, виникли ці борги до чи після його вступу в товариство.

3. Учасник повного товариства, який вибув із товариства, відповідає за зобов'язаннями товариства, що виникли до моменту його вибуття, рівною мірою з учасниками, що залишилися, протягом трьох років з дня затвердження звіту про діяльність товариства за рік, у якому він вибув із товариства.

4. Учасник повного товариства, який сплатив повністю борги товариства, має право звернутися з регресною вимогою у відповідній частині до інших учасників, які несуть перед ним відповідальність пропорційно своїм часткам у складеному капіталі товариства.

Стаття 125. Зміни у складі учасників повного товариства

1. Зміни у складі учасників повного товариства можуть бути у зв'язку з:

- 1) виходом учасника повного товариства з його складу з власної ініціативи;
- 2) виключенням із складу учасників;
- 3) вибуттям із складу учасників з причин, що не залежать від учасника.

2. Порядок і особливості виходу, виключення та вибуття учасників зі складу повного товариства визначаються цим Кодексом, іншим законом та засновницьким договором.

Стаття 126. Вихід з повного товариства

1. Учасник повного товариства, яке було створене на невизначений строк, може у будь-який момент вийти з товариства, заявивши про це не пізніше ніж за три місяці до фактичного виходу із товариства.

Достроковий вихід учасника з повного товариства, що засноване на певний строк, допускається лише з поважних причин.

2. Відмова від права вийти з повного товариства є нікчемною.

Стаття 127. Передання учасником частки (її частини) у складеному капіталі повного товариства

1. Учасник повного товариства має право за згодою інших його учасників передати свою частку у складеному капіталі чи її частину іншому учасникові товариства або третій особі.

2. У разі передання частки (її частини) новому учасникові до нього переходять повністю чи у відповідній частині права, що належали учасникові, який передав частку (її частину). Особа, якій передано частку (її частину), відповідає за зобов'язаннями товариства відповідно до частини другої статті 124 цього Кодексу.

3. У разі передання учасником товариства усієї частки іншій особі участь цього учасника в повному товаристві припиняється і для нього настають наслідки, передбачені частиною третьою статті 124 цього Кодексу.

Стаття 128. Виключення зі складу учасників повного товариства

1. Учасник повного товариства, який систематично не виконує чи виконує неналежним чином обов'язки, покладені на нього товариством, або який перешкоджає своїми діями (бездіяльністю) досягненню цілей товариства, може бути виключений із товариства у порядку, встановленому засновницьким договором.

2. Рішення про виключення зі складу учасників повного товариства може бути оскаржене до суду.

Стаття 129. Вибуття з повного товариства

1. Повне товариство може прийняти рішення про визнання учасника повного товариства таким, що вибув із його складу, у разі:

1) смерті учасника або оголошення його померлим - за відсутності спадкоємців;

2) ліквідації юридичної особи - учасника товариства, в тому числі у зв'язку з визнанням її банкрутом;

3) визнання учасника недієздатним, обмеження його цивільної дієздатності або визнання безвісно відсутнім;

4) призначення за рішенням суду примусової реорганізації юридичної особи - учасника товариства, зокрема у зв'язку з її неплатоспроможністю;

5) звернення стягнення на частину майна повного товариства, що відповідає частці учасника у складеному капіталі товариства.

2. Рішення про визнання учасника повного товариства таким, що вибув із його складу, може бути оскаржене заінтересованими особами до суду.

3. У разі вибуття учасника з повного товариства з підстав, передбачених частиною першою цієї статті, товариство може продовжити свою діяльність, якщо інше не встановлено засновницьким договором товариства чи домовленістю між учасниками, що залишаються.

Стаття 130. Розрахунки у разі виходу, виключення та вибуття з повного товариства

1. Учасникові, що вийшов, якого виключено або який вибув з повного товариства з підстав, встановлених у статтях 126, 128 і 129 цього Кодексу, виплачується вартість частини майна товариства, пропорційна частці цього учасника у складеному капіталі товариства, якщо інше не встановлено засновницьким договором.

2. Якщо спадкоємець учасника повного товариства - фізичної особи або правонаступник юридичної особи не вступив у повне товариство, розрахунки з ним здійснюються відповідно до частини першої цієї статті.

3. Порядок визначення вартості частки учасника у майні повного товариства та строки її виплати встановлюються засновницьким договором і законом.

Стаття 131. Звернення стягнення на частину майна повного товариства, пропорційну частці учасника товариства у складеному капіталі

1. Звернення стягнення на частку учасника у складеному капіталі повного товариства за його власними зобов'язаннями допускається тільки у разі недостатності іншого майна для задоволення вимог кредиторів. У разі недостатності майна учасника повного товариства для виконання його зобов'язань перед кредиторами вони можуть вимагати у встановленому порядку виділу частини майна повного товариства, пропорційної частці учасника-боржника у складеному капіталі товариства.

2. Частина майна повного товариства, пропорційна частці учасника-боржника у складеному капіталі, виділяється у грошовій формі чи в натурі відповідно до балансу, складеного на момент вибуття такого учасника з товариства.

Стаття 132. Ліквідація повного товариства

1. Повне товариство ліквідується на підставах, встановлених статтею 110 цього Кодексу, а також у разі, якщо в товаристві залишається один учасник. Цей учасник має право протягом шести місяців з моменту, коли він став єдиним учасником товариства, перетворити таке товариство в інше господарське товариство у порядку, встановленому цим Кодексом.

2. У разі виходу учасника з повного товариства, виключення одного з його учасників із товариства, смерті учасника товариства, ліквідації юридичної особи - учасника товариства або звернення кредитором одного з учасників стягнення на частину майна, пропорційну його частці у складеному капіталі, товариство може продовжити свою діяльність, якщо це передбачено засновницьким договором товариства чи домовленістю між учасниками, що залишаються.

3. Командитне товариство

Стаття 133. Основні положення про командитне товариство

1. Командитним товариством є товариство, в якому разом з учасниками, які здійснюють від імені товариства підприємницьку діяльність і солідарно несуть додаткову (субсидіарну) відповідальність за зобов'язання-

ми товариства усім своїм майном (повними учасниками), є один чи кілька учасників (вкладників), які несуть ризик збитків, пов'язаних із діяльністю товариства, у межах сум зроблених ними вкладів та не беруть участі в діяльності товариства.

2. Найменування командитного товариства має містити імена (найменування) всіх повних учасників, слова «командитне товариство» або містити ім'я (найменування) хоча б одного повного учасника з доданням слів «і компанія», а також слова «командитне товариство».

Якщо у найменування командитного товариства включене ім'я вкладника, такий вкладник стає повним учасником товариства.

3. До командитного товариства застосовуються положення про повне товариство, якщо інше не встановлено цим Кодексом, іншим законом.

Стаття 134. Засновницький договір командитного товариства

1. Командитне товариство створюється і діє на підставі засновницького договору. Засновницький договір підписується усіма повними учасниками.

2. Засновницький договір командитного товариства крім відомостей, передбачених статтею 88 цього Кодексу, має містити відомості про: розмір та склад складеного капіталу товариства; розмір та порядок зміни часток кожного з повних учасників у складеному капіталі; сукупний розмір вкладів вкладників.

3. Якщо внаслідок виходу, виключення чи вибуття у командитному товаристві залишився один повний учасник, засновницький договір переоформляється в одноособову заяву, підписану повним учасником. Якщо командитне товариство створюється одним повним учасником, то установчим документом є одноособова заява (меморандум), яка містить усі відомості, встановлені цією статтею для командитного товариства.

Стаття 135. Учасники командитного товариства

1. Правовий статус повних учасників командитного товариства та їх відповідальність за зобов'язаннями товариства встановлюються положеннями цього Кодексу про учасників повного товариства.

2. Особа може бути повним учасником тільки в одному командитному товаристві.

Повний учасник командитного товариства не може бути учасником повного товариства.

Повний учасник командитного товариства не може бути вкладником цього самого товариства.

3. Сукупний розмір вкладів вкладників не повинен перевищувати п'ятдесяти відсотків складеного капіталу повного товариства.

На момент державної реєстрації командитного товариства кожний із вкладників повинен зробити вклад у розмірі, встановленому законом.

Стаття 136. Управління командитним товариством

1. Управління діяльністю командитного товариства здійснюється повними учасниками у порядку, встановленому цим Кодексом для повного товариства.

2. Вкладники не мають права брати участі в управлінні діяльністю командитного товариства та заперечувати проти дій повних учасників щодо управління діяльністю товариства. Вкладники командитного товариства можуть діяти від імені товариства тільки за довіреністю.

Стаття 137. Права та обов'язки вкладника командитного товариства

1. Вкладник командитного товариства зобов'язаний зробити вклад до складеного капіталу. Внесення вкладів посвідчується свідоцтвом про участь у командитному товаристві.

2. Вкладник командитного товариства має право:

1) одержувати частину прибутку товариства відповідно до його частки у складеному капіталі товариства в порядку, встановленому засновницьким договором (меморандумом);

2) діяти від імені товариства у разі видачі йому довіреності та відповідно до неї;

3) переважно перед третіми особами набувати відчужувану частку (її частину) в складеному капіталі товариства відповідно до положень статті 147 цього Кодексу.

Якщо бажання викупити частку (її частину) виявили декілька вкладників, зазначена частка розподіляється між ними відповідно до їхніх часток у складеному капіталі товариства;

4) вимагати першочергового повернення вкладу у разі ліквідації товариства;

5) ознайомлюватися з річними звітами та балансами товариства;

6) після закінчення фінансового року вийти з товариства та одержати свій вклад у порядку, встановленому засновницьким договором (меморандумом);

7) передати свою частку (її частину) у складеному капіталі іншому вкладнику або третій особі, повідомивши про це товариство.

Передавання вкладником усієї своєї частки іншій особі припиняє його участь у командитному товаристві.

3. Засновницьким договором (меморандумом) командитного товариства можуть бути передбачені також інші права вкладника.

Стаття 138. Відповідальність вкладника командитного товариства

1. Якщо вкладник командитного товариства вчиняє правочин від імені та в інтересах товариства без відповідних повноважень, то в разі схвалення його дій командитним товариством він звільняється від відповідальності перед кредиторами за вчинений правочин.

Якщо схвалення командитного товариства не буде отримано, вкладник відповідає перед третіми особами за вчиненим ним правочином усім своїм майном, на яке відповідно до закону може бути звернене стягнення.

2. Вкладник командитного товариства, який не вніс передбаченого засновницьким договором (меморандумом) вкладу, несе відповідальність перед товариством у порядку, встановленому засновницьким договором (меморандумом).

Стаття 139. Ліквідація командитного товариства

1. Командитне товариство ліквідується при вибутті усіх вкладників. Повні учасники мають право у разі вибуття всіх вкладників перетворити командитне товариство у повне товариство. Командитне товариство ліквідується також на підставах, встановлених статтею 132 цього Кодексу.

Командитне товариство не зобов'язане ліквідуватись, якщо в ньому залишаються хоча б один повний учасник і один вкладник.

2. У разі ліквідації командитного товариства, після розрахунків з кредиторами, вкладники мають переважне право перед повними учасниками на одержання вкладів у порядку та на умовах, встановлених цим Кодексом, іншим законом і засновницьким договором (меморандумом). За недостатності коштів товариства для повного повернення вкладникам їхніх вкладів наявні кошти розподіляються між вкладниками пропорційно до їхніх часток у складеному капіталі товариства.

4. Товариство з обмеженою відповідальністю

Стаття 140. Поняття товариства з обмеженою відповідальністю

1. Товариством з обмеженою відповідальністю є засноване одним або кількома особами товариство, статутний капітал якого поділений на частки, розмір яких встановлюється статутом.

2. Учасники товариства з обмеженою відповідальністю не відповідають за його зобов'язаннями і несуть ризик збитків, пов'язаних з діяльністю товариства, у межах вартості своїх вкладів.

Учасники товариства, які не повністю внесли вклади, несуть солідарну відповідальність за його зобов'язаннями у межах вартості невнесеної частини вкладу кожного з учасників.

3. Найменування товариства з обмеженою відповідальністю має містити найменування товариства, а також слова «товариство з обмеженою відповідальністю».

Стаття 141. Учасники товариства з обмеженою відповідальністю

1. Максимальна кількість учасників товариства з обмеженою відповідальністю встановлюється законом. При перевищенні цієї кількості товариство з обмеженою відповідальністю підлягає перетворенню на акціонерне товариство протягом одного року, а зі спливом цього строку - ліквідації у судовому порядку, якщо кількість його учасників не зменшиться до встановленої межі.

2. Товариство з обмеженою відповідальністю не може мати єдиним учасником інше господарське товариство, учасником якого є одна особа.

Особа може бути учасником лише одного товариства з обмеженою відповідальністю, яке має одного учасника.

Стаття 142. Договір про заснування товариства з обмеженою відповідальністю

1. Якщо товариство з обмеженою відповідальністю засновується кількома особами, ці особи у разі необхідності визначити взаємовідносини між собою щодо створення товариства укладають договір у письмовій формі, який встановлює порядок заснування товариства, умови здійснення спільної діяльності щодо створення товариства, розмір статутного капіталу, частку у статутному капіталі кожного з учасників, строки та порядок внесення вкладів та інші умови.

2. Договір про заснування товариства з обмеженою відповідальністю не є установчим документом. Подання цього договору при державній реєстрації товариства не є обов'язковим.

Стаття 143. Статут товариства з обмеженою відповідальністю

1. Установчим документом товариства з обмеженою відповідальністю є статут.

Статут товариства з обмеженою відповідальністю крім відомостей, передбачених статтею 88 цього Кодексу, має містити відомості про: розмір статутного капіталу, з визначенням частки кожного учасника; склад та компетенцію органів управління і порядок прийняття ними рішень; розмір і порядок формування резервного фонду; порядок передання (переходу) часток у статутному фонді.

2. Статут товариства з обмеженою відповідальністю зі всіма наступними змінами зберігається в органі, що здійснив державну реєстрацію товариства, і є відкритим для ознайомлення.

Стаття 144. Статутний капітал товариства з обмеженою відповідальністю

1. Статутний капітал товариства з обмеженою відповідальністю складається з вартості вкладів його учасників.

Відповідно до статутного капіталу визначається мінімальний розмір майна товариства, який гарантує інтереси його кредиторів. Розмір статутного капіталу товариства не може бути меншим розміру, встановленого законом.

2. Не допускається звільнення учасника товариства з обмеженою відповідальністю від обов'язку внесення вкладу до статутного капіталу товариства, у тому числі шляхом зарахування вимог до товариства.

3. До моменту державної реєстрації товариства з обмеженою відповідальністю його учасники повинні сплатити не менше ніж п'ятдесят відсотків суми своїх вкладів. Частина статутного капіталу, що залишилася несплаченою, підлягає сплаті протягом першого року діяльності товариства.

Якщо учасники протягом першого року діяльності товариства не сплатили повністю суму своїх вкладів, товариство повинно оголосити про зменшення свого статутного капіталу і зареєструвати відповідні зміни до статуту у встановленому порядку або прийняти рішення про ліквідацію товариства.

4. Якщо після закінчення другого чи кожного наступного фінансового року вартість чистих активів товариства з обмеженою відповідальністю виявиться меншою від статутного капіталу, товариство зобов'язане оголосити про зменшення свого статутного капіталу і зареєструвати відповідні зміни до статуту в установленому порядку, якщо учасники не прийняли рішення про внесення додаткових вкладів. Якщо вартість чистих активів товариства стає меншою від визначеного законом мінімального розміру статутного капіталу, товариство підлягає ліквідації.

5. Зменшення статутного капіталу товариства з обмеженою відповідальністю допускається після повідомлення в порядку, встановленому законом, усіх його кредиторів. У цьому разі кредитори мають право вимагати дострокового припинення або виконання відповідних зобов'язань товариства та відшкодування їм збитків.

6. Збільшення статутного капіталу товариства з обмеженою відповідальністю допускається після внесення усіма його учасниками вкладів у повному обсязі. Порядок внесення додаткових вкладів встановлюється законом і статутом товариства.

Стаття 145. Управління товариством з обмеженою відповідальністю

1. Вищим органом товариства з обмеженою відповідальністю є загальні збори його учасників.

2. У товаристві з обмеженою відповідальністю створюється виконавчий орган (колегіальний або одноособовий), який здійснює поточне керівництво його діяльністю і є підзвітним загальним зборам його учасників. Виконавчий орган товариства може бути обраний також і не зі складу учасників товариства.

3. Компетенція виконавчого органу товариства з обмеженою відповідальністю, порядок ухвалення ним рішень і порядок вчинення дій від імені товариства встановлюються цим Кодексом, іншим законом і статутом товариства.

4. До виключної компетенції загальних зборів учасників товариства з обмеженою відповідальністю належить:

- 1) визначення основних напрямів діяльності товариства, затвердження його планів і звітів про їх виконання;
- 2) внесення змін до статуту товариства, зміна розміру його статутного капіталу;
- 3) створення та відкликання виконавчого органу товариства;
- 4) визначення форм контролю за діяльністю виконавчого органу, створення та визначення повноважень відповідних контрольних органів;
- 5) затвердження річних звітів та бухгалтерських балансів, розподіл прибутку та збитків товариства;
- 6) вирішення питання про придбання товариством частки учасника;
- 7) виключення учасника із товариства;
- 8) прийняття рішення про ліквідацію товариства, призначення ліквідаційної комісії, затвердження ліквідаційного балансу.

Статутом товариства і законом до виключної компетенції загальних зборів може бути також віднесене вирішення інших питань.

Питання, віднесені до виключної компетенції загальних зборів учасників товариства, не можуть бути передані ними для вирішення виконавчому органу товариства.

Черговість та порядок скликання загальних зборів встановлюються статутом товариства і законом.

Стаття 146. Контроль за діяльністю виконавчого органу товариства з обмеженою відповідальністю

1. Контроль за діяльністю виконавчого органу товариства з обмеженою відповідальністю здійснюється у порядку, встановленому статутом та законом.

2. Загальні збори товариства з обмеженою відповідальністю можуть формувати органи, що здійснюють постійний контроль за фінансово-господарською діяльністю виконавчого органу.

Порядок створення та повноваження контрольного органу встановлюються загальними зборами учасників товариства.

3. Для здійснення контролю за фінансовою діяльністю товариства з обмеженою відповідальністю згідно з рішенням його загальних зборів, а також в інших випадках, встановлених статутом і законом товариства, може призначатися аудиторська перевірка.

4. Порядок проведення аудиторських перевірок діяльності та звітності товариства з обмеженою відповідальністю встановлюється статутом товариства і законом.

На вимогу будь-кого з учасників товариства може бути проведено аудиторську перевірку річної фінансової звітності товариства із залученням професійного аудитора, не пов'язаного майновими інтересами з товариством чи з його учасниками.

Витрати, пов'язані з проведенням такої перевірки, покладаються на учасника, на вимогу якого проводиться аудиторська перевірка, якщо інше не встановлено статутом товариства.

5. Публічна звітність товариства з обмеженою відповідальністю про результати його діяльності не вимагається, крім випадків, встановлених законом.

Стаття 147. Перехід частки (її частини) учасника у статутному капіталі товариства з обмеженою відповідальністю до іншої особи

1. Учасник товариства з обмеженою відповідальністю має право продати чи іншим чином відступити свою частку (її частину) у статутному капіталі одному або кільком учасникам цього товариства.

2. Відчуження учасником товариства з обмеженою відповідальністю своєї частки (її частини) третім особам допускається, якщо інше не встановлено статутом товариства.

Учасники товариства користуються переважним правом купівлі частки (її частини) учасника пропорційно до розмірів своїх часток, якщо статутом товариства чи домовленістю між учасниками не встановлений інший порядок здійснення цього права. Купівля здійснюється за ціною та на інших умовах, на яких частка (її частина) пропонувалася для продажу третім особам. Якщо учасники товариства не скористаються своїм переважним правом протягом місяця з дня повідомлення про намір учасника продати частку (її частину) або протягом іншого строку, встановленого статутом товариства чи домовленістю між його учасниками, частка (її частина) учасника може бути відчужена третій особі.

3. Частка учасника товариства з обмеженою відповідальністю може бути відчужена до повної її сплати лише у тій частині, в якій її уже сплачено.

4. У разі придбання частки (її частини) учасника самим товариством з обмеженою відповідальністю воно зобов'язане реалізувати її іншим учасникам або третім особам протягом строку та в порядку, встановлених статутом і законом, або зменшити свій статутний капітал відповідно до статті 144 цього Кодексу.

5. Частка у статутному капіталі товариства з обмеженою відповідальністю переходить до спадкоємця фізичної особи або правонаступника юридичної особи - учасника товариства, якщо статутом товариства не передбачено, що такий перехід допускається лише за згодою інших учасників товариства.

Розрахунки із спадкоємцями (правонаступниками) учасника, які не вступили до товариства, здійснюються відповідно до положень статті 148 цього Кодексу.

Стаття 148. Вихід учасника із товариства з обмеженою відповідальністю

1. Учасник товариства з обмеженою відповідальністю має право вийти з товариства, повідомивши товариство про свій вихід не пізніше ніж за три місяці до виходу, якщо інший строк не встановлений статутом.

2. Учасник, який виходить із товариства з обмеженою відповідальністю, має право одержати вартість частини майна, пропорційну його частці у статутному капіталі товариства.

За домовленістю між учасником та товариством виплата вартості частини майна товариства може бути замінена переданням майна в натурі.

Якщо вклад до статутного фонду був здійснений шляхом передання права користування майном, відповідне майно повертається учасникові без виплати винагороди.

Порядок і спосіб визначення вартості частини майна, що пропорційна частці учасника у статутному фонді, а також порядок і строки її виплати встановлюються статутом і законом.

3. Спори, що виникають у зв'язку з виходом учасника із товариства з обмеженою відповідальністю, у тому числі спори щодо порядку визначення частки у статутному капіталі, її розміру і строків виплати, вирішуються судом.

Стаття 149. Звернення стягнення на частину майна товариства з обмеженою відповідальністю, пропорційну частці учасника товариства у статутному капіталі

1. Звернення стягнення на частину майна товариства з обмеженою відповідальністю, пропорційну частці учасника товариства у статут-

ному капіталі, за його особистими боргами допускається лише у разі недостатності у нього іншого майна для задоволення вимог кредиторів. Кредитори такого учасника мають право вимагати від товариства виплати вартості частини майна товариства, пропорційної частці боржника у статутному капіталі товариства, або виділу відповідної частини майна для звернення на нього стягнення. Частина майна, що підлягає виділу, або обсяг коштів, що становлять її вартість, встановлюється згідно з балансом, який складається на дату пред'явлення вимог кредиторами.

2. Звернення стягнення на всю частку учасника в статутному капіталі товариства з обмеженою відповідальністю припиняє його участь у товаристві.

Стаття 150. Ліквідація товариства з обмеженою відповідальністю

1. Товариство з обмеженою відповідальністю може бути ліквідоване за рішенням загальних зборів його учасників, у тому числі у зв'язку зі спливом строку, на який товариство було створене, а також за рішенням суду - у випадках, встановлених законом.

2. Товариство з обмеженою відповідальністю може бути перетворене в акціонерне товариство чи у виробничий кооператив.

Стаття 151. Поняття товариства з додатковою відповідальністю

1. Товариством з додатковою відповідальністю є товариство, засноване однією або кількома особами, статутний капітал якого поділений на частки, розмір яких визначений статутом.

2. Учасники товариства з додатковою відповідальністю солідарно несуть додаткову (субсидіарну) відповідальність за його зобов'язаннями своїм майном у розмірі, який встановлюється статутом товариства і є однаково кратним для всіх учасників до вартості внесеного кожним учасником вкладу. У разі визнання банкрутом одного з учасників його відповідальність за зобов'язаннями товариства розподіляється між іншими учасниками товариства пропорційно їх часткам у статутному капіталі товариства.

3. Найменування товариства з додатковою відповідальністю має містити найменування товариства, а також слова «товариство з додатковою відповідальністю».

4. До товариства з додатковою відповідальністю застосовуються положення цього Кодексу про товариство з обмеженою відповідальністю, якщо інше не встановлено статутом товариства і законом.

5. Акціонерне товариство

Стаття 152. Поняття акціонерного товариства

1. Акціонерним є товариство, статутний капітал якого поділений на визначену кількість акцій однакової номінальної вартості.

2. Акціонерне товариство самостійно відповідає за своїми зобов'язаннями усім своїм майном. Акціонери не відповідають за зобов'язаннями товариства і несуть ризик збитків, пов'язаних з діяльністю товариства, у межах вартості акцій, що їм належать.

Акціонери, які не повністю оплатили акції, у випадках, встановлених статутом, відповідають за зобов'язаннями товариства у межах неоплаченої частини вартості належних їм акцій.

Гарантії захисту майнових прав акціонерів встановлюються законом.

3. Найменування акціонерного товариства має містити його найменування і зазначення того, що товариство є акціонерним.

4. Особливості правового статусу акціонерних товариств, створених у процесі приватизації державних підприємств, встановлюються законом.

5. Акціонерне товариство, яке проводить відкриту підписку на акції, зобов'язане щорічно публікувати для загального відома річний звіт, бухгалтерський баланс, відомості про прибутки і збитки, а також іншу інформацію, передбачену законом.

Стаття 153. Створення акціонерного товариства

1. Акціонерне товариство може бути створене юридичними та (або) фізичними особами.

2. Якщо акціонерне товариство створюється кількома особами, вони укладають між собою договір, який визначає порядок здійснення ними спільної діяльності щодо створення товариства.

Цей договір не є установчим документом товариства.

Договір про створення акціонерного товариства укладається в письмовій формі, а якщо товариство створюється фізичними особами, договір підлягає нотаріальному посвідченню.

3. Особи, що створюють акціонерне товариство, несуть солідарну відповідальність за зобов'язаннями, що виникли до державної реєстрації товариства.

Акціонерне товариство відповідає за зобов'язаннями учасників, пов'язаними з його створенням, лише у разі наступного схвалення їх дій загальними зборами акціонерів.

4. Акціонерне товариство може бути створене однією особою чи може складатися з однієї особи у разі придбання одним акціонером усіх акцій товариства. Відомості про це підлягають реєстрації і опублікуванню для загального відома.

Акціонерне товариство не може мати єдиним учасником інше підприємницьке товариство, учасником якого є одна особа.

5. Порядок і строки вчинення дій щодо створення акціонерного товариства, у тому числі порядок проведення установчих зборів та їхня компетенція, встановлюються законом.

Стаття 154. Статут акціонерного товариства

1. Установчим документом акціонерного товариства є його статут.

2. Статут акціонерного товариства крім відомостей, передбачених статтею 88 цього Кодексу, має містити відомості про: розмір статутного капіталу; умови про категорії акцій, що випускаються товариством, та їхню номінальну вартість і кількість; права акціонерів; склад і компетенцію органів управління товариством та про порядок ухвалення ними рішень. У статуті акціонерного товариства мають також міститися інші відомості, передбачені законом.

Стаття 155. Статутний капітал акціонерного товариства

1. Статутний капітал акціонерного товариства утворюється з вартості вкладів акціонерів, внесених внаслідок придбання ними акцій.

Статутний капітал товариства визначає мінімальний розмір майна товариства, який гарантує інтереси його кредиторів. Він не може бути меншим розміру, встановленого законом.

2. При заснуванні акціонерного товариства усі його акції мають бути розподілені між засновниками. Відкрита підписка на акції акціонерного товариства не провадиться до повної сплати статутного капіталу. Порядок проведення відкритої підписки встановлюється законом.

3. Якщо після закінчення другого та кожного наступного фінансового року вартість чистих активів акціонерного товариства виявиться меншою від статутного капіталу, товариство зобов'язане оголосити про зменшення свого статутного капіталу та зареєструвати відповідні зміни до статуту у встановленому порядку. Якщо вартість чистих активів товариства стає меншою від мінімального розміру статутного капіталу, встановленого законом, товариство підлягає ліквідації.

Стаття 156. Збільшення статутного капіталу акціонерного товариства

1. Акціонерне товариство має право за рішенням загальних зборів акціонерів збільшити статутний капітал шляхом збільшення номінальної вартості акцій або додаткового випуску акцій.

2. Збільшення статутного капіталу акціонерного товариства допускається після його повної сплати. Збільшення статутного капіталу товариства для покриття збитків не допускається.

3. У випадках, встановлених статутом товариства і законом, може бути встановлене переважне право акціонерів на придбання акцій, що додатково випускаються товариством.

Стаття 157. Зменшення статутного капіталу акціонерного товариства

1. Акціонерне товариство має право за рішенням загальних зборів акціонерів зменшити статутний капітал шляхом зменшення номінальної вартості акцій або шляхом купівлі товариством частини випущених акцій з метою зменшення їх загальної кількості.

Зменшення статутного капіталу акціонерного товариства допускається після повідомлення про це всіх його кредиторів у порядку, встановленому законом. При цьому кредитори товариства мають право вимагати дострокового припинення або виконання товариством відповідних зобов'язань та відшкодування збитків.

2. Зменшення статутного капіталу акціонерного товариства шляхом купівлі та погашення частини акцій допускається, якщо така можливість передбачена у статуті товариства.

3. Зменшення акціонерним товариством статутного капіталу нижче від встановленого законом розміру має наслідком ліквідацію товариства.

Стаття 158. Обмеження щодо випуску цінних паперів та щодо виплати дивідендів

1. Частка привілейованих акцій у загальному обсязі статутного капіталу акціонерного товариства не може перевищувати двадцяти п'яти відсотків.

2. Акціонерне товариство має право випускати облігації на суму, яка не перевищує розміру статутного капіталу або розміру забезпечення, що надається товариству з цією метою третіми особами.

3. Акціонерне товариство не має права оголошувати та виплачувати дивіденди:

- 1) до повної сплати всього статутного капіталу;
- 2) при зменшенні вартості чистих активів акціонерного товариства до розміру, меншого, ніж розмір статутного капіталу і резервного фонду;
- 3) в інших випадках, встановлених законом.

Стаття 159. Загальні збори акціонерів

1. Вищим органом акціонерного товариства є загальні збори акціонерів. У загальних зборах мають право брати участь усі його акціонери незалежно від кількості і виду акцій, що їм належать.

Акціонери (їхні представники), які беруть участь у загальних зборах, реєструються із зазначенням кількості голосів, що їх має кожний акціонер, який бере участь у зборах.

2. До виключної компетенції загальних зборів акціонерів належить:

1) внесення змін до статуту товариства, у тому числі зміна розміру його статутного капіталу;

2) обрання членів наглядової ради, а також утворення і відкликання виконавчого та інших органів товариства;

3) затвердження річної фінансової звітності, розподіл прибутку і збитків товариства;

4) рішення про ліквідацію товариства.

До виключної компетенції загальних зборів статутом товариства і законом може бути також віднесене вирішення інших питань.

Питання, віднесені законом до виключної компетенції загальних зборів акціонерів, не можуть бути передані ними для вирішення іншим органам товариства.

3. Порядок голосування на загальних зборах акціонерів встановлюється законом.

Акціонер має право призначити свого представника для участі у зборах. Представник може бути постійним чи призначеним на певний строк. Акціонер має право у будь-який момент замінити свого представника у вищому органі товариства, повідомивши про це виконавчий орган акціонерного товариства.

4. Рішення загальних зборів акціонерів приймаються більшістю не менш як у 3/4 голосів акціонерів, які беруть участь у зборах, щодо:

1) внесення змін до статуту товариства;

2) ліквідації товариства.

З інших питань рішення приймаються простою більшістю голосів акціонерів, які беруть участь у зборах.

5. Загальні збори акціонерів скликаються не рідше одного разу на рік.

Позачергові збори акціонерів скликаються у разі неплатоспроможності товариства, а також за наявності обставин, визначених у статуті товариства, та в будь-якому іншому випадку, якщо цього вимагають інтереси акціонерного товариства в цілому.

Порядок скликання і проведення загальних зборів, а також умови скликання і проведення позачергових зборів та повідомлення акціонерів встановлюються статутом товариства і законом.

Стаття 160. Наглядова рада акціонерного товариства

1. В акціонерному товаристві може бути створена наглядова рада акціонерного товариства, яка здійснює контроль за діяльністю його виконавчого органу та захист прав акціонерів товариства.

Випадки обов'язкового створення в акціонерному товаристві наглядової ради встановлюються законом.

2. Статутом акціонерного товариства і законом встановлюється виключна компетенція наглядової ради. Питання, віднесені статутом до виключної компетенції наглядової ради, не можуть бути передані нею для вирішення виконавчому органу товариства.

3. Члени наглядової ради акціонерного товариства не можуть бути членами його виконавчого органу.

4. Наглядова рада акціонерного товариства визначає форми контролю за діяльністю його виконавчого органу.

Стаття 161. Виконавчий орган акціонерного товариства

1. Виконавчим органом акціонерного товариства, який здійснює керівництво його поточною діяльністю, є правління або інший орган, визначений статутом.

Виконавчий орган вирішує всі питання діяльності акціонерного товариства, крім тих, що віднесені до компетенції загальних зборів і наглядової ради товариства.

Виконавчий орган є підзвітним загальним зборам акціонерів і наглядовій раді акціонерного товариства та організовує виконання їхніх рішень. Виконавчий орган діє від імені акціонерного товариства у межах, встановлених статутом акціонерного товариства і законом.

2. Виконавчий орган акціонерного товариства може бути колегіальним (правління, дирекція) чи одноособовим (директор, генеральний директор).

Стаття 162. Аудиторська перевірка

1. Акціонерне товариство, яке зобов'язане відповідно до закону публікувати для загального відома документи, передбачені статтею 152 цього Кодексу, повинне для перевірки та підтвердження правильності річної фінансової звітності щорічно залучати аудитора, не пов'язаного майновими інтересами з товариством чи з його учасниками.

2. Аудиторська перевірка діяльності акціонерного товариства, у тому числі такого, що не зобов'язане публікувати для загального відома документи, має бути проведена у будь-який час на вимогу акціонерів, які разом володіють не менш як десятьма відсотками акцій.

Порядок проведення аудиторських перевірок діяльності акціонерного товариства встановлюється статутом товариства і законом.

Витрати, пов'язані з проведенням такої перевірки, покладаються на осіб, на вимогу яких проводиться аудиторська перевірка, якщо загальними зборами акціонерів не буде ухвалене рішення про інше.

Параграф 2. Виробничий кооператив

Стаття 163. Поняття виробничого кооперативу

1. Виробничим кооперативом є добровільне об'єднання громадян на засадах членства для спільної виробничої або іншої господарської діяльності, яка базується на їхній особистій трудовій участі та об'єднанні його членами майнових пайових внесків. Статутом кооперативу та законом може бути передбачено участь у діяльності виробничого кооперативу на засадах членства також інших осіб.

2. Члени виробничого кооперативу несуть субсидіарну відповідальність за зобов'язаннями кооперативу у розмірах та порядку, встановлених статутом кооперативу і законом.

3. Найменування кооперативу має містити його назву, а також слова «виробничий кооператив».

4. Правовий статус виробничих кооперативів, права та обов'язки їх членів встановлюються цим Кодексом та іншим законом.

5. Особливості створення і діяльності сільськогосподарських кооперативів можуть встановлюватися законом.

Стаття 164. Установчі документи виробничого кооперативу

1. Установчим документом виробничого кооперативу є його статут, що затверджується загальними зборами його членів.

2. Статут виробничого кооперативу має містити крім відомостей, передбачених статтею 88 цього Кодексу, відомості про: розмір пайового внеску члена кооперативу; склад і порядок внесення пайових внесків членами кооперативу та про їхню відповідальність за порушення зобов'язання щодо внесення пайових внесків; характер і порядок трудової участі його членів у діяльності кооперативу та їхньої відповідальності за порушення зобов'язань щодо особистої трудової участі; порядок розподілу прибутку і збитків кооперативу; розмір і умови субсидіарної відповідальності його членів за зобов'язаннями кооперативу; склад і компетенцію органів управління кооперативу та про порядок ухвалення ними рішень.

3. Кількість членів кооперативу не може бути меншою, ніж встановлено законом.

Стаття 165. Майно виробничого кооперативу

1. Майно, що є у власності виробничого кооперативу, поділяється на пай його членів відповідно до статуту кооперативу.

2. Член виробничого кооперативу зобов'язаний внести до дня державної реєстрації кооперативу не менше десяти відсотків пайового внеску, а частину, що залишилася, - протягом року з дня його державної реєстрації, якщо інший строк не встановлений статутом кооперативу.

Порядок внесення пайових внесків членами виробничого кооперативу встановлюється статутом кооперативу і законом.

3. Виробничий кооператив не має права випускати акції.

4. Прибуток виробничого кооперативу розподіляється між його членами відповідно до їхньої трудової участі, якщо інший порядок не встановлений статутом кооперативу.

5. Майно, що залишилося після ліквідації виробничого кооперативу та задоволення вимог його кредиторів, розподіляється між його членами відповідно до їхньої трудової участі, якщо інший порядок не встановлений статутом кооперативу.

Стаття 166. Припинення членства у виробничому кооперативі і перехід паю

1. Член виробничого кооперативу має право на вихід із кооперативу. У цьому разі йому виплачується вартість паю або видається майно, пропорційне розміру його паю, а також здійснюються виплати, встановлені статутом кооперативу.

Видача паю, виплата вартості паю та інші виплати членові кооперативу, що виходить з нього, здійснюються у порядку, встановленому статутом кооперативу і законом.

2. Член виробничого кооперативу може бути виключений із кооперативу за рішенням загальних зборів у разі невиконання чи неналежного виконання обов'язків, покладених на нього статутом кооперативу, а також в інших випадках, встановлених статутом кооперативу і законом.

Член виробничого кооперативу, якого виключили із кооперативу, має право на одержання паю та інших виплат, встановлених статутом кооперативу, відповідно до частини першої цієї статті.

3. Член виробничого кооперативу має право передати свій пай чи його частину іншому членові кооперативу, якщо інше не встановлено статутом кооперативу і законом.

Передання паю (його частини) особі, яка не є членом виробничого кооперативу, допускається лише за згодою кооперативу. У цьому разі інші члени кооперативу користуються переважним правом купівлі такого

паю (його частини). Порядок відчуження паю чи його частини іншому членові кооперативу або третій особі встановлюється статутом кооперативу і законом.

4. У разі смерті члена виробничого кооперативу його спадкоємці можуть бути прийняті у члени кооперативу, якщо інше не встановлено статутом кооперативу. За відмови прийняти спадкоємців у члени кооперативу кооператив виплачує спадкоємцям вартість паю померлого члена кооперативу.

5. Звернення стягнення на пай члена виробничого кооперативу за його власними зобов'язаннями допускається лише у разі недостатності у нього іншого майна у порядку, встановленому статутом кооперативу і законом.

6. У разі звернення заставодержателем стягнення на пай члена виробничого кооперативу, що переданий у заставу, застосовуються положення частини третьої цієї статті.

15.1. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЦИВІЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ (ЮРИДИЧНА ОСОБА)

15.1.1. Наказ Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва від 09.06.2004 N 65 «Про затвердження Вимог щодо написання найменування юридичної особи або її відокремленого підрозділу»

ДЕРЖАВНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНИ З ПИТАНЬ РЕГУЛЯТОРНОЇ ПОЛІТИКИ ТА ПІДПРИЄМНИЦТВА

НАКАЗ
09.06.2004 N 65

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України 29 червня 2004 р.
за N 792/9391

**Про затвердження Вимог щодо написання
найменування юридичної особи або її відокремленого
підрозділу (Із змінами, внесеними згідно з Наказом
Державного комітету з питань регуляторної політики
та підприємництва N 93 (з1330-05) від 17.10.2005)**

З метою запровадження у дію частини сьомої статті 8 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців» (755-15) щодо встановлення вимог до написання найменування юридичної особи або її відокремленого підрозділу **Н А К А З У Ю**:

1. Затвердити Вимоги щодо написання найменування юридичної особи або її відокремленого підрозділу, що додаються.

2. Департаменту реєстрації та ліцензування Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва (Єфремов О.В.) у встановленому порядку забезпечити подання цього наказу на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України.

3. Цей наказ набирає чинності через десять днів після державної реєстрації його в Міністерстві юстиції України.

4. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Голови Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва Третьякова С.І.

В. о. Голови

К.Вашенко

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Державного комітету України
з питань регуляторної політики та
підприємництва
09.06.2004 N 65

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України 29 червня 2004 р.
за N 792/9391

ВИМОГИ

**щодо написання найменування юридичної особи
або її відокремленого підрозділу**

1. Загальні вимоги

1.1. Юридична особа повинна мати своє найменування. У найменуванні юридичної особи зазначаються її організаційно-правова форма (крім органів державної влади, органів місцевого самоврядування, органів влади Автономної Республіки Крим, державних, комунальних і приватних організацій, закладів та установ) та назва. Найменування юридичної особи викладається державною мовою. *(Пункт 1.1 розділу 1 в редакції Наказу Державного комітету з питань регуляторної політики та підприємництва N 93 (з1330-05) від 17.10.2005)*

1.2. Назва юридичної особи може складатися з власної назви юридичної особи, а також містити інформацію щодо мети діяльності, виду, способу утворення, залежності юридичної особи та інших відомостей згідно з вимогами до найменування окремих організаційно-правових форм суб'єктів господарювання, установлених Цивільним (435-15) та Госпо-

дарським кодексами України (436-15) та законами України. Юридична особа, крім повного найменування, може мати скорочене найменування.

1.3. Назва юридичної особи не може містити посилання на організаційно-правову форму (крім випадків, передбачених пунктом 1.8 цих Вимог).

1.4. Найменування юридичної особи не може бути тотожним найменуванню іншої юридичної особи.

1.5. У найменуванні юридичної особи приватного права забороняється використання найменувань органів державної влади, місцевого самоврядування та історичних державних найменувань, перелік яких устновлюється Кабінетом Міністрів України. *(Пункт 1.5 розділу 1 в редакції Наказу Державного комітету з питань регуляторної політики та підприємництва N 93 (з.1330-05) від 17.10.2005)*

1.6. У назві юридичної особи не може бути використане слово «національний» у всіх відмінках, крім закладів (установ), які набувають статусу національного закладу (установи) України згідно з Указом Президента України від 16 червня 1995 року N 451 (451/95) «Про Положення про національний заклад (установу) України» (із змінами і доповненнями).

1.7. Найменування юридичної особи вказується в її установчих документах і вноситься до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців.

1.8. Найменування дочірніх підприємств, підприємств споживчої кооперації та підприємств об'єднань громадян або релігійних організацій можуть містити інформацію, яка вказує на залежність цих підприємств від таких юридичних осіб - засновників. Найменування комунальних підприємств, державних та комунальних організацій (закладів, установ) можуть містити інформацію про засновника цієї юридичної особи. *(Пункт 1.8 розділу 1 доповнено абзацом другим згідно з Наказом Державного комітету з питань регуляторної політики та підприємництва N 93 (з.1330-05) від 17.10.2005)*

1.9. Найменування відокремленого підрозділу повинно містити слова «відокремлений підрозділ» («філія», «представництво» тощо) та вказувати на належність до юридичної особи, яка створила зазначений відокремлений підрозділ. *(Пункт 1.9 розділу 1 із змінами, внесеними згідно з На-*
492

казом Державного комітету з питань регуляторної політики та підприємництва N 93 (з1330-05) від 17.10.2005)

1.10. При написанні найменування відокремленого підрозділу юридичної особи слід додержуватись вимог, установлених пунктами 1.1, 1.2, 1.4 - 1.6, 2.1 - 2.4 цих Вимог.

2. Правила написання найменування юридичної особи або її відокремленого підрозділу

2.1. Юридична особа, крім повного найменування (не більше ніж 182 символи), може мати скорочене найменування (не більше ніж 38 символів).

2.2. При написанні найменування юридичної особи використовуються букви українського алфавіту та такі розділові знаки та символи: лапки («»), крапка (.), кома (,), дужки /()/, апостроф (‘), дефіс (-), тире (-), знак (N), знак оклику (!), знак (/), а також, у разі необхідності, цифри: арабські (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0) та римські (I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X). В установчих документах при заповненні реєстраційної картки використовуються прописні букви українського алфавіту (А, Б, В, Г, Д, Е, Є, Ж, З, И, І, Ї, Й, К, Л, М, Н, О, П, Р, С, Т, У, Ф, Х, Ц, Ч, Ш, Щ, Ъ, Ю, Я). *(Пункт 2.2 розділу 2 в редакції Наказу Державного комітету з питань регуляторної політики та підприємництва N 93 (з1330-05) від 17.10.2005)*

2.3. Використання інших символів, розділових знаків у найменуванні юридичної особи забороняється.

2.4. Назва юридичної особи береться у лапки та зазначається безпосередньо після організаційно-правової форми суб'єкта господарювання (крім юридичних осіб, зазначених у дужках у пункті 1.1). Використання лапок у найменуванні юридичної особи не є ознакою для визначення тожності найменувань. *(Пункт 2.4 розділу 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Державного комітету з питань регуляторної політики та підприємництва N 93 (з1330-05) від 17.10.2005)*

**Директор Департаменту
реєстрації та ліцензування
Держпідприємництва України**

О.Єфремов

ЗМІСТ

I. ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ОБ'ЄДНАННЯ ГРОМАДЯН	3
1.1. ДЕЯКІ ПРОЕКТИ ЗАКОНІВ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ПРЕДМЕТУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАКОНОМ «ПРО ОБ'ЄДНАННЯ ГРОМАДЯН»	18
1.2. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ОБ'ЄДНАННЯ ГРОМАДЯН»	20
2. ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ В УКРАЇНІ	51
2.1. ДЕЯКІ ПРОЕКТИ ЗАКОНІВ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ПРЕДМЕТУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАКОНОМ «ПРО ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ В УКРАЇНІ»	68
2.2. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ В УКРАЇНІ»	70
3. ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО БЛАГОДІЙНИЦТВО ТА БЛАГОДІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ	79
3.1. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО БЛАГОДІЙНИЦТВО ТА БЛАГОДІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ»	93
4. ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО МОЛОДІЖНІ ТА ДИТЯЧІ ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ	105
4.1. ДЕЯКІ ПРОЕКТИ ЗАКОНІВ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ПРЕДМЕТУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАКОНОМ «ПРО МОЛОДІЖНІ ТА ДИТЯЧІ ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ»	111
5. ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ПРОФЕСІЙНІ СПІЛКИ, ЇХ ПРАВА ТА ГАРАНТІЇ ДІЯЛЬНОСТІ	113
5.1. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ПРОФЕСІЙНІ СПІЛКИ, ЇХ ПРАВА ТА ГАРАНТІЇ ДІЯЛЬНОСТІ»	140
6. ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ПРОФЕСІЙНИХ ТВОРЧИХ ПРАЦІВНИКІВ ТА ТВОРЧІ СПІЛКИ	147
6.1. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ПРОФЕСІЙНИХ ТВОРЧИХ ПРАЦІВНИКІВ ТА ТВОРЧІ СПІЛКИ»	160
7. ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ОСНОВИ СОЦІАЛЬНОЇ ЗАХИЩЕНОСТІ ІНВАЛІДІВ В УКРАЇНІ (В ЧАСТИНІ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ІНВАЛІДІВ)	169
7.1. ДЕЯКІ ПРОЕКТИ ЗАКОНІВ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ПРЕДМЕТУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАКОНОМ «ПРО ОСНОВИ СОЦІАЛЬНОЇ ЗАХИЩЕНОСТІ ІНВАЛІДІВ В УКРАЇНІ» (В ЧАСТИНІ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ІНВАЛІДІВ)	174
8. ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО СОЦІАЛЬНІ ПОСЛУГИ	177
8.1. ДЕЯКІ ПРОЕКТИ ЗАКОНІВ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ПРЕДМЕТУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАКОНОМ «ПРО СОЦІАЛЬНІ ПОСЛУГИ»	189

8.2. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО СОЦІАЛЬНІ ПОСЛУГИ»	191
9. ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ГУМАНІТАРНУ ДОПОМОГУ	215
9.1. ДЕЯКІ ПРОЕКТИ ЗАКОНІВ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ПРЕДМЕТУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАКОНОМ «ПРО ГУМАНІТАРНУ ДОПОМОГУ»	227
9.2. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ГУМАНІТАРНУ ДОПОМОГУ»	228
10. ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ДЕРЖАВНУ РЕЄСТРАЦІЮ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ ТА ФІЗИЧНИХ ОСІБ – ПІДПРИЄМЦІВ	265
10.1. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ДЕРЖАВНУ РЕЄСТРАЦІЮ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ ТА ФІЗИЧНИХ ОСІБ - ПІДПРИЄМЦІВ»	335
11. ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ОПОДАТКУВАННЯ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВ (У ЧАСТИНІ ОПОДАТКУВАННЯ НПО, ПІДПРИЄМСТВ ТА ОРГАНІЗАЦІЙ, ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ІНВАЛІДІВ)	339
11.1. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ОПОДАТКУВАННЯ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВ» (У ЧАСТИНІ ОПОДАТКУВАННЯ НПО, ПІДПРИЄМСТВ ТА ОРГАНІЗАЦІЙ, ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ІНВАЛІДІВ)	349
12. ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ОПОДАТКУВАННЯ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВ(У ЧАСТИНІ ВАЛОВИХ ВИТРАТ)	357
12.1. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ОПОДАТКУВАННЯ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВ» (У ЧАСТИНІ ВАЛОВИХ ВИТРАТ)	377
13. ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ПОДАТОК З ДОХОДІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ (У ЧАСТИНІ ПОДАТКОВОГО КРЕДИТУ)	383
13.1. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ПОДАТОК З ДОХОДІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ (У ЧАСТИНІ ПОДАТКОВОГО КРЕДИТУ)»	388
14. ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОЇ РЕГУЛЯТОРНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	409
14.1. ДЕЯКІ ПРОЕКТИ ЗАКОНІВ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ПРЕДМЕТУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАКОНОМ «ПРО ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОЇ РЕГУЛЯТОРНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ»	444
14.2. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОЇ РЕГУЛЯТОРНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ»	445
15. ЦИВІЛЬНИЙ КОДЕКС УКРАЇНИ (ЮРИДИЧНА ОСОБА)	453
15.1. НОРМАТИВНІ АКТИ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРИЙНЯТІ НА ОСНОВІ І ДЛЯ ВИКОНАННЯ ЦИВІЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ (ЮРИДИЧНА ОСОБА)	490

ДОВІДНИК НОРМАТИВНИХ АКТІВ ДЛЯ НПО

Автори упорядники:

Нечипоренко Тарас Олександрович,
Артеменко Володимир Петрович

Редактор: Шовкошитна Світлана Володимирівна

Інститут громадянського суспільства
м. Київ, бул. Дружби народів 22, к. 21
тел./факс: 529-73-94
ел. пошта: csi@csi.org.ua
Інтернет сторінка: www.csi.org.ua

Виготовлено ТОВ «ІКЦ Леста»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої діяльності до Державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції ДК 726 від 18.12.2001 р.
м. Київ, бул. Дружби народів, 22, к. 21, тел. 529-07-32

Підписано до друку з оригінал-макету

Формат 60x84/16. Гарнітура Newton. Папір офсетний.
Умовн.-друк. арк. 28,83. Обл.-вид. арк. 23,39. Наклад 2000.